

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमूकपञ्चशती ॥

प्रेरि मुक पञ्च शति

தேவநாகரி மூலமும் தமிழ் அனுவாதமும்

श्रीकाञ्ची कामकोटिपीठाधिप श्रीजगद्गुरु
श्रीमचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीयादानं निः शूजा ।

श्रीकामकोटि कोशस्थानेन प्रकाणि ग
१७, पश्चिम डभीर वीथी, कुम्भघोषम्

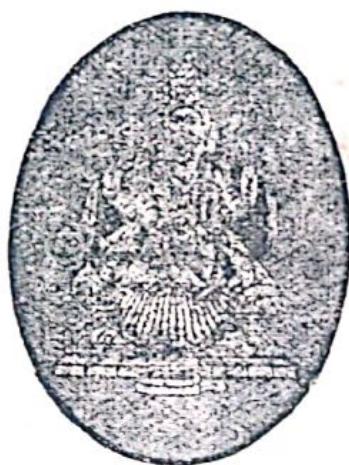
श्रीकामकोटिग्रन्थावलि: ११

॥ श्रीः ॥
॥ श्रीचन्द्रमौलीश्वराय नमः ॥

श्रीमूकमहाकविप्रणीता

॥ श्रीमूकपञ्चशती ॥

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य श्रीकामकोटिपीठाधीश्वर-
जगद्गुरु श्रीमचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादानां
श्रीमुखेन समुद्घासिता

श्रीकामकोटिर्विजयते

श्रीकामकोटि कोशस्थानेन प्रकाशिता
५७, पश्चिम डबीर् वीथी, कुम्भघोणम्.

मूल्यम् सार्वरूप्यम्]

1944

[स्वाम्यं कोशस्थानस्यैव

ஸ்ரீ முக மஹாகவி
இயற்றிய

ஸ்ரீ முக பஞ்சசத்தி

நாகரி லிபியில் மூலமும் தமிழ் அனுவாதமும்

சென்னை அட்வோகேட் தர்மரக்ஷாமணி
ஸ்ரீ. கி. பாலவூப்ரஸ்மண்ய அப்யர் அவர்கள்
எழுதிய முன்னுரையுடனும்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவராஜகாசார்ய
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸ்ரஸ்வதி ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய ஸ்ரீமுகத்துடனும்

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ் தானம்
57, மேல் டபீர் தெரு, கும்பகோணம்

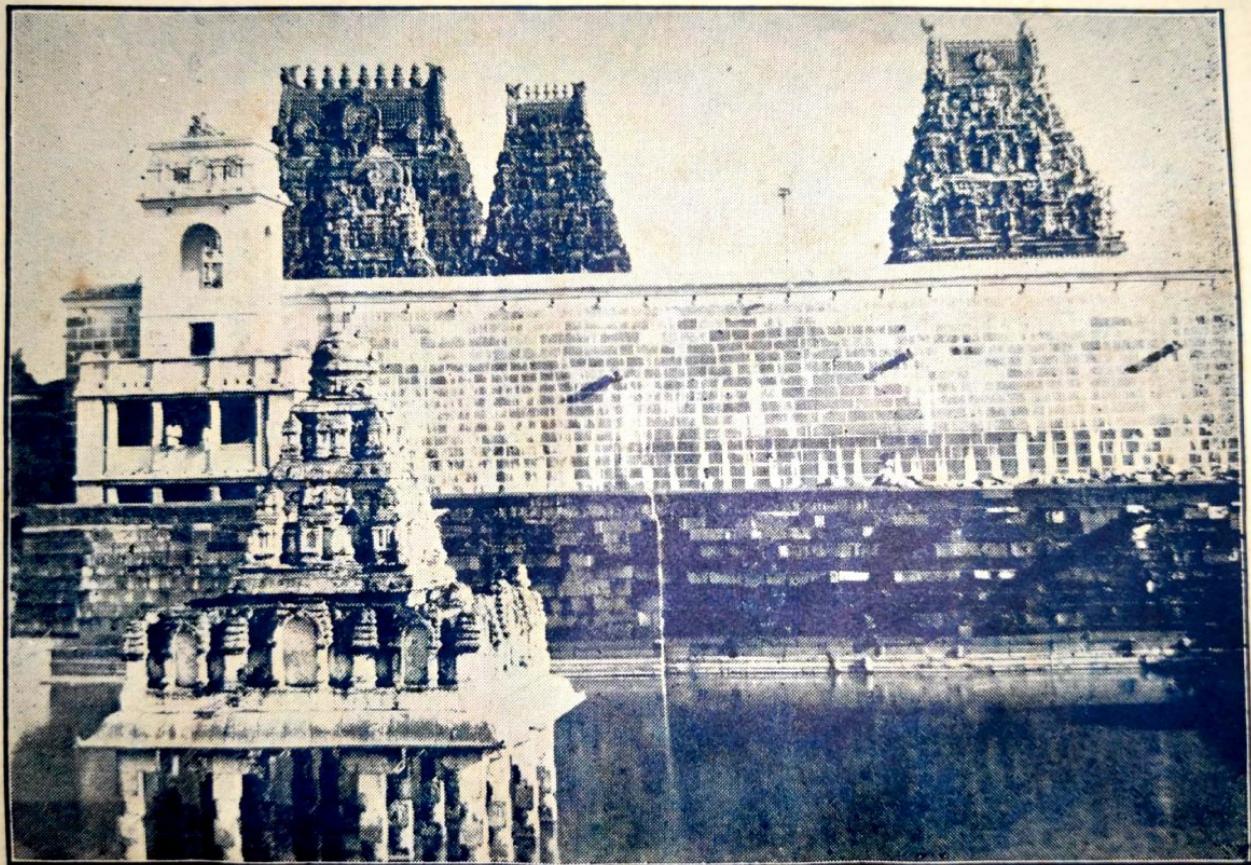
[திப்புரிமை]

1944

[விலை ரூ. 1—8—0

ஸ்ரீ காமாக்ஷி அம்பாள் கோவில் – பேரிய கோபுரம் – காஞ்சிபுரம்

ஸ்ரீ காஞ்சி காமரக்ஷி அம்மன் கோவிலிலுள்ள கம்பாஸரஸ்

॥ श्रीकारणपरचिद्रूपायै नमः ॥

इदमभिज्ञानं

श्रीकाश्चीकामकोटिपीठाधिष्ठात्रीकुम्भाभिषेकशुभमुहूर्ते
जगन्मातुः श्रीकामाक्षीपरदेवतायाः पादारविन्दयोः
भक्तिभरेण समर्पितम् ॥

आर्यमेव विभावयन्मनसि यः पादारविन्दं पुरः
पश्यन्नारभते स्तुतिं स नियतं लङ्घवा कटाक्षच्छविम् ।
कामाक्ष्या मृदुलसितांशुलहरीज्योत्स्नावयस्यान्विता-
मारोहत्यपर्वग्सौधवलभीमानन्दवीचीमयीम् ॥

[मन्दस्मित. १०१.]

॥ श्रीः ॥
॥ श्रीचन्द्रमौलीश्वर ॥

मुद्रा

स्तिं श्रीमद्खिलभूमण्डलालंकारत्रयस्तिंशत्कोटिदेवता-
सेवित - श्रीकामाक्षीदेवीसनाथ - श्रीमदेकाम्रनाथ - श्रीमहा-
देवीसनाथ - श्रीहस्तिगिरिनाथ - साक्षात्कारपरमाधिष्ठानसत्य-
व्रतनामाङ्गित - काञ्चीदिव्यद्वात्रे शारदामठसुस्थितानाम्, अतु-
लितसुधारसमाधुर्यकमलासनकामिनीधम्भिलुसंकुलमलिका -
मालिकानिष्टन्दमकरन्दझरीसाँवस्तिकवाङ्निगुम्भविजूंभणा -
नन्दतुन्दिलितमनीषिपण्डलानाम्, अनवरताद्वैतविद्याविनोद-
रसिकानाम्, निरन्तरालंकृतीकृतशान्तिदान्तिभूम्नाम्, सकल-
भुवनचक्रप्रतिष्ठापकश्रीचक्रप्रतिष्ठा-विख्यातयशोऽलंकृतानाम्,
निखिलपाषण्डषण्डकण्टकोद्घाटनेन विशदीकृतवेदवेदान्तमार्ग-
षणमतप्रतिष्ठापकाचार्याणाम्, श्रीमतपरमहंसपरिव्राजकाचार्य-
वर्य-श्रीजगद्गुरु श्रीमच्छंकरभगवत्पादाचार्याणाम् अधिष्ठाने
सिंहासनाभिषिक्त श्रीमन्महादेवेन्द्रसरस्वतीसंयमीन्द्राणाम्,
अन्तेवासिवर्य श्रीमच्छन्दशेखरेन्द्रसरस्वती श्रीपादैः

क्रियते नारायणस्मृतिः ।

तत्रभवान् मूर्क इति सुप्रसिद्धः महाकविशिरोमणिः श्री-
कामाक्षीदेवीकरुणाकटाक्षतरङ्गितपुण्यकवितारसपूरः ‘मूर्क-
पञ्चशती’ इति कर्तृनाम्ना प्रसिद्धमिमं लोकोत्तरं ग्रन्थं प्रणीय
भूमण्डलेऽनुत्तमं पुण्ययशोविशेषं शाश्वतीं परानन्दानुभूतिं च
लब्धवानिति सुविदितमेव। स्तोत्ररत्ने चास्मिन् काञ्चीमध्यगत-
कामकोटिपीठाधिष्ठात्रीमिन्दुमौलेरैश्वर्यरूपां श्रीकामाक्षीं पर-
देवताम्, आरूढयौवनारोपा, तरुणिमसर्वस्वं, नित्यतरुणी,

लंबण्यामृततरङ्गमाला, विभ्रमसमवायसारसन्नाहा, शृङ्गारा-
द्वैततन्त्रसिद्धान्तं, मीनध्वजतन्त्रपरमतात्पर्यं, कन्दर्पसूतिका-
पाङ्गी, मनसिजसाम्राज्यगर्वीजं, पुष्पायुधवीर्यसरसपरिपाटी,
मदनागमसमयदीक्षितकटाक्षा, कुसुमशरणर्वसंपत्कोशागृहम्,
आनङ्गब्रह्मतत्त्वबोधसिरा, पञ्चशरशास्त्रबोधनपरमाचार्यद्वारा-
पाता इत्यादिरूपेण वर्णयन् पुनः लंबण्यामृतपरकाष्ठाभूतां
तामेव परदेवतां, कारणपरचिद्रूपा, कैवल्यानन्दकन्दः, आम्राय-
रहस्यम्, उपनिषदरविन्दकुहरमधुधारा. वाञ्छनोऽतीता,
आनन्दाद्वैतकन्दली, मुक्तिबीजस्, आगमसल्लापसारयाथार्थ्यं,
बोधामृतवीची, अभिदाकृतिः, ऐकात्म्यप्रकृतिः, निगमवच-
स्सिद्धान्तः, गुरुमूर्तिः इत्येवंरूपेण साक्षात्कुर्वन् यौवन-
शृङ्गारादिविषयरसानुभवसामग्रीं ज्ञानवैराग्यादिब्रह्मानन्दानु-
भवसामग्रीत्वेन संपादयन्—

“ शिव शिव पश्यन्ति समं श्रीकामाक्षीकटाक्षिताः पुरुषाः ।

विपिनं भवनममित्रं मित्रं लोष्टं च युवतिविम्बोष्टम् ॥”

इति परदेवतानुग्रहफलीभूतां परवैराग्यकाष्ठां प्रकट्यति ।

पद्यपञ्चशतकात्मकेऽत्र ग्रन्थे शतकानां या आनुपूर्वीं
तस्यामयं विशेषो दृश्यते । यथा कश्चन शिशुः चक्षुरादीन्द्रिय-
प्रागलभ्याविभावात्पूर्वं मनोवृत्तिमात्रेण कलेयति स्वेष्टिम्;
एवमार्याशतके भक्तशिशोः मनःप्रवृत्तिम् अम्बिकायाः स्वरू-
पानुसन्धानपटीयसीं संपादयति कविपुङ्गवः; अयमाशयः

“ अन्तरपि बहिरपि त्वं जन्तुतेरन्तकान्तकृदहन्ते ।

चिन्तितसन्तानवतां सन्ततमपि तन्तनीषि महिमानम् ॥”

[आर्या. ९८.]

इति श्लोकेन सूचितः ॥

द्वितीयशतके तावत् यथा किञ्चित्प्रवृद्धग्रहणशक्तिः
बालकः स्वान्तिके विद्यमानस्य वस्तुनः दर्शनस्पर्शनादिभिः
आह्नादमधिगच्छति, तद्वत् भक्तबालकः अत्यन्तमधोभागे

विद्यमानस्य स्वस्यान्तिकत्वेनैव जगन्मातुः निरन्तरध्यानफली-
भूतपादारविन्ददर्शनानन्दमनुभवतीत्ययमाशयः—

“ मरालीनां यानाभ्यसनकलनामूलगुरवे
दरिद्राणां त्राणव्यतिकरसुरोद्यानतरवे ।
तमस्काण्डप्रौढिप्रकटनतिरस्कारपटवे
जनोऽयं कामाक्ष्याश्वरणनलिनाय स्पृहयते ॥ ”

[पादारविन्द. ३.]

इति श्लोकेन सूचितः ॥

यथा मनसः ज्ञानेन्द्रियाणां च स्फूर्त्यनन्तरमेव वाक् प्रसरति, तथैव आर्यापादारविन्दशतकयोरनन्तरं स्वप्रेमास्पदं वस्तु निर्गंगलं स्तोतुमारभते—

“ पाणिडत्यं परमेश्वरि स्तुतिविधौ नैवाश्रयन्ते गिरां
वैरिञ्चान्यपि गुम्फनानि विगलदूर्वाणि शर्वाणि ते ।
स्तोतुं त्वां परिफुलनीलनलिनश्यामाक्षि कामाक्षि मां
वाचालीकुरुते तथाऽपि नितरां त्वत्यादसेवादरः ॥ ”

[स्तुति. १.]

इत्यादिना स्तुतिशतकेन ॥

लौकिकविद्यादिषु कुशलः कश्चन युवा यथा लौकिक-
संपदः प्राप्तुमर्हो भवति तद्वत् पूर्वकृतस्तुतिफलत्वेन भक्तः
अस्मिकायाः कटाक्षविशेषमधिगम्य परसंविदनुभूत्युचिततेजः-
पुष्ट्यादिपात्रं भवतीत्ययमाशयः—

“ अस्तं क्षणान्नयतु मे परितापसूर्य-
मानन्दचन्द्रमसमानयतां प्रकाशम् ।
कालान्धकारसुषमां कल्यन् दिगन्ते
कामाक्षि कोमलकटाक्षनिशागमस्ते ॥ ”

[कटाक्ष. ६.]

इत्यादिभिर्वर्णनैः कटाक्षशतके सूचितः ॥

यथा लौकिकसंपत्संपूर्णः कश्चन समग्रयौवनः लौकिक-
शृङ्गारसुखानुभवाय पात्रं भवति, तद्वत् देव्याः परमानुप्रह-
पात्रीभूतः तदीयमन्दस्मितचन्द्रिकासनाथः आनन्दचन्द्र इव
अलौकिकनिरतिशयानन्दानुभवात्मकः प्रकाशत इति अमूर्मेव
भावप्रणालिकां महाकविः स्वयमेव पञ्चशतीपूर्तिपद्धेन आवि-
ष्करोति । यथा—

“ आर्यमेव विभावयन्मनसि यः पादारविन्दं पुरः
पश्यन्नारभते स्तुतिं स नियतं लब्ध्वा कटाक्षच्छविम् ।
कामाक्ष्या मृदुलस्मितांशुलहरीज्योत्सावयस्यान्विता-
मारोहत्यपर्वग्सौधवलभीमानन्दवीचीमयीम् ॥” इति ।

[मन्दस्मित. १०१.]

अस्या लोकोत्तरायाः स्तुतेः पठनमात्रेण तत्क्षणे महा-
कविनाऽमुना अन्ततः परदेवतयैव वा पेकात्म्यमनुभवतीव
साधकः ॥

तदिदं ग्रन्थरत्नं द्राविडभाषामयार्थानुवादसहितमचिरादैष
महता परिश्रमेण भक्तिभरेण मुद्राप्य श्रीकामाक्षीदेवीकुम्भा-
भिषेकशुभमुहूर्ते एव उपहारीकृतवते, मुद्रापणादिविषये परमं
साहाय्यमाचरितवद्ध्याः, तद्ग्रन्थपठितृभ्यश्च भक्तपुङ्गवेभ्यः
श्रीकामाक्षीकटाक्षाः समुद्भवस्त्वित्याशास्त्रे ॥

प्रकृतनिवासस्थानम्
श्रीकामाक्षीक्षेत्रम्
श्रीशाठ० शके १८६६ सुभानु सं० }
माघशुल्लससम्यां सोमवासरे }

नारायणस्मृतिः

முத்தை

ஸ்வஸ்திஸ்ரீ அகில பூமண்டலங்களுக்கும் அலங்கார மாய், முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளாலும் ஸேவிக்கப் பெற்று, ஸ்ரீகாமாக்ஷிதேவியோடு விளங்கும் ஸ்ரீமத்ஏகாம்ர நாதருடையவும், ஸ்ரீ மஹாதேவியோடு விளங்கும் ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி நாதருடையவும் ஸான்னித்யத்தோடுகூடிய கோத்த ரமான ஸத்யவர்தம் என்ற பெயர் கொண்ட காஞ்சீ திவ்ய கோத்திரத்திலே சாரதாமடத்தில் வீற்றிருப்பவர்களாகவும் ஒப்புமையில்லாத அமிர்தரஸ மாதுர்யத்தை யுடையதாய் கமலாஸனருடைய தேவியின் திருமுடியில் அலர்ந்த மல் லிகை மாலையினின்று பெருகும் மகரந்த அருவிபோன்ற சொல்மாலைகளாலே விளங்குகின்ற ஆனந்தத்தால் நிறைந்த புத்திமான்களாலே சூழப்பெற்றவர்களாகவும், அனவரதம் அத்வைத வித்யையிலேயே பொழுது போக்கி இன்புறு வோர்களாகவும், இடைவிடாது அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் சமதமங்களாலே பெரியோர்களாய் விளங்குவோர்களாகவும், எல்லா புவன சக்ரங்களுக்கும் ப்ரதிஷ்டையளிப் பதான ஸ்ரீசக்ர ப்ரதிஷ்டாபனத்தாலே ப்ரவித்தமான புகழால் அலங்கரிக்கப் பெற்றவர்களாகவும், பாஷண்ட ஸமூஹங்களாகிய ஸகல கண்டகங்களையும் எடுத்தெறிவதாலே செம்மையாக்கப் பெற்றவையான வேதவேதாந்த மார்க்கங்களாகிய ஷண்மதங்களையும் ப்ரதிஷ்டித்த ஆசார்யர்களாகவும் விளங்கும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவராஜகாசார்யர்களான ஸ்ரீ ஐகத்குரு ஸ்ரீமத் ஶங்கர பகவத் பாதாசார்யர்களின் அதிஷ்டானத்திலே விமஹாஸனத்தில் அபிஷிக்தர்களான ஸ்ரீமத் மஹாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸம்யமீந்த்ரர்களுடைய அந்தேவாவிவர்யர்களான ஸ்ரீமத் சந்தர்சேக

ரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீ பாதர்களால் நாராயண ஸ்மரணம் செய்யப்படுகின்றது.

மஹா கனிகளுக்குச் சிரோமணியாகி அதிக ப்ரவித்தி பெற்று விளங்கிய முகர் என்னும் பெரியார் ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியின் கருணை ததும்புகின்ற கடாக்ஷி தரங்கங்களை யுடைய புண்ணியமயமான கவிதையமுத்ததால் நிறைந்தவ ராய், முகபஞ்ச சதீ என்று இயற்றியவர் பெயரால் ப்ரவித்த மானதும், உலகிலேயே மிகச் சிறந்ததுமான இந்த நாலீ இயற்றி, பூமண்டலத்திலே இதனினும் மேலானதொன்று மில்லீ என்னும்படியான புண்ணிய கீர்த்தியையும், சாசுவத மான பரமானந்த அனுபவத்தையும் அடைந்தார் என்பது நன்கு தெரிந்த விஷயமே. இந்த ஸ்தோத்ர ரத்னத்திலே காஞ்சிபுரியின் மத்தியிலேயுள்ள காமகோடி பிடத்திலே வீற்றிருப்பவரும், இந்துமெளவியான பரமசிவனுடைய செல்வமே வடிவுகொண்டதாக விளங்குபவருமான பர தேவதை ஸ்ரீ காமாக்ஷியை, நன்றாக வேறுஞ்றி வளர்ந்த யெளவனத்தையுடையவளாயும், இளமையின் செல்வமெல்லாம் ஒருங்கே அமைந்ததாக விளங்குபவளாயும், எப்பெர முதும் அமைந்த இளமையை யுடையவளாயும், லாவண்யமா கிய அமுதத்தாலான அலைகளின் மாலையாக விளங்குபவளா யும், அழகைத் திரட்டி வடித்தெடுத்த ஸாரமாயும், சிருங் காரமாகிய அத்வைத சாஸ்திரத்தின் முடிந்த பொருளாயும், மீனக்கொடியோனுடைய சாஸ்திரத்தின் சிறந்த உட்பொரு ளாயும், காமனைப் பிறப்பிக்கும் கடைக்கண்களையுடையவ ளாயும், மனதிலே பிறந்தவனுன மன்மதனுடைய ஸாம்ராஜ் யத்தின் செருக்கிற்கு விதையாகின்றவளாயும், பூக்களை ஆயு தங்களாகவுடைய மன்மதனுடைய வீரத்தின் இனியபெருக் கமாகவும், காமசாஸ்திரக் கொள்கையிலே தீக்கூக்கொண்ட கடாக்ஷங்களையுடையவளாயும், பூக்களை அம்பாகக்கொண்ட மன்மதனுடைய செருக்காகிய செல்வத்திற்குப் பொக்கிஷ்

மாய்விளங்குபவளாயும், சிருங்காரப் பிரஹ்மத்துவபோதம் பாயும் நாடியாயும், ஜங்களையோனை காமதுடைய சாஸ்தி ரத்தைக் கற்பிப்பதிலே சிறந்த ஆசார்யனுண கண்ணேக்கத் தையுடையவளாயும் விளங்குகளின்றள் என்று இவை முதலான வடிவங்களையுடையவளாக வர்ணித்து, மீண்டும் இலாவண்யமயமான அமுதப்பெருக்கின் பேரெல்லையாக விளங்கும் அந்தப் பறதேவதையையே, காரணங்கள் அனைத்திற்கும் அதிதமான சித்ராபிணியாயும், கைவல்யமாகிய மோக்ஷ ஆனந்தத்திற்கு மூலமானவளாயும், வேதங்களில் உள்ளுறை மறைபொருளாயும், உபநிடதங்களாகிய தாமரை மலர்களின் உட்புறத்தினின்று பெருகுஞ்சேனுயும், வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவளாயும், ஆனந்தமாகிய தனிப்பொருளாகிய(கந்தழி)முளையாயும், மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிய விதயாயும், ஆகமங்களின் மனோஹரமான மஹாவாக்கியங்களின் லக்ஷ்யார்த்த வடிவமாயும், ஆத்மபோதமாகிய அமுத அலைகளையுடைய கடலாயும், அழிவற்ற நிர்விகாரல்வருபிணியாயும், ப்ரஹ்மத்தோடு அபேதமாக விளங்கும் ப்ரக்ருதியாயும், வேத வசனங்களின் முடிந்த பொருளாயும், சூருவடிவமாயும் விளங்குவதாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து, இளமை சிருங்காரம் முதலீய விஷயங்களிலேயுள்ள இன்பங்களையெல்லாம் ஞானம் வைராக்யம் முதலீய பிரும்மானந்த அனுபவங்களால் நிரம்பியதாகச் செய்துகொண்டு,

“ஸிவ ஸிவ பஸ்யந்தி ஸமம் பூர்ணி காமாக்ஷி கடாக்ஷிதா : புருஷா : | விழினம் ஹவனமயித்ரம்மித்ரம்லோஷ்டம் சயுவதிலைம்ஹோஷ்டம்”||
என்று பறதேவதையின் அனுக்ரஹத்தின் பயனாக விளைந்த வைராக்கியத்தின் மேலான எல்லையிலே தாம் நிலையுற்றிருப்பதை விளக்குகிறார்.

ஆர்யா சதகத்தில் தேவியை வர்ணிக்கும் பதங்களை முறையாக உபயோகித்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அம் முறையாவது, 9, 23, 15, 38, 31, 10, 19, 11, 17, 21, 39, 65, 54, 5, 1, 2, 13, 27, 20, 9, 73, 36, 41, 47, 7, 55, 46, 48.

ஐந்நாறு பாடல்களைக் கொண்டதான இந்த நாலிலே, சதகங்களின் தொடர்ச்சியிலே இந்தச் சிறப்பு ஒன்று காணப்படுகின்றது; அதாவது, ஒரு பச்சைக் குழந்தைகள் முதலிய இந்திரியங்களுக்குப் பலமேற்படுவதற்கு முன்பு, மனோவிருத்தியினாலே மட்டும் தன் விருப்பத்தை வெளியிடுகின்றது; இவ்வாறே, கவிச்சிரேஷ்டரும் பக்த ஞகிய சிசுவின் மனப் பிரவிருத்தியை அம்பிகையின் ஸ்வரூபத்தை இடையருது நினைப்பதிலே திறமையாகச் செலுத்துகின்றார்; இக் கருத்து “அந்தரபி வேஹிரபி த்வம்” என்னும் சுலோகத்தாலே குறிப்பிடப்பட்டது.

இரண்டாவது சதகத்திலோ, (ஐம்பொறிகளால்) கிரஹிக்கும் திறமை சிறிது விருத்தியடைந்த பாலகன் தன்னருகிலே காணப்படும் பொருளைக் காண்பது, தொடுவது முதலிய வற்றால் களிப்படைகின்றதைப் போல பக்தஞகிய பாலகனும் மிகவும் தாழ்ந்த இடத்திலே, தன் அருகிலே விருப்பதாலே காணப்படுகின்றதும் இடையருத தியானத்தின் பயனுகப் பெற்றதுமான ஐகன்மாதாவின் பாதாரவிந்தங்களைக் காண்பதாகிய அமிர்தத்தைப் பெறுகிறான் என்னும் இந்தக் கருத்து “மராளீஞம்” என்னும் சுலோகத்தால் குறிப்பிடப்பெற்றது.

எவ்வாறு மனதும் ஞானேந்திரியங்களும் புஷ்டியடைந்த பிறகே வாக்கு வெளிக்கிளம்புகின்றதோ, அதுபோலவே, ஆர்யா சதகமும், பாதாரவிந்த சதகமும் ஆனபிறகு, தன் இடைய பிரேமைக்கு உரியதான பொருளைத் தடங்கவின்றிப்புகழ்ந்து பேசத் தொடங்குகிறார், “பாண்டித்யம் பரமேஸ்வரி” என்று தொடங்கும் ஸ்துதி சதகத்தாலே.

லெளகிக ஞானம் முதலியவற்றிலே தேர்ச்சியடைந்த இளைஞன் எவ்வாறு லெளகிகச் செல்வங்களைப் பெறுவதற்கு உரியவனுகின்றானே, அதுபோலவே முன்னாலே செய்த ஸ்துதியின் பயனுக பக்தன் அம்பிகையின் சிறந்த கடாக்ஷத்தைப் பெற்று மிகச்சிறந்த ஸம்விதஞானத்துபவத்திற்கு ஏற்ற

வையான தேஜவின் புஷ்டி முதலியவற்றிற்குப் பாத்திரனுகின்றன என்னும் இக் கருத்து “அஸ்தம் சூதனைனாயது மேபரிதாப ஸ-வர்யம்” என்பது முதலான வருணனைகளாலே கடாக்ஷி சதகத்திலே குறிப்பிடப் பெற்றது.

எவ்வாறு லெளகிக ஸம்பத்தால் நிறைந்து முழு யெளவனத்தையும் உடையவனானவன் லெளகிக சிருங்காரமாகிய இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு உரியவனுகின்றன, அதே போல், தேவியின் பரம அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரனானவன் அவளுடைய புன்முறைவலாகிய நிலாவோடு விளங்கும் ஆனந்தமாகிய சந்திரனைப்போல, அலெளகிகமானதும் (பாரமார்த்திகமானதும்) அளவு கடந்ததுமான ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பவனும் விளங்குகிறன் என்னும் இந்தக் கருத்தின் ரீதியையே மஹாகவியானவர் தாமே பஞ்சதியைப் பூர்த்தி செய்யும் பாடலிலே விளங்கவைக்கிறார், “ஆர்யா மேவ விஹாவயன்” என்று.

உலகத்திலேயே மிகச் சிறந்ததாக விளங்கும் இந்தஸ்துதி நூலைப் படிப்பதால் மட்டுமே, அந்த சூதனத்திலேயே இந்த மஹாகவியோடும், இறுதியிலே பரதேவதையோடுமே ஒன்றாகும் நிலையை ஸாதகன் அடைகின்றன.

ஆதலின், தமிழ்மொழியிலே அமைந்த அனுவாதத் தோடு, பக்தி மிகுதியால் அதிசீக்கிரத்திலே மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு அச்சிடப்பெற்று, ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவிக்கு கும்பாபி ஷேக்ஷபமுஹ-லர்த்தம் நடைபெறும் பொழுதிலேயே ரத்னம் போன்ற இந்நூலை ஸமர்ப்பிக்கின்றவர்க்கும் அச்சிடும் விஷயத்திலே அதிகம் உதவிபுரிந்தவர்களுக்கும் இந்நூலைப் படிக்கும் பக்த சிரேஷ்டர்களுக்கும் ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் கடாக்ஷிங்கள் ஒளிபெற அமைவனவாகுகள்று ஆசிர்வதிக்கின்றோம்.

முகாம் : ஸ்ரீ காஞ்சிகோஷத்ரம்.
ஸ்ரீ ஶாஸ்வகம் 1865 ஸ-பானுஸம் 0
மாவ ஶாக்ல ஸப்தமீ (31—1—44)

நாராயணஸ்தீ:

சென்னை அட்வோகேட் தர்மரங்காமணி
ஸ்ரீ. சி. பாலஸ்-ப்ரஹ்மண்ய ஐயரவர்கள் எழுதிய

முகவரை

ஸ்ரீ முக கவி அருளிச்செய்த “ஸ்ரீமுக பஞ்சசதி” என்னும் இவ்வுயர்ந்த நூல் (தேவநாகரி மூலம்) தமிழ்மொழி பெயர்ப்புடன் ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தான த்தின் பதினே ராவது புத்தகமாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்திருப்பது நம் எல்லோருக்கும் மன மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது.

உலகத்தைப் படைத்து அளித்துவரும் கடவுளைத் தாயாகப் பாவித்து அன்பினால் நெந்து உருகுவது மனித வர்க்கத்திற்கு இயல்போகும். பிறந்தது முதல் குழந்தைப் பருவம் முழுவதும் தாயைப் பரிந்துக் கிடக்கும் மனித வாழ்க்கைக்கு தாயைக் கடவுளாகப் பாவிப்பது இயற்கையான அன்பின் வழியே. ஆதலால் கடவுளைத் தாயாகப் பாவிக்கும் முறை உண்மையான நன்மை பயக்கும் அன்பின் நோக்கமேயாகும். எனவே, நம் பாரத நாட்டில் தொன்று தொட்டு தந்தையும் தாயுமாய்த் தாங்குகின்ற கடவுளை அகனமர்ந்த அன்புடன் வழிபாடு செய்யும்முறை பக்தர்களின் மனதைக் கவர்ந்திருக்கிறது. இம்முறை ஓர் சமயநெறி யாகவே நம் நாட்டில் நன்கு வளர்ந்திருக்கிறது.

கடவுளும் பக்தர்களுடைய அன்புக்கு இரங்கி தாயுருவங்கொண்டு குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற கருணைகூர்ந்து இப்பாரத நாட்டில் முக்கியமான புண்ணிய ஸ்தலங்களில் ஆவிர்ப்பவித்துள்ளார். இப்பாரத நாட்டுக்கு நாபீஸ்தான மாயுள்ள காஞ்சிமாநகர் என்ற புண்ணிய கோத்திரத்தில் காமகோடிப்ரீடத்தில் ஸ்ரீ காமாக்ஷி யாக ஆவிர்ப்பவித்து அழகு வடிவமாக உலகம் ஈன்ற அன்னை பிரகாசிக்கின்றனள். ஸ்ரீ காமாக்ஷிதேவியின் பக்தியால் உள்ளாம் கரைந்து, உருகி, ஊறி, உணர்ந்து, உட்கசிவுடன் அவளருளால் ஸ்ரீமுக கவியானவர் இப்புத்தகத்தில்லடங்கிய ஜந்து ரூ

ஸ்லோகங்களால் தேவியை வழிபாடு செய்தனர். “மூகன்” என்றால் ஊமை என்று அர்த்தம். ஊமையாயிருந்த இவருக்கு காமாச்சிதேவியின் அருளால் வாய்ப்பூட்டுத் தெறித்து நாக்கினின்றும் தேன்வெள்ளமாகப் பெருகும் கவி பாடும் திறமை உண்டாயிற்று என்றதினால் இக் கவிஞர் “மூககவி” என்றே புகழடைந்தார். இவர் ஊமை நிலை மையை ஒருவாறு சுட்டிக்காட்டும் சுலோகங்கள் இந்த பஞ்ச சதியில் அங்கங்கே காணப்படுகின்றன. முக்கியமாக, ஆர்யா சதகத்தில் 57-வது சுலோகத்தில், முகனையிருப்பினும் ஒருகணம் உள்ளை நினைக்கின்றவன் உலகத்தில் உயர்ந்த கீர்த்தி உள்ளவனுக ஆகமுடியும் என்று மார்த்தட்டி கூறுகிறது போலே தோன்றுகிறது. ஸ்துதி சதகத்தில் பதினேராவது சுலோகத்தில் ஊமைகளுக்குங்கூட தேவநதியான கங்கைக்குச் சமானமான வாக்கின் பெருக்கை உண்டுபண்ணக்கூடியவள் என்று துதித்து தனக்குக் கிடைத்த அம்பிகையின் அருளைப் பாராட்டுகிறார்போலும். வாக்ஸ்வருபினியாய் உள்ளவனும் தேவியே. இதயத்துள்ளிருந்து சொன்மயமாக வாக்கினின்று வெளிவந்து ஒளி தருவதும் தேவியின் சக்தியே. எல்லையில்லாத கவிச்சவையை முகில்போல் பொழிவதும் காமாச்சியின் அருளே. சித்சக்தியாக இதயத்தில் அவள் பிரதிபலிக்காமல் இருந்தால் மனிதர்கள் ஊமைகளே; அவள் அருளின்றி எழுதிக்காட்டொடை தன்மையான தேவியின் முன்னிலையில், வாயுள்ளவர்கள் அனைவரும் ஊமைகளே; இவர் வரகவி யென்பதில் ஐயமில்லை. இவர் கவிச்சவை எல்லோருடைய மனதையும் கவரும் திறமை வாய்ந்தது. சொல்லுக்குடைய சக்தியின் முழு எல்லையையும் கண்டறிந்தவர். விசேஷமாக ஸம்ஸ்கிருத பதங்களின் பூர்ண சக்தியைக் கையாண்டு அனுபவிக்கிறவர். எனவே, இவர் கவிகளில் ஒவ்வொன்றும் அம்பிகையின் அழகு வடிவத்தில் நினைந்து, ஒருவாறு தோன்றும் மனதிற்கும் வாக்

குக்கும் எட்டாத பரம்பொருளின் உண்மையைச் சித்தம் அறியும்படி பக்தர்களுக்கு அறிவை ஊட்டுகிறது; தென்னூழுகும் சொற்களை இன்னிசையில் அமைத்து, அனுப்ராஸம் முதலியவற்றால் ஸஹருதயர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் சப்தாலங்காரங்களால் அழகுபெற்று பக்திரஸம் பொங்கித் ததும்பும் பாவங்களையுடைய இந்த ஐந்நாறு ஸ்லோகங்களினால் இவர் ஸ்ரீ காமாஸ்வி தேவியிடம் ஈடுபட்டு, மனமுருகி வாயார வாழ்த்தி ஏத்துகின்றனர். இவர் காவியம், சப்தமும் அர்த்தமும் ஒன்று சேர்ந்து அர்த்தநாரீச்வரரின் சொருபத்தை ஒத்து, ஆனந்தமயமான காவ்ய ரஸத்தை வாரி இறைக்கின்றது. பெரியோர்கள் கண்டுபிடித்த தேவிவழிபாட்டின் முறையில் உள்ள பல உண்மைகளையும் பின்பற்றி இந்நால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரசாஸ்திரம், அஷ்டாங்கயோகம், குண்டலிப்ரபோதம், அத்வைதானுபவம் இவைகளின் தத்துவங்களை காவ்ய நடையில் கலந்து ரஸமாக உபதேசிக்கிறார். இதில் இவர் அநுபவித்த உயர்ந்தவழியை பக்தர்களுக்குக் காண்பிக்கின்றனர். தேவீ ஸமயத்தை நன்கு அறிந்தவர்களே இக்கணிகளின் முழுப்பொருள்களையும் அறியவும், மனிதர்களுக்கு உணர்த்தவும் முடியும். சொல் நயம், தேன்மொழி, உயர்ந்த பாவம், மகிழ்ச்சிதரும் கவிச்சுவை, நவரஸங்களின் பெருக்கு, இவையெல்லாம் திரட்டி பக்திரஸத்தில் ஊறிக் கலந்திருக்கும் இந்த ஸ்தோத்திரங்களைப் பன்முறை வாசித்துக் களித்துப் பாடி ஆடி ஆனந்திப்பது நமது பாக்யமோகும். இந்த ஸ்தோத்திரங்களைப் படித்து அன்பினால் உருகிக் கண்பனித்தாரையைக் காட்டும் பக்தர்கள் ஸ்ரீ காமாஸ்வி தேவியின் கடாக்ஷத்திற்கு பாத்திரர்களாக ஆவார்களென்பதில் ஜயமில்லை. ஒரு தரம் படித்தாலும் இக் கவிகளில் மனம் பதிந்து கிடக்கும் என்பது அறிஞர்களின் அநுபவம். எனவே, பக்தர்களைவரும் இந்நாலில் ஈடுபடுமாறு வேண்டுகிறேன். இது

போன்றநால்கள் கிடைப்பது அரிதென்றே சொல்லவேணும். தமிழில் இந்நாலை மொழி பெயர்ப்பது கடினமான வேலை தான். திருப்தியைக் கொடுக்கக்கூடியமுறையில் மொழி பெயர்த்து நமக்கு உதவிசெய்த நண்பர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்க நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

காமாக்ஷியும் குருமூர்த்தியும் வேறல்லர், ஒன்றே என்ற உண்மையை நன்கு அனுபவித்து ஆர்யா சதகத்தில் 46-வது ச்லோகத்தில் தேவியை சூமாரி என்றும், சண்டி என்றும், குருமூர்த்தி என்றும் அழைத்த இம் மூக கவியினது நாலை ஜகத்குருவால் ஏற்படுத்தப்பட்ட காமகோடி கோசஸ்தானத் தின் பதினேராவது வெளியீடாக அமைத்தது பெரும் பொருத்தமேயாகும். அகண்டாகாரமாய், ஞான உருவாய், வாக்ஸ்வருபிணியாய் பூரணமாய்க் கிடக்கும் பரம்பொரு ஸின் இன்பத்தை அனுபவித்து ஆனந்தமடைந்த இம் மூக கனி கலந்து இன்புற்றிட வாருமென்று நம்மை அழைக்கும் பொழுது நாம் ஈடுபடவேண்டுமெல்லவா?

இந்த அனுபவத்தை அடைவதற்கு சாஸ்த்ரவித்தமான ராஜமார்க்கத்தை ப்ரஹ்மதாரண்யகத்தில் உபதேசித்த நேதி நேதி நஷ்டஸ்மாத் இதி நேத்யந்து பர் அச்சு அத நாமஷேய் ஸத்யஸ ஸத்யம் என்ற ச்ருதி வாக்யத்தின் பிரமாணத்தின் பலத்தால், பக்தர் களுக்கு பாதாரவிந்த சதகம் 24-ம் ச்லோகத்தில் வெகு அழகாக உணர்த்துகிறார். ஒன்றைப் பரித்யாகம் பண்ணுவதும், மற்றென்றைத் தேடுவதுமான இரண்டு கார்யம் அடங்கியதாக நிற்கிறது; இங்ஜகத் என்பதை விவேகத் தினால் தள்ளி அதில் அதிஷ்டானமாகவுள்ள பரத்தை தேட வேணும். அதுதான் வேதங்களின் உட்பொருளான காமாக்ஷி தேவீ. இதற்கு அதிகாரம் பெற்றவர்கள் ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பத்துடன் கூடி மஹாவாக்ய விசாரம் பண்ணுகிற யதிகள்தான் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இது தான் வேதாகமத்தின் ராஜ மார்க்கம்.

जगन्नेदं नेदं परमिति परित्यज्य यतिभिः
कुशाग्रीयस्वान्तैः कुशलधिषणैः शास्त्रसरणौ ।
गवेष्यं कामाक्षिं ध्रुवमकृतकानां गिरिसुते
गिरामैदंपर्यं तव चरणमाहात्म्यगरिमा ॥ [पादा. २४.]

இந்த மார்க்கத்திலே செல்ல பக்தர்களுக்கு ஏழ்மைத் தனத்தைத் தொலைத்து மேனி அழகையும் கவித்திறையும் அளித்து தென்பைக் கொடுத்து ஸம்ஸாரமென்னும் இருளகற்றி அருளுகின்றனள் ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவி.

तापिञ्छस्तबकत्विषे तनुभृतां दारिद्र्यमुद्राद्विषे
संसाराख्यतमोभुषे पुररिषोर्वामाङ्कसीमाजुषे ।
कंपातीरमुपेयुषे कवयतां जिह्वाकुटीं जगमुषे
विश्वत्राणपुषे नमोऽस्तु सततं तस्मै परञ्ज्योतिषे ॥ [स्तुति. २.]

ஆர்யா சதகத்தில் தேவீபக்தன் இடைவிடாது எப்பொழுதும் சிவப்பு ஒளிப் புஞ்சத்தின் மத்தியத்தில் தேவி யின் வடிவத்தை தியானம் செய்ய வேணுமென்றும், அதன் பிறகு ஆதரவுடன் தேவியின் பாதசேவை செய்ய வேணுமென்று பாதாரவிந்த சதகத்திலும், இதனால் தூண்டப்பட்டு தேவியை வாயாரப்பன்னி வாழ்த்தி ஏத்தி வழிபட வேணுமென்று ஸ்துதிஶாதகத்திலும், இந்த ஸ்துதியின் பலனாக பக்தி ரஸத்தில் மூழ்கி விவேகமடைந்து சாஸ்திரங்களைக் கற்று கர்வத்தை ஒழித்து உண்மை அறிவைக் கடைபிடி.த்து தேவியின் கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரனாக வேணுமென்று கடாக்ஷசத கத்திலும், அந்த தேவியாகிய குருமூர்த்தியின் கருணை நோக்கால் அவள் முகோல்லாஸத்தில் விளைந்த புன்முறுவலான ஆனந்தக் கடலில் கலந்து பேரின்பவீடு அடையலாம் என்று மந்தஸ்மித சதகத்திலும் உபதேசித்த இவ்வரிசையின் உட்கருத்தை நன்கு புலப்படுத்துகிற நம் ஜகத்குருவின் ஸ்ரீமுகத் தை கவனித்துப் படிக்குமாறு அனைவரையும் வேண்டுகிறேன்.

'ஆச்ரம', மைலாப்பூர் }
2—2—44.

கி. பாலசுப்ரமணிய ஐயர்.

॥ ஸ்ரீ : ॥

ஸ்ரீ காமாக்ஷயே நம : | ஸ்ரீ குருப்யோ நம : ||

ஜய ஜய ஜगத்ஸ்வ ஶிவே ஜய ஜய காமாக்ஷி ஜய ஜயாத்ரிஸுதே ।
ஜய ஜய மஹாஶிவதே ஜய ஜய சி஦்஧ங்காஸுடி஘ாரே ॥

ஸ்ரீ பரமஹம்ஶ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்யர்களாய் ஸ்ரீ காமகோடி பிடத்திலே தேஜோமயமாய் விளங்குகின்ற ஸ்ரீஜகத்துரு ஆசார்ய ஸ்வாமிகளாலே, ஆஸ்திகர்களுக்குள்ள பக்திசிரத்தைகளை அதிகரிக்கச் செய்வதற்காக ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானமானது தொடங்கப் பெற்றபோது, ஸ்ரீ முகபஞ்சசதீ முதலிய நூல்கள் தமிழ் அனுவாதங்களுடன் கோசஸ்தானப் பதிப்புகளாக வெளிவரவேண்டு மென்று இட்ட ஆஜ்ஞை நிறைவேறுவதற்கு ஸ்ரீ காஞ்சி காமாக்ஷியம்மன் கோயில் கும்பாடிஷேக மஹாத்ஸவ ஸமயமே பொருத்தமான ஸந்தர்ப்பமாக அம்பாளுடைய கருணையினால் ஏற்பட்டது போலும் !

இப் பதிப்பிலே ஆர்யா சதகத்திற்குத் தமிழுரையை சென்னை ஸ்ரீ குஹானந்த மண்டலியின் ஸ்தாபகரான பிரும்மஸ்ரீ அருட்கவி என். ஸாப்ரஹ்மண்ய ஜயரவர்களும், மந்தஸ்மித சதகத்திற்கு மயிலாப்பூர் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலை ஆசிரியரான வேதாந்த லிசாரத, வேதாந்த ஸாஹித்ய சிரோமணி பிரும்மஸ்ரீ வி. எச். ஸாப்ரஹ்மண்ய சாஸ்திரியவர்களும் உதவினர்கள். பாதாரவிந்த சதகம், ஸ்துதி சதகம் கடாக்ஷசதகம் ஆகியவற்றிற்கு உரையெழுதியும் நூல் முழுவதையும் அச்சத் திருத்தியும் உதவியவர் இதுகாறும் கோசஸ்தானத்தில் வெளி வந்த புத்தகங்களின் வெளியீடுகளுக்கு உதவிசெய்துவரும் சென்னை அட்வோகேட் ஸ்ரீ வே. நாராயண ஜயர் ; இம் மூவருக்கும், முகவரை எழுதியுதவிய சென்னை அட்வோகேட் தர்மரக்ஷாமணீ ஸ்ரீ. கே. பாலஸாப்ரஹ்மண்ய ஜயரவர்களுக்கும் ஸ்ரீ அம்பாள் ஆசார்யாளின் மூவர்ணப் படங்களுக்கு ப்ளாக்குகளை உதவிய ஸ்ரீ. டி. வி. ஈசுவர சாஸ்திரிகளுக்கும் கோசஸ்தானத்தின் நன்றி உரியதாகும் ; இவர்களுக்கும், இந்துலைப் படிக்கும் அனைவர்க்கும் ஸ்ரீ காமகோடி ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்பாளின் பூர்ணகடாக்ஷமும் மந்தஸ்மிதமும் எந்நாளும் அமைந்திருப்பதாக.

7—2—44.

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம்.

THE HISTORIC KAMAKSHI TEMPLE OF SRI ADI SANKARA AT CONJEEVARAM

Kanchipura is the Seat of the Sri Kamakoti Pitha—one of the 50 Pithasthanas of the Sri Devi. Sri Sankaracharya built the temple of Sri Kamakshi in the form of a Sri *Chakra Yantra* in the closing days of His *Digvijaya*. The City of Kanchi was remodelled by Him and a Sri Chakra was established in front of Sri Devi. All other Saivite and Vaishnavaite temples in the City, about a hundred in number, are so arranged as to face the Kamakoti Pitha, and all the *Devatamurthies* of the above Temples circumambulate the Pitha during their respective festivals.

Literally, the word Kanchi means 'the naval cord'. Ancient literature take the word to mean the naval position of the world itself. Bhudevi (भूदेवि), has taken more than once the form of a cow, according to our puranic literature.

Thus Sri Sankaracharya selected Kanchi as the Pithasthan for the welfare of the whole world, just as the naval cord nourishes the child in the mother's womb.

Successors of Sri Adi Sankara have been renovating and consecrating the Temple of Sri

Kamakshi whenever necessary during all these centuries.

One hundred and four years ago Sri Chandrasekharendra Saraswati Swamigal, the then Jagadguru of the Sri Kamakoti Pitha and the Parapara Guru of the present Acharya, who also bears the same *sannyasa name*, consecrated the Temple by Kumbhabhishekam after renovating it in 1840. The present Acharya began the renovation of the Temple before his pilgrimage to Benares; and this day, the 7th of February, 1944, the Maha Kumbhabhishekam of the Temple is being celebrated.

In the wall of the Garbhagraha (Sanctum Sanctorum) of Sri Kamakshi Ambal, Sri Chora Maha Vishnu resides in a small niche (koshta) along with Rupa-Lakshmi. This miniature Temple is one of the one hundred and eight Vaishnavite shrines canonised by the Alwar Saints. The prathishta of Rupa Lakshmi and Maha Vishnu also takes place on this day. The prathishta of Maha Shasta, the guardian deity of the Temple, referred to in ancient Tamil Literature in relation to Karikala Chola, the earliest known Chola Emperor, whose campaigns extended up to the Himalayas, also takes place this day.

7th February, 1944.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமாக்ஷி அம்பாள்

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमूकपञ्चशती ॥

आर्याशतकम्

मुकुपञ्चशति
अर्या शतकम्

कारणपरचिद्रूपा काञ्चीपुरसीमि कामपीठगता ।
काचन विहरति करुणा काशमीरस्तवककोमलाङ्गलता ॥ १ ॥

1. सर्व कारणांकरुक्कुम् अतीतमान सित्तरुपमान
तुम् कुंकुमप्पूविन् केऽथत्तुप्पोलं मिरुतुवायुम् केऽटि
पोन्नरुमुल्ला तिरुमेणीययुतेयतुमान एतेऽनु
करुणा वष्टिवम् काञ्चिन्करप् प्रतेषत्तिलं कामपीटत्तिलं
विलाङ्किक्केऽन्नु तिरुविलोयाटलं पुरीकिन्नरतु.

कंचन काञ्चीनिलयं करघृतकोदण्डवाणसृणिपाशम् ।
कठिनस्तनभरनम्रं कैवल्यानन्दकन्दमवलम्बे ॥ २ ॥

2. श्री काञ्चिपुरत्तेत इरुप्पिटमाक्किक्केऽन्नु,
तनतु तिरुक्केककलीलं विल्लैयुम्, अम्पुकलोयुम्, अंकुशत्
तेयुम्, पासत्तेतयुम् तरीत्तु, कटिनमान स्तन पारत्
तालं (सिन्हितु) सायंन्त तिरुमेणीयुतनं मोक्षमेन्नुम्
आनन्तत्तिर्कु मुलमाय निर्कुम् एन्नेतर्कारीय ओरु
पेारुणी (उल्लात्तालं) पर्त्रीक्केऽन्नुकिरेन्न.

चिन्तितफलपरिपोषण-चिन्तामणिरेव काञ्चीनिलया मे ।
चिरतरमुचरितमुलभा चित्तं शिशिरयतु चित्सुखाधारा ॥ ३ ॥

3. (நான்) நினைத்த பலன்களை நிறைவிப்பதில் எனக்கு காஞ்சியை இருப்பிடமாகக் கொண்ட தேவி சிந்தாமணி ரத்னமேயாவள். வெகுகால புண்ய வசத்தாலே சுலபமான அகண்ட ஞானனந்த ஸுபிணியாய் ஸமஸ்த ஐகத்துக்கும் ஆதாரமான அவள் என் மனதைக் குளிரச் செய்யட்டும்.

குடிலகச் க஠ிநகுச் குந்஦ஸிதகாந்தி குங்குமஞ்சாயம् ।
குருதே விஹுதிஂ காஞ்சயா் குலப்ரதஸார்யமௌஸர்வஸம् ॥ ४ ॥

4. குலாசலங்களுக்கெல்லாம் சக்கிரவர்த்தியாய் விளங்கும் ஹிமவானுடைய ஸகல ஸௌபாக்கிய வடிவமான ஒரு மூர்த்தியானது, சுருண்ட சூந்தலோடும், கடி னமான குசங்களோடும், மூல்லைப் புஷ்பத்தைப்போன்ற காந்தியையுடைய புஞ்சிரிப்போடும், குங்குமம்போற் சிவந்த மேனியோடும் காஞ்சீ நகரத்தில் லீலை புரிந்துகொண்டிருக்கின்றது.

பञ்சशரशாஸ்திராத்தாயேண வடிபாதேந ।
காஞ்சிஸோஸ்தி குமாரி காசன மோஹதி காமஜெதாரம् ॥ ५ ॥

5. பஞ்சபாணாக்கிய மன்மதனது ச்ரங்கார சாஸ்திரத்தைப் போதிப்பதில் சிறந்த ஆசாரியனுய் விளங்கும் (தனது) கண்ணேக்கத்தினால் ஸ்ரீ காஞ்சீபுரத்தில் ஓராண்டு குமாரியானவள் காமனை வென்று நீருக்கிய பரமேஸ்வரனை மோஹமடையும்படி செய்கின்றனள்.

பரயா காஞ்சிபுரயா பர்வதப்ர்யாயியபோனகுசமரயா ।
பரதந்தா வயமந்யா பங்குஜஸப்ரதாசாரிலோசனயா ॥ ६ ॥

6. ஸ்ரீ காஞ்சியில் விளங்குபவளும், தாமரை மலரோடு தோழமை கொள்ளும் கண்களுடையவளும், பர்வதங்களையொத்த பெருத்த ஸ்தனபார முடையவளுமான இந்த பரதேவதையால் யாம் பரவசமாய் விட்டோம்.

ऐश्वर्यमिन्दुमौले - रैकात्म्यप्रकृति काञ्चिमध्यगतम् ।

ऐन्दवकिशोरशेखर - मैदंपर्यं चकास्ति निगमानाम् ॥ ७ ॥

7. பிரஹ்மத்தோடு அபேதமாய் விளங்கும் பிரகிருதி ரூபமானதும் காஞ்சிபுரத்தின் மத்தியஸ்தானத்தில் விளங்குவதும், (மூன்றாம்) பிறைச் சந்திரனைச் சிரோபூஷணமாக வடையதும் ஆன சந்திரமெளனியாகிய பரமேஸ்வரனது ஜஸ்வரியமானது வேதங்களின் பரம தாத்பரியமாய் விளங்குகின்றது.

श्रितकम्पासीमानं शिथिलितपरमशिवधैर्यमहिमानम् ।

कलये पाटलिमानं कंचन कञ्चुकितभूवनभूमानम् ॥ ८ ॥

8. கம்பாங்கி தீரத்தில் விளங்குவதும், பரம சிவனது மனவுறுதியைக் குலைத்த புகழுடன் கூடினதும், லெளகிக (விஷய) ஸாகத்தைக் கஞ்சகமாய் உடைத்தானதுமான ஒராஞ்சு பாடலி நிறமுள்ள பொருளை நினைக்கின்றேன்.

आदतकाञ्चीनिलया-माद्यामारुढयौवनाटोपाम् ।

आगमघतंसकलिका-मानन्दाद्वैतकन्दलीं वन्दे ॥ ९ ॥

9. ஸ்ரீ காஞ்சி நகரத்தையே தனக்கு விலயமாய் ஆதரிப்பதும், யெளவன் கர்வங்கொண்டதும், ஆகமங்களுக்குத் தலையிலணியும் மொட்டாகவுள்ளதும், நித்தியானந்த ஸ்வரூப அத்வைதத் தளிராய் விளங்குவதுமாகிய ஆத்யா சக்தியை வணங்குகின்றேன்.

तुङ्गाभिरामकुचभर-सृङ्गारितमाश्रयामि काञ्चिगतम् ।

गङ्गाधरपरतन्त्रं सृङ्गाराद्वैततत्त्वसिद्धान्तम् ॥ १० ॥

10. காஞ்சிநகரத்தில் விளங்குவதும், உன்னதமாயும் அதிரமணீயமாயும் விளங்கும் ஸ்தனபாரத்தால் அலங்கரிக்

கப்பட்டதும், கங்காதரரான பரமசிவனைப் பரவசப்படும்படி செய்வதுமான சிருங்கார அத்வைத சாஸ்திர ஸித்தாந்தத்தை ஆர்யக்கின்றேன்.

காஶ்விரத்வி஭ூபாஂ காமபி கந்஦ர்ப்பஸ்திகாபாஜ்ஜிமு ।
பரமாஂ கலமுபாஸே பரஶிவவாமாங்கபீதிகாசீனாமு ॥ ११ ॥

11. காஞ்சி நகரத்திற்கோர் ரத்னபரணமாயும், மன் மதனை உஜ்ஜீவனம் செய்யும் திறமையுடைய கடைக்கண் பார்வையுடையதாயும், பரமசிவ னுடைய இடது மடி யென்னும் பீடத்தில் வீற்றிருப்பதுமான சிறந்த சித்கலா ஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கிறேன்.

கஸ்பதீரசராணாஂ கருணாகோரகிதவைषிபாதாநாமு ।
கேலிவநாஂ மனோ மே கேபாஂ சித்திரவது சித்திலாசாநாமு ॥ १२ ॥

12. கருணை ததும்பும் கடைக்கண் நோக்கத்தோடு கூடி கம்பா நதிக்கரையில் ஸஞ்சாரம் செய்யும் அவாங்மனஸ கோசரமான சித்திலாஸங்களுக்கு என் மனம் லீலாவனமாக ஆகட்டும்.

ஆஸ்தரஸ்மூலவस்தே-ராடிமபுருஷஸ்ய நயனபீயூபமு ।
ஆரங்கயௌவனோத்ஸவ-மாஸாயரஹஸ்யமந்தரவலம்வே ॥ १३ ॥

13. மாமரத்தின் மூலத்தில் வளிக்கும் காரணேஸ்வர னது கண்களுக்கு அம்ருதஸ்வரூபமானதும், புதிய யெளவனு வஸ்தையின் ஸங்தோஷ ஸ்வரூபமானதும் ஆன ஸகல வேதங்களின் தத்துவ ஸ்வரூபத்தை அந்தரங்கத்தில் தியா னஞ்ச செய்கின்றேன்.

அधிகாஞ்சி பரமயोगிமி-ராடிமபரபீதசீஸ்தி வஶயேந ।
அனுங்காங்க மம மானஸ-மருணிமஸ்வஸ்வஸ்வந்தாயேந ॥ १४ ॥

14. காஞ்சி நகரத்தின்கண் பிரதமமும் சிறந்ததுமான
(காமகோடி) பீடத்தில் மஹாயோகிகளால் தரிசிக்கத்தக்க
ஒழுங்கான சிறந்த சிவந்த வஸ்துவோடு (பூர்ணி காமாக்ஷி யோடு)
என் மனது தொடர்வு கொண்டுள்ளது.

அङ்கிதशंकரदेह-मङ्गरितोरोजकङ्कणाश्चैः ।

अधिकाश्चि नित्यतस्णी-मद्राक्षं कांचिदद्भुतां बालाम् ॥ १५ ॥

15. பூரித்தெழுந்த ஸ்தனங்களோடும் கைவளைகளோடும்
ஆலிங்கனம் செய்த காரணத்தால் தன் பதியான சங்கரரது
சரீரத்தில் அடையாளமுண்டாகச் செய்தவளும், நித்தியமான
யெளவனத்தோடு கூடியவளுமான ஓராண்டே வியப்புறக்
கூடிய பாலா ஸ்வரூபத்தை காஞ்சிபுரத்தில் தரிசித்தேன்.

मधुरवनुषा महीधर-जनुषा नन्दामि सुरभिवाणजुषा ।

चिदपुषा काञ्चिपुरे केलिजुषा वन्धुजीवकान्तिसुषा ॥ १६ ॥

16. இனிப்போடு கூடிய (கரும்பு) வில்லையுடையதும்,
பர்வதராஜனிடமிருந்து பிறப்பையுடையதும், நறுமலர்களை
அம்பாகக்கொண்டதும், காஞ்சிபுரத்தில் விளையாடிக்
கொண்டிருப்பதும், செம்பருத்தம்பூவின் சிவந்த காந்தியைக்
கவர்கின்றதும் ஆன ஒரு சைதன்னிய மூர்த்தியால் நான்
பரமானந்த மடைகின்றேன்.

मधुरसितेन रमते मांसलकुचभारमन्दगमनेन ।

मध्येकाञ्चि मनो मै मनसिजसाम्राज्यगर्वबोजेन ॥ १७ ॥

17. மனேஹரமான புன்முறுவலுடையதும், பெருத்த
குசபாரத்தால் மெதுவான நடையையுள்ளதும், மன்மதனது
ஏகாதிபத்ய கர்வத்திற்குக் காரணமானதும், காஞ்சியின்
மத்தியில் விளங்குவதுமான (பூர்ணி காமாக்ஷி யால்) ஒன்றால்
என் மனம் களிக்கின்றது.

धरणिमयीं तरणिमयीं पवनमयीं गगनदहनहोत्रमयीम् ।
अम्बुमयीमिन्दुमयी-भग्वामजुकम्पमादिमामीक्षे ॥ १८ ॥

18. பிரித்திவி, ஸ-அர்யன், காற்று, ஆகாசம், அக்கினி, யாகதீகை கொண்ட யஜமானன், ஐலம், சந்திரன் என்னும் அஷ்டமூர்த்திகளாக விளங்கும் முதல்வியாகிய தாயைக் கம்பாநதீதீரத்தில் தரிசிக்கின்றேன்.

लीनस्थिति मुनिहृदये ध्यानस्तिमितं तपस्यदुपकम्पम् ।
पीनस्तनभरमीडे मीनध्वजतन्त्रपरमतात्पर्यम् ॥ १९ ॥

19. யோகிகளின் ஹ்ருதய குறையில் உள்ளதும், கம்பா தீரத்தில் அசஞ்சல தியானத்தோடு தவம்புரிந்து கொண்டிருப்பதும், பெருத்த ஸ்தன பாரமுடையதும், மன்மதனது (சிருங்கார) சாஸ்திரத்தின் பரமதாத்பர்யமுமான ஒன்றை ஸ்தோத்திரங்க் செய்கின்றேன்.

श्वेता मन्थरहसिते शाता मध्ये च वाञ्छनोऽतीता ।
शीता लोचनपाते स्फीता कुचसीस्ति शाश्वती माता ॥ २० ॥

20. எக்காலத்தும் விளங்குகின்ற லோகமாதாவானவள் மந்தஹாஸத்தில் வெண்மையாகவும், (கடை) இடுப்புப்பாகத் தில் இளைத்தும், வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் அதீதமாயும், கண்ணேக்கில் குளிர்ச்சியாயும், ஸ்தனப் பிரதேசத்தில் பெருத்தும் விளங்குகின்றனள்.

पुरतः कदा नु करचै पुरवैरिविमर्दपुलकिताङ्गलताम् ।
पुनतीं काञ्चीदेशं पुष्पायुधवीर्यसरसपरिपाटीम् ॥ २१ ॥

21. திரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்த பரமசிவனுடைய காடா விங்கனத்தினால் (மயிர்க்குச்செறிந்துள்ள) புளகிதமாயுள்ள சரீரத்தை யுடையவளுட், காஞ்சி நகரப் பிரதேசத்தைப்

புனிதமாக்குபவளும், அனங்கனது வீரச்செய்கைக்கு ஸரஸ
மான மார்க்கமூமான ஸ்ரீ காமாக்கி தேவியை என் முன்னர்
எப்பொழுதுதான் காண்பேலே ?

புண்யா காபி புரங்஧ரி புஹ்தகந்தர்ப்பங்பா வபுபா ।

புலிந்சரி கஸ்பாயா : புரமஶன் புலகனிசுலித் துருதே ॥ २२ ॥

22. கம்பா தீரத்தின் மணல் திட்டுகளில் ஸஞ்சரிப்ப
வளும், மன்மதனது சிறப்பை வளர்க்கும் (சிருங்கார ரஸமே
திரண்டு உருவெடுத்ததோ என்று கருதத் தக்க) சரீரத்
தோடுள்ளவளும் ஆன ஓரானாகுரு அறமாது திரிபுரமொழித்த
பரமேச்வரனை மயிர்க்கூச்சஸ்ரும்படி செய்கின்றனள்.

தனிமாட்டுத்தலஸ் தருணாருணஸ்ப்ராயதனுலேகமு ।

தடஸீமனி கஸ்பாயா-தருணிமஸ்வீஸ்மாயமாக்ஷமு ॥ २३ ॥

23. மிகவும் நுண்ணிய இடுப்பையுடையதும், முதிர்ந்த
நல்ல சிவப்பு நிறத்தையுடைய மெல்லிய சரீரத்தையுடைய
தும், யெளவன் ஸம்பத்தோடு நிறைந்ததுமான பொரு
ளான்றைக் கம்பா நதிக்கரையில் கண்டேன்.

பௌத்திக்கர்மவிபாக் பௌத்தார் ஸவி஧ஸிமி கஸ்பாயா : ।

அந்தமாத்தயௌவன-மஸ்யுடய் க்ஞிசிர்஧ஶயிமௌலே : ॥ २४ ॥

24. புஷ்ப பாணானுகும் மன்மதனது அபிவருத்திக்கு
ஏற்பட்ட கர்மத்தின் பயனுயள்ளதும், யெளவனத்தை
அடைந்ததும், அர்த்த சந்திரனை (பாதிமதியை)ச் சிரளில்
தரித்த ஸ்ரீ ஏகாம்ரநாதரது சிறப்பிற்குக் காரணமானது
மான ஓரானாகுரு அங்கிரவசனீய வஸ்துவை கம்பா நதிக்கரு
கில் கண்டேன்.

ஸ்திரிகாஶ்வி஦ேஶே ஸரஸிஜடைம்ர்஗்யஜாய்துத்தஸே ।

ஸ்விந்மயே விலீயே ஸாரஸ்வதபுருஷகாரஸாம்ராஜே ॥ २५ ॥

25. ஸ்ரீ காஞ்சி மா நகரத்தை யடைந்ததும், தாமரை மலர்களின் வாட்டத்திற்குக் காரணமான சந்திரனைச் சிரலில் தரித்துள்ளதும், ஸாரஸ்வதமென்னும் ஸகல கலா விலாஸ ஸாம்ராஜ்யமானதுமான ஞானஸ்வரூபத்தில் நான் ஈடுபடுகிறேன் (இரண்டறக் கலந்துகொள்கிறேன்.)

ஸ்ரீதம்஧ுகரவிஶி஖ ஸ்வாதிமஸமுடாயஸாரகோடண்டம் ।
ஆட்டகாஞ்சி஖ேலன் மாதிமமாருண்மேடமாகலயே ॥ २६ ॥

26. வண்டுகளுக்குக் களிப்பருளும் புஷ்பங்களைப் பாண மாகவுடையதும், மதுரரஸ ஸமஷ்டியின் ஸாரமான கரும்பை வில்லாயுடையதும், காஞ்சிபுரத்தில் திருவிளையாடல் புரி தலில் அங்பு சொண்டதும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாயிருப் பதுமான அருண நிறமுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தியானிக்கின் ரேன்.

உரரிக்குதகாஞ்சிபுரோ-ஸுபநிஷ்டரவிந்஦குஹரஸம்஧ு஧ாராம் ।
உந்மாஸ்தநகலஶி-ஸுத்ஸவலஹரீஸுபாஸஹ ஶம்஭ோ: ॥ २७ ॥

27. ஸ்ரீ காஞ்சிபுரியை ஏற்றுக்கொண்டதும், உபங்கத் துக்களென்னும் தாமரை மலர்களின் உள்ளே நடுக்கர்ணிகை யினின்று பெருகும் தேனின் பெருக்காய் விளங்குவதும், நிமிர்ந்தொளிரும் ஸ்தன கலசங்களையுடையதும், பரமசிவ நது பேரானந்தப் பெருக்காயுள்ளதுமான ஒன்றை உபாளிக் கின்றேம்.

எண்ஶுருदीர்஘லோचன-ஸேநஸ்பரிபந்தி ஸ்தஂ ஭ஜதாம் ।
ஏகாம்ரநாய்ஜிவித-ஸேவ்யப்஦ாரஸேகமவலம்வே ॥ २८ ॥

28. மான் குட்டிக்குள்ளவை போன்ற நீண்ட நயனங்களையுடையதும், இடைவிடாது பஜித்துவரும் பக்தர்களின் பாபங்களை எதிர்ப்பதும், ஸ்ரீ ஏகாம்ரநாதரது பிராண

குபமாயுள்ளதும், இத்தகையதென்று குறிப்பிடுதற்கு முடியாததுமான ஒன்றைப் பற்றுகின்றேன்.

ஸ்யமானஸுखं காஞ்சி-ஸ்யமானं க்ஷபி ஦ேவதா-மேதம् ।
தயமானं வீக்ஷ ஸுஹ-வீயமானந்஦ா-ஸ்தா-ஸ்துதௌ மங்கா: ॥ २९ ॥

29. சிரிப்பு முகமுடையதும், காஞ்சிநகரை யடைகின்றதும், கருணை ஸ்வரூபமாய் இலங்குவதுமான ஒரு தேவதா விசேஷத்தைப் பன்முறை தரிசித்து, யாம் ஆனந்தமென்னும் அமிருத ஸாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றோம்.

குதுகஜுபி காஞ்சி஦ேஶோ குஸுடத்போரா-ஶிபாகஷா-஖ரிதே ।
குருதே மனோ-விஹாரं குல-ஶிபிரிவுத்குலை-கம-பி஦ியே ॥ ३० ॥

30. காஞ்சி கோத்திரத்தை மிகுந்த களிப்போடு நேசிப் பதும், செங்கமுநீர் புஷ்பங்களின் தவக்குவியலின் பயனும் உள்ள சந்திரனைச் சிரவில் தரித்துள்ளதும், குலாசலங்களின் தலைவனுன் ஹிமவானுடைய குலத்திற்கோர் ஒப்பற்ற திரு விளக்காயுள்ளதும் ஆன ஒரு ஸ்வரூபத்தில் இந்த ஜீவனங்கும் அடியேன் மனத்தைச் செலுத்துகின்றேன் (என் மனம் விளையாடுகின்றது).

வீக்ஷே-ம-ஹி காஞ்சிபு-ரே விபு-ல-ஸ-த-ந-க-ல-ஶ-஗-ர-இ-ப-ர-வ-ஶ-த-ஸ் ।
வித்ரு-ம-ஸ-ह-च-र-द-ह- विभ्र-म-स-म-व-ाय-स-ार-स-ं-न-ा-ह-म् ॥ ३१ ॥

31. பெருத்தவையான ஸ்தனங்களின் கனத்தால் வணங்கியுள்ளதும், பவழத்தை யொத்த செம்மை நிறமுள்ள சாரத்தூயடையதும், (காமகேளீ விலாஸங்களின் ஸம்போக ஸாரமாகின்ற ஸங்நாஹ கோலத்தோடு கூடியதான்) அழகின் சேர்க்கையின் சிறந்த தயாரிப்புமான ஒரு ஸ்வரூபத்தைக் காஞ்சியில் காண்கின்றோம்.

कुरुविन्दगोत्रगात्रं कूलचरं कमपि नौमि कम्पायाः ।
कूलंकम्पकुचकुम्भं कुसुमायुधवीर्यसारसंरम्भम् ॥ ३२ ॥

32. சிவப்புங்கீர் மணிகளாலாய் மலைபோன்ற சரீரகாந்தியையுடையதும், கம்பா நதிக்கரையில் சஞ்சாரம் செய்வதும், ஒன்றேடொன்று மோதும் ஸ்தனகலசங்களையுடையதும், புஷ்ப பாணங்கும் மன்மதனனுடைய வல்லமையின் ஸாரத்தின் பரபரப்பாய் விளங்குவதும் ஆன அவாங்மனஸ்கோசரமான ஓராண்டு பொருளை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

कुञ्जलितकुचकिशोरैः कुर्वणैः काञ्चिदेशसौहार्दम् ।
कुञ्जमशोणैर्निचितं कुशलपथं शंभुसुकृतसंभारैः ॥ ३३ ॥

33. மலர்ந்தும் மலராதுமுள்ள மொட்டுக்களைப் போன்ற இளங் (பால) குசங்களையடையதும், ஸ்ரீ காஞ்சி சௌத்திரத்தில் நட்பு கொண்டதும், குங்குமம்போன்ற சிவந்த திருமேனியுடையதும் ஆன பரமசிவனுடைய புண்ணியியராசியின் சூட்டத்தினால் முழுக்காக்களின் சிரேயோமார்க்க மானது திறக்கப்பட்டு இருக்கின்றது.

अङ्गितकचेन केनचि-दन्धंकरणौपधेन कमलानाम् ।
अन्तःपुरेण शंभो-रलंक्रिया कापि कल्प्यते काञ्च्याम् ॥ ३४ ॥

34. கமலங்களின் ஸங்கோசத்திற்கு ஒன்றுமாயிருக்கும் ஒரு பொருளால் (சந்திரனால்) அலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தலை யுடையதும், சங்கரருடைய அந்தர் ஹ்ருதயத்தில் பிரகாசிப்பதுமான ஓராண்டுருவஸ்துவால் காஞ்சிபுரம் அலங்கரிக்கப்பெற்றுள்ளது.

ऊरीकरोभि संतत-मूष्मलकालेन लालितं पुंसा ।
उपकम्पमुचितखेलन-मुर्वीधरवंशसंपदुन्मेषम् ॥ ३५ ॥

35. அக்கினி நேத்திரமுடையொல் உண்ணமான நெற் றியையுடைய புருஷரால் (சங்கரரால்) வாலனைசெய்யப்படுவதும், கம்பாநதீதீரத்தில் கேளி விலாஸம் புரிவதுமான பர்வதவம்சத்தின் செல்வக்கொழுந்தை எப்பொழுதும் தியானஞ் செய்கின்றேன்.

அङ्गरितस्तनकोरक-मङ्गालंकारमेकचूतपतेः ।

आलोकेमहि कोमल-मागमसंलापसारयाथार्थ्यम् ॥ ३६ ॥

36. வேதங்களின் மனோஹரமான மஹா வாக்கியங்களின் லக்ஷ்யார்த்த வடிவமாய் விளங்குவதும், ஸ்ரீ ஏகாம்ரநாதரது மடிக்கு (இடது தொடைக்கு) அலங்காரமாய் விளங்குவதும், மொட்டுப்போன்ற பாலகுசங்களையுடையதுமான ஸ்வரூபத்தை உள்ளேக்காலே தரிசிக்கின்றேம்.

पुञ्जितकरुणमुदश्चित्-शिञ्जितमणिकाश्चि किमपि काश्चिपुरे ।

मञ्जरितमृदुलहासं पिञ्जरतनुरुचि पिनाकिमूलधनम् ॥ ३७ ॥

37. கருணையே ஸ்வரூபமாய் விளங்குவதும், நன்கு சப்திக்குர் மணிச்சலங்கைகளோடு சூடிய ஒட்டியாணத்தையனிந்துள்ளதும், பூங்கொத்துப்போல் விளங்குங் குறுநகையோடு சூடியதும், தங்கம்போன்ற பசுமையையுடைய சரீரத்தோடு விளங்குவதும், பினுகியாகும் பரமசிவத்தின் மூலதனமாய் இலங்குவதுமான ஒன்று காஞ்சிமாநகரத்தில் (பிரகாசிக்கின்றது).

लोलहृदयोऽसि शंभो-लोचनयुगलेन लेद्यमानायाम् ।

लालितपरमशिवायां लावण्यामृततरङ्गमालायाम् ॥ ३८ ॥

38. பரசம்புவின் இரண்டு நேத்திரங்களால் ஆவலாய்ப்பருகப்படும் ஸௌந்தர்யாமிருத வடிவமானதும், பரமசிவத்தை கொஞ்சச் செய்வதுமான அழகென்னும் அப்தியின் அலைகளின் பரம்பரையில் பேரவாக் கொண்ட மனதுள்ளவனுய் இருக்கின்றேன்.

மधுகரஸஹचरचிகுரை-மெடநாगமஸமயदிக்ஷிதகடாக्षீ�� ।
மாண்டகம்பாதிரை-மஜ்ஜலகந்஦மீஸ்து ஸாருப்யம் ॥ ३९ ॥

39. காரியவண்டுகளை யொத்திலகும் கூந்தலையுடையதும் மதனுகமமாகும் சிருங்கார சாஸ்திரத் கொள்கையில் தீக்கூட கொண்ட கடாக்கங்களை யுடையதும், கம்பாநதி தீரத் திற்கு ஓரலங்காரமாயிருப்பதும் ஆன ஸர்வமங்களமாகும் சிரேயஸ்ஸாக்குப் பரமகாரணமான வஸ்துவோடு (எனக்கு) ஸாருப்பியம் உண்டாகுமாறு யான் வேண்டுகின்றேன்.

சுடநாரவிந்஦வக்ஷோ-வாமாங்குதடीயஶ்வரீ஭ूதா ।
புருஷத்ரிதயே த்ரே஧ா புருஷிருபா த்வமேவ காமாக்ஷி ॥ ४० ॥

40. ஹே காமாக்ஷியே! த்ரிமூர்த்திகளாகும் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திரரென்னும் மூன்று மஹாபுருஷர்களின் முக கமலம், ஹ்ருதயம் (மார்பு), இடது தொடையென்னும் இடங்களில் விளங்கும் ஸரஸ்வதி லக்ஷ்மி கெளரிகளாக நீயே பிரகாசிக்கின்றனன.

வா஧ாகரீ ஭வாஷே-ரா஧ாராயஸ்வுஜேஷு விசரந்திம் ।
அ஧ாரீகுதகாஶீ வீ஧ாமுதவிசிமேவ விமுஶாமः ॥ ४१ ॥

41. பிறவிக் கடலை யொழிப்பதும், மூலாதாரம் ஸ்வாதிஷ்டானம் முதலீய ஆதார கமலங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்வதும், காஞ்சியைத் தன் விளக்கத்திற்கு ஓராதார சேந்த்திரமாயுடையதும் ஆன ஞானமுறைப் பெருக்கையே ஆராய்கின்றோம்.

கல்யாம்யந்தः யशாதர-கல்யாங்குதமௌலிமஸல்சி஦்வல்யாம् ।
அல்யாமாగமபீठி-நிலயா் வல்யாங்குந்஦ரீமஸ்வாம் ॥ ४२ ॥

42. சந்திர கலையால் அடையாள மிடப்பட்டுள்ள கீடமணிந்தவளும், மாயார ஹி த சித்ஸ்வரூபத்தோடு

சேர்ந்தவரும் (சுத்தசித் மண்டல ரூபினியும்), அழிவற்றுக் காலாதீதமாய் விளங்குபவரும், வேதங்களாகிற பிடத்தின் மேல் வளிப்பவரும், வளைத்தமும்படைய பரமசிவஸாந்தரி யுமான அம்பாளை அந்தர்முக வ்ருத்தியால் அநுஸந்தானம் செய்கின்றேன்.

**ஶ்ர்வாதிபரமஸா஧க-஗ுருநிதிய காமபீठஜுபே ।
ஸ்ர்வாக்தவே ஶோणிம-஗்ர்வாயாஸ்மை ஸம்ப்ர்யதே ஹடயஸு ॥ ४३ ॥**

43. சிறந்த உபாஸகர்களால் மஹேஸ்வரன் முதல் குருபரம்பரையாக வரப்பெற்றதும், காமகோடி பிடத்தையடைந்து விளங்குவதும், வடிவமுடைய எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபமாயுமுள்ளதுமான செம்மை நிறமாம் விமர்ச ஸ்வரூபத்திற்கு என் மனத்தை அர்ப்பணம் செய்கின்றேன்.

ஶோணிமா - செம்மை, விமர்சம்.

**ஸமயா ஸாஂஷ்யமயூக்ஷை: ஸமயா சூத்யா ஸதை ஶிலிதயா ।
உஸயா காஞ்சிரதயா ந ஸயா லभ்யேத கிஂ சு தாதாத்யஸு ॥ ४४ ॥**

44. ஸந்தியா காலத்தின் சிவந்த கிரணங்களுக்குச் சமானமான காந்தியடையவரும், அபேததிருஷ்டயோடு இடைவீடாமல் எப்பொழுதும் தியானிக்கப்படுபவரும், காஞ்சிபுரத்தில் பற்றுடையவருமான உமையோடு தாதாத்மிய வடிவ ஸாயுஜ்ய பதவியானது அடியேனல் அடைய முடியாததா?

**ஜந்தோத்வ படபூஜன-ஸ்தோषதரஜ்ஜிதஸ்ய காமாக்ஷி ।
வந்஧ோ யதி ஭வதி புன: ஸிந்஧ோரம்பஸ்ஸு வம்ப்ரமிதி ஶிலா ॥ ४५ ॥**

45. ஹே காமாக்ஷி! உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களை (அன்னய பக்தியோடு) பூஜிக்கும் ஸந்தோஷ தரங்கங்களில் தினைத்துப் பரவசப்படும் பக்தர்களுக்கு மறுபடியும் ஜனன மரணவடிவ ஸம்ஸாரபந்த முண்டாகுமென்று கூறின், ஜலத்தில் கற்பாறை மிதந்து சூழல்வது ஆச்சரியமாகாது.

குட்டலி குமாரி குடிலே சுடிச் சராசரஸவிதி சாஸ்தி ।
குணினி ஸுஹரிணி ஸுஹை ஸுஹஸ்தே த்வா் நமாமி காமாக்ஷி ॥ ४६॥

46. காமாக்ஷியே! குண்டலங்களையணிந்துள்ளன (அமிருத கும்பத்தைக் கையில் கொண்ட) பாலா பரமேஸ்வரி யாயும், குடிலையென்னும் குண்டலினீ ஸ்வரூபமாயும், மஹா காளி மஹாலக்ஷ்மி மஹாஸரஸ்வதிகளின் ஸமஷ்டி வடிவ மான ஸ்ரீசண்டிகாபரமேஸ்வரி ஸ்வரூபமாயும், சராசர வடிவ மான ஸர்வப் பிரபஞ்ச சிருஷ்டிக்குக் காரணமான ஆத்யா சக்தி ஸ்வரூபமாயும், சாமுண்டைஸ்வரியாகவும், திரிகுணங்களின் ஸாம்ய வடிவ மாயா ஸ்வரூபமாயும் அஞ்ஞானத்தைப் போக்குகின்ற ஏகாந்த குருமூர்த்தியாயும், (ஸுஹா-அரிணி) ஹிருதயகுஹாகமன சீலையாயும் விளங்கும் உன்னை வணங்குகின்றேன்.

அமி஦ாகுதிப்பி஦ாகுதி-ரचி஦ாகுதிரிபி சி஦ாகுதிமாத: ।
அனஹ்தா த்வமஹ்தா பிமயसி காமாக்ஷி ஶாஶ்தி விஶ்வம् ॥ ४७ ॥

47. ஜகன்மாதாவான ஒ காமாக்ஷி தேவியே! அழிவற்ற சிர்விகார ஸ்வரூபிணியாய் விளங்கும் நீ பேதமற்ற அகண்ட வடிவமாகவும், நானுரூப பேத வடிவமாகவும், சித்ரூபிணியாகவும், ஜடவடிவமாகவும், அபரிச்சின்ன பராஹந்தா ஸ்வரூபிணியாகவும், அஹங்கார வடிவினளாகவும் விளங்கி உலகத்தை மயக்குகின்றனன.

ஶிவ ஶிவ பஶ்யந்த ஸம் ஶ்ரீகாமாக்ஷிகடாக்ஷிதாஸ்புருஷா: ।
விபிந் ஭வநமமித்ர் மித்ர் லோஸ் ச யுவதிவிம்போஸ்ம् ॥ ४८ ॥

48. ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியின் கடாக்ஷத்தினால் அநுக்கிரஹிக்கப்பட்ட மஹாபுருஷர்கள் காட்டையும் அரண்மனையையும், சத்துருவையும் ஸ்நேஹிதனையும், ஓட்டின் சல்லிகளையும் நல்ல யுவதிகளின் கோவைக்கணி போன்ற உதடுகளையும்

ஸமமாகப் பார்க்கின்றூர்கள். சிவ! சிவ! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன ஆச்சரியம்!!

காமப்ரிப்நிகாமினி காமேஶுரி காமபீठம஧்யगते ।
காமடு஘ா மஹ கமலே காமகலே காமகோடி காமாக்ஷி ॥ ४९ ॥

49. மன்மதனுக்கு விரோதியான பரமசிவத்தின் சக்தி யாயுள்ள ஸ்ரீ காமேஸ்வரியாயும், ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தின் மத்தியில் விளங்குபவளாயும், ஸஹஸ்ர தள கமலத்தில் விளங்கும் பராசக்தியாயும், காமகலா ஸ்வரூபிணியாயும், ஸகல காமனைகளின் எல்லையாயும் விளங்குகின்ற ஒ காமா க்ஷியே! என் ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றுகின்ற காமதேனுவாகப் பவிப்பாயாக.

மध்யேஹுदயं மध்யேநிடில் மத்யேஶிரோऽபி வாஸ்தவ்யாஸு ।
சண்டகரங்ககார்ம்முகசந்஦ஸமாமாநமாமி காமாக்ஷீஸு ॥ ५० ॥

50. மத்தியானத்திய தீவர கிரண ஸ-மர்யகாந்தியை யுடையவளாய் ஹ்ருதய மத்தியத்திலும், இந்திர தனுஸ் ஸென்று கூறப்படும் வானவில்லைப் போன்ற நிறங்களை யுடையவளாய் நெற் றியின் நடுவிலும், சந்திரனுக்கு ஸமானமான நிறமுள்ளவளாய் சிரோமத்திய பாகத்திலும் வளிக்கின்ற ஸ்ரீ காமாக்ஷியை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

அधிகாஜ்ச கேலிலோலை-ரக்ஷிலா஗மயந்த்ரமன்த்ரமன்த்ரமயை: ।
அதிஶீதம் மம மாநஸ-மஸமஶராத்ரோஹிஜிவநோபாயை: ॥ ५१ ॥

51. ஸகல ஆகமங்களின் லக்ஷ்யார்த்த ஸ்வரூபமாயும், ஸப்தகோடி மஹாமந்த்ரங்களுடையவும் ஸகலவித யந்த்ரங்களினுடையவும் ஸர்வ தந்த்ரங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமாயும், அதிஷ்டானமாயும், புஷ்ப பாணங்களையுடைய மன்மதனுக்கு விரோதியான பரமசிவனது ஜீவநேபாயமாயும் விளங்குபவரும், ஸ்ரீ காஞ்சி கோத்திரத்தில் திருவினையாடல்

புரிவதில் மிகக் களிப்புள்ளவருமாகிய பரதேவதையால் அடியேனது உள்ளம் குளிர்ந்து சாந்தியடைகின்றது.

नन्दति मम हृदि काचन मन्दिरयन्ती निरन्तरं काञ्चोऽप्य् ।
इन्दुरविमण्डलकुचा विन्दुवियन्नादपरिणता तरुणी ॥ ५२ ॥

52. எப்பொழுதும் காஞ்சி கேஷத்திரத்தையே வாஸ ஸ்தானமாகக் கொண்டவரும், சந்திர ஸ-மர்ய மண்டலங்களையே ஸ்தனங்களாகவுடையவரும், பின்து, ஆகாச, நாதங்களாகப் பரிணமித்த யுவதியானவருமாகிய பரதேவதை என் ஹ்ருதயத்தில் ஆனந்தித்திருக்கிறார்கள்.

शम्पालतासवर्णं संपादयितुं भवज्वरचिकित्साम् ।
लिम्पामि मनसि किंचन कस्पातटरोहि सिद्धभैषज्यम् ॥ ५३ ॥

53. மின்னற்கொடி போன்ற நிறமுள்ளதும், கம்பாநதிக்கரையில் முனைத்ததுமான ஓராண்டு வித்தெளவுத் தமான மூலிகையை, என் பிறவியாகும் பெரு நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ள என் மனத்தில் சிந்திக்கின்றேன்.

अनुमितकुचकाठिन्या-मधिवक्षः पीठमङ्गं जन्मरिपोः ।
आनन्ददां भजे ता-मानङ्गं ब्रह्मतत्त्ववोधसिराम् ॥ ५४ ॥

54. மனவிஜயனா மன்மதனுக்கு விரோதியாகும் பரமசிவ நுடைய மார்பாகும் பீடத்தின்கண் ஊலி த்துணரக் கூடிய ஸ்தனங்களின் காடின்யத்தையுடையதும், ஆனந்தத்தைத்தரு

* பின்து என்பது அபரா என்னும் அசித்சீங்கு. இது அவ்யக்தம், மறுத் தத்துவம், அஹங்காரம் இவைகளின் எமஷ்டி வடிவமானது. இதனின்று ஆகாசம் முதலிய பஞ்சஸூத பிலூங்களும் அவற்றினின்று நாதமென்னும் சப்தகுணத்தோடு கூடிய ஆகாசமும், உபலக்ஷணமாய் வாய்வாதி ழுதங்களும் உண்டாயின. ஸர்வப் ரீபஞ்ச காரணத்துவம் கூறப்பட்டமையின், பரதேவதையை யுவதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது அறியத் தக்கது.

வதும் சிருங்காரப் பிரஹ்ம தத்துவ போத ப்ரவாஹ நாடி யுமான அந்த வித்தியா ஸ்வரூபத்தையான் பஜீக்கின்றேன்.

எக்ஷிபி பாஶாங்குஶधர-ஹஸ்தாந்த விஸயார்ஹவृத்தாந்தம् ।

அधிகாஜ்ச நி஗மவாசாஂ ஸி஦்஧ாந்த ஶூலபாணிஶுத்தாந்தம् ॥ ५५ ॥

55. பாசத்தையும் அங்குசத்தையும் தரி த் துள்ள கைகளையுடையவரும், ஆச்சரியப்படத்தக்க (மஹிமையோடு கூடிய) சரித்திரத்தை யுடையவரும், வேதங்களின் சிறந்த வாக்கியங்களாகிய மஹா வாக்கியங்களின் பரம ஸித்தாந்த ஸ்வரூபமாய் விளங்குபவரும், சூலபாணியான பரமேஸ்வர னது அந்தப்புரமுமான பரதேவதையைக் காஞ்சிபுரத்தில் கண்டேன்.

आहितविलासभङ्गी-मात्रहस्तम्बशिल्पकल्पनया ।

आश्रितकाञ्चीमतुला-माघां विस्फूर्तिमाद्रिये विद्याम् ॥ ५६ ॥

56. சதுர்முகப் பிரம்மா முதல் தம்பமென்னும் சிறு புழு சருகவுள்ள ஸகல பிராணிகளையும் சிருஷ்டிக்குங் காரணத்தி னல் அழகிய திருவிளையாடல் புரிவதும், காஞ்சி புரத்தை யடைந்தொளிர்வதும், ஒப்பற்றதும், சிருங்காரமுமான (ரஸப்பூரத்தியுமான) ஆதி ஒளியை ஆதரிக்கின்றேன்.

मूकोऽपि जटिलदुर्गति-शोकोऽपि सरति यः क्षणं भवतीम् ।

एको भवति स जन्तु-लोकोत्तरकीर्तिरेव कामाक्षि ॥ ५७ ॥

57. ஹே காமாக்ஷியே! எந்த பிராணி ஒரு கூணம் உம்மை நினைக்கின்றதோ, அந்தப் பிராணியானது ஊமையா யிருப்பினும், அடர்ந்த அஞ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட தூர்க்கதியினால் சோகமுற்றதா யிருப்பினும், உலகத்தில் சிறந்த கீரத்தியுள்ளதாயும் ஒப்பற்றதாயும் ஆகின்றது.

பञ்சदशவர்ணரूपं க்ஞன காஜ்விவிஹார஘ோரேயம் ।
பञ்சशரீயं ஶம்஭ோ-வஞ்சனவை஦ாஷ்யமூலமவலம்வே ॥ ५८ ॥

58. மன்மத ஸம்பந்தமான ஸ்ரீ பஞ்சதசாக்ஷரீ (காதி) மஹாவித்தையையே தனக்குச் சரீரமாயுடையதும், காஞ்சி புரத்தில் விழைக்கும் தேவதைகளிற் சிறந்ததும், பரமேஸ்வரனை மயக்கும் ஸாமர்த்தியத்திற்கு மூலமுமான ஒரு பரம் பொருளை ஆஸ்ரயிக்கின்றேன்.

பரிணதிமतீஂ சதுர்஧ா பதவீஂ ஸு஧ியாஂ ஸமேத்ய ஸௌஷும்நிம் ।
பञ்சாஶர்ணகல்பித-பத்திரிக்கீல்பாஂ த்வாஂ நமாமி காமாக்ஷி ॥ ५९ ॥

59. ஹே காமாக்ஷியே! தியானவான்களின் ஸாஷ்டாம்ன நாடியை யடைந்து, பரா, பஸ்யந்தி, மத்தியமை, வைகரீ என்னும் நான்குவிதமான வாக் பேதங்களைப் பெற்றவரும், ஜம்பது எழுத்துக்களால் ஏற்பட்ட பத ரூபிணியுமான உம்மை வணங்குகின்றேன்.

ஆடிக்ஷுந்மம ஗ுருரா-ஓடிக்ஷாந்தாக்ஷராத்மிகாஂ வி஦்யாம் ।
ஸ்வாடிஷ்டாபத்தீஂ நேதிஷ்டாயே காமபோதாமா ॥ ६० ॥

60. அகாரம் முதல் கஷ்காரம் வரையிலுள்ள ஜம்பத் தொன்று அக்ஷரங்களின் வடிவமாயுள்ளவரும், அதிமதுர மான சுவையோடு கூடிய (கரும்பு) வில்லையுடையவரும், காமகோடி பீடத்தில் வீளங்குபவருமான ஸ்ரீவித்யா ஸ்வ ரூபிணியை, எனது (பரகுருவான) குருராஜர் அத்தியந்த ஸமீபத்தில் உள்ளதாகக் காட்டியுள்ளார்.

துஷ்யாமி ஹர்ஷ-ஸாஸநயா காஜ்சபுரக்ருதாஸநயா ।
ஸ்வாஸநயா ஸகலஜங்க-ஸாஸநயா கலிதஶஸ்வராஸநயா ॥ ६१ ॥

61. மதனனை சாலித்த பரமேஸ்வரனைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வதும், காஞ்சிபுரத்தையே தனக்கு வாஸ்தானமாகக்

கொண்டதும், தன்னிடத்தில் நிலைத்திருப்பதும், தனது வியாபகத்தால் ஸ்கல ஐகத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதும், மன்மதனை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்ததுமான ஒரு பொருளால் யான் ஆனந்தமடைகின்றேன்.

பிரேமவதி கம்பாயா் ஸ்஥ேமவதி யதிமனஸ்ஸு ஭ூமவதி ।
சாமவதி நித்யாగிரா ஸோமவதி ஶிரஸி ஭ாதி ஹைமவதி ॥ ६२ ॥

62. பர்வதகுமாரியான ஹைமவதியானவள், கம்பா நதி யிடத்தில் மிக்க ஆர்வமுள்ளவளாயும், ஆத்மஞானத்தை யடைய முயலும் யதிகளின் தூய மனங்களில் இருப்புடைய வளாயும், அண்ட பிண்ட சராசரங்களில் வியாபகமாய் விளங்குபவளாயும், அறிவற்ற நித்தியவாக்குகள் என்னும் வேதங்களால் புகழப்பட்டவளாயும், சந்திரகலையைச் சிர வில் அணிந்தவளாயும் விளங்குகின்றனள்.

கௌதுகினா கம்பாயா் கௌசும்சாபேந கிலிதேநாந்தः ।
குல்஦ைவதேந சாதா குஷலஸ்திரா் ஧ுநோது நஸ்ப்ரதி஭ா ॥ ६३ ॥

63. கம்பாநதியின்மேல் பிரேமையுள்ளதும், புஷ்ப பாணங்களையுடைய வீல்லைத் தரித்துள்ளதும், எனது உள்ளத்தில் அடிஷ்டான கூடல்த ரூபமாயுள்ளதுமான ஒரு பெரிய குலதேவதையால் நம்முடைய ஞானமானது அரும்பின் நிலைமைமாறி மலர்ந்து புஷ்பத்தின் நிலைமையை அடையட்டும்.

யூநா கேநாபி ஜில-தேஹா ஸ்வாஹாஸ்வதிலக்ன ।
ஸஹகாஸ்மூலதேஶ ஸ்விதூபா குடும்பிநி ரமதே ॥ ६४ ॥

64. ஞானஸ்வருபினியாயுள்ள ஒரு குடும்பினியானவள் ஸ்வாஹா தேவியின் பதியான அக்கினி பகவானைத் தனது லலாடத்தில் திலகமாயணிந்துள்ள ஓராண்டே யெளவன புருஷங்களு (பரசிவத்தோடு) கலந்த சரீரமுள்ளவளாக ஓட்டுமா மரத்தடியில் ஸாகித்துக்கொண்டிருக்கின்றனள்.

குஸுமशரங்வீஸ்ப-த்கோஶ஗ுஹ் ஭ாதி காஞ்சி஦ேஶ஗தம् ।
ஸ்யாபிதமஸிந்க஥மபி ஗ோபிதமந்தம்யா மனோரத்ம् ॥ ६५ ॥

65. புஷ்டபாணங்கு மன்மதனது கர்வ ஸம்பத்திற்குப் பொக்கிஷமாயுள்ளது காஞ்சிபுரப் பிரதேசத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்தப் பொக்கிஷத்திற்குள் என்மனம் என்னும் ரத்தினமானது எப்படியோ வைக்கப்பட்டு பத்திரப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

द्रघषडध्वारण्यं दरदलितकुसुमसंभृतारुण्यम् ।
कलये नवतारुण्यं कम्पातटसीम्नि किमपि कारुण्यम् ॥ ६६ ॥

66. வர்ணம், மந்த்ரம், பதம், கலை, தத்துவம், புவனம் என்னும் ஷட் அத்வாக்களுக்கு அதீதமாய் விளங்குவதும், சற்று மலர்ந்த குஸாம்ப புஷ்டபத்தைப் போன்ற செம்மை நிறமுடையதும், நூதன யெலவனத்தோடு கூடினதும், கம்பாநதிக் கரையில் விளங்கிக்கொண்டிருப்பதுமான ஓராண்டு கருணைமூர்த்தியை யான் தியானிக்கிறேன்.

அधிகாஞ்சி வர்ஷமானா-மதுலா் கரவாணி பாரணாமக்ஷா: ।
ஆனந்஦பாக்஭ே஦ா-மருணிமபரிணாமர்வீபல்லவிதாம् ॥ ६७ ॥

67. பிரியம், மோதம், பிரமோதம் என்பவைகளின் பரிபாகமான விஷயானந்தத்தைக் காட்டிலும் பின்னமானதும், (ஆத்மகோசர வ்ருத்தி ஸ்வரூப விமர்சமென்னும்) செம்மை நிறத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையால் ஏற்பட்ட இறுமாப்பினால் தளிர்த்ததும், காஞ்சிமா நகரத்தில் ஒங்கி வளர்ந்து கொண்டிருப்பதுமான ஓராண்டு ஒப்பற்ற பொருளை எனது கண்களுக்குச் சிறந்த உணவாக்கிக் கொள்ள (பிரத்தியக்ஷமாக்கிக் கொள்ள) வேண்டுகிறேன்.

வாணஸूபिपாशகார்முக-பாணிமமுஞ் கமபி காமபீठ஗தம் ।
एण्धरकोणचूडं शोणिमपरिपाकभेदमाकलये ॥ ६८ ॥

68. (புஷ்ப) பாணம், அங்குசம், பாசம், வில் என்னும் இவற்றைக் கைகளில் தரித்ததும், சந்திரகலையைச் சிரளில் அணிந்ததும், ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தின்கண் அமர்ந்துள் எதுமான ஓரானாலேரு செங்கிற பரிஞைம பேதத்தைத் தியா ணிக்கின்றேன்.

ஸோணீம பரிபாகஹேஉம்-ஸிமர்சத்தின் சரமவ்ருத்திக்கு விஷய மான ஒரு பொருள், அதாவது, ஆக்மாடின்ன பிரஹ்ம ஸ்வரூபம்.

கिं வा ஫लति மமாந்யை-விஞ்வாத்தரத்துமிவமந்஦ஹாஸமுखி ।
संवाधकरी तमसा-मम्बा जागर्ति मनसि कामाक्षी ॥ ६९ ॥

69. கோவைக் கணிபோன்று சிவந்த ஸிறமுடைய உதடு களில் பரவும் புன்சிரிப்போடு கூடிய முகத்தினையுடைய ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்பாள் என் மனத்திலுள்ள அக்ஞானந்த காரத்தை யழிப்பவளாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, அன்னையர்களால் எனக்கு ஆகவேண்டிய காரிய மென்ன இருக்கின்றது? (ஒன்றுமில்லை யென்பது கருத்து.)

मञ्चे सदाशिवमये परशिवमयललितपौष्पर्यङ्के ।
अधिचक्रमध्यमास्ते कामाक्षी नाम किमपि मम भाग्यम् ॥७०॥

70. ஸதாசிவ ஸ்வரூபமாகும் மஞ்சத்தின்மேல் பரசிவ ஸ்வரூப புஷ்ப பர்யங்கத்தில் (படுக்கையில்) ஸ்ரீசக்கிரத்தின் மத்தியாகும் பிந்துஸ்தானத்தில் காமாக்ஷியென்னும் திருநாம முடைய எனது ஓரானாலேரு அத்விதைய பாக்கியமானது வீற் றிருக்கின்றது.

रक्ष्योऽसि कामपीठी-लासिकया घनकृपाम्बुराशिकया ।
श्रुतियुवतिकृन्तलीमणि-मालिकया तुहिनशैलबालिकया ॥७१॥

71. காமபீட மென்னும் நாடகசாலையில் நர்த்தனம் செய்பவரும், நிறைந்த கருணைசமுத்திரமாய் விளங்குபவரும், வேதயுவதியின் கூந்தலுக்கு அலங்காரமாய் விளங்கும் மணி மாலையாயுள்ளவரும், (அதாவது, வேதாந்தத்தின் பரமதாத் பரியமாய் விளங்குபவரும்) ஆன ஹியவானது புத்திரியால் யான் ரக்ஷிக்கத் தக்கவனும் இருக்கின்றேன்.

லோயே புரஹரஜாயே மாயே தவ தருணபல்லுங்காயே ।
சரணே சந்஦ிராமரணே காஞ்சிஶரணே நதார்த்திஸ்ஹரணே ॥ 72 ॥

72. காஞ்சியில் விளங்குபவரும், சந்திரனை ஆபரண மாய் அணிந்துள்ளவரும், முப்புரங்களை யெரித்த பரமசிவ னது பத்தினியாய் விளங்குபவரும், மாயா ஸ்வரூபிணியு மான பரதேவதையே! வணங்கினவரின் கஷ்டங்களைப் போக்குகின்றதும், இளந்தளிரைப் போன்ற நிறமும் எழிலு முடையதுயான உமது சரண த்தில் ஜக்கியமடைகின்றேன்.

மூர்த்திமதி முஞ்சிவீஜே மூஞ்சிஸ்தவகித்தாக்காரஸாமாஜே ।
மோதிதகம்பாக்கூலே முஹூர்ஹும்நஸி முஸுதிஷாஸாகம् ॥ 73 ॥

73. கம்பாதீரத்திலுள்ளவர்களைக் களிப்பிக்கின்றதும், சகோரபக்ஷிகளின் ஸாம்ராஜ்யமாகும் சந்திரனைச் சிரலில் அணிந்துள்ள உருவத்தை வெறித்துள்ள மோகங்கள்வருபத் தின் பரமகாரணமுமான வித்தியாஸ்வரூபத்தில் அடிக்கடி மனதைக் கெலுத்தி ஆனந்தமடைய நமக்கு விருப்பம்.

வெदமயீன் நாடமயீன் விந்஦ுமயீன் பரப்போதிந்஦ுமயீஸு ।
மன்றமயீன் தன்றமயீன் பிரகृதிமயீஸு ॥ 74 ॥

74. வேதமயமாயும், நாதமயமாயும், பிந்துமயமாயும், பரபதமென்னும் ஜ்யோத்ஸ்ந லோகத்தில் விளங்கும் சித் சந்த்ர மயமாயும், ஸர்வமந்த்ர ஸ்வரூபிணியாயும், ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வரூபிணியாயும், ப்ரக்ருதி மயமாயும், பிரபஞ்ச

மென்னும் கார்யரூப விக்ருதிமயமாயும் விளங்கும் பர தேவதயைத் துதிக்கின்றேன்.

புரமதநபுண்யகோடி புஜிதகவிலோகஸ்த்ரஸ்஧ாடி ।

மனसि மம காமகோடி விஹரது கருணாவிபாகபரிபாடி ॥ 75 ॥

75. புராரியாகும் பரமேசர்வரனது புண்ணியத்தின் எல்லையாயும், சிறந்த மஹாகவிகளுடையவாக்குகளின் ரஸப் பெருக்காகும் முதிர்ந்த கருணையுமான காமகோடியானவள் எனது அந்தக்கரணத்தில் திருவிளையாடல் புரியட்டும்.

கூடில் சடுல் பூதுல் ஸ்ரூல் கசநயநஜ஘நசரணேஷு ।

அவலோகிதமவலம்பித-ம஧ிகம்பாதடமமேயமஸாமிஃ ॥ 76 ॥

76. கூந்தவில் சுருண்டதும், கண்களில் மிளிர்ந்ததும், ஜகனத்தில் பெருத்ததும், சரணங்களில் மிருதுத்தன்மையுடையதும், பிரமாணங்கட்கு அதீதமானதும் ஆன ஒரு பொருள் கம்பாநதீ தீரத்தில் நம்மால் காணப்பெற்று அடைக்கல மாகக் கைப்பற்றப் பெற்றது.

பித்யுத்முருஷா வෑஷா பிரஸாத்஦ீபாக்ஷரேண காமாக்ஷா� ।

பஶ்யாமி நிஸ்துலமஹோ பசேலிம் கமபி பரஶிவால்லாஸம् ॥ 77 ॥

77. பூ஁ காமாக்ஷி தேவியின் அநுக்கிரஹமென்னும் தீபப் பிரகாசத்தினால் ஏற்பட்ட அந்தர்முக ஆத்மகோசர வ்ருத்தியைக் கொண்டு நான், இலையற்றதாயும், நன்றூய்ப் பழுத்ததாயுமுள்ள ஒராகென்று பர சிவோல்லாஸ வடிவத்தை (மோக்ஷானந்தத்தை)ப் பார்க்கின்றேன்.

வி஦ே வி஧ாதுவிபயே கால்யாயனி காலி காமகோடிகலே ।

இந்த ஭ௌதிக மூர்ச்சை பார்வை பார்வை பார்வை மூர்ச்சை ॥

78. சதுர்முகப் பிரஹ்மாவின் சிருஷ்டிக்கு ஆதீதமான வித்தியா ஸ்வரூபிணியே, காத்தியாயனியே, மஹாகாளியே,

காமகோடி பீடத்தில் விளங்கும் காமகலா ஸ்வரூபிணியே,
பாரதி, பைரவி, பத்திரை, சாம்பவி ஆகிய வடிவங்களாக
விளங்கும் சிவையே, உன்னைத் துதிக்கின்றேன்.

மாலினி மஹேஶசாலினி காஞ்சி஖ேலினி விபக்ஷகாலினி தே |
ஶூலினி விடுமஶாலினி சூரஜநபாலினி கபாலினி நமோத்ஸ்து ||

79. அகாராதி கஷ்காராந்த வர்ணமாலா ஸ்வரூபிணியாயும், பரமேஸ்வரனையும் சலிக்கச் செய்பவளாயும், காஞ்சியில் விளையாடுபவளாயும், சத்துருக்களுக்கு மிருத்யுவாய் விளங்குபவளாயும், சூலை ஸ்வரூபிணியாயும், பவழம் போன்ற மேனியையடையவளாயும், தேவர்களைக் காப்பவளாயும், கபாவினியாயும் விளங்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்.

देशिक इति किं शंके तत्तावक्तव नु तस्णिमोन्मेषः ।
कामाक्षि शूलपाणः कामागमसमययज्वदीक्षायाम् ॥ ८० ॥

80. ஹே காமாக்ஷியே ! வர்ணஞ்சிதமான உமது யெளவன விகாஸமானது மதனுகமத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள (காம) யாக தீக்ஷ்யயில் சூலபாணிக்கு ஆசாரியஞக இருக்கின்றதோ-என்று எண் ஞாகிறேன்.

वैतण्डकुम्भडम्बर-वैतण्डिककुचभरात्मध्याय ।
कुङ्कुमसूचे नमस्यां शंकरनयनामृताय रचयामः ॥ ८१ ॥

81. யானையின் மஸ்தகத்தைத் தோற்கச் செய்யும்படி யான ஸ்தனங்களின் பாரத்தால் வருந்தும் நுண்ணைய இடையையடையதும், குங்குமம் போன்ற சிவந்த மேனியை யடையதும், சங்கரரது நேத்திரங்களுக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கும் அம்ருதம் போன்றதுமான ஒரு பொருளின் பொருட்டு நமஸ்காரம் செய்கின்றேம்.

அधிகாஞ்சிதமணிகாஞ்சன-காஞ்சிமா஧ிகாஞ்சி காஞ்சி஦்ராக்ஷஸ் ।
அவனதஜநாநுக்ம்பா-மநுக்ம்பாகூலமஸ்மடநுகூலம் ॥ ८२ ॥

82. அநேக ரத்தினங்கள் இழைக்கப் பெற்ற தங்க ஒட்டியாண்த்தைத் தரித்துள்ளதும், வணங்கும் ஜனங்களிடம் தயைகொண்டதும், அடியோங்களுக்கு அநுசூலமான ஆத்ம ஸ்வரூபமாயுள்ளதுமான பரம்பொருளைக் காஞ்சி புரத்தில் கம்பாநதீ தீரத்தில் கண்டுகொண்டேன்.

பரிசிதக்ம்பாதீர் பர்வதராஜந்யஸுகृதஸ்நாஹஸ் ।
பரगுருகृப்யா வිக்ஷே பரமஶிவாதஸஜ்ஞமஜ்ஞலாமரணஸ் ॥ ८३ ॥

83. கம்பாநதீ தீரத்தில் மிக்க பரிசயமுடையதும், பர்வத ராஜனுடைய நல்விணைப் பயனையுள்ளதும், பரமசிவ நுடைய மடிக்கு (அழகைச் செய்யும்) ஓர் மங்களாபரணம் போன்றதுமான ஒரு வஸ்துவை எனது குருநாதரது கருணையால் காணப்பெற்றேன்.

दग्धमदनस्य शंभोः प्रथीयसीं ब्रह्मचर्यवैदग्धीम् ।
तव देवि तरुणिमश्री-चतुरिमपाको न चक्षमे मातः ॥ ८४ ॥

84. ஸ்வயம்பிரகாசமாய் விளங்கும் ஒ தாயே! மன் மதனைச் சாம்பராக்கிய பரமேஸ்வரரது மிகப் பெரிய பிரஹ்மசரிய விரதாநுஷ்டானத் திறமையை உமது யெள வன ஸ்ரீயின் முதிர்ந்த சாதுர்யமானது பொறுக்கவில்லை. (அவ்விரதத்தைப் பங்கஞ்செய்தது என்பது தாத்பரியமாம்.)

मदजलतमालपत्रा वसनितपत्रा करादतखनित्रा ।
विहरति पुलिन्दयोषा गुञ्जाभूषा फणीन्द्रकृतवेषा ॥ ८५ ॥

85. (யானையின் மஸ்தகத்தினின்று பெருகும்) மத ஜலத்தினால் சித்திரிக்கப்பட்ட திலகாதிகளை அலங்காரமாகக் கொண்டவரும், இலைச் சருகையே வஸ்திரமாக அணிந்த

வளும், கையில் மண்வெட்டியை யுடையவளும், குந்துமணி மாலையை யாபரணமாய் அணிந்தவளும், நாகாபரணம் பூண் டவளுமான ஒரு வேட ஸ்தீயானவள் லீலை செய்துகொண் டிருக்கின்றனள்.

**அங்கே ஶுகினி ரீதே கௌதுகினி பரிசுரே ச ஗ாயகினி ।
ஐயசி ஸ்வி஧ேத்து மேற்கு-மண்டலினி அவசி ஶங்குஷ்டலினி ॥८६॥**

86. ஒத்தாயே! மாடியில் கிளியையுடையவளாயும், பாட்டில் உத்ஸாஹமுடையவளாயும், ஸமீபத்தில் பாடகர்களை யுடையவளாயும், சுற்றிலும் பைரவ கணங்கள் குழ்க்குள்ளன வளாயும், காதுகளில் சங்கருண்டலங்களை யணிந்தவளாயும் இருந்து ஸர்வோத்திருஷ்டமாய் வினங்குகின்றனன்.

**பிண்டஜநதாப்வர்஗ா குதவநூஸ்ர்஗ா ஸ்ஸிஂக்ஸ்ஸ்ர்஗ா ।
காமாக்ஷி முடிதம்ர்஗ா ஹதரிபுவர்஗ா த்வமேவ ஸா டுர்஗ா ॥ ८७ ॥**

87. ஓம் காமாக்ஷி யே! உன்னை வணங்கும் உபாஸகர் களுக்கு மோகங்கள்வருபிணியாயும், நானுவிதமான ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவளாயும், ஏரிம் ஹ வாஹனத்தை யுடையவளாயும், பிரகாச வடிவ சிவத்தைச் சுட்டோஷப்படுத்துபவளாயும், சத்துருக் கூட்டங்களை நாசப்படுத்துபவளாயுமூன்ள அந்த தூர்க்கை நீயாகவே இருக்கின்றனன்.

**ஆவண்சலஷ்டா ஸமரோஹஷ்டா ஧ுதாஸுரஶி஖ஷ்டா ।
தேவி கலிதாந்வயஷ்டா ஧ுதநரமுண்டா த்வமேவ சாமுண்டா ॥ ८८ ॥**

88. ஒ காமாக்ஷி தேவி யே! காதில் அசைந்தொளிரும் தந்த குண்டலமணிந்தவளும், யுத்தரங்கத்தில் உத்தண்ட மாய் வினங்குபவளும், அஸ்வர்களின் சிரங்களைத் துணித்த வளும், நரம்புமாலை யணிந்தவளும், மனிதனுடைய சிரலைக் கையில் தரித்தவளுமான சாமுண்டா தேவியும் நீயாகவே இருக்கின்றனன்.

உர்வீ஧ரேந்திரன்யே ஦ர்வீமரிதென ஭ஞ்சபூரேண ।
குர்வீமகிஞ்சனார்தி ஖ர்வீகுருஷே த்வமேவ காமாக்ஷி ॥ ८९ ॥

89. பர்வத ராஜைகுமாரியாய் அவதரித்த ஒ காமாக்ஷியே கரண்டியில் நிறைத்துக்கொண்ட அன்னரஸத்தினால் தரித் திரர்கள் அருபவிக்கும் மஹத்தான கஷ்டத்தையும் வெகு விரைவில் போக்கியருளும் அன்னபூரணீயாகவும் நீயே விளங்குகின்றன.

வாரா ✓

கோகாஞ்சிஸ்ரிகா
ஏஶியா

தாடிதரிபுபரிபீடன-மயஹரணனிபுணஹலமுஸலா ।
க்ரோடபதி஭ிஷணமிழுக்கி கிட்சி ஜगதி த்வமேவ காமாக்ஷி ॥ ९० ॥

90. ஒ காமாக்ஷியே! (ஆயுதங்களால்) அடிக்கப்பட்ட வர்களான சத்துருக்களின் பிடையாகும் பயத்தைப் போக்கு வதில் ஸாமர்த்தியமுள்ள கலப்பை, உலக்கை இவைகளை ஆயுதங்களாயுடையவளாயும், வராஹபதிபோன்ற பயங்கர மான முகத்தை யுடையவளாயுமுள்ள மஹா வராஹியாகவும் உலகில் நீயே விளங்கித் திருவிளையாடல் புரிகின்றன.

ஸரமதநநாரணலோலா மந்மதநஹலாவிலாஸமணிஶாலா ।
கனகருचிசௌய்ஶிலா த்வமஸ்஬ வாலா கராஜந்தமாலா ॥ ९१ ॥

91. ஒ அம்மையே! மன்மதனை யெரித்த மஹாதேவனை மனக்க விருப்பமுள்ளவளாயும், மாரனது லீலாவிலாஸங் கட்கோர் இரத்தினசாலையாயும், பத்தரைமாற்றுத் தங்கத் தையும் தோற்கச்செய்யும் அவ்வளவு பிரகாசமுள்ள தேக காந்தியை யுடையவளாயும், தாமரை மலர்போன்ற திருக் கரங்களில் புஷ்பமாலையை வைத்துக்கொண்டிருப்பவளாயுமுள்ள பாலாஸ்வரூப ஸ்வயம்வர கல்யாணியும் நீயே.

விமலபடி கமலகுடி புஸ்தகருநாகஶஸ்தஃஸ்தபுடி ।
காமாக்ஷி பக்ஷமலாக்ஷி கலிதவிபங்கி விமாஸி வைரங்கி ॥ ९२ ॥

92. ஹே காமாக்ஷி! தூய ஆடையணிந்தவளும், தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பவளும், புஸ்தக ருத்திராக்ஷமாலை களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உள்ளங்கைகளையுடையவளும், அழகான இமைகளோடுகூடிய கண்களையுடையவளும், வீணையை மீட்டுகின்றவளுமான ஸரஸ்வதியாகவும் நீயே விளங்குகின்றன.

குங்கமருஞ்சிபிங்மஸு-கபங்கிலமுண்டாலிமண்டத் மாத:

ஜயதி தவ ரूपधेयं जपपटपुस्तकवराभयकराब्जम् ॥ ९३ ॥

93. ஓ தாயே! குங்குமம் போற் சிவந்த திருமேனியுடைய தாயும், இரத்தம் சொட்டுகின்ற முண்டமாலையால் அலங்கரிக் கப்பட்டதாயும், ஐபமாலை, புஸ்தகம், வரதமுத்திரை, அபய முத்திரைகளைத் தரித்த கரகமலங்களை யுடையதாயுமுள்ள உமது திருவுருவம் ஸர்வோத்திருஷ்டமாய் விளங்குகின்றது.

கநகமணிகலித்தமூர்தி காலாயசகலஹரීலகாந்திகலாம் ।

காமாக்ஷி ஶிலयே த்வா் கபாலஶूலாभிராமகரகமலாம் ॥ ९४ ॥

94. ஓ காமாக்ஷி! தங்கத்தாலும் நவ ரத்னங்களாலும் ஆக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை யணிந்தவளாயும், எஃகைப் பழிக்கும் தேஹகாந்தி யுடையவளாயும், கபாலம் சூலம் இவற்றைத் தாங்கி மனோஹரமாய் விளங்கும் மலர்க்கைகளை யுடையவளாயும் உம்மைத் தியானம் செய்கின்றேன்.

லௌहிதிமபுञ்ஜமधே மोहிதமுவனே முடா நிரிக்ஷன்தே ।

வदந் தவ குचयுगல் காञ்சிஸीமா் ச கேட்பி காமாக்ஷி ॥ ९५ ॥

95. உயர்ந்தோரையும் மோஹிக்கச் செய்யும் ஆற்ற வூள்ள ஹே காமாக்ஷி! செந்திறமுடைய அனுஹத சக்ரத் தின் மத்தியில் (மனதில்) உனது திருமுகத்தையும், இரண்டு ஸ்தனங்களையும், ஒட்டியானம் தரிக்கும் கடிப்பிரதேசத்தை

யும் யாஹோ சில மஹான்கள் சந்தோஷத்துடன் தரிசிக் கின்றனர்.

இதில் காமகலாத் தியானம் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

ஜலधி஦்வி஗ுणிததுதவह-दिशादिनेश्वरकलाश्विनेयदलैः ।

नलिनैमहेशि गच्छसि सर्वोत्तरकरकमलदलममलम् ॥ १६ ॥

96. குண்டலினீ சக்தியாகும் மஹேஸ்வரியே! நீ நான்கு, ஆறு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினாறு, இரண்டு என்னும் எண்ணிக்கையோடு சூடிய தளங்களையுடைய மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞா வரையுள்ள ஆறு ஆதார கமலங்களின் வழி யாய் மேலுக்குச்சென்று எல்லாவற்றிற்கும் மேலுள்ள தூய குல ஸஹஸ்ர தள கமலத்தை யடைகின்றன.

சிரவிலுள்ள ஸஹஸ்ரதள கமலத்தை ‘அகுல ஸஹஸ்ராரம்’ என்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

सत्कृतदेशिकचरणाः सर्वोजनिर्वीजयोगनिश्रेण्या ।

अपवर्गसौधवलभी-मारोहन्त्यम्ब केऽपि तव कृपया ॥ १७ ॥

97. ஓ தாயே! குருவை ஆராதித்த சில பாக்கியவான்கள் உமது கடாக்ஷத்தால், ஸவிகல்பம் நிர்விகல்பமென்னும் பாகுபாடுகளையுடைய ஸமாதி என்னும் படிக்கட்டின் வழி யாக முக்தியென்னும் மாளிகையின் மேல் உப்பரிகையில் ஏறிச் செல்கின்றனர்.

अन्तरपि बहिरपि त्वं जन्तुतेरन्तकान्तकृदहंते ।

चिन्तितसंतानवतां संततमपि तन्तनीषि महिमानम् ॥ १८ ॥

98. காலகாலஞ்சிய மஹேஸ்வரனது பராஹந்தா ஸ்வ ரூபிணியே! ஜீவ ஸமுஹத்தின் உள்ளும் வெளியும் வியாபித் துள்ள நீ, இடைவிடாமல் அவிச்சின்னமாய்ச் சிந்திக்கும் மனனசீலர்களுக்கு, எப்பொழுதும் மிகச் சிறந்த மஹிமையா கும் ஆத்மஞானத்தை நன்றாய் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டிருக் கின்றன.

கலமஜுலவாगனுமித-கலபஜர஗தஶுக஗்ரஹौத்கஷ்யாத् ।
அம்ப ரட்நாம்பர் தே விம்பகல் ஶம்பராரிண ந்யஸ்தம् ॥ १९ ॥

99. ஒ தாயே! உம்முடைய உதடானது மிகவும் இனி மையான மொழிகளால் ஊகித்தறியப்பட்டதாய்க்குமுத்தாகிற கூட்டிலிருக்கும் கிளியைப் பிடிக்கவேண்டுமென்கிற ஆவலால் மன்மதனால் வைக்கப்பட்ட கோவைக் கணிபோல் இருக்கின்றது.

जय जय जगदम्ब शिवे जय जय कामाक्षि जय जयाद्रिसुते ।
जय जय महेशदयिते जय जय चिद्रगनकौमुदीधारे ॥ १०० ॥

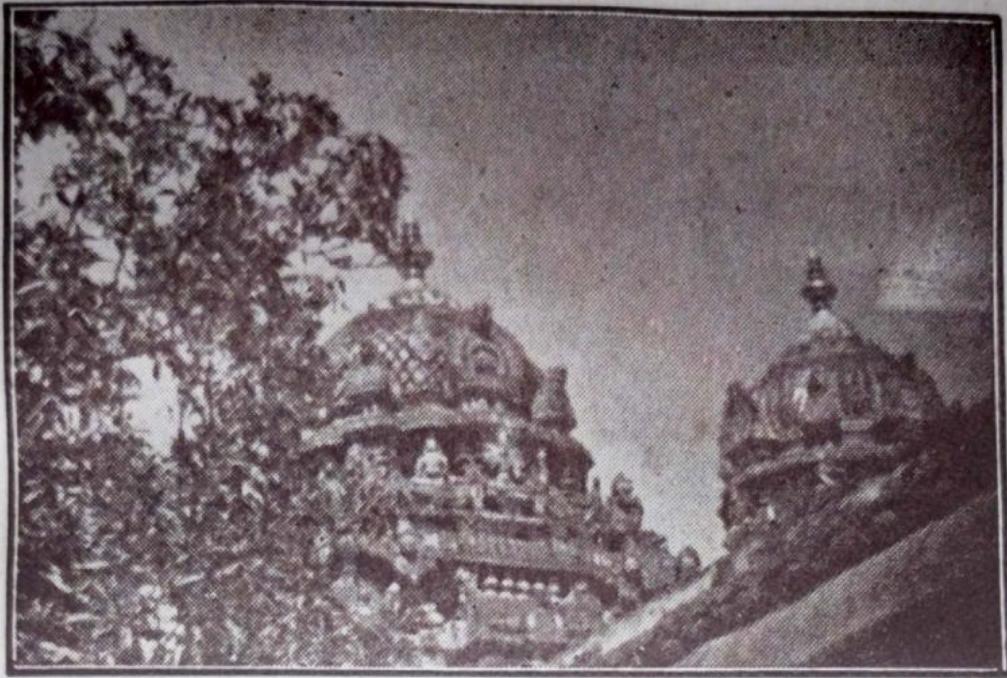
100. உலகங்களைப் பெற்ற தாயாகிய மங்கள ஸ்வரூபி ணியே! ஐய ஐய! ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியே! ஐய ஐய! மலைமகளே! ஐய ஐய! மகேசவரரின் காதலியே! ஐய ஐய! சித் என்னும் வானத்தில் விளங்கும் நிலாவின் பெருக்கே! ஐய ஐய! நீ ஸர்வோத்திருஷ்டமாய் விளங்குவாயாக.

आर्यशतकं भद्रत्या पठतामार्यकटाश्चेण ।
निस्सरति वदनकमला-द्वाणी पीयुषघोरणी दिव्या ॥ १०१ ॥

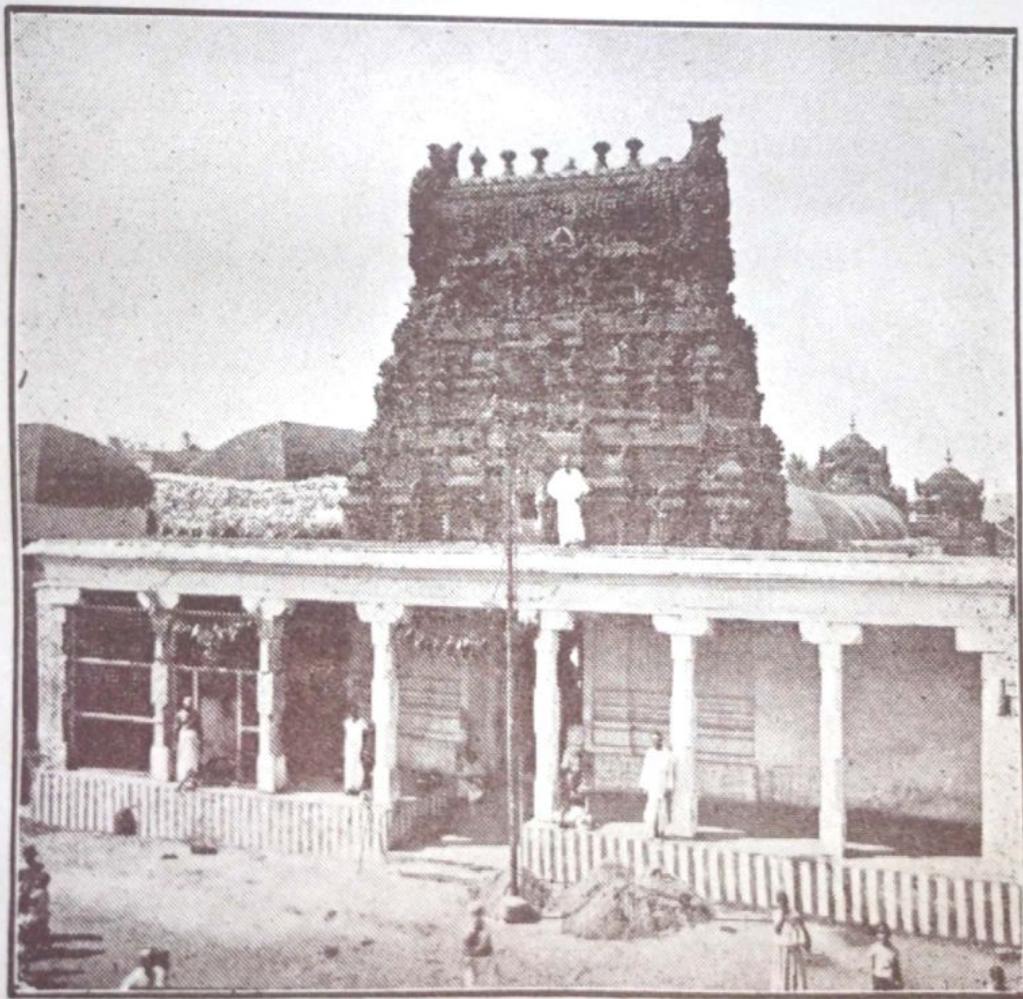
101. (ஆர்யா விருத்தத்தில் அமைந்து ஆர்யா தேவியாகும் பரதேவதையின் ஸ்துதியாகவுள்ள இந்த) ஆர்யா சதகத் தைப் பக்தியுடன் பாராயணங்கு செய்வோருடைய முகமாகிய தாமரையினின்று பொழியும் வாக்கு, (என்றும் பதினாறு வயது வாய்ந்தவளாக விளங்கும்) ஆர்யா தேவியின் கடைக் கண் பார்வையால், ஸதா அமிர்த வெள்ளமாகச் சிறந்து பெருகிக்கொண்டிருக்கும்.

आर्यशतकं संपूर्णम् ।

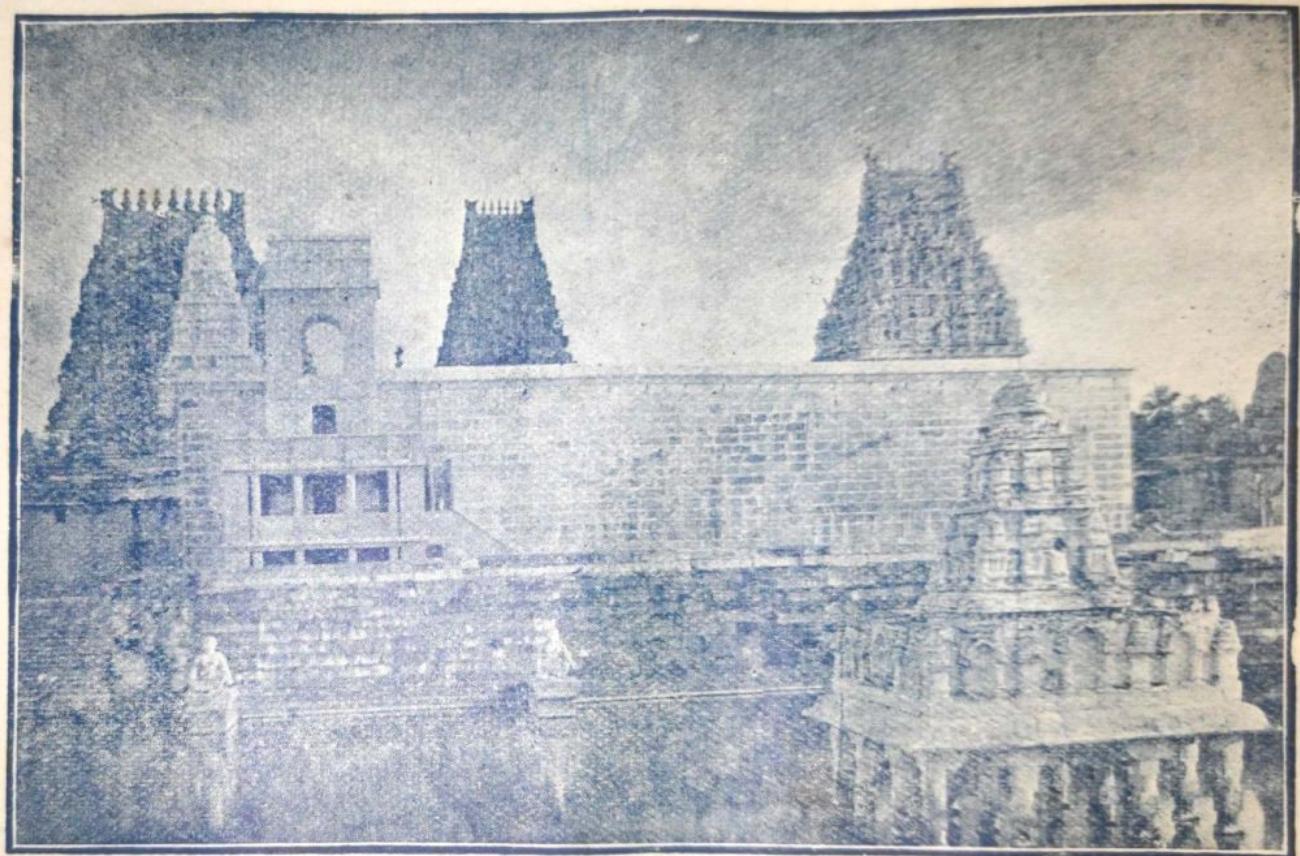
ஆர்யா சதகம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சி ஏகாம்பரேசுவரர் கோவிலிலுள்ள ‘ஏகாம்ரம்’ (மாமரம்)

தஞ்சாவூர் பங்காரு காமாக்ஷி அம்மன் கோவில்

ஸ்ரீ காஞ்சி காமாக்ஷி அம்மன் கோவிலிலுள்ள ஜந்துகோபுரங்கள்

॥ శ్రీమూకపञ్చశతాతీ ॥

పాతారవిందశతకమ् ।

పాతారవిందశతకమ్

~~~~~

మహిసు: పన్థానె మదనపరిపాణయిని
 ప్రభునీర్ణేతుం తె భవతి యతమానోఽపి కతమః ।
 తథాపి శ్రీఋష్టివిహృతిరసికే కోపి మనసో
 విషాకస్త్వత్పాదస్తుతివిధిషు జల్పాకయతి మామ్ ॥ ? ॥

1. మంమతాణి యెరిత్త మహాతోవణమీతు ఐమయల్ కొణ్ణు గ్రౌ కాంగుమిమా నకరత్తింకణు తిరువీణియాటల్ పురివత్తిల్ కణిప్పటైయుం అంణియే! ఉమతు మహిమమయిను పోకుకె శిర్ణయిప్పతర్హకు ఎవువులు ముయర్చి చెయ్యినుం ఎవంతాను చక్తియులువనుక ఆకిన్నరును? ఆయినుం ఇరువిత మాన ఎను మనపరిపాకమానతు ఉమతు పాతారవింతఙుకణిత తుతికుం మురైకణిల్ ఎన్ని వాచలనుకస్ చెయ్కిన్రతు.

గల్యాహీ పౌరందరపురవనీపఛ్చరుచాం
 ధృతప్రాథమ్యానామర్ణమహసామాదిమగురుః ।
 సమింధే బంధూకస్తవకసహయుచా దిశి దిశి
 ప్రసాంకామాఖ్యాశ్వరణకిరణానామర్ణిమా ॥ 2 ॥

2. తోవెంతిర పట్టనాత్తిన పుంకావిలులు విరు క్షంకణిను తలీరుకణిను కాంతికణిత తిరసుకరిప్పతాయుం, ముతంలు వహిత్త, అతావతు, ఉతయకాలత్తియ లూర్య నుటై చివంత కాంతికణుకు ఆతికురువాయుం, చెంపరత్తమ్ పుంకొత్తోట పోట్టి పోటువతాయుములు కామాష్మియిను పాతిరణంకణిను చెంము క్రమానతు ఎల్లాత తిషశకణి లుం వ్యాపిత్తుప ప్రికాసిక్కిన్రతు.

மரலீனா் யாநாம்யஸநகலனாமூலगுரவे
 ஦ரி஦்ராண் திராணவிதிகரஸுரோதாநதரவே ।
 தமஸ்காண்டபௌதிப்ரகடனதிரஸ்காரபடவே
 ஜனோதய் காமாக்ஷ்யாஶ்வரணலிநாய ஸ்பூதயதே ॥ ३ ॥

3. அன்னப் பேடுகளின் நடைப்பழக்கத்திற்கு மூலகுருவாயும், தரித்திரர்களைக் காத்தருளுவதில் தேவலோகத்தின் உத்தியானத்திலுள்ள கற்பக விருஷ்மாயும், அஞ்ஞானமென்னும் இருள் கூட்டத்தின் ஆடம்பரத் தோற்றத்தை முற்றும் ஒழிக்கும் வன்மையுள்ளதாயும் இருக்கிற காமாக்ஷியின் பாதகமலத்தை யடைய அடியேன் ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன்.

வஹந்தி ஸைந்தூரி் ஸரணிமவனமாமரபுரி-
 புரங்திரீஸீமன்தே கவிகமலவாலர்க்ஸுஷமா ।
 திரீஸீமந்திந்யா: ஸ்தநதடனிசோலாஸ்ணபடி
 வி஭ாந்தி காமாக்ஷா: படநலிநகாந்திவிஜயதே ॥ ४ ॥

4. (தேவீயை) நமஸ்கரிக்கின்ற தேவ ஸ்திரீகளின் வகுடுகளில் ஒளிரும் குங்குமத்தின் இயல்பை யடைந்தும், கவிகளாகிய செந்தாமரைகளை மலரச் செய்யும் உதய ஸ-மர் யனின் காந்தியை யுடையதாயும், த்ரயீ என்னும் வேதமாதாவின் ஸ்தனபாரங்களுக்குக் கச்சாகவுள்ள சிவப்புரவிக்கையாகவும், ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் திருவடித் தாமரைகளின் காந்தியானது மிகச் சிறந்து பிரகாசிக்கின்றது.

பிரணம்ரீभूதस्य பிரणயகलहत्रस्तमनसः
 सरारातेश्चूडावियति गृहमेधी हिमकरः ।
 ययोः सांध्यां कान्तिं वहति सुषमाभिश्वरणयो-
 स्तयोर्मैं कामாக்ஷா ஹदயமपतन्द्रं विहरताम् ॥ ५ ॥

5. மன்மதனை வென்ற மஹாதேவரும் ப்ரண்யகலஹத் தில் நடுங்கிய மனதோடு நமஸ்கரிக்க, அவரது திருமுடியாகிய வானத்தில் (லதாகிரஹத்தில்) ஷிலைபெற்று வாழும் சந்திரன் எந்த பாதங்களின் செவ்வொளிகளால் மாலைக் காலத்துச் செவ்வானத்தின் காந்தியைப் பெறுகின்றானே, காமாக்ஷியின் அத்தகைய பாதங்களில் என் ஹ்ருதயமானது (சுடுபட்டு) சோம்பலுருமல் ஸதா விளையாடிக்கொண்டிருக்கட்டும்.

யதோः पीठायन्ते विबुधमुकुटीनां पटलिका
यथोः सौधायन्ते स्वयमुदयभाजो भणितयः ।
ययोर्दासायन्ते सरसिजभवाद्याश्वरणयो-
स्तयोर्मै कामाक्ष्या दिनमनु वरीवर्तु हृदयम् ॥ ६ ॥

6. தேவதைகள் அல்லது ஞானிகளினுடைய மகுடங்களின் வரிசைகள் எவைகளுக்கு ஆஸனங்களோ, தாமாகவே ஆவிர்பவித்த வேத வாக்குகள் எவைகள் உலாவுவதற்கான மாடமாளிகைகளோ, மலரோனாகும் நான்முகன் முதலா னேர் எவைகளுக்குத் தாஸர்களோ, பூர்ண காமாக்ஷியின் அந்தப் பாதங்களில் என் ஹ்ருதயம் எங்காளும் ஷிலைபெற்று விளங்கட்டும்.

नयन्ती संकोचं सरसिजरुचं दिक्परिसरे
सूजन्ती लौहित्यं नखकिरणचन्द्रार्धखचिता ।
कवीन्द्राणां हृत्कैरवविकसनोद्योगजननी
स्फुरन्ती कामाक्ष्याश्वरणरुचिसंध्या विजयते ॥ ७ ॥

7. செந்தாமரையின் காந்தியை (தோற்கடித்து) மெவியச் செய்வதாயும், திக்குகளில் எல்லாம் செம்மை ஷிரத்தைத் தோற்றுவிப்பதாயும், நகங்களின் காந்தி யென்னப்படும் பிறைச் சந்திரனேடு கூடியதாயும், கவிச்சிரேஷ்டர்களின் ஹ்ருதயமென்னும் செவ்வல்லிப் பூக்களுக்கு மலர்ச்சியைத்

தரும் முயற்சியை யுடையதாயுமுள்ள ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் பாதங்களின் காந்தியாகும் அந்தி நேரமானது ஸர்வோத்திருஷ்டமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது.

விராவீர்மாஞ்ஜிரைः கிமपि கथயந்தீவ மधுரं
புரஸ்தாதானமே புரவிஜயினி ஸ்மேரவदனे ।
வயஸ்யே பிரௌதா ஶி஥ிலயதி யா பிரேமகலஹ-
ப்ரரோஹ் காமாக்ஷ்யாஶ்ரரணயுगலீ ஸா விஜயதே ॥ ८ ॥

8. (சிரிப்பால்) திரிபுரங்களையும் அழித்த பரமசிவன் தன் முன்னே புன்முறைவல் தவழும் திருமுகத்தோடு வணங்கி நிற்கும்போது, எந்தச் சரணயுகளமானது, திறமை வாய்ந்த தோழியைப் போல, சிலம்பின் ஒலிகள் என்னும் இனிய பேச்சால் எதையோ சொல்லுபவள்போல் விளங்கி, ப்ரணய கலஹத்தின் முனையைத் தகர்த்துவிடுகின்றதோ, ஸ்ரீகாமாக்ஷியின் அந்தச் சரணயுகளமானது ஸர்வோத்திருஷ்டமாய் விளக்குகின்றது.

ஸுபர்வஸ்திலோலாலகபரிசித் ஷட்ப்஦குலैः
ஸ்஫ுரல்லாக்ஷாராగஂ தருண்டரணிஜ்யோதிரருணைः ।
भृतं कान्त्यम्भोभिर्विसृमरमरन्दैः सरसिजै-
विधत्ते कामाक्ष्याश्ररणयुगलं बन्धुपदवीम् ॥ ९ ॥

9. நமஸ்கரிக்கின்ற தேவ மாதர்களின் அசைந்து மினிரும் கூந்தல்களோடு கூடியதாயும், ஓளி பொருந்திய செம் பஞ்சக் குழம்புப் பூச்சை யுடையதாயும், ஓளிகளாகிய நீர்த் திவலைகளால் நிறைந்ததாயுமுள்ள காமாக்ஷியின் சரணயுகளமானது (கூந்தல்களாகிய) வண்டுக் கூட்டங்களோடு கூடிய வையும், (செம்பஞ்சப் பூச்சின்) சிவந்த ஓளிகளால் பால ஸார்யதுடைய காந்தியையுடையவையும், ஓளிபொருந்திய

மகரந்தப் பொடிகளால் நிறைந்தவையுமான தாமரை மலர்க் கோடு (சமானமாகின்றது) உறவுகொள்கின்றது.

**रजःसंसर्गेऽपि स्थितमरजसामेव हृदये
परं रक्तत्वेन स्थितमपि विरक्तैकशरणम् ।
अलभ्यं मन्दानां दधदपि सदा मन्दगातितां
विधत्ते कामाक्ष्याश्वरणयुगमाश्र्वयलहरीम् ॥ १० ॥**

10. காமாக்ஷியின் சரண்யுகளமானது, தனக்கு ரஜஸ் லீன் (மகரந்தப் பொடியாகிய புழுதியின்) ஸம்பந்த மிருங் தாலும், ரஜஸ் (ரஜோகுணம்) சிறிதும் இல்லாதவர்களின் ஹங்ருதயத்தில் மட்டுமே நிலைபெற்றிருப்பதாயும், அதிக ராகத் தோடு (சிவப்போடு) விளங்கினாலும் ராகம் (பற்று) அற்ற வர்களுக்கே புகலிடமாயும், எப்பொழுதும் மந்தகதி (மென்னடை)யோடு கூடியதானாலும் மந்தர்களால் (புத்திக் கூர்மை யில்லாதவர்களால்) சென்றடைய முடியாததாயும் மேன்மேலும் ஆச்சர்யத்தையே அளிக்கின்றது.

ரஜஸ் - புழுதி, ரஜோகுணம்; ராக - சிவப்பு, ஆஸ; மந்தகதி மெதுவான நடை, புத்திக் கூர்மையில்லாதவனுடைய போக்கு. இவ்வாறு இரண்டு பொருள்களைக் கொண்ட பதங்களைப் போக்கித்து, இரண்டாவது பொருளின்படி, ஒன்றிற்கொன்று விரோதம் தோற்றுவது ஓர் ஆச்சர்யம் என்கிறுர்.

**जटाला मञ्जीरस्फुरदरूणरत्नांशुनिकरै-
निषीदन्ती मध्ये नखरुचिङ्गरीगङ्गपयसाम् ।
जगत्त्राणं कर्तुं जननि मम कामाक्षि नियतं
तपश्चयां धते तव चरणपाथोजयुगली ॥ ११ ॥**

11. காமாக்ஷியே! என் தாயே! ஜகத் முழுவதையும் எப்பொழுதும் காப்பதற்காகவே, தாமரை போன்றதான் உம்முடைய சரண்யுகளமானது (தன் தலைப்பாகத்திலுள்ள)

சிலம்புகளில் ஒளிர்கின்ற செம்மணிகளின் ஒளிக்கற்றை களாகிய செஞ்சடைகளை யுடையதாகி, நகங்களினின்று அருவிபோலே பாயும் காந்திவெள்ளமாகிய கங்காப் பிரவா ஹத்தின் மத்தியிலே அமர்ந்து, சியதமாய்த் தவஞ் செய்வதை மேற்கொண்டு விளங்குகின்றது.

துலாகோடி஦ுந்துகணிதமணிதாभीதிவசஸோ-
வினஸ் காமாக்ஷி விஸுமரமஹ:பாடலிதயோ: |
க்ஷண் விந்யாஸேன க்ஷபிததமஸோமே லலிதயோ:
புனியாந்மூர்஧ாந் பூரஹபுரங்஘ி சரணயோ: || १२ ||

12. திரிபுராந்தகரான பரமசிவனின் தேவி யான காமாக்ஷியானவள், தம் இரண்டு நாபுரங்களின் ஒவிகளால் அபயவாக்குகளைத் தருபவையாயும், ஒளி பரந்து சிவந்தவையாயும், இருளை (தமோகுணத்தை) நீக்குபவையாயும், மேன் மையும் அழகுமுடையவையாயும் விளங்கும் (தம்) இரண்டு சரணங்களையும் கஷ்ணப்பொழுது (என் தலைமீது) எடுத்து வைப்பதால் வணங்கிய என் சிரஸ்ஸைப் பரிசுத்தமாக்கட்டும்.

भवानि द्रुह्येतां भवनिविदितेभ्यो मम मुहु-
स्तमोव्यामोहेभ्यस्तव जननि कामाक्षि चरणौ।
ययोर्लक्षाविन्दुस्फुरणधरणाद्वृजटिजटा-
कुटीरा शोणाङ्कं वहति वपुरेणाङ्कलिका || १३ ||

13. பவதேவரின் பத்தினியே! காமாக்ஷியே! என் தாயே! ஜடாபாரத்தையுடைய பரமசிவனுடைய சடையாகிய குடி சையிலே வாழுகின்றவனுன மான்போன்ற கரிய மறுவை யுடைய சந்திரனின் கலையானது (பரமசிவன் வணங்கும் போது உம் பாதங்களைத் தொடுவதால்) எந்த இரண்டு பாதங்களின் செம்பஞ்சப் பூச்சின் தூளிகளின் காந்தியாலே சிவந்த மறுவை யுடையதாகின்றதோ, அந்த உம்முடைய

சரணங்கள் இரண்டும், என்னுடையதாய் தொடர்ச்சியாக வரும் பிறப்புகளைத் தருகின்ற அஞ்ஜானமாகிய இருளின் (தமோ குணத்தின்) மயக்கங்களுக்கு விரோதியாகி அவற்றை அழித்துவிட்டும்.

பவித்ரிகுர్யாந்தஃ படதலभுவः பாடலருचः
பராगாஸ்தே பாபப்ரशமனधுரீணாः பரஶிவே ।
கண் லஷ்டு யேஷா நிஜशிரसி காமாக்ஷி விவஶா
வலந்தோ வ்யாதந்வந்த்யஹமஹமிகா மா஧வமுखாः ॥ १४ ॥

14. பரம மங்கள மூர்த்தியே (பர சிவையே)! காமாக்ஷியே! விஷ்ணு (மாதவன்) முதலானவர்கள் எந்த மகரந்தத் தூளிகளில் ஓர் அணுவையாவது தங்கள் தங்கள் சிரஸ்ஸிலே பெறுவதற்காக, தங்களை முற்றும் மறந்தவர்களாகி, உம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு, 'நான்' 'நான்' என்று முந்துகின்றார்களோ, பாபங்களைப் போக்கும் திறமை வாய்ந்தவைகளும், சிவந்த ஒளியுடையவைகளும், உம்முடைய பாதகமலங்களிலே பிறந்தவைகளுமான அந்த மகரந்தத் தூளிகள் நம்மைப் பரிசுத்தர்கள் ஆக்கட்டும்.

बलकामालाभिर्नखरुचिमयीभिः परिवृते
विनप्रस्वन्तरीविकचकचकालाम्बुदकुले ।
स्फुरन्तः कामाक्षि स्फुटदलितवन्धूकसुहृद-
स्तटिलेखायन्ते तव चरणपाथोजकिरणाः ॥ १५ ॥

15. காமாக்ஷியே! உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளீணின்று வீசும் ஒளிக்கிரணங்கள், நகங்களின் (வெண்மையான) ஒளிகளாகிய கொக்குகளின் வரிசைகளாலே நாற்புறமும் சூழப் பெற்றவையும், (உம்மை) நமஸ்கரிக்கின்ற தேவமாதர்களின் வீரிந்த கூந்தல்கள் என்பவையுமான படர்ந்த கார்மேகங்களின் இடையே மின்னிப் பிரகாசிக்

கின்றவையுமாகி, மலர்ந்து வெளிப்படத் தோன்றும் இதழ் களையடைய செம்பரத்த மலர்களை நண்பர்களாகக் கொண்ட மின்னற்கொடிகளாய் விளங்குகின்றன.

**सरागः सद्वेषः प्रसृमरसरोजे प्रतिदिनं
निसर्गादाकामन्विबुधजनमूर्धानमधिकम् ।
कर्थकारं मातः कथय पदपद्मस्तव सतां
नतानां कामाक्षि प्रकटयति कैवल्यसरणिम् ॥ १६ ॥**

16. அன்னையே ! காமாக்ஷியே ! எப்பொழுதும் ராகத்தை (சிவப்பு நிறத்தை) யடையதாயும், அலர்ந்த செந்தாமரையினிடம் துவேஷமுடையதாயும், எப்பொழுதும் தன் ஸ்வபாவத்தாலேயே விபுதர்களுடைய (ஞானிகளுடைய, தேவர்களுடைய) சிரஸிலே அளவுகடந்து அடியெடுத்து வைப்பதாயும் விளங்கும் உம் திருவடித் தாமரையானது, வணக்கமுடைய ஸஜ்ஜனங்களுக்கு கைவல்ய பதவிக்கு உரிய வழியை விளக்குவது எவ்வாறு என்பதை விரித்துச் சொல்வாயாக.

ராகத்தையும் துவேஷத்தையுமே எப்போதும் உடையதாகி, உத்தம ஞானிகளைப் பழித்து, அவர்களுடைய தலைமேலேறிக் குதிக்கும் இயல்பையுடைய பாதமானது, கைவல்ய மார்க்கத்தையடைய விரும்ப வணங்கி நிற்கும் ஸஜ்ஜனங்களுக்கு ஆசார்யன் என்பது எப்படி ? தாம் உபதேசிக்கும் முறைப்படி, விருப்பு வெறுப்புகள் இல்லாமலும் பெரியோர்களின் திருவடிகளைச் சிர மேற்கொண்டும் இருப்பதன்னாலும் ஆசார்ய லக்ஷணம் ?

**जपालक्ष्मीशोणो जनितपरमज्ञाननलिनी-
विकासव्यासङ्गो विफलितजगजाडयगरिमा ।
मनःपूर्वादिं मे तिलकयतु कामाक्षि तरसा
तमस्काण्डद्रोही तव चरणपाथोजरमणः ॥ १७ ॥**

17. காமாக்ஷியே ! உமது சரணம் என்னும் தாமரையின் காதலனுன ஸமர்யன், (ஜபாதேவி தன்னுடன் இருப்ப

தால்) செம்பரத்தம் பூவிலுள்ள செவ்வொளி போன்ற சிவப்பு சிறமுடையவனுய், பரம ஞானமாகிய தாமரையை மலரச் செய்வதிலே கருத்துடையவனுய், உலகத்திலுள்ள ஜடத்தன்மையின் (அங்ஞானத்தின்) கனத்தைப் பயனற்ற தாக்குகின்றவனுய், (தமோ குணமாகிய) இருளின் ஸமூ ஹத்தை நீக்குகின்றவனுய், என் மனதாகிய உதயபர்வதத்தை யடைந்து, அங்கேயே எப்பொழுதும், (நெற்றியிணிட்ட குங்குமப் பொட்டைப்போல) சிறந்து விளங்கட்டும்.

நமஸ்குர்மः ப്രேஹ்நமாणிகடக்கநிலோத்பலமஹ-
ப்யோधௌ ரிங்ங்ரிந்஖கிரணபேநைர்஧வலிதே ।
ஸ்஫ுட்ட குர்வாணாய பிவலசல்஦ௌர்வாநலஶி஖ா-
விதக் காமாக்ஷ்யா: ஸததமருணிம்நே சரணயோ: ॥ १८ ॥

18. நகங்களினின்று அலைமோதி யெழுகின்ற (வெண் ணிறமுடைய) காந்திகளாகிய நுரைகளால் வெண்மையுடையதும், அசைந்து ஓளி வீசுகின்ற ரத்னகடகம் என்னும் காற் காப்பிலேயுள்ள நீலரத்னங்களின் காந்தியையுடையதுமாய், ஸமுத்ரத்தின் மத்தியிலே அதிக சக்தியுடையதாய் எரிகின்ற வடவைத் தீயின் ஜ்வாலையோ என்று ஊறித்தறியும்படி செய்வதான் காமர்ஷியின் திருவடிகள் இரண்டிலுமுள்ள செம்மை சிறத்திற்கு எப்பொழுதும் நமஸ்காரங்க் செய்துக் கொண்டிருப்போம்.

ஶிவே பாஶாயேतாமலघுனி தமஸ்கூபகுஹரे
दिनाधीशायेतां मम हृदयपाथोजविपिने ।
नभोमासायेतां सरसकवितारीतिसरिति
त्वदीयौ कामाक्षि प्रसुतकिरणौ देवि चरणौ ॥ १९ ॥

19. காமாக்ஷி தேவியே! பரமசிவனுக்கு மனைவியான மங்கள ரூபிணியே (சிவையே)! ஓளி பரப்புவனவாகிய உம்

முடையதான சரணங்கள் இரண்டும், (தமோகுணம்) அஞ்ஜானம் என்னும் இருளால் நிறைந்ததும் எளிதிற் கரையேற முடியாததுமான பாழ்ந்கிணற்றில் (கரையேற உதவுவதற் காகத் தாழவிடப்பட்ட) தாம்புக் கயிறுகளாகட்டும்; என்னுடைய ஹ்ருதயமாகிய தாமரைக் காட்டிலே விளங்கும் ஸ-மர் யர்களாகட்டும்; ரஸங்களோடு கூடியதான கவிதை என்னும் நதியின் ஜலத்தைப் பெருகச் செய்வதில் ஆவணி மாதமாகட்டும் (மழைக்காலமாகட்டும்).

நிஷ்க் ஶ्रுत்யந்தே நயநமிவ ஸத்தருचிரை:
ஸமீர்ஜுஷ் ஶுद்஧ைர஧ரமிவ ரம்யீந்திர்ஜगனை: |
ஶிவே வக்ஷோஜந்மத்திரயமிவ முக்தாஶிதமுமே
த்வரிய் காமாக்ஷி பிரணதஶரண் நௌமி சர்ணம् || २० ||

20. பரமசிவனின் மனைவியான மங்கள ஸ்வரூபிணியே (சிவையே)! உமாதேவியே! காமாக்ஷியே! கண்ணேனது காதின் எல்லைவரையிலே அமைந்திருப்பதுபோல, உம் திருப்பாதமும் வேதங்களின் சிரோபாகமாகிய உபங்கித்திலே நிலைபெற்றிருக்கிறது; உதடானது நன்றான வடிவுடையதாய் விளங்குபவைகளும் ஒன்றேரூடொன்று ஒத்திருப்பவைகளும் தூய வெண்ணிறமானவைகளும் அழகு வாய்ந்தவைகளுமான பல் வரிசைகளோடு சேர்ந்திருப்பதுபோல, உம் திருப்பாதமும் நன்னடத்தயால் அழகாக விளங்குபவர்களாய் ஸம்புத்தி யுடையவர்களாய் பரிசுத்தர்களாய் இன்புறத் தக்கவர்களாய் விளங்கும் இருபிறப்பாளரின் ஸமுஹத்தையுடையது; நன்முத்துக்களுக்கு உறைவிடமாய் விளங்கும் (உம்) இரண்டு கொங்கைகளையும் போல, உமது திருப்பாதமும் முக்தர்களுக்குப் புகலிடமாக உள்ளது; அத்தகையதாய் அடிவணங்குகின்றவர்களுக்குப் புகலிடமான உம்முடைய சரணத்தை வணங்குகிறேன்.

ஸ்ரூத்யங்கம், தலீஜகண், முக்த முதலிய சொற்களும் ‘தலீஜ கண்’ என்பதன் அடைமொழிகளும் இரண்டு பொருள்களையுடைய வை; இரண்டாவது பொருளால், தேவியின் கண், உதடு, கொங்கை இவற்றிற்கும் பாதத்திற்கும் ஒப்புமை கூறப்பட்டது.

நமஸ்யாஸं ஸஜந்முசிபரிபனிப்ரணயினி-
நிஸர்஗ப்ரேஹ்லத்குரலகுலகாலாஹிஶவலे ।
நக்ஞாயாடுந்஧ோத்திபயसि தே வைதூமருசா
ப்ரசார் காமாக்ஷி ப்ரசுரயதி பாடாஜஸுஷமா ॥ २१ ॥

21. காமாக்ஷியே! நமுசியை ஸம்ஹரித்த இந்திரனுடைய காதலியாகிய இந்திராணியின் கூந்தலின் கற்றைகளாகிய கருநாகங்கள், (அவள் உட்மை) நமஸ்கரிக்கும்போது அசைந்தாடுவதால், (அவற்றின் கருமையாலும் அவற்றிலுள்ள ரத்னங்களாலும்) நானுவர்ணமான ஒளிகளை யுடையவையான நக கிரணங்களாலாகிய திருப்பாற்கடலின் பாலிலே, உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளின் சோதியானது பவழங்களின் (சிவந்த) காந்தியை மிகுதியாகப் பரப்புகின்றது.

கடா ஦ூரிகர்து கடுடுரிதகாகோலஜனித்
மஹாந்த் ஸ்தாப் மதநபரிபனிப்ரியதமே ।
க்ஷணத்தே காமாக்ஷி திமுகநபரிதாபஹரணே
படியாஸ் லப்ஸே படகமலஸேவாமஸ்தரஸம् ॥ २२ ॥

22. மன்மதனை யழித்த பரமசிவனுக்கு மிகவும் இன்பமானவளே! காமாக்ஷியே! உக்கிரமான பாபமாகிய விஷத் தால் எனக்கு உண்டான மிகுந்த தாபத்தைப் போக்கிக் கொள்வதற்கு, மூன்று லோகங்களுக்குமூல் தாபங்களை முற்றும் ஒரு கஷ்ணத்திலே போக்கும் திறமை வாய்ந்ததாய் உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளில் தொண்டு புரிவதான் அயிரத்தை என்றுதான் பெறுவேனே?

ಯೋಃ ಸಾಂಧ್ಯ ರೋಚಿಃ ಸತತಮಲುಣಿಂದೆ ಸ್ವಷ್ಟಿಯತೆ
 ಯಯೋಶಾಂದ್ರಿ ಕಾನ್ತಿಃ ಪರಿಪತತಿ ದೃಷ್ಟಾ ನಖರುಚಿಮ್ ।
 ಯೋಃ ಪಾಕಾದ್ರೇಕ ಪಿಪಥಿಷತಿ ಭಕ್ತಯಾ ಕಿಸಲಯ್
 ಗ್ರದಿಸ್ತಃ ಕಾಮಾಳ್ಯಾ ಮನಸಿ ಚರಣೌ ತೌ ತನುಮಹೇ ॥ २३ ॥

23. ಎಂತ ಇರಣ್ಡು ಸರಣಾಂಗಕಗ್ನಿತ್ಯ ಬೆಂಕಿರತ್ತಿತ್ತ
 ಲಂಕಿಯಾ ಕಾಲತ್ತಿಲ್ ಒளಿಗುಮ್ ಒளಿಯಾನತು ಬೆರ ವಿಗುಮುಕಿಂಱ
 ತೋ, ಎವರ್ ರಿ ಲುಳೆ ನಕಂಗಕಳಿಂ ಕಾಂತಿಯೆಕ್ ಕಣ್ಡು ಸಂಕ್ತಿರ
 ಲಂತ್ಯತ್ಯತಾನ ಕಾಂತಿಯಾನತು ನಾಲಾಪಕ್ಕತ್ತಿಲುಮ್ ಚಿತ್ರಣಣ್ಡು
 ಪೋಕಿಂಱತೋ, ಎವರ್ ರಿಂ ಮೆಂಂಮೆಯಿಂ ವಳಾತ್ತಿತ್ತತ
 ಲಂಗುಮ್ ಪತ್ತಿಯುಟನ್ ಕರ್ಕ ವಿಗುಮುಕಿಂಱತೋ, ಕಾಮಾಳ್ಯಿಂ
 ಅತ್ತತಕ್ಯ ಸರಣಾಂಗಳೆ ಇರಣ್ಣಿತ್ಯಮ್ ಮನತಿಲ್ ನಿರೈರತ್ತುಕ್
 ಕೊಳೆಕಿಗ್ರೋಮ್.

ಜಗನ್ನೆದೆಂ ನೆದೆ ಪರಮಿತಿ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ಯತಿಭಿಃ:
 ಕುಶಾಗ್ರೀಯಸ್ವಾಂತ್ಯಿಃ ಕುಶಲಧಿಷಣೈಃ ಶಾಸ್ವಸರಣೌ ।
 ಗವೇಷ್ಯ ಕಾಮಾಳ್ಶಿ ಧ್ರುವಮಕೃತಕಾನಾಂ ಗಿರಿಸುತ್ತೆ
 ಗಿರಾಮೈದೆರ್ಪರ್ಯ ತವ ಚರಣಪಂಂ ವಿಜಯತೆ ॥ २४ ॥

24. ಕಾಮಾಳ್ಯಿಯೇ ! ಮಲೆಮಕಳೆ ! ಉಂಗುಟ್ಯ ತಿರುವಟಿತ್ತ
 ಥಾಮರಯಾನತು, ಯಾರಾ ಲುಮ್ ಬೆಂಕಿರತ್ತಾಮಲ್ ಇಯಲ್ಪಾಕವೇ
 ಅಮೆಂತುಳೆ ವೇತ ವಸನಾಂಗಳಿಂ ಉಟ್ಪೆಪಾರುಳಾಕ್, ಸಾಳೆ
 ತಿರ ಮಾರ್ಕಕತ್ತಿಲೇ ಮಂಗಳಾಮಾನ ಪತ್ತಿಯುಟ್ಯವರ್ಕಳಾಯ
 ತಾರ್ಪಿಪೆಯಿಂ ನುನಿ ಪೋಂರ ಹೂರ್ಮಮೆಯಾನ ಪತ್ತಿನುಟ್ಪಮುಟ್ಯ
 ಯವರ್ಕಳಾಯ ಮುರ್ತ್ರುಮ್ ತುರಂತ ಲಂಕಿಯಾಲೆಕಳಾಲ್ ಜ್ಞಾತ್ತಿ
 ಲುಳೆ ಓವೆಲಾರು ಪೊರುಳಿಣ್ಯಮ್ ‘ಇತು ಪರಮ್ಪೆಪಾರುಳಂರು’
 ಎನ್ರು ತಳೆಲಿವಿಟ್ಟುತ್ತ ತೆಟತ್ ತಕ್ಕತಾಯುಮ್ ಎನ್ರುಮ್ ಅಧಿಯಾತ
 ನಿಹಿಬೆರ್ರತಾಯುಮ್ ಪ್ರಕಾಶಿಕ್ಕಿಂಱತು.

ಕೃತಸ್ತಾನಂ ಶಾಸ್ವಾಮೃತಸರಸಿ ಕಾಮಾಳ್ಶಿ ನಿತರಾಂ
 ದಧಾನಂ ವೈಶದ್ಯಂ ಕಲಿತರಸಮಾನನ್ದಸುಧಯಾ ।
 ಅಲಂಕಾರಂ ಭೂಮೇರ್ಮನಿಜನಮನಶ್ವಿನ್ಮಯಮಹಾ-
 ಪಯೋಧೇರನ್ತಸ್ಸರ್ಥಂ ತವ ಚರಣರಂ ಮೃಗಯತೆ ॥ २५ ॥

25. காமாக்ஷியே! முனிவர்களின் மனமானது சாஸ்திரமாகிய அமிர்தப் பொய்கையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, தூய்மையை (தெளிவை) மிகுதியாகப் பெற்று, (ஆனந்தம் என்னும் அமிர்தத்தால் இன்புறுவதாகி) ஆனந்தம் என்னும் அமிர்தத்தால் நீரோட்டமுள்ளதாயும் பூமிக்கு அலங்காரமாயிருப்பதாயும் சித் ஆகிய மஹா ஸமுத்ரத்தின் மத்தியிலே நிலைத்திருப்பதாயுமுள்ள உம்முடைய சரணம் ஆகிய ரத்னத்தை நாடிச் செல்கின்றது,

மனோगேஹே மோஹோத்வதிமிரபூரே மம முஹ-
஦ீர்஦்ராணிக்ருஷ்ணநிந்஦னகரசஸஹஸ்தாணி கிரணீ�� ।
வி஧த்தா் காமாக்ஷி பிரஸுமரதமோவங்கநானா:
க்ஷணார்஘ சாநித்ய சரணமானிடீயோ ஜனனி தே ॥ २६ ॥

26. காமாக்ஷியம்மையே! அஞ்ஞானம் என்னும் பேரிருளை நீக்குகின்ற திறமையுடையதான் உம்முடைய சரணமாகிய ரத்னதீபமானது, தனது கிரணங்களால் பல்லாயிரம் தினகரர்களையும் பயனற்றவர்களாகச் செய்துகொண்டு, அடிக்கடி மோஹத்தால் எழுந்த அந்தகாரத்தால் நிறைந்த தான் என்னுடைய மனமாகிய வீட்டிலே அரைக்ஷணமாவது ஒளிபெறக் காட்சியளிக்கட்டும்.

கவீனா் சேதோவந்துருசிஸ்பர்க் கிவிவு஧-
ஸ்வந்திஸ்தோவத்படுமுக்கரிதம் ஹஸ்கரவீ�� ।
திநாரம்஭ஶ்ரீவநியதமருணஞ்சாயஸுமங்
மதந்த: காமாக்ஷ்யா: ஸ்஫ுரது படபக்கேருஹயு஗ம् ॥ २७ ॥

27. கவிகளின் மனதைப்போல நகரருசி யுடையதாகி (கடுமையற்ற இன்சொற்களில் ஆசையுடையதாகி, நகங்களின் காந்தியையுடையதாகி), ஹம்ஸகரவங்களால் (அன்னப் பறவையின் சப்தங்களால், நூபுரங்களின் சப்தங்

களால்) பேராரவாரத்தோடு செல்லும் நதிபோலச் செல்வதாகி, அருணைதய காலத்தின் அழகிய ஒளியைப்போல எப்பொழுதும் அருணச்சாயையால் (அருணனுடைய காந்தியால், சிவப்பு நிறத்தால்) அழகு வாய்ந்தவையான காமாக்ஷி யினுடைய திருவடித் தாமரைகள் இரண்டும் ஒருங்கே என்னள்த்திலே கிரந்தரமாக ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்க்கட்டும்.

सदा किं संपर्कात्प्रकृतिकठिनैर्नाकिमुकुटै-
स्तैर्नीहाराद्रेधिकमणुना योगिमनसा ।
विभिन्ते संमोहं शिशिरयति भक्तानपि दशा-
मदश्यं कामाक्षि प्रकटयति ते पादयुगलम् ॥ २८ ॥

28. காமாக்ஷியே! உம்முடைய திருவடித் தாமரைகள் இரண்டும், இயற்கையாகவே கடினமா யிருக்கின்றவையான தேவலோகத்தவர்களின் கீர்டங்களுடைய சேர்க்கையாலே கடினத் தன்மையைப்பெற்று ஸம்மோஹத்தைப் பிளந்தெறி கின்றனவோ? பனிமலையாகிய ஹிமாசலத்தினுடைய தாழ் வரைகளின் சேர்க்கையால் (குளிர்ச்சியை மிகக்கொண்டவையாகி) பக்தர்களை (மனங் குளிரச் செய்கின்றனவோ? மிகவும் நூண்ணியதாகவுள்ள யோகிகளின் மனதோடு அதிகம் சேர்ந்திருப்பதால் (ஸாக்ஷமத் தன்மை பெற்று) கண்களுக்குப் புலப்படாதவற்றையும் (உம்முடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் முதலியவற்றையும்) நன்கு புலப்படச் செய்து கொண்டிருக்கின்றனவோ?

पवित्राभ्यामम्ब प्रकृतिमृदुलाभ्यां तव शिवे
पदाभ्यां कामाक्षि प्रसभमभिभूतैः सचकितैः ।
प्रवालैरभोजैरपि च वनवासव्रतदशाः
सदैवारभ्यन्ते परिचरितनानाद्विजग्नैः ॥ २९ ॥

29. பரமசிவனின் பத்தினியான மங்கள ஸ்வரூபிணியே (சிவையே)! அன்னையே! காமாக்ஷியே! தூய்மையாயும் இயற்கையாக அமைந்த மென்மையாயுமின் உம்முடைய திருவடிகள் இரண்டி னலும் நன்றாக அவமதிக்கப்பட்டு அச்ச மடைந்தவைகளான தளிர்களாலும் தாமரை மலர்களாலும், அநேகவிதமான த்விஜர்களுக்கு (பிராம்மணர்களுக்கு, பறவைகளுக்கு) ஸேவை செய்துகொண்டிருப்பவைகளாகிறபடியால், அவைகளால் வனவாஸ வ்ரத அனுஷ்டானங்கள் (காட்டில் இருப்பதும், தண் ணீரின் மத்தியில் இருப்பதுமான விரதத்தின் நியமங்கள்) மேற்கொள்ளப்பட்டு, ஒயாமல் எப்பொழுதும் நடைபெறுகின்றன.

சிராஹீயா हंसैः कथमपि सदा हंससुलभं
 निरस्यन्ती जाडयं नियतजडमध्यैकशरणम् ।
 अदोषव्यासङ्गा सततमपि दोषास्मिलिनं
 पयोजं कामाक्ष्याः परिहसति पादाब्जयुगाली ॥ ३० ॥

30. ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் திருவடித் தாமரைகள் இரண்டும் ஹம்ஸர்களால் (ஹம்ஸர் என்னும் ஸன்னியாஸிகளால்) நெடுங்காலமான பின்பு எப்படியோ காணக்கூடியவைகளாயும் ஜடத்தன்மையை (அஞ்ஞானத்தை)ப் போக்குபவையாயும் எப்பொழுதுமே யாதொரு தோஷத்தின் (குற்றத்தின்) ஸ்பர்சமும் இல்லாதவையாயும் விளங்கி, எக்காலத்திலும் ஹம்ஸங்களுக்கு (அன்னப்பறவைகளுக்கு) எளிதாகக் கிடைப்பதாயும், ஜடத்தின் (ஜலத்தின்) மத்தியத்தையே எப்பொழுதும் தனக்குரியதான் தனித்த வாசஸ்தானமாக வடையதாயும், தோஷம் (மாலைப்பொழுது) வருங்கால் மலினமடைவதாயுமின் தாமரை மலரைப் பரிஹஸிக்கின்றன.

सुराणामानन्दप्रबलनतया मण्डनतया
 नखेन्दुज्योत्स्नाभिर्विसूमरतमःखण्डनतया ।
 पयोजश्रीद्वेषवतरततया त्वच्चरणयो-
 विलासः कामाक्षि प्रकटयति नैशाकरदशाम् ॥ ३१ ॥

31. காமாக்ஷியே! உம்முடைய சரணங்கள் இரண்டினுமின்ன காந்தியானது, தேவர்களுக்கு (அமிர்த மயமாயிருப்பதால்) மிகுந்த ஆனந்தத்தையளிப்பதாலும், (தேவர்களின் முடிகளுக்கு) அலங்காரமாகி அழகு வாய்ந்திருப்பதாலும், நகங்களுடைய நிலவொளியால் சூழ்ந்துள்ள இருளை (அஞ்ஞானத்தை) அழித்துவிடுவதாலும், செந்தாமரையின் காந்தியோடு பகை கொள்வதான் விரதத்திலே இன்புறும் தன்மையாலும், சந்திரனுடைய ஒளியின் நிலைமையைப் பெற்றிருப்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஸிதிமா காந்திநாம் நகரஜநுஷா பாடநலின-
ஞ்சிவீனாம் ஶோணிமா தவ ஜனனி காமாக்ஷி நமனே ।
லभந்தே மந்஦ாரயுதிதநவ஬ந்஧ுக்குசும-
ஸ்தாம் ஸாமிசிசீந்யம் ஸுரபுரபுரந்திரக்சம்பரா: ॥ ३२ ॥

32. கர்மாக்ஷியம்மையே! உம்மை வணங்கும்போது, தேவலோகத்து ஸ்திரீகளின் கூந்தல்கள், (உம்முடைய) நகங்களினின்றும் வெளிப்படுகின்ற ஒளிகளின் வெண்மையாலும், திருவடித் தாமரைகளுடைய காந்திகளின் செந்திறத்தாலும், புதிய மந்தார மலர்களைச் சேர்த்துக் கோத்த செம்பரத்தம்புமாலைகளின் அழகான தன்மையை அடைகின்றன. (உம்முடைய பாதங்களிலே சாத்திய பூமாலைகள்போல் விளங்குகின்றன).

ஸ்஫ுரந்மध்யே ஶுद्धே நகர்கிரணது஗்஧ாபி஘பயஸாம்
வஹநங்சும் சக்ரம் ஦ரமபி ச லேखாத்மகதயா ।
ஶ்ரிதோ மாத்ஸயம் ஸ்திரமபி ஦஧ானோ நிருபமாம்
த்ரி஧ாமா காமாக்ஷ்யா: பாடநலினநாமா விஜயதே ॥ ३३ ॥

33. காமாக்ஷியின் திருவடித் தாமரை என்று பெயர் கொண்ட மஹாவிஷ்ணுவானவர் ('த்ரிதாமா' மூன்று இருப்பிடங்களையுடையவர் என்ற பெயருக்கு அனுகுணமாக) சங்கு, சக்ஞரம், தாமரமலர் இவற்றை (தேவதைகளின் வடிவங்

களாய், இரேகை வடிவங்களாய்) தம்மிடத்திலே கொண்டு, (வானத்திலே) நகங்களின் ஒளிகளாகிய திருப்பாற்கடலின் பரிசுத்தமான (வெண்மையான) மத்திய பாகத்திலே விளங்கு பவராயும், (பூமியிலே) மத்ஸ்ய ரூபத்தை (மச்சிய வடிவான இரேகையை) மேற்கொண்டவராயும், (வைகுண்டத்திலே) ஒப்பற்ற ஸ்ரீ தேவியை (காந்தியை)த் தரித்துக்கொண்டிருப் பவராயும் சிறந்து விளங்குகின்றார்.

திருவடித்தலமானது சங்க ரேகை, சக்கிர ரேகை, பத்மரேகை, மத்ஸ்ய ரேகை) ஒப்பற்ற அழகு ஆகியவற்றை யுடையதாகி நககாந்தி யினுடே ஏராசிப்பதால், மூவுலகத்திலுமூள் மஹாவிஷ்ணுவின் மூர்த்திகள் மூன்றும் இங்கே ஒருங்கே யமைந்தனவோ என்று தொன்றுகின்றன.

நஷ்டஶ்ரீஸ்நந்஦ஸ்தஷகநிசித: ஸ்வைஶ கிரணீ:
பிஶङ்கै: காமாக்ஷி பிரகடிதலஸ்த்பஸ்துவருचி: |
ஸ்தாஂ ஗ம்ய: ஶங்க ஸகலபல்லாதா ஸுரதரு-
ஸ்த்வாரிய: பாடோऽய் துஹிநगிரிராஜந்யதநயே || ३४ ||

34. காமாக்ஷியே! பர்வதராஜனான ஹிமவான் பெற்ற மகளே! உம்முடையதான இந்தத் திருப்பாதமானது, நகங்களின் காந்திகளாலே தொடுக்கப்பட்ட பூங்கொத்துகளால் நிறைந்ததாயும், வெளிறின சிவப்பு வர்ணமுடையவையாய் தன்னிடத்திலிருந்து பரவும் கிரணங்களாலே ஒளிபொருந் திய தளிர்களின் காந்தியை வெளிப்படுத்துவதாயும், எல்லா வகைப் பலன்களையும் (பழங்களையும்) அளிப்பதாயும், நல் வோர்களால் சென்று அடைவதற்குரியதாயுமூள் (தேவ லோகத்து) கல்பக விருக்ஷம் என்றே நினைக்கிறேன்.

வஷ்டக்ருஷ்ணமாஜ்ஜிராஜகலகலை: கர்மலஹரி-
ஹரிஂஷி ப்ரோட்டங் ஜ்வலதி பரமஜ்ஞாந஦ஹநே |
மஹியாந்காமாக்ஷி ஸ்஫ுரமஹஸி ஜோஹோதி ஸு஧ியா
மனோவே஘ா மாதஸ்தவ சரணயஜா ஗ிரிஸுதே || ३५ ||

35. காமாக்ஷியே! அன்னையே! மலைமகளே! உம் முடைய திருவடியாகிய மகிழைபொருந்திய யாககர்த்தாவானவர், நல்ல புத்திமான்களின் மனம் என்னும் யாகமேடையிலே மிக உக்கிரமாகக் கொழுந்துவிட்டெரிந்து நன்றாக ஒளிர்சின்ற பரம ஞானம் என்னும் ஹோமாக்கினியிலே, கர்மாக்களாகிய நெய்யே ஆகுதிகளாக, (உம்முடைய) சிலம்புகளினின்று எழுந்த கல கல சப்தங்களாகிய வஷ்ட்காரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஹோமங்கு செய்கிறார்.

புத்திசாலிகள், உம்முடைய திருவடியின் துணைகொண்டு, தங்கள் மனதிலே ஞானமாகிய தீர்ய வளர்த்து, விணைகளை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுகிறார்கள் என்பது கருத்து.

மஹாமந்த्र கிஂचிந்மணிகடக்கநாடைஷ்டு ஜப-
நிஷபந்஦ிக்ஷு ஸ்வஞ்ச ந஖ருचிமய் மாஸநரஜः |
நதாநா காமாக்ஷி பிரதிபடுருஷாத்ய மமதா-
பிஶாச்சி பாடோऽய் பிரகடயதி தே மாந்திரிக஦ஶாம् || ३६ ||

36. காமாக்ஷியே! உம்முடைய இந்தத் திருவடியானது இயற்கையிலே திறமைவாய்ந்ததாய், மணிகளை உள்ளீடாக வடைய தண்டைகளின் இனிய சப்தங்களால் ஏதோ மஹா மந்திரத்தை மெதுவாக ஐபித்துக்கொண்டும், கங்களின் காந்தியாகிய தூய வெண்ணீற்றை (விபூதியை) திக்குகளிலே தூவிக்கொண்டும், தன்னை வணங்குவோர்களின் மயதையாகிற பிசாசை விரட்டிக்கொண்டும், தான் மந்திரவாசியாகிய தன்மையை நன்றாக விளக்குகின்றது.

உடிதே வோதேந்஦ௌ தமஸி நிதரா ஜமுஷி ஦ஶா்
஦ரி஦்ரா காமாக்ஷி பிரகடமநுராಗ் வி஦்஧தி |
ஸிதேநாஞ்சாதாங்ச ந஖ருசிபடேநாஞ்சியுगலோ-
புரந்திரி தே மாதः ஸ்யமமிஸரத்யேவ ஹ௃யம् || ३७ ||

37. காமரக்ஷியம்மையே! உமது திருவடியினை என்னும் குல ஸ்திரீயானவள், (எவருடைய ஹ்ருதயத்திலே) எப்பொழுது ஞானம் (ஆத்ம போதம்) என்னும் சந்திரன் உதய மாகின்றுனே, எப்பொழுது அஞ்ஞானம் என்னும் அந்த காரம் மிகவும் கூணைத்தை யடைந்து நசித்துப் போகின் றதோ, அப்பொழுதே (தன்னுடைய) பரீதியை (அருளை) வெளியிட்டுக்கொண்டு, நகங்களின் காந்தியான வெள்ளைப் போர்வையால் தன் அங்கங்களை போர்த்திக்கொண்டு, (அபி ஸாரிகையைப் போல), தானுகவே (அவருடைய) ஹ்ருதய மாகிய இடத்தை நாடிவருகிறார்கள்.

‘எப்போது ஒருவன் இருதயத்திலே தேவியின் திருவடி தானுகவே வந்தருளுகின்றதோ, அப்போதே அவனுக்கு ஞானேதயமாகி மனத்து இருள் முழுவதும் அகன்றுவிடும்’ என்னும் காரணகாரிய முறையா னது இங்கு சாதுர்யமாக மாற்றியமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

**दिनारम्भः संपन्नलिनविपिनानामभिनवो
विकासो वासन्तः सुकविपिकलोकस्य नियतः ।
प्रदोषः कामाक्षि प्रकटपरमज्ञानशशिन-
श्वकास्ति त्वत्पादस्मरणमहिमा शैलतनये ॥ ३८ ॥**

38. காமாக்ஷியே! மலைமகளே! உமது திருவடிகளை ஸ்மரணைசெய்வதின் மஹிமை, செல்வங்களாகிய தாமரைக் காடுகளுக்குப் புதிய சூர்யோதயமாகவும், இன்கவிகளாகிய குயில்வர்க்கத்திற்கு என்றும் நிலைத்திருக்கும் வஸந்தகாலத்து மலர்ச்சியாகவும், பரம ஞானமாக விளங்கும் பூர்ண சந்திரனுக்கு ஏற்ற சாயங்காலமாகவும் விளங்குகின்றது.

ஸ்மரித்தவுடன் மனதிலே பிரஸன்னமாவதால், திருவடியின் மஹிமையை ஸ்மரண மஹிமை என்கிறார்.

**धृतच्छायं नित्यं सरसिरुहमैत्रीपरिचितं
निधानं दीप्तीनां निखिलजगतां वोधजनकम् ।
मुमुक्षुणां मार्गप्रथनपदु कामाक्षि पदवीं
पदं ते पातङ्गीं परिकलयते पर्वतसुते ॥ ३९ ॥**

39. காமாக்ஷியே! மலைமகளே! உம்முடைய திருவடியானது, எப்பொழுதும் சாயை (அழகு, சூர்யபத்னி) யோடு விளங்குவதாயும், (எப்பொழுதும்) தாமரைகளின் சினேகத் தைப் பெற்றதாயும், ஒளிகளுக்கு உறைவிடமாயும், உலகங்கள் அணைத்திற்கும் போதத்தை (ஞானத்தை, கண்விழிப் பதை) உண்டுபண்ணுவதாயும், மோக்ஷத்தை விரும்புவோர்களுக்கு வழியைத் தெளிவாகக் காட்டும் திறமை வாய்ந்த தாயும் விளங்கி, (தனக்குள்ளதான) சூர்யனுடைய தன்மையைத் தெரிவிக்கின்றது.

**ஶநைஸ்தீர்வா மோஹாம்஬ுधிம஥ ஸமாரோதுமனஸः
க்ரமாத்கைவல்லாக்யாஂ ஸுக்ரதிஸுலभாஂ ஸौ஧வல்஭ீஸ் ।
லभந்தே நிஃஶ்ரேணीமிவ ஜ்ஞதிதி காமாக்ஷி சரண்
புரஶ்ர்யாமிஸ்தே புரம஥நஸீமந்தனி ஜநா: ॥ 40 ॥**

40. காமாக்ஷியே! திரிபுரத்தை யழித்த பரமசிவ நுடைய பத்தினியே! அஞ்ஞானமாகிய சமுத்திரத்தை மெல்லக்கடந்து, அதன் பிறகு, படிப்படியாக கைவல்லயம் என்னும் பெயரை யுடையதாய் புண்ணியஞ் செய்தவர்கள் மட்டுமே எளிதிலே அடையக்கூடியதான் மாளிகையின் மாடத்தை ஏறிச்சென்று அடையவேண்டுமென்ற எண்ணமுடைய ஜனங்கள், தாங்கள் செய்யும் புரச்சரணைகள் என்னும் பூஜாரம்பங்களாலேயே, அதிசீக்கிரத்திலே, படிக்கட்டைப் பெறுவதுபோல, உம்முடைய சரணத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

**பிரचஷ்டாதிர்க்ஷோமப்ரம஥நக்ரதே பிராதி஭ஸரி-
த்பிவாஹஸோட்டீகரணஜல்஦ாய பிரணமதாஸ் ।
பிராபோய ப்ரௌடே மஹதமஸி காமாக்ஷி சரண-
பிரஸாதைந்முக்யாய ஸ்பூத்யதி ஜநாதய் ஜநநி தே ॥ 41 ॥**

41. காமாக்ஷியம்மையே! கொடிய துன்பங்களைத் தருகின்ற மனக்கலக்கங்களை அழிப்பதாயும், அடிவணங்கு

கின்றவர்களின் பிரதிபையாகிய ஆற்று வெள்ளத்தை அபரி
மிதமாக அதிகரிக்கச் செய்யும் மேகமாயும், ஸம்ஸாரமாகிய
அடர்ந்த இருளிலே ஒளிவீசுகின்ற தீபமாயு மூள்ளதான்
உம்முடைய திருவடியினின்று எழுகின்ற அருளைப் பெற
இந்த ஆள் (அதாவது, தாஸனை நான்) ஆசைப்படுகின்றான்.

மஹ்நிஃ ஸ்ஸேவ்யா ஸ்ததமபி சாஞ்சல்யரஹிதா
ஸ்தாருஷ்யं யாந்தி பரிணதி஦ரி஦்ராணஸுபமா ।
குணோத்கஷாந்மாஜ்ஜிரககலக்லைஸ்தர்ஜநபடு�
ப்ரவால் காமாக்ஷா� பரிஹஸ்தி பாடாங்யு஗லி ॥ ४२ ॥

42. காமாக்ஷியின் திருவடித் தாமரைகள் இரண்டும்,
எப்பொழுதும் மருத்துகளால் (தேவர்களால்) நன்றாக
வேவிக்கப்பெற்றாலும் சாஞ்சல்யம் (அசைவு) அற்றதாயும்
எப்பொழுதும் செங்கிறமுடையதாயும் ஏற்றத் தாழ்வுகளில்
லாமல் ஒருபடிப்பட்ட அழகு வாய்ந்ததாயும் விளங்கி, (சில
சமயங்களிலே மட்டும், மருத்துகளால்) (காற்றுகளால்)
அடையப் பெற்றதும் அப்பொழுதெல்லாம் அசைவதும் இள
மையில் மட்டும் செங்கிறமுடையதும் முற்றிக் குறைவுபடும்
அழகு வாய்ந்ததுமான தளிரைத் தன் சிலம்புகளால் கலகல
சப்தங்களைக் கொண்டு பயமுறுத்தும் திறமையுடையதாய்,
தன் குணத்தின் யேன்மையாலே, ஏனாங்கு செய்கின்றது.

ஜாநாக்ஷா ஜாநாக்ஷா படுதரா
ஸமீநம்யா ரம்யா ஸ்ததம்பிரம்யா குஷ்ஜநைः ।
ஷ்வா லிலாலோலா ஶ்ருதிஷு ஸுரபாலா ஦ிமுகுடி-
தடிஸிமா஧ாமா தவ ஜநநி காமாக்ஷி பத்யோः ॥ ४३ ॥

43. காமாக்ஷியம்மையே! ஐகத்தை ரக்ஷிக்கும் வல்லமை
யுடையதும், தாமரைகளின் காந்தியை ஒடுக்குவதில் மிக்க
திறமையுடையதும், எல்லோராலும் (ஸாது ஐங்களால்)

எப்பொழுதும் வணங்கத் தக்கதும், அழகுவாய்ந்ததும், ஞானி களால் (புத்திமான்களால்) எப்பொழுதும் விரும்பிச் சென்று அடையத்தக்கதும், வேதங்களிலே தன்னிச்சைப்படி உலாவி விளையாடுவதுமாகிய உம்முடைய திருவடிகளின் இணையானது தேவராஜனுன் இந்திரன் முதலானவர்களின் கிரீடங்களுடைய மேற்பாகங்களை உறைவிடமாகக் கொண்டுள்ளது.

கிரா ஦ூரௌ சௌரௌ ஜடிமதிமிராணா குதஜா-
த்பரித்ராணௌ ஶோணௌ ஸுநிஹுடயலிலைக்நிபுணௌ ।
நகை: ஸ்மேரௌ ஸாரௌ நி஗மவசஸா ஖டிதமா-
஗்ரஹாந்மாடௌ பாடௌ தவ ஜனனி காமாக்ஷி கலயே ॥ ४४ ॥

44. காமாக்ஷியம்மையே! வாக்குகளுக்கு எட்டாதிருப்ப வையும், ஐடத்தன்மை (அஞ்ஞானம்) ஆகிய இருளையெல்லாம் அபகரிப்பவையும், ஐகத்தை நன்றாக ரக்ஷணை புரிபவையும், செங்கிறமுடையவையும், முனிவர்களின் ஹ்ருதயங்களைக் களிப்பிக்கும் லீலையிலே தனித் திறமையுடையவையும், நகங்களின் ஒளிகளால் புன்முறுவலுடையவையும், வேத வசனங்களின் ஸாரமானவையும், ஸம்ஸாரம் என்னும் பிசாசின் செருக்கை யடக்குபவையுமான உம்முடைய திருவடிகளைத் தியானஞ்சு செய்கிறேன்.

அவிஶாந்த் பக்ள் யदபி கலயந்யாவகமய்
நிரஸ்யந்காமாக்ஷி பிணமனஜுஷா பக்ளமகிலம् ।
துலாகோடிடிழந்஦் ஦஧பி ச ஗ஞ்சந்துலதா்
கிரா மார்஗ பாடோ கிரிவிரஸுதே லக்ஷ்யதி தே ॥ ४५ ॥

45. காமாக்ஷியே! பர்வதச் சிரேஷ்டரான ஹமவானின் புத்திரியே! உம்முடைய திருவடியானது, எப்பொழுதும் இடையருது செம்பஞ்சக் குழம்பாலான (சேற்றை)

பங்கத்தை யடையதாயிருந்தும் நன்றாக வணங்குவதில் ஆர் வங்கொண்டவர்களுடைய (பாபம்) பங்கம் முழுவதையும் தொலைத்தும், (சிலம்புகள்) துலாகோடிகள் இரண்டையும் (தராசின் இரண்டு முனைகளையும்) தரித்ததாயிருந்தும் (உவமையற்ற தன்மை) துலையின் தன்மை யற்றதாயும் (தராசின் தன்மையற்றதாயும்), வாக்குகளின் ரீதியை (அதா வது, வாச்சியார்த்தத்தை)க் கடந்துவிடுகின்றது.

प्रवालं सत्रीलं विपिनविवरे वेष्यति या
स्फुरल्लीलं बालातपमधिकबालं वदति या ।
रुचिं सांघ्यां वन्ध्यां विरचयति या वर्धयतु सा
शिवं मे कामाक्ष्याः पदनलिनपाट्ल्यलहरी ॥ ४६ ॥

46. எந்தச் செங்கிற வொளியானது தளிரை வெட்கத் தோடு காட்டு மூலையிலே நடுக்கமுறச் செய்கின்றதோ, பிரகாசிக்கின்ற அழகையடைய பாலஸமர்யனை எது சிறிய சிகஞ்சூரி இகழ்ந்து பேசுகின்றதோ, அந்திவானத்து ஒளியையாதொரு பயனுமில்லாத மலடியாகச் செய்கின்றதோ, காமாக்ஷியின் திருவடித் தாமரைகளிலிருந்து அலைமேல் அலையாகப் பெருகும் அந்தச் செங்கிற வொளியானது என்னுடைய மங்களங்களை விருத்தி செய்வதாக.

किरञ्ज्योत्तारीतिं नखमुखरुचा हंसमनसां
वितन्वानः प्रीतिं विकचतरुणाम्भोरुहरुचिः ।
प्रकाशः श्रीपादस्तव जननि कामाक्षि तनुते
शरत्कालप्रौढिं शशिशकलचूडप्रियतमे ॥ ४७ ॥

47. காமாக்ஷியம்மையே! சந்திரகலையைச் சூடிய பரம சிவனின் காதலியே! உம்முடைய திருவடியானது, நகங்களின் முன் பாகங்களின் காந்தியாலே ஹம்ஸர்களின் (ஸ்ரீயாளிகளின்) மனதுகளிலே நிலாவைப் பொழிந்துகொண்

ஓம், அப்பொழுது அலர்ந்த தாமரை மலர்களின் காந்தியை
யுடையதாகி, இன்பத்தை (எங்கும்) பரப்பிக்கொண்டும்,
ஜளியழகு வாய்ந்ததாகி, சரத்காலத்தின் முதிர்ந்த அழகைப்
பெற்று விளங்குகின்றது.

நஹங்கரஸ்மேரத்திவிமலங்காம்஭ஸி ஸுखं
குத்ஸாந் ஜாநாமृதமமலமாஸ்வாய நியதம् ।
உத்தந்மஜிரஸ்஫ுரணமணி஦ிபே மம மனோ
மனோஜே காமாக்ஷ்யாஶ்ரரணமணிஹம்யே விஹரதாம् ॥ 48 ॥

48. என்னுடைய மனமானது, எந்நாளும் நகங்களாகிய
முளைகளின் புன்முறுவல் என்னும் காந்தியாகிய தூய கங்கா
தீர்த்தத்தில் சுகமாக ஸ்நானங்செய்வதும், தோஷமற்ற
தான ஞானமாகிய அமிர்தத்தை எந்நாளும் பருகுவதுமாகி,
சிலம்புகளின் காந்திகளால் மணிவிளக்கை யுடையதும் மன
திற்கு இன்பம் விளைவிப்பதுமான காமாக்ஷியின் திருவடியா
கிய சிறந்த மாளிகையின் மேன்மாடத்திலே (ஏறியிருந்து)
எந்நாளும் களித்துக்கொண்டிருப்பதாக.

஭வாம்஭ோ஧ௌ நௌகா் ஜடிமவிபினே பாவகஶி஖ா-
மமத்யேந்஦ிராடிநாமாதிமுகுடமுஞ்சகலிகாம் ।
ஜகத்தாபே ஜ்யோத்ஸாமகுதகவசந்பஜரபுடே
ஶுக்ரஸ்தி் காமாக்ஷ்யா மனஸி கலயே பாதயு஗லீம் ॥ 49 ॥

49. பிறவிப்பெருங்கடவிலே தோணியாகவும், ஜடத்தன்
மை (அஞ்ஞானம்) ஆகிய அடர்ந்த காட்டி லே அக்னி ஜ்வாலை
யாகவும், அடிவணங்குகின்ற தேவேந்திரன் முதலானவர்
களுடைய திருமுடிகளிலேயுள்ள சிரோபூஷணமான பூமொட்டா
கவும், ஜகத்தின் தாபங்களுக்கு (தாபங்களைப் போக்குவ
தற்கு) ஸிலாவாகவும், யாராலும் இயற்றப்படாத (அனுதி
யாகவுள்ள) சொற்களாலான வேதமாகிய கூட்டினுள்

(இருக்கும்) பெண்களியாகவும் உள்ளதான காமாக்ஷியின் சரணயுகளத்தை (என்) மனதிலேஅமைத்துக்கொள்கிறேன்.

பரத்மப்ராகாஶயப்ரதி஫லந்துஞ்சு: பிணமतா
மனோஜஸ்த்வத்பாடோ மனிமுகுரமுద்ரா: கல்யதே |
யடியா: காமாக்ஷி பிழுதிமஸுணா: ஶா஧கதஶா: |
வி஧ாது: சேஷந்தே வலரிபுவ஘ூடிக்சம்ரா: || ५० ||

50. காமாக்ஷியே! எந்த (திருவடியாகிய) கண்ணேடிக்கு, இயற்கையிலே மென்மைவாய்ந்தவையான (பலன் என்னும் அசரணை யழித்த இந்திரனுடைய பத்தினி) இந்திராணியின் அடர்ந்த சூந்தல்கள் (கண்ணேடியை) துடைத்து சுத்தங்க் செய்யுங் கருவியின் விலையைப்பெற விரும்பி அசைந்தாடுகின் றனவோ (முயல்கின் றனவோ), அடிவணங்குகின்றவர் களுக்கு பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை வெளிப்படுத்தும் பிரதிபிம்பத்தைக் காட்டுங் திறமையுடையதும் மனத்திற்கு இன்பத்தை யளிப்பதுமான உம்முடைய அந்தத் திருவடியா னது, மணியாலான கண்ணேடி என்னும் பெயருக்கு உரியதாக விளங்குகின்றது.

அவிஶாந்த் திஷ்டநகூதகவசங்கந்஦ரபுடி-
குடிராந்த: போஂ நகருசிஸ்டாலி: பிகடயந् |
பிசங்க் கஷ்டத்வं நயது மம காமாக்ஷி தரஸா
தமோவேதங்கேந்த்ர: தவ சரணக்டிரவபதி: || ५१ ||

51. காமாக்ஷியே! யாராலும் இயற்றப்படாமல் அனுதி யாகவுள்ள வேதம் என்னும் குகையின் உட்புறமாகிய வாஸஸ்தானத்தில் சோர்வின்றி இருந்துகொண்டும், நகங்களின் காந்திகளான பிடரிமயிரைப் பெருமைதோன்ற உத்திக்கொண்டும், உம்முடைய திருவடியாகிய சிங்கமானது என்னுடைய (தமோகுணம்) அஞ்ஞானமாகிய பயங்கர-

மான பெரிய யானையை விரைவிலே துண்டு துண்டாகப் பின்தெறிவதாக.

புரஸ்தாத்காமாக்ஷி பிசுரரஸமாகஷங்கலபூரி-
புரங்஧ரீணா் லாஸ்ய தவ லலிதமாலோக்ய ஶனகை: |
நக்ஷத்ரீமிஃ ஸ்மேரா ஷு விதநுதே நூபுரரவை-
ஶ்ரமத்குத்யா ஶங்கே சரணயுगலி சாடுரசநா: || ५२ ||

52. காமாக்ஷியே! உம்முடைய சரணயுகளம் என்னும் ஸ்தோரீயானவள், தன்முன் நடைபெறுகின்றதான இந்திர வோக ஸ்தோரீகளுடைய மிகுந்த ரஸமுள்ளதும் அழகு வாய்ந்ததுமான லாஸ்யம் என்னும் நர்த்தனத்தைக் கண்டு, நகங்களின் காந்திகளால் மெல்லெனச் சிரிப்பவளாகி, நாபுரங்களின் ஒவிகளாலே பீர்திவார்த்தைகளை சமத்காரமாக அதிகம் வெளியிடுகின்றார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

ஸரோஜ் நிந்஦ந்தி நக்கிரணக்ரூரஶிஶிரா
நிஷித்கா மாராரேம்சுகுடஶஶிரேகாஹிமஜலை: |
ஸ்஫ுரந்தி காமாக்ஷி ஸ்஫ுடருचிமயே பல்லுவசயே
தவா஘தே மைத்ரி பதிகசுடஶா பாடுயுಗலி || ५३ ||

53. காமாக்ஷியே! தாமரையைப் பழிக்கும் எழிலுடைய தான உம்முடைய சரணயுகளம் என்னும் ஸ்தோரீயானவள், நகங்களின் கிரணங்கள் என்னும் பச்சைக் கர்ப்புரத்தால் குளிர்ச்சிபெற்றவளாயும், மன்மதனை யழித்த பரமசிவ நுடைய திருமுடியிலுள்ள சந்திரகலையினின்றும் பெருகு கின்ற பனித்திவல்லகளால் நனைந்தவளாயும், (தன்னிட மிருந்தே) வெளிப்படுகின்றவையான காந்திகள் ஆகிய தளிர் களின்மீது புரஞ்ஜின்றவளாயும், (தன்னைவிட்டு வேறுநாடு சென்ற) பிரயாணியின் காதலியோடு (நட்புடைய) சமானமான சிலையை அடைகின்றார்கள்.

நதாந் ஸப்தேரநவரதமாக்ஷணஜபः
ப்ரஹ்தஸ்ஸாரப்ரஸர஗ரிமஸ்தம்஭நஜபः ।
த்வदீயः காமாக்ஷி ஸரஹரமநோமோஹநஜபः
படியாநः பாயாத்பநலிநமஜ்ஜிரனிநடः ॥ ५४ ॥

54. காமாக்ஷியே! நமஸ்கரிப்பவர்களுக்குச் செல்வத்தை வரவழைத்து அளிக்கும் ஆகர்ஷண மந்திரமாயும், நன்றாக வளரும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய செழிப்பின் மிகுதியை (வளர வொட்டாது) தடுக்கும் ஸ்தம்பன மந்திரமாயும், காமனையழித்த பரமசிவனுடைய மனத்தையும் மோஹமுறச் செய்யும் மோஹன மந்திரமாயும் விளங்குவதான் உம்முடைய திருவடித் தாமரைகளிலுள்ள சிலம்புகளின் தெளிவான இனிய ஒவியானது எம்மைக் காப்பதாக.

விதந்வி஥ா நாதே மம ஶிரसி காமாக்ஷி குப்யா
ப்஦ாம்஭ோஜந்யாஸ் பஶுபரிவृத்பாண்஦யிதே ।
பிவந்தோ யந்முட्रாஂ பிகட்முபகம்பாபரிஸர்
உஶா நானந்யந்தே நலிநம்வநாராயணமுखா: ॥ ५५ ॥

55. பசுக்களாகிய ஜீவகோடிகளுக்கு பதியாகிய பரம சிவனுடைய இன்னுயிர்க் காதலியே! எம்பிராட்டியே! காமாக்ஷியே! கம்பாநதியின் பக்கத்திலே தெளிவாகப் பதிங்குள்ள எந்தத் திருவடிகளின் சுவடுகளைத் தங்கள் கண்களால் ஆர்வத்தோடு கண்டு களித்து தாமரையோனான பிரும்மா, நாராயணன் முதலியவர்கள் ஸகலவிதமான ஸம்பத்துகளின் வளர்ச்சியையும் பெற்று ஸந்தோஷிக்கின்றார்களோ, (அத்தகைய) திருவடித் தாமரைகளை என் தலைமீது வைப்பது என்பதை கிருபையோடு செய்தருளவாயாக.

ப்ரணாமோதூந்஦ாரகமுகுடமந்஦ாரகலிகா-
விலோலல்லோலம்பிரகரமய஧ூமப்ரசுரிமா ।
ப்ரடீஸः பாடாஜ்யுதிவிததிபாடல்யலஹரி-
குಶாநுः காமாக்ஷய மம ஦ஹ்து ஸ்ஸாரவிபிநம् ॥ ५६ ॥

56. அடிவணங்கி யெழுகின்ற தேவர்களின் திருமுடி களிற் குடிய மந்தார மலர்களிலே ஸஞ்சரிக்கின்ற வண்டு களின் அடர்த்தியான கூட்டம் என்னும் புகையை மிகுதி யாகவுடையதாயும், நன்றாக ஜ்வலிக்கின்றதாயும், காமாக்ஷி யின் திருவடித் தாமரைகளின் ஓளித்திரள் என்னும் செம்மை நிறத்தின் ப்ரவாஹமாய் விளங்கும் அக்கினியானது எனது ஸம்ஸாரமாகிய படர்ந்த காட்டை ஏரித்தொழிப்பதாக.

வலக்ஷஶ்ரீக்ருக்ணாधிபஶிஶுஸ்஦க்ஷீஸ்தவ நஷை-
ஜி஘ுக்ஷுர்஦க்ஷத்வ ஸரஸிருஹபிக்ஷுத்வகரணे ।
க்ஷணாந்மே காமாக்ஷி க்ஷபிதமங்களைமாரிமா
வசோவைசக்ஷப்ய் சரணயுगலி பக்ஷமலயதாத् ॥ ५७ ॥

57. காமாக்ஷி ! நக்ஷத்திரங்களுக்கு நாயகனான சந்திர னுடைய இளம்பிறையை யொத்தவைகளான (உம்முடைய) நகங்களாலே வெண்ணிலாவை யுடையதும், தாமரைகளை ஏழைகளாக்கும் திறமையைப் பெற விரும்புகின்றதும், ஒரு கூஞ்சுப் பொழுதிலேயே ஸம்ஸாரமாகிய துக்க மயமான இரு ளின் அடர்த்தியை அழித்துவிடுவதுமான உம்முடைய சரண யுகளம் (என்னும் சந்திர மண்டலங்களைக் கொண்டவானம்) எனக்கு வாக்கின் தெளிவை செழிக்கச் செய்வதாகுக.

ஸமந்தாக்மாக்ஷி க்ஷத்திமிரஸ்தானஸுமா-
நந்தாபிர்மாபிர்஦்வமநு ஦ி஗்ந்தாந்விரचயந् ।
அஹ்தாயா ஹந்தா மம ஜடிமந்தாவலஹரி-
விமிந்தாஂ ஸ்தாப் தவ சரணசிந்தாமணிரஸை ॥ ५८ ॥

58. காமாக்ஷியே ! எல்லையற்ற காந்திகளால் எந்நாளும் எல்லாத் திசைகளின் எல்லைகளிலும் படர்ந்துள்ள இருளை யெல்லாம் அழித்து, அவற்றை மனைஹரமான அழகு வரய்ந்தவைகளாகச் செய்துகொள்பவையான உம்முடைய திருவடிகளாகிய இந்தச் சிந்தாமணியானது, அஞ்ஞான

மாகிய யானையை ஸம்ஹாரங்கு செய்யும் சிங்கம் போன்ற தாய், அகங்காரத்தை முற்றும் ஓழிப்பதாய், என்னுடைய (ஸம்லார துக்கமாகிய) தாபத்தைப் போக்கி யருள்வதாக.

**दधानो भास्वत्ताममृतनिलयो लोहितवपु-
र्विनम्राणां सौम्यो गुरुर्पि कवित्वं च कलयन् ।
गतौ मन्दो गङ्गाधरमहिषि कामाक्षि भजतां
तमश्केतुमार्तस्तव चरणपद्मो विजयते ॥ ५९ ॥**

59. கங்காதரராகிய பரமசிவனுடைய ராணியே! காமா கூடியே! அன்னையே! உம்முடைய திருவடித் தாமரையானது, ஒளிமிகுங்கு விளங்குங்கு தன்மையால் சூரியனுகவும், அமிர்தமய மாய் இருப்பதால் சந்திரனுகவும், சிவந்த வடிவாக அமைந்த தால் செவ்வாயாகவும், அடிவணங்குகின்றவர்களுக்கு ஸௌம்யமியமாகவும் குருவாகவும் அருளுவதால் (ஸௌம்யனுண) புதனுகவும் (கிரஹமாகிய) குருவாகவும், கவித் தன்மையோடு பொருந்தியிருப்பதால் (கிரஹமாகிய) சுக் கிரனுகவும், (மந்தகதியை யுடையதாகையால்) நடையாலே சனியின் தன்மையைப் பெற்றதாகவும், தன்னைப் பூஜிப்பவர் களுடைய (தமோகுணத்திற்கு) அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகி அஞ்ஞானத்தை யழிப்பதால், தமம் என்னும் இராகு வாகவும் கேதுவாகவும், (இவ்வாறு, நவ க்ரஹங்களுமாய்) சிறந்து விளங்குகின்றது.

நவ க்ரஹங்களும் தேவியின் திருவடிப்பிலே அந்தர்க்கதம் ஆகையால், திருவடியை வணங்குவோர் நவக்ரஹங்களையும் பூஜை செய்து பலனைப் பெறுவார்கள் என்பது கருத்து.

**नयन्तीं दासत्वं नलिनभवमुख्यानसुलभ-
प्रदानादीनानाममरतरुदौर्भाग्यजननीम् ।
जगञ्जन्मक्षेमक्षयविधिषु कामाक्षि पदयो-
र्धुरीणामीष्टे कस्तव भणितुमाहोपुरुषिकाम् ॥ ६० ॥**

60. காமாக்ஷியே! தாமரையிலே தோன்றிய நான்முகன் முதலியவர்களைக் குற்றேவல் செய்யும் அடிமைகளாக்கிக் கொண்டும், ஏழை யெளியவர்களுக்கு எளிதாகப் பெறமுடியாத அரும்பொருளை அளிப்பதால் தெய்வத்தன்மை பொருங்கிய கல்பக விருஷ்டங்களுக்கும் இழிவான நிலைமையை உண்டு பண்ணிக்கொண்டும், ஜகத்தின் தோற்றம், ரகஷ, அழிவு ஆகிய காரியங்களிலே நிர்வாஹ சக்தியுடையதான் உம்முடைய திருவடிகளின் ஆண்மையை (ஆற்றலை) வர்ணிப்பதற்கு வல்லவர் யார்?

ஜநோऽயं ஸ்தஸோ ஜநனி ஭வचஷ்டாஂஶுகிரணை-
ரலஷ்வைக் ஶीतம் கணமபி பரஜாநபயஸः ।
தமோமார்஗ே பாந்தஸ்தவ ஜ்ஞிதி காமாக்ஷி ஶிஶிராஂ
படாஸ்மோஜஞ்சாயாஂ பரமशிவஜாயே ஸ்ரூගயதே ॥ ६१ ॥

61. அன்னையே! காமாக்ஷியே! பரம மங்கள மூர்த்தியான சிவபிரானின் மனைவியே! ஸம்ஸாரமாகிய வெங்கதீரோனுடைய கிரணங்களாகிய வெயிலால் வெதும்பிப் பரிதவித்து, பரமஞானமாகிய தண்ணீரின் குளிர்ச்சி தருகின்ற ஒரு சிறு திவலையையுங்கூடப் பெறுதவனுகி, அஞ்ஞானமாகிய இருண்ட வழியிலே திரிந்து உழலும் இந்த ஆள் (தாஸனுகிய நான்), அதிவேகமாகவே (இப்பொழுதே) உம்முடைய திருவடிகளாகிய தாமரைகளினுடைய குளிர்ந்த நிழலை அடைய விரும்பித் தேடுகின்றான்.

जयत्यम्ब श्रीमन्नखकिरणचीनांशुकमयं
वितानं विभ्राणे सुरमुकटसंघट्टमसृणे ।
निजारुण्यक्षोमास्तरणवति कामाक्षि सुलभा
बुधैः संविनारी तव चरणमाणिक्यभवने ॥ ६२ ॥

62. அன்னையே! காமாக்ஷியே! (உம்முடைய) நகங்களின் ஒளிகள் என்னும் சினதேசத்து வெண்பட்டாகிய

அழகுவாய்ந்த மேற்கட்டியை யுடையதாயும், தேவர்களுடைய ஜிரீடங்கள் உராய்வதால் பளபளவென்னும் காந்தியை யுடையதாயும், தன்னிடத்தில் இயல்பாகவே யமைந்ததான் சேந்திறம் என்னும் சிவந்த பட்டுக்களை கீழ்விரிப்பாகவுடைய தாயும் விளங்குகின்றதான் உம்முடைய திருவடிகளாகிய மாணிக்க மாளிகையிலே, ஸம்வித்ஞானம் என்னும் பெண் மணியானவள் ஞானிகளால் எளிதிலே சென்றடையக் கூடிய வளாக விளங்குகிறார்கள்.

प्रतीमः कामाक्षि स्फुरिततरुणादित्यकिरण-
श्रियो मूलद्रव्यं तव चरणमद्रीन्द्रतनये ।
सुरेन्द्राशामापूरयति यदसौ ध्वान्तमखिलं
धुनीते दिग्भागानापि च महसा पाटलयते ॥ ६३ ॥

63. மலையரசன் பெற்ற மகளே ! காமாக்ஷியே ! உம்முடைய திருவடியானது, உதித்து எழுகின்ற பால ஸ-அர்யனுடைய கிரணங்களின் காந்திக்கு அடிப்படைக் காரணமாகிய மூலப்பொருள் (குரியன்) என்றே நிச்சயிக்கிறோம். ஏனென்றால், இந்தத் திருவடியானது தேவேந்திரனுடைய ஆசையை (இந்திரனுடைய ஆசையாகிய கிழக்குத் திசையைச் சூரியன் தன் கிரணங்களால் நிரப்புவதுபோல) நிறைவேற்றுகின்றது; (அஞ்ஞானம் என்னும்) இருளையெல்லாம் அழித்து விடுகின்றது; தன்னுடைய பேரொளியால் எல்லாத் திசைகளையும் சிவந்தவையாகச் செய்கின்றது.

महाभाष्यव्याख्यापटुशयनमारोपयति वा
सरव्यापारेष्यापिशुननिटिलं कारयति वा ।
द्विरेकाणामध्यासयति सततं वाधिवसतिं
प्रणम्रान्कामाक्ष्याः पदनलिनमाहात्म्यगरिमा ॥ ६४ ॥

64. காமாக்ஷியின் திருவடித் தாமரைகளுக்கு அமைந்த பெருமையின் ஆதிக்கமானது, அடிவண ங்குவோர்களை, (வியா

கரண ஸ-த்ரங்களுக்கு) மஹா பாஷ்யம் என்னும் வியாக் கியானத்தை இயற்றும் திறமைவாய்ந்த (பதஞ்சலியாக அவதரித்த) ஆதிசேஷனுகிய சயனத்திலே (மஹா விஷ்ணுவாக) ஏறி யமரும்படி செய்விக்கும்; அல்லது, மன்மதனுடைய காரியத்தைக் கண்டு கோபங்கொண்டு விழித்த நெற்றியை யுடையவனுக (முக்கண்ணனுக)ச் செய்விக்கும்; அல்லது, வண்டுகளின் உறைவிடமாகிய தாமரையிலே எப்பொழுதும் வாழ்பவனுக (நான்முகனுக)ச் செய்விக்கும்.

மும்மூர்த்திகளும் தங்களுக்குரிய பெருமைகளை தேவீயினுடைய பாதங்களிலே பணிந்துதான் பெற்றூர்கள் ஆகையால், திருவடிதொழுவோர் எவராயினும் தாம் தாம் விரும்பிய பேறுகளைப் பெறுவார்கள் என்பது கருத்து.

**விவேகாம்஭ஸ்தோதஸ்தபநப்ரிபாடிஶிஶிரிதே
ஸமීभूதே ஶாஸ்திரணஹலஸ்க்ர்ஷணவஶாது ।
ஸ்தாஂ சேதःக்ஷேत்ரे வப்தி தவ காமாக्षி சரணீ
மஹாஸ்வித்ஸஸ்யபிரகரவரவீஜ் ஗ிரिसுதே ॥ ६५ ॥**

65. காமாக்ஷியே! மலைமகளே! உம்முடைய திருவடியானது, வெள்ளீரைப் பாய்ச்சுவதற்கான பாசன வாய்க் கால்களை வகுப்பதான பகுத்தறிவு (விவேகம்) என்னும் ஸாதனத்தால் நீர்வளமுடையதாயும், சாஸ்திரங்களாகிய கலப்பைகளைக் கொண்டு சிந்தனை செய்தல் ஆகிய உழுதவின் காரணமாக ஸமமாகச் செய்யப்பட்டதாயுமூல் (ஸம நோக்கையுடையதான) நல்லவர்களுடைய சித்தமாகிய வயலிலே ஸம்வித்னானமாகிய சிறந்த பயிரை விளைவிக்கும் திறமை வாய்ந்த நல்ல விதையை விதைக்கின்றது.

விவேகமும் சாஸ்திரப் பழற்சியும் மனதைப் பண்படுத்துகின்றன; ஆயினும், தேவியின் பாதாரவிந்தமானது மனதிலே பக்தியை ஊன்றி யிருக்கச் செய்தால் மட்டுமே, ஆத்மநானம் பெற்று மோகமடையலாம்.

दधानो मन्दारस्तवकपरिपाटीं नखरुचा
वहन्दीसां शोणाङ्गलिपटलचाम्पेयकलिकाम् ।
अशोकोल्लासं नः प्रचुरयतु कामाक्षि चरणो
विकासी वासन्तः समय इव ते शर्वदयिते ॥ ६६ ॥

66. (பிரளை காலத்தில் எல்லாவற்றை ஒடுக்குகின்றவரான) பரமசிவனுடைய காதலியே! காமாக்ஷியே! (உம் முடைய) நகங்களின் காந்தியால் மந்தார விருஷ்தின் பூங்கொத்தின் அமைப்பை யுடையதாயும், செங்கிறமுடைய விரல்களாகிய ஒளி வீசுகின்ற செண்பக மொட்டுகளின் காந்தியையுடையதாயும், வஸந்த காலத்தைப்போல மலர்ச்சி பெற்றதாயும் விளங்குகின்றதான் உம்முடைய திருவடியானது, அசோகோல்லாஸத்தை (துன்பம் சிறிதும் கலவாத பேரின்பத்தை, அசோக மலர்களின் மலர்ச்சியை) நமக்கு அதிகரிக்கச் செய்வதாக.

வஸந்த காலத்திலே மந்தார மலர்களையும் செண்பக மலர்களையும் முடைய பூஞ்சோலைபோலத் தோன்றும் தேவியின் திருப்பாதம் அசோக மலர்களையும் முடையதாகி நமக்கு ஆனந்தத்தைப் பெருகச் செய்யட்டும் என்பது ஸ்லேஷஷனின் கருத்து. 92-வது சூலோகத்தின் அடிக்குறிப்பையும் காண்க.

नखांशुप्राचुर्यप्रसुमरमरालालिघवलः
स्फुरन्मञ्जीरोद्यन्मरकतमहशैवलयुतः ।
भवत्याः कामाक्षि स्फुटचरणपाटल्यकपटो
नदः शोणाभिरूयो नगपतितनूजे विजयते ॥ ६७ ॥

67. மலையரசன் பெற்ற மகளே! காமாக்ஷியே! தங்களுடைய திருவடிகளினுடைய பரிசுத்தமான செம்மை ஸிறமாகிய வேஷத்தை யுடையதாகி சோனம் என்னும் பெயரையுடைய நதியானது, (உம்முடைய) நகங்களின் காந்திகளாகிய கூட்டமாக நீந்துச் செல்லுகின்ற அன்னப் பறவைகளின் வரிசைகளால் வெண்ணிறமுடையதாயும், ஒளி வீசுகின்ற சிலம்பு

ಹನಿನಿಂಱು ಎಮುಕಿಂಥಾನೆ ಮರಕತಂಕಗಳಿನೊಳಿಯಾಗಿ
ಪಾಜಿಯೋಡು ಹೃತಿಯತಾಯಿ ಶಿರಂತು ವಿಲಾಂಗುಕಿಂಥಾ.

ಧುನಾನೆ ಪಙ್ಕೌಷಿಂ ಪರಮಸುಲಭಂ ಕಣ್ಟಕಕುಲೈ-
ವಿಂಕಾಸಬ್ಯಾಸಙ್ಗಂ ವಿದಧದಪರಾಧಿನಮನಿಶಮ् ।
ನಹೆಂದುಜ್ಯಾತ್ಸಾಭಿವಿಂಶದರುಚಿ ಕಾಮಾಖಿ ನಿತರಾ-
ಮಸಾಮಾನ್ಯ ಮನ್ಯ ಸರಸಿಜಮಿದಂ ತೆ ಪದಯುಗಮ् ॥ ६८ ॥

68. ಕಾಮಾಖಿಯೇ! (ಪಾಪಂಕಳಾಕಿಯ) ಶೇರ್ಹಿಂ ಕುಣಿ
ಯಾಲಿ ಅழಿಪ್ಪತುಮ್, (ತೀಸಚೆಯಲ್ಕಣಿಸು ಚೆಯಕಿಂಥವರ್ಕಳಾನೆ)
ಮುಟ್ಕಳಾಲು ಅಟಯಮುಟಿಯಾತ ಮೆಂಂಮೆಯಟೆಯತುಮ್, ಪಿರರೆ
ಎತ್ತಿರ್ಪಾರಾಮಲು ಸತಂತಿರಮುಟೆಯತಾಯೆ ಎಪ್ಪೆಬಾಘುತುಮ್ ಮಲರ್ಕಣಿ
ಯಟೆಮೆಯಾಲು ಅಷ್ಟುವಾಯಂತತುಮ್, ನಕಂಕಳಾಕಿಯ ಸಂತಿರರ್
ಹನಿನೆ ನಿಲವೆಬಾಳಿಕಳಾಲು ಅತಿಕಮ್ ಕಾಂತಿಬೆಪರ್ತು ವಿಲಾಂಗುವತ್ತು
ಮಾನ ಉಮ್ಮುಟೆಯ ಇಂತಸ್ ಸರಣಯುಕಳಮಾನಾನು (ಶೇರ್ಹಿಲೆ
ಉಂಟಾಕಿಸು ಶೇರ್ಹರೆಸು ಚೆಮಿಕ್ಕಣು ಚೆಯವತುಮ್, ಕಾಮ್ಪುಕಳಿಲೆ
ಮುಟ್ಕಣಿಯಟೆಯತುಮ್, ತಾನು ಮಲರ್ಕಣಿ ಯತ್ರಾವತರ್ಕು ಲಾರ್ಯ
ನುಟೆಯ ಉತವಿಯೆ ನಾಡುವತುಮ್, ಓರು ಸಂತಿರಣಿಕು ಕಂಟಾಲುಮ್
ವಾಡುವತ್ತಮಾನ ತಾಮರೆ ಮಲರ್ಪೋಲು ಅಲ್ಲಾತ) ಓರು ಓಪ್ಪ
ಪರ್ತ ತಾಮರೆ ಮಲರ್ ಎನ್ನೆರೆ ಕರುತುಕಿರೇಣು.

ಕರೀನ್ದ್ರಾಯ ದ್ರುಷ್ಯತ್ಯಲಸಗತಿಲಿಲಾಸು ವಿಮಲೈ:
ಪಯೋಜೀಮಾರ್ತಸರ್ಯ ಪ್ರಕಟಯತಿ ಕಾಮೆ ಕಲಯತೆ ।
ಪದಾಭೋಜಿಷ್ವಂ ತವ ತದಪಿ ಕಾಮಾಖಿ ಹೃದಯಂ
ಸುನೀನಾಂ ಶಾಂತಾನಾಂ ಕಥಮನಿಶಮಸ್ಮೈ ಸೃಹಯತೆ ॥ ६९ ॥

69. ಕಾಮಾಖಿಯೇ! ಉಮ್ಮುಟೆಯ ತಿರುವಟಿತ್ ತಾಮರೆಕಳಿನು
ಇರಣ್ಡುಮ್ ಮೆಲ್ಲಲ ಮೆಲ್ಲಲ ನಟಂತು ಚೆಲ್ವವತ್ತಾಕಿಯ ವಿಣಿಯಾಟು
ಹನಿಲು ಕಜ್ಞಂತಿರಗೆನ್ನೆ ಪಷಕ ಕೊಳಂಗುಕಿಂಥನ; ಪರಿಸ್ಥಿತ
ಮಾನ ತಾಮರೆ ಮಲರ್ಕಳಿಟಮ್ ಪೊಗ್ರಾಮೆ ಕಾಟ್ಟಾಕಿಂಥನ;
ಕಾಮತ್ತಹ ವಿಣಿವಿಕ್ಕಿಂಥನ; ಆಯಿನ್ನುಮ್ ಶಾಂತರ್ಕಣ್ಣುಮ್ ಮನಾನ

ஓலர்களுமான முனிவர்களின் சித்தமானது உம்முடையசரண யுகளத்திலே எப்பொழுதும் ஆசைகொள்கின்றது, ஏன்?

மனேவிருத்திகளை நிரோதன் செய்த காரணத்தால் மெதுவாக நடக்கும் மதயானையை யொத்த சித்தத்தை யுடையவர்களாய், ஓவ்பர்வூர்மைக்யத்தை மனனஞ்சு செய்யும் முனிவர்கள், யானை நடையைப் பழிக்கும் நடையுடைய உமது பாதங்களை விரும்பலாமா! சுத்தஸத்துவ ஸ்வரூபமுடைய தன்மையால் பரிசுத்தமான ஹ்ருதய கமலத்தை யுடைய முனிவர்கள் அத்தகைய கமலங்களைப் பழிக்கும் திருவடிகளை யடைய ஆசைகொள்ளலாமா? காமங்களை வெறுத்து ஒதுக்கிய சாந்தசீலர்கள் காமத்தை விளைவிக்கும் திருவடிகளை விரும்பலாமா! கூடாது; ஆபினும், அவர்களுடைய சித்தம் விரும்புகின்றதே! ஏன் என்றால் சரணாயுகளமாகிய மத்தகஜுத்தின் மந்தகமனமும் பாதகமலங்களின் தூய்மையும் அவர்கள் பெறுவதற்குரிய அநுகூலப் பொருள்களேயாம்; மோக்ஷ காமனையையும் உமது சரணங்கள் பரிபூர்த்தி செய்வதால் உமது திருப்பாதங்களையே முனிவர்கள் விரும்புகிறார்கள்.

निरस्ता शोणिम्बा चरणकिरणानां तव शिवे
 समिन्धाना संध्यारुचिरचलराजन्यतनये ।
 असामर्थ्यदेनं परिभवितुमेतत्समरुचां
 सरोजानां जाने मुकुलयति शोभां प्रतिदिनम् ॥ ७० ॥

70. மங்கள ஸ்வரூபினியான (பரமசிவனின் பத்தினி யான) சிவையே! மலையரசன் பெற்ற மகனே! உமது திருவடி களுடைய காந்திகளின் செம்மையால் ஸந்திகாலத்துச் செவ் வானத்தின் ஒளியானது, தோல்வியடைந்து (அதனாலுண் டான கோபத்தால் அதிகம் சிவந்து) ஜ்வலிக்கின்றதாகி, (தன்கீர அவமானஞ்செய்த) இதை (இந்த பாதாரவிந்தங் களின் செவ்வொளியை) அவமானப்படுத்துவதற்குத் திறமை யில்லாமையால், அதற்குச் சமானமான காந்தியைடையவை களான தாமரைகளின் காந்தியை ஒவ்வொரு நாளும் (தாம ரைகள் கூம்புவதால்) மறைந்துகொள்ளும்படி செய்கின்றது என்று அறிந்துகொண்டேன்.

उपादिक्षद्वाक्ष्यं तव चरणनामा गुहरसौ
 मरालानां शङ्के मसृणगतिलालित्यसरणौ ।
 अतस्ते निस्तन्द्रं नियतममुना सख्यपदवीं
 प्रपञ्चं पाथोजं प्रति दधति कामाक्षि कुतुकम् ॥ ७१ ॥

71. காமாக்ஷியே! உம்முடைய திருவடி என்னும் பெயர் கொண்ட இந்த ஆசார்யர் ஹம்�ஸங்களுக்கு (ஹம்ஸர்களாகிய ஸன்னியாசிகளுக்கு) அழகிய நடையின் (ஓமுக்கத்தின்) லளிதமான முறையிலே திறமைபெறுங் வழியை உபதேசித் தார் என்று நினைக்கிறேன். அதனாலேதான், அந்த ஹம்�ஸங்கள் (பரமஹம்ஸர்கள்) எப்பொழுதும் ஊக்கத்தோடு இந்த (ஆசார்யரான) திருவடியோடு தோழையைபெற்ற தாமரையினிடத்திலே தவிராது ஆவல் கொள்கின்றன (திருவடியின் ஸாதிருச்யத்தாலே தாமரை மலரிடத்திலும் இடையருத பக்தியோடு ஜாக்கிரதையாக நடந்துகொள்கிறார்கள்.)

दधानैः संसर्गं प्रकृतिमलिनैः षट्पदकुलै-
 द्विजाधीशश्लाघाविधिषु विदधद्विस्तुकुलताम् ।
 रजोमित्रैः पञ्चनियतमपि कामाक्षि पदयो-
 विरोधस्ते युक्तो विषमशरवैरिप्रियतमे ॥ ७२ ॥

72. (ஒற்றைப்படையான) ஜாந்து பாணங்களையடைய வனுக்குப் பகைவரான பரமசிவன் அதிகப் பிரியங்கொள்கின்ற காதலியே! காமாக்ஷியே! இயற்கையிலேயே மலினம் (மாச, கருநிறம்) உள்ளவையான வண்டுகளின் கூட்டங்களோடு சேர்ந்து பழகுகின்றவையாயும், தவிஜூர்களுக்கு ராஜாவான சந்திரனுடைய (ஒளி பரப்புவதான) சிறந்த செய்கைகளைக் கண்டு வாடிச் சுருங்குகின்றவைகளாயும், ரஜஸ் (அழுக்கு, மகரந்தப் பொடி)களோடு கலந்ததாயுமுள்ள

தாமரைகளோடு எப்பொழுதுமே உம்முடைய இரண்டு திரு
வடிகளுக்கும் விரோதம் இருப்பது பொருத்தமே.

துஷ்டர்களோடு பழகிக்கொண்டும், ஏராம்மணச் சிரேஷ்டர்களின்
நடவடிக்கையைக் காணச் சகியாமல் தலைமறைந்தும் திரியும் கெட்டவர்
கள், நல்லவர்கள் போலத் தோன்றினாலும், அவர்களுக்கு உம்முடைய
திருவடியின் சகாயம் கிடையாது என்பது கருத்து.

கவித்வஶ்ரீமிஶ்ரீகரணனிபுணை ரக्षணஞை
விப்ரானா ஶ்ரீமந்திலநமஸுணை ஶோணகிரணை |
முனீந்஦ிராணாமந்தகரணஶரணை மந்஦ஸரணை
மனோஜை காமாக்ஷ்யா டுரிதஹரணை நौமி சரணை || 73 ||

73. கவிதையாகிய லக்ஷ்மியை அடைவிக்கும் திறமை
வாய்ந்தவைகளும், துண்பமுற்றவர்களைக் காப்பாற்றும் வல்ல
மை பெற்றவைகளும், அழகிய தாமரைகளைப்போல எழில்
வாய்ந்தவைகளும், சிவந்த காந்தியை யுடையவைகளும், முனிவரர்களின் அந்தக்கரணங்களை இருப்பிடங்களாகக் கொண்டவைகளும், மென்னடை யுடையவைகளும், (காண்போர்) மனதிற்கு இன்பத்தைத் தருகின்றவைகளும், பாபங்களை அழிக்கின்றவைகளுமான காமாக்ஷியின் சரணங்களை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

பரஸ்தாத்ஸர்வஸாதபி ச பரயோம்ருத்திகரயோ-
ந஖ஶ்ரீமிஜ்யோत்ஸாகலிததுலயோஸ்தாஸ்தலயோः |
நிலீயே காமாக்ஷ்யா நி஗மநுதயோநாகிநதயோ-
நிரஸ்தப்ராந்மீலநலிநமதயோரேவ படயோः || 74 ||

74. சிறந்த பொருள் அனைத்தினும் மிகச்சிறந்தவையும்,
முக்தியை அளிப்பவையும், நகங்களின் காந்திகளால் நிலர்
வோடு ஓப்பிடத்தக்கவையும், சிவந்த அடித்தலங்களையுடைய
வையும், வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப் பெற்றவையும், தேவர்

களால் வணங்கப்பெற்றவையும், நன்றாக மலர்ந்த தாமரை மலர்களின் கொழுப்பை யடக்கியவையுமான காமாக்ஷியின் பாதங்கள் இரண்டிலுமே வயித்து அவற்றையே (உறைவிடமாக) சிலயமாகக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஸ்வभாவாடந்யோன்ய கிஸலயமபோட் தவ பஂ
ஸ்ரீ ஦ிஸ்தா ஶாணிஸ்தா ஭गவதி ஦஧ாதே ஸடஶதாம் ।
வநே பூர்வஸ்யேஞ்சா ஸததமவநே கிஂ து ஜ஗தா
பரஸ்யேத்ர் மேத: ஸ்஫ுரதி ஹடி காமாக்ஷி ஸு஧ியாம் ॥ 75॥

75. பகவதியே! காமாக்ஷியே! தளிரும் உம்முடைய இந்தப்பாதமும் மென்மையாலும் செங்கிறத்தாலும் ஒன்றே டொன்று இயற்கையிலேயே ஒப்புமை கொண்டுள்ளன ; ஆயினும், “ முன்னதாகிய தளிருக்கு வனத்தில் ஆசை, ஆனால் பின்னதாகிய உமது பாதத்திற்கு எப்பொழுதும் உலகங்களின் ரக்ஷியில் (அவனத்தில்) ஆசை ” என்ற இவ்வாருன வேற்றுமை பேரறிவாளர்களின் மனதிலே தோன்றுகின்றது.

க஥் வாசாலோऽபி பிரகடமणிமञ்ஜிரனிந்஦ை:
ஸ்ரீவாநந்஦ார்஦்வாநிர்சயதி வாச்யமஜநாம் ।
பிரகுத்யா தே ஶோணஞ்சவிரபி ச காமாக்ஷி சரணோ
மனீषாநைர்மல்ய் க஥மிவ நூண் மாஂஸலயதே ॥ 76 ॥

76. காமாக்ஷியே! உம்முடைய சரணமானது, மனிச் சிலம்புகளின் தெளிவான இன்னைவிகளால் பெரிய வாயாடி யாக இருந்தும் எவ்வாறு வாயை அடக்கிய ஸன்னியாசிகளை எப்பொழுதும் நிரம்பித் ததும்பும் ஆனந்தத்தையடையவர்களாகச் செய்கின்றது? இயற்கையாகவே சிவந்தங்கிறமுடைய தாயினும், எவ்வாறு மனிதர்களின் புத்திக்கு (மாசற்று விளங்குங் தன்மையை, வெண்மையை) நிர்மலத்தன்மையைப் போடிக்கின்றது?

சலத்துண்ணவீசீபரிசலனப்யாகுலதயா
ஸுஹ்ராந்தஸ்தாந்தः பரமஶிவவாமாக்ஷி பரவாந् ।
திதிரූபः காமாக்ஷி பிசுரதரக்ரம்ம்஬ுதிமஸு
கடாह் லப்ஸ्ये தே சரணமணிஸேதுஂ ஗ிரிஸுதே ॥ 77 ॥

77. பரமசிவனுடைய வாமபாகத்திலுள்ள காதவியே! காமாக்ஷியே! மலைமகளே! மேன்மேலும் எழுகின்ற ஆசைகளாகிய அலைகள் மோதுவதாலுண்டான குழப்பத்தால் அடிக்கடி மயக்கமுற்றவனுடும், நிலைகுன்றி மெய்சோர்ந்தவனுடும், (வலியிழங்கு) தன்னம்பிக்கையற்றவனுடுமுள்ள நான் இந்த இருவினையாகிய மிகப் பெரிதான சமுத்திரத்தைக் கடந்து அக்கரை செல்ல விரும்பியவனும், உம்முடையதான சரணமாகிய ரத்னமயமாய் விளங்கும் ஸேதுவை (அணையை) எப்பொழுது அடைவேலே?

விஶுப்பந்தாஂ பிஜாஸரிதி தூரிதாரிஷ்மஸமய-
ப்ரமாவேண க்ஷிணே ஸதி மம மனஸ்கேகிகினி ஶுचா ।
த்வாரீயः காமாக்ஷி ஸ்஫ுரிதசரணாம்஭ோदமஹிமா
நம்஭ோமாஸாடோப் ந஗பதிஸுதே கிஂ ந குருதே ॥ 78 ॥

78. காமாக்ஷியே! மலையரசன் பெற்ற மகளே! பாபங்களாகிய கோடைகாலத்து வெயிலால் என்னுடைய பிரக்ஞஞ ஆகியநதி வரண்டுபோய், என் மனமாகிய மயிலானது துக்கத்தால் மெலிந்து வாடியிருந்தும், உம்முடைய சரணமாகிய ஒளிபொருந்திய கார்மேகத்தின் பெருமையானது ஆவணி மாதத்துப் பெருஞ்செயலைச் செய்யலாகாதா?

கோடையால் ஆறுகள் வற்றி வரண்டுபோவதையும் மயில்கள் வாடுவதையும் காணச் சகியாத கார்மேகம் பெருவெள்ளமாக மழை பொழிவதைப் போலவே, தேவியின் சரணங்களும், மக்கள் மனம் வருந்தி பாபச்செயல்களால் அறிவிழுந்திருப்பதே காரணமாக அருள் மழை பாவிப்பன என்பது கருத்து.

விநாரணா் சேதோம்வநவல்஭ீஸிஸி சரண-
ப்ரदீபே பிராகாஶ்ய ஦஧தி தவ நிர்த்தமஸி ।
அஸிமா காமாக்ஷி ஸ்வயமலघுடுங்கமலஹரி
வி஘ூர்ண்தி ஶாந்த் ஶலமபரிபாடீவ மஜதே ॥ ७९ ॥

79. காமாக்ஷியே! அடிவணங்குகின் றவர்களுடைய மன மாகிய வீட்டின் மேன்மாடத்தின் தள த்திலே, உம்முடைய சரணமாகிய நல்விளக்கானது இருளை விரட்டிவீட்டுப் பிரகாசத்தை யளிக்கின்றபோது, அளவுபடாதவையும் எண்ணி றந்தவையுமான கொடிய தீவினைகளின் குவியல்கள் (அலையலையாக) விட்டிற்புச்சிகளின் கும்பல்களைப்போலத் தாமாகவே சுற்றிக்கவிந்துகொண்டு விழுந்து அழிந்துவிடுகின்றன.

விராஜந்தி ஶுத்திர்ந்துகிரணமுக்காமணிததே-
விப்பத்பாथோராஶௌ தரிரிபி நராணா் பிணமதாம் ।
த்வரிய: காமாக்ஷி ஧ுவமலघுவாக்ஷிர்வங்கனே
முனிநா் ஜானாமேரரணிரயமர்ஜ்வரிஜயதே ॥ ८० ॥

30. காமாக்ஷியே! உம்முடையதான இந்தத் திருவடியானது, நகங்களின் காந்திகளாகிய முத்துமணிக் குவியலுக்குப்பிறப்பிடமான முத்துச்சிப்பியாகவும், அடிவணங்குகின்ற மனிதர்களுக்கு துன்பமாகிய சமுத்திரத்தில் (அக்கரை சேர்ப்பதான) புணியாகவும், ஸம்ஸாரமாகிய காட்டிலே பெருந்தீயாகவும் விளங்குவதாகி, முனிவர்களுடைய ஞானமாகிய தீயைக் கடைந்துகொடுக்கும் அரணியாகச் சிறந்து விளங்குகின்றதன்க்ரே?

சிப்பிக்கு ஒரு முத்தாகத் தான் இருக்கும்; திருவடியாகிய முத்துச்சிப்பியலோ, நககிரணங்களாகிய எண்ணிறந்த முத்து வரிசைகள் நெருக்கமாக அமைந்திருக்கின்றன என்பது அற்புதம்; ஒரு வஸ்துவே நீரிலே தெப்பமாகவும் காட்டிலே தீயாகவும் முனிவர்களின் மனதிலே தீயைக் கடைந்தெடுக்கும் கடைகோலாகவும் இருப்பது அதினும் அற்புதம்; ஆயினும் இது மெய்யே.

समस्तैः संसेव्यः सततमपि कामाक्षिं विबुधैः
स्तुतो गन्धर्वस्त्रीसुललितविपञ्चीकलरवैः ।
भवत्या भिन्दानो भवगिरिकुलं जृमिततमो-
वलद्रोही मातश्वरणपुरुहूतो विजयते ॥ ८१ ॥

81. காமாக்ஷியம்மையே! தங்களுடைய சரணமாகிய தேவேந்திரனுணவன், எப்பொழுதுமே இடைவிடாமல் தேவர் கள் (ஞானிகள்) அனைவராலும் நன்றாக ஆட்செய்வதற்கு உரியவனுகவும், கந்தருவ மகளிருடைய மிகச் சிறந்த வீணை களின் இன்னிசையால் ஸ்துதிசெய்யப் பெற்றவனுகவும், ஸம்ஸாரம் என்னும் மலைத்தொடர்ச்சியை பிளங்தெறிந்தும், படர்ந்த அஞ்ஞானமான (தமோகுணமான) இருள் என்னும் பலாஸரரை யழித்தவனுகவும் சிறந்து விளங்குகிறுன்.

ஞானிகளுக்குப் புகலாகியும், கந்தர்வர்களால் புகழுப்பெற்றும், தேவியின் திருவடியானது அஞ்ஞானத்தை யொழித்து ஸம்ஸாரத்தை அழித்துவிடுகின்றது.

वसन्तं भक्तानामपि मनसि नित्यं परिलस-
द्धनच्छायापूर्णं शुचिमपि नृणां तापशमनम् ।
नखेन्दुज्योतस्ताभिः शिशिरमपि पद्मोदयकरं
नमामः कामाक्ष्याश्वरणमधिकाश्वरणम् ॥ ८२ ॥

82. எப்பொழுதும் பக்தர்களின் மனதிலே வஸந்தமாயிருந்தும் (வாழ்வதாயிருந்தும்), சூழ ஒளிவீசுகின்ற கனச் சாயையால் (அடர்ந்த எழிலால்) நிறைந்ததாயிருந்தும், சுசியாயிருந்தும் (பரிசுத்தமுடையதாயிருந்தும்), மனிதர்களுக்கு தாபசமனமாயும் (தாபத்திரயங்களையும் நீக்குவதாயும்), நகங்களாகிய சந்திரர்களின் நிலாவொளிகளால் சிகிரமாய் (குளிர்ந்ததாய்) இருந்தும், தாமரைகளை மலரச்செய்வ

தாயும் அதிக ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதான காமாக்ஷியின் சரணத்தை நமஸ்காரங்களேயும்.

வஸந்தம், கனச்சாயையால் நிறைந்தது, சுசி, தாபசமனம், சிசிரம், முதலிய சொற்களின் சிலேஷைப் பொருளால் வஸந்தம், ஓர்காலம், கோடை, சரத்காலம், சிசிரம், (அதனுள் அடங்கிய ஹேமந்தம்) ஆகிய ஆறு பருவங்களையும் குறிப்பிட்டு, எப்பொழுதும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான காலங்களை ஒத்திருப்பதால், தேவியின் பாதம் பரமாச்சரியத்தை விளைவிக்கிறது என்று காட்டுகிறார். மேலும், நிலாவும் சிசிரருது என்னும் பணிக்காலமும் தாமரை மலரை வாடச் செய்யும்; அவுகளின் தன்மைகளையுடைய திகுவழியோ, தாமரை களுக்கு தேவியின் பாதத்தை ஒத்தவை என்னும் பெருமையை அளிப்பது என்று வியப்புத் தோன்றுமாறு, பத்மோதயகரம் என்னும் பதமானது பிரயோகிக்கப் பெற்றது.

**கவிந்஦ிராணா் நானாभணிதி஗ுணசித்ரிகுதநா-
ப்ரபञ்சந்யாபாரப்ரகடநகலாகौஶலநி஧ி: ।**

**அ஧ந்துர்வநாஜ் ஸநகம்பூமுருவைமுனிஜனை-
நமஸ்ய: காமாக்ஷாஶ்ரணபரமேஷ்டி விஜயதே ॥ ८३ ॥**

83. காமாக்ஷியின் சரணமாகிய ப்ரஹ்மாவானவர், கவியரசர்களின் நானுவிதமான சொற்களின் சேர்க்கையால் அழகு பெற்றதான சொற்கள் நிறைந்த உலகை (வாங்மய ப்ரபஞ்சத்தை) அமைப்பதாகிய தொழிலால் வெளிப்படுத் திய கலைத்திறமை நிரம்பியவராகி, தாமரையைத் தன் கீழாக்கிக்கொண்டும் (ஆஸனமாக்கிக்கொண்டும், தன் அழகால் தாமரையை இகழ்ந்தும்) ஸனகர் பிரகு முதலான முனீவர்களால் வணங்கத்தக்கவராகிச் சிறந்துவிளங்குகிறார்.

தேவியின் சரணத்தை ஸ்மரிப்பதாலேதான், மஹா கவிகளாகி ஆச்சரியமாக விளங்கும் சொல்லுலகத்தைச் சிருஷ்டக்கிறார்கள். ஆகையால் தேவியின் சரணகமலம் நான்முகளை விடச் சிறந்தவராய் பிறரைக்கொண்டு சிருஷ்டத்தொழில் நடத்துபவரான மஹா ப்ரஹ்மா வாக விளங்குகின்றது என்கிறார்.

भवत्याः कामाक्षिं स्फुरितपदपङ्केरुहभूवा
परागाणां पूरैः परिहृतकलङ्कव्यतिकरैः ।
नतानामामृष्टे हृदयमुकुरे निर्मलसुचि
प्रसन्ने निश्चेषं प्रतिफलति विश्वं गिरिसुते ॥ ४४ ॥

84. காமாக்ஷியே! மலைமகளே! தங்களுடையவையான மலர்ந்து ஒளி வீசுகின்ற திருவடித் தாமரைகளினின்று எழுந்த மகரந்தத் தூளிகளாலானவையும் களங்கங்களின் சுவடுகளைப் போக்குகின்றவையுமான குவைகளால் நன்றாகத் துடைக்கப்பெற்று, (உம்மை)வணங்குவோர்களின் ஹ்ருதய மாக்ஷி கண்ணேடியானது மாசற்ற ஒளியுடையதாயும் தெளிவுடையதாயும் விளங்கும்போது, அகில உலகமும் அங்கே பிரதிபலிக்கின்றது.

तव त्रस्तं पादात्किसलयमरण्यान्तरमगा-
त्परं रेखारूपं कमलममुमेवाश्रितमभूत् ।
जितानां कामाक्षिं द्वितयमपि युक्तं परिभवे
विदेशे वासो वा शरणगमनं वा निजरिपोः ॥ ४५ ॥

85. காமாக்ஷியே! உம்முடைய திருவடிக்குப் பயந்து நடுங்கிப்போய், தளிரானது காட்டிற்குள்ளே புகுந்துகொண்டது; தாமரையோ, இரேகையின் உருவங்கொண்டு இந்தத் திருவடியையே புகலிடமாகக் கொண்டுள்ளது; தோற்றவர்கள் அவமானப்படும்போது, அயல்நாட்டிலே சென்று வசித்தல், அல்லது, தன்னுடைய பகைவணையே சரண்புகுதல் என்று இரண்டில் ஒன்றுதான் பொருந்திய செயலாகும்.

गृहीत्वा यथार्थ्यं निगमवचसां देशिककृपा-
कटाक्षार्कज्योतिशमितममताबन्धतमसः ।
यतन्ते कामाक्षि प्रतिदिवसमन्तर्द्रढयितुं
त्वदीयं पादाङ्गं सुकृतपरिपाकेन सुजनाः ॥ ४६ ॥

86. காமாக்ஷியே! ஆசார்யனுடைய கிருபை நிறைந்த கடாக்ஷங்களாகிய வெள்ளரணங்களினால், மமகாரத்தால் ஏற்பட்ட பந்தமான அஞ்ஞானம் என்னும் இருளை நீக்கிக் கொண்டவர்களான ஸாதுக்கள், தங்கள் புண்யத்தின் பயனாக வேதவசனங்களை உண்மைப் பொருளைக் கண்டறிந்து, உம்முடையதான (அந்த உண்மைப் பொருளான) திருவடித் தாமரையை எந்நாரூம் (தங்கள்) மனதிலே நிலைபெற்றிருக்கும்படி செய்ய முயல்கின்றார்கள்.

जडानामप्यम्ब सरणसमये त्वच्चरणयो-
 र्भेमन्मन्थक्षमाभृद्धमघुभितसिन्धुप्रतिभटाः ।
 प्रसन्नाः कामाक्षि प्रसभमधरस्पन्दनकरा
 भवन्ति स्वच्छन्दं प्रकृतिपरिपक्वा भणितयः ॥ ८७ ॥

87. காமாக்ஷியே! அறிவில்லாதவர்களுக்கும் உமது சரணங்களை ஸ்மரிக்கும்பொழுதே, சுழல்கின்ற மத்தாகிய மந்திரமலையால் ‘கும் கும்’ என்று ஒலிக்கின்ற சமுத்திர ஜலத்தை ஒத்தவைகளாயும் தெளிவுள்ளவைகளாயும் இயல்பாகவே கனிந்தவைகளாயும் வலியவே உதடுகளைத் துடிக்கச் செய்பவையுமான வாக்குகள் தாமாகவே தோன்றுகின்றன.

தேவியின் திருவுச்சுளைத் தியானிப்பதால் உண்டாகும் கவிதையானது சுவையடையதாயும் தென்ப கருத்துடையதாயும் மந்த புத்தியடையவர்களின் உதடுகளினின்றும் சமுத்திர ரோஷத்தோடு புறப்படுகின்றது.

वहन्नप्यश्रान्तं मधुरनिनदं हंसकमसौ
 तमेवाधङ्कर्तुं किमिव यतते केलिगमने ।
 भवस्यैवानन्दं विदधदपि कामाक्षि चरणो
 भवत्यास्तद्वोहं भगवति किमेवं वितनुते ॥ ८८ ॥

88. காமாக்ஷியே! பகவதியே! தங்களுடைய இந்தப் பாதமானது இடைவிடாமல் இன்னெலியுடைய ஹம்ஸ கத்தை (சிலம்பை) (தலைமீது) ஏந்திக்கொண்டிருந்தும்

அதையே (ஹம்ஸகமாகிய அழகிய அன்னப்பறவையையே), உல்லாஸமாகச் செல்லும் இனிய நடையிலே தனக்குக் கீழ்ப் பட்டதாகச் செய்வதிலே ஏன் பிரயத்தினம் செய்வதுபோலத் தோன்றுகின்றது? பவதேவனின் ஆனந்தத்தையே அளித்துக் கொண்டிருந்தும், அதனை (பவம் என்னும் ஸம்ஸாரத்தை)ப் பகைத்து அழிப்பதையே ஏன் இவ்வாறு செய்து முடிக்கின்றது?

யदत्यन्तं ताम्यत्यलसगतिवार्तास्वपि शिवे
तदेतत्कामाक्षि प्रकृतिमृदुलं ते पदयुगम् ।
किरीटैः संघट्टं कथमिव सुरौघस्य सहते
मुनीन्द्राणामास्ते मनसि च कर्थं सूचिनिश्चिते ॥ ८९ ॥

89. மங்கள ஸ்வரூபினியான சிவையே! காமாக்ஷியே! இயற்கையிலேயே மென்மை பொருந்தியதும், ‘மென்னடை’ என்னும் சொல்லை யுபயோகித்தாலும் மிக்க தாபத்தையடைவதுமான உம்முடைய இந்தச் சரணயுகளமானது, தேவர்களின் ஸமூஹத்தின் (தலைவணங்குவதால்) கீர்டங்கள் உராய்தலை எப்படித்தான் பொறுத்துக்கொள்கின்றதோ? மனனசீலர்களான முனிவரர்களுடையதான ஊசிபோன்ற கூர்மையுடைய (ஏகாக்ர) சித்தத்தில் எப்படி வீற்றிருக்கின்றதோ?

मनोरञ्जे मत्के विबुधजनसंमोदजननी
सरागव्यासञ्जं सरसमृदुसंचारसुभगा ।
मनोज्ञा कामाक्षि प्रकटयतु लास्यप्रकरणं
रणन्मञ्जीरा ते चरणयुगलीनर्तकवधूः ॥ ९० ॥

90. காமாக்ஷியே! விபுதர்களுக்கு (தேவர்களுக்கு, ஞானிகளுக்கு) பேரானந்தத்தை யுண்டுபண் னுவதான உம் முடைய சரணயுகளம் ஆகிய நாட்டியப் பெண்ணுணவள் என்னுடைய மனதாகிய நடனமேடையிலே ஒவிசெய்கின்ற சிலம்புகளையுடையவளாகியும், ராகத்தோடு (சங்கீதத்

தோடு, செங்கிறத்தோடு) பொருந்திய வகையிலே, இனிதாயும் மெதுவாயுமுள்ள பாத ஸஞ்சாரத்தாலே (அடியெடுத்து வைப்பதாலே) அழகுவாய்ந்தவளாகியும், மனதிற்கு இன்பமளிப்பவளாகியும், வாஸ்யம் என்னும் நாட்டிய விசேஷத்தை ஆடிக்காட்டுவாளாக.

**பரிஷ்குர்வந்மாதः பशுபதிகப்ர்஦் சரணராட्
பராசां ஹ்த்பञ्चं பரமभणிதीநां ச மகுடம् ।
भवास्त्वे पाथोधौ परिहरतु कामाक्षि ममता-
पराधीनत्वं मे परिमुषितपाथोजमहिमा ॥ ९१ ॥**

91. காமாக்ஷியம்மையே! பசக்களாகிய ஜீவகோடி களுக்கு அதிபதியான பரமசிவனுடைய ஜடாமகுடத்தையும், மிகவும் உத்கிருஷ்டமான வேத வசனங்களின் திருமுடி போன்ற உபங்கிருத்தாகிய மகுடத்தையும், (ஸம்ஸார ஸாகங்களின்றும் மீண்டவர்களான) விரக்தர்களின் ஹ்ருதயங்கள் என்னும் தாமரை மலரையும் செம்மையாக்கிக் கொண்டும் தாமரையின் பெருமையை அபகரித்துக்கொண்டும் விளங்கின்றவரான உம் திருவடியாகிய அரசர், ஸம்ஸார மாகிய சமுத்திரத்திலே மமகாரமாகிய கொடுங்கோலுக்கு ஆட்பட்டிருக்கும் என் நிலைமையை நீக்கி (தமக்கே ஆளாக்கி) யருள்வாராக.

மதாபராயினத்வம் என்பதற்கு மமகதயால் ஸ்வதந்திரனுஷிருக்கும் நிலைமையை என்று பொருள் கொள்ளலாம்; அப்போது, பரமசிவனுடைய ஜடா மகுடமும் வேதாந்தங்களும் முனிவர்களின் இருதயமும் தேவீஷின் பாதாரணிந்தங்களால் ஸ்வதந்திர மிழந்து பரதந்திரமாய் இருப்பதுபோல, நானும் இருக்குமாறு அருளவேண்டும் என்னும் கருத்துத் தோன்றும்.

**प्रसूनैः संपर्कादमरतरुणीकुन्तलभवै-
रभीष्टानां दानादनिशमपि कामाक्षि नमताम् ।
स्वसङ्गात्कङ्कलेलिप्रसवजनकत्वेन च शिवे
त्रिघा धत्ते वार्ता सुरभिरिति पादो गिरिसुते ॥ ९२ ॥**

92. காமாக்ஷியே ! மங்கள ஸ்வரூபினியான சிவையே ! மலைமகளே ! தெய்வமகளின் கூந்தல்களிலேயுள்ள மலர்களோடு சேர்ந்துள்ள தன்மையாலும், (உம்மை) நமஸ்கரிப்ப வர்களுடைய விருப்பங்களையெல்லாம் எப்பொழுதுமே அளிக்கின்ற தன்மையாலும், தன்னுடைய சேர்க்கையால் அசோகமரங்களிலே தளிரும் பூவும் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகும் தன்மையாலும், இவ்வாறு மூன்று வகையாலும்ஸாரபி என்னும் உத்தமமான பெயரைப் பெற்று விளங்குகின்றது.

ஸாரபி : என்னும் சொல்லிற்கு, வாஸீனை யுடையது என்றும் காமதேனு என்றும் வஸந்த காலம் என்றும் பொருள் ; தேவியின் திருவடி இம்மூன்றின் தன்மைகளையும் ஒருங்கே உடையாதாகையால், இம் மூன்றையும் விட திருவடியே இந்தப் பெயருக்கு உரியதாகின்றது என்கிறோர். அசோக விருஷ்ணம் வஸந்த காலத்திலே தான் தனிர்ஜிட்டு புஷ்டிக்கும் ; உத்தமிகளின் பாத ஸ்பர்சத்தாலே தான் அது பூக்கத் தொடங்கும் என்னும் கொள்கைப்படி, தேவியின் பாத ஸ்பர்சமானது எக்காலத்திலும் அசோக மரத்தைப் பூக்கச் செய்யுமாதலால், அப்பாதத்தை நித்யமாகவுள்ள வஸந்தம் என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறோர். பாத ஸ்பர்சத்தால் சோகமின்மைபினின்றும் (அசோகத்தினின்று) ஆனந்தம் பெருகுகின்றது என்று தவணி.

महामोहस्तेनव्यतिकरभयात्पालयति यो
विनिक्षिसं स्वस्मिन्निजजनमनोरतमनिशम् ।
स रागस्योद्रेकात्सततमपि कामाक्षि तरसा
किमेवं पादोऽसौ किसलयसुचिं चोरयति ते ॥ ९३ ॥

93. காமாக்ஷியே ! உம்முடைய எந்தத் திருவடி என்பவர், மஹாமோஹன் என்னும் திருடனால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்திற்குப் பயந்து தம்மிடத்திலே சேமித்து வைக்கப் பெற்றதான் தம் அடியார்களின் மனதாகிய ரத்னத்தை (இராப்பகலாக) எப்பொழுதும் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கின்றாரோ, இந்தத் திருவடி என்னும் அவரே தனிரின்காந்தியைத் தம்முடைய ராகத்தின் (ஆசையின், செங்கிறத்

தின்) மிகுதியால் இவ்வாறு பலாத்காரமாக எப்பொழுதுமே திருடிக் கொண்டிருக்கிறாரே, இது ஏன்?

सदा स्वादुकारं विषयलहरीशालिकणिकां
समाख्याद्य श्रान्तं हृदयशुकपोतं जननि मे ।
कृपाजाले फालेक्षणमहिषि कामाक्षि रभसा-
दृहीत्वा रूधीथास्तव पदयुगीपञ्जरपुटे ॥ १४ ॥

94. என் அன்னையே! நெற்றிக்கண்ணை யடையவரான பரமசிவனுடைய ராணியே! காமாக்ஷி யே! (கிருபையாகிய வலையை யடையவளே! சரண யுகளமாகிய கிளிக் கூண்டை யடையவளே!) ‘இனிது! இனிது!’ என்று (இனிதாகக்) கூவிக்கொண்டு, பஞ்சேந்திரியங்களாலும் அனுபவிப்பதற் குரியதான விஷய ஸாகமாகிய அலைபோலப் பரப்பிய நொய் யரிசியைப் புசித்துப் புசித்துக் கணிப்படைந்ததான என்னுடைய ஹ்ருதயமாகிய கிளிக்குஞ்சை (உம்முடைய) கிருபையாகிய வலையிலே வலியைப் பிடித்துக்கொண்டு, உம்முடைய சரணயுகளமாகிய கூண்டினுள் அடைத்து வைப்பீராக.

கண்ணால் காமனை யழித்தவரையும் கடைக்கண் பார்வை என்னும் வலையால் வசப்படுந்தினாவள் ஆதலால், நொய் போன்ற சிற்றின்பமாகிய காமத்திற்குத் தோற்றுப் போகும் என் மனதையும் கிருபாகடாக்ஷமாகிய வலையிலே அகப்படுத்திக்கொண்டு திருவடியாகிய கூட்டினுள் எப்பொழுதும் வாழும்படி செய்வது எனிது என்கிறீர்.

धुनानं कामाक्षि स्मरणलवमात्रेण जडिम-
ज्वरप्रोदिं गूढस्थिति निगमनैकुञ्जकुहरे ।
अलभ्यं सर्वेषां कतिचन लभन्ते सुकृतिन-
श्विरादन्विष्यन्तस्तव चरणसिद्धौषधमिदम् ॥ १५ ॥

95. காமாக்ஷி யே! (தன்னை) சிறிது ஸ்மரணஞ் செய்த மாத்திரத்திலே ஜடத்தன்மை (அஞ்ஞானம்) ஆகிய ஜ்வரத் தின் கடுமையைப் போக்குகின்றதும், வேதங்களாகிய லதா

கிருஹங்களின் உட்புறத்திலே மறைந்து கொண்டிருப்பதும், யாவருக்கும் கிடைக்கக் கூடாததுமான உமது சரணமாகிய இந்த ஸித்தெளவுத்தத்தை, எவரோ வெகு காலமாகத் தேடித் திரிந்த புண்ணியசாலிகளான சிலர் மட்டுமே கைப்பற்று கிரூர்கள்.

रण्मजोराभ्यां ललितगमनाभ्यां सुकृतिनां
सनोवास्तव्याभ्यां मधिततिमिराभ्यां नखरुचा ।
निधेयाभ्यां पत्या निजशिरसि कामाक्षि सततं
नमस्ते पादाभ्यां नलिनमृदुलाभ्यां गिरिसुते ॥ ९६ ॥

96. காமாக்ஷியே! மலைமகளே! இனிதாக ஒலிக்கின்ற சிலம்புகளை யுடையவையும், அழகிய மென்னடை யுடையவையும், புண்ணியசாலிகளின் மனதிலே வாழ்கின்றவையும், நகங்களின் காந்தியால் இருளை முற்றும் அழிப்பவையும், கணவனுலே தம்முடைய சிரஸ்ஸிலே வைத்துக் கொள்ளத் தக்கவையும், தாமரை மலர்களைப் போல மிருதுவாயிருப்ப வையுமான உம்முடைய பாதங்கள் இரண்டிற்கும் எப் பொழுதும் (என்னுடைய) நமஸ்காரம்.

सुरागे राकेन्दुप्रतिनिधिषुखे पर्वतसुते
चिराछ्लभ्ये भक्त्या शमधनजनानां परिषदा ।
मनोभृङ्गो मत्कः पद्कमलयुग्मे जननि ते
प्रकामं कामाक्षि त्रिपुरहरवामाक्षि रमताम् ॥ ९७ ॥

97. பெளர்ணமீ சந்திரனுக்குச் சமானமான முகத்தை யுடையவளே! மலைமகளே! தாயே! காமாக்ஷியே! திரிபுரங்களையும் அழித்த பரமசிவனுடைய (வாம பாகத்தி லமர்ந்த) பத்தினியே! என்னுடையதான மனமாகிய வண்டானது, நல்ல செந்நிறமுடையவையும், மனச் சாந்தியையே தனமாகக் கொண்ட முனிவர்களின் ஸமூஹத்திற்கு பக்தியின் உதவியால் வெகு காலத்திற்குப் பிறகு கிடைக்கக்கூடியவையுமான

உம்முடைய திருவடித் தாமரைகள் இரண்டிலும் விரும்பிய
வாறு மிகுதியாக இன்புறுவதாக.

ஶिवே ஸ்வி஦்ரூபே ஶங்கிலநூட்பியதமே
ஶநைர்஗்த்யாகத்யா ஜிதஸுரவரேமே ஗ிரிஸுதே ।
யதந்தே ஸந்தஸ்தே சரணநல்நாலானயுगலே
ஸ்தா வந்து சித்தப்ரமந்தரியு஥் வட்டரம் ॥ १८ ॥

98. மங்கள ஸ்வரூபினியான சிவையே! ஸம்வித் ஞான வடிவமானவளே! சந்திரனுடைய கலையை (சிரோ பூஷணமாக)ச் சூட்டிக்கொண்டு விளங்கும் பரமசிவனுடைய உத்தம பத்தினியே! மலைமகளே! மெல்ல உலாவுகின்ற நடையழகாலே தேவேந்திரனுடைய யானையாகிய ஐரா வதத்தை வென்றவளே! உம்முடைய திருவடித் தாமரைகள் என்னும் கட்டுத்தறிகள் இரண்டிலும் சித்தங்கள் ஆகிய மதங்கொண்ட யானை மந்தையை மிகவும் கெட்டியாக எப் பொழுதும் கட்டி வைப்பதற்கு ஸாதுக்கள் இடைவிடாது (எப்பொழுதுமே) முயன்று வருகிறார்கள்.

யशः ஸूते மातर्मधुरकवितां पक्ष्मलयते
श्रियं दत्ते चित्ते कमपि परिपाकं प्रथयते ।
सतां पाशग्रन्थिं शिथिलयति किं किं न कुरुते
प्रपने कामाक्ष्याः प्रणतिपरिपाटी चरणयोः ॥ १९ ॥

99. அன்னையே! புகழைப் பெறச் செய்கின்றது; இனிய கவிதையை செழிக்கச் செய்கின்றது; (அழகு முதலான) செல்வத்தைத் தருகின்றது; சொல்ல வோண்ணுத தோரு பக்குவ நிலையை மனதில் உண்டாக்குகின்றது; ஸாதுக்களின ஆசாபாசமாகிய சிக்கலை அவிழ்த்துவிடுகின் றது; காமாக்ஷியின் சரணங்கள் இரண்டிலும் அடிவணங்கு வதான முறையானது சரண்புகுந்தவன் விஷயமாக என் னென்ன தான் செய்யாமல் இருக்கின்றது?

மனீषां மாஹேந்஦்ரீं க்ஷுமிவ தே காமபி ஦ಶां
பிரघதே காமாக்ஷ்யாத்ரணதரணாடித்யகிரணः ।
யदீயே ஸ்பக்கே ஧ृதரஸமரந்஦ா கவயதां
பரைபாக் ஧தே பரிமலவதீ ஸ்வக்தினலினி ॥ १०० ॥

100. எந்தக் கிரணத்தின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டபோது கவிபுனைபவர்களுடையபாசுரங்களாலாகிய தாமரையானது, (காவிய ரஸங்களாகிய) இனிய மகரங்தங்களை யுடையதாகி யும், நறுமணம் பொருந்தியதாகியும், (திராக்கஷ, கஷீரம் முதலான பாகங்களால்) பரிபக்குவ நிலையை (மலர்ச்சியை) யுடையதாகின்றதோ, காமாக்ஷியாகிய உம்முடைய திருவடியாகிய உதய ஸ-மர்யானுடைய அந்தக் கிரணமானது, இந்திர னுடைய திசையாகிய கீழ்வானத்தைப் போல, (என்) புத்தியை ஒப்பற்றதோரு (தெளிவை யுடையதான) நிலைமையை அடையச் செய்கின்றது.

புரா மாராராதிஃ புரமஜயदம்வ ஸ்வஶதீः
பிரஸாந்யாं ஸத்யாஂ த்வயி துஹிநஶைலேந்஦ிதநயे ।
அதஸ்தே காமாக்ஷி ஸ்஫ுரது தரஸா காலஸமயே
ஸமாயாதே மார்மம் மனसि பாடாஞ்ஜயுगலம् ॥ १०१ ॥

101. அன்னையே! ஹிமவான் என்னும் மலையரசன் பெற்ற மகளே! காமாக்ஷியே! முன்பு நூற்றுக்கணக்கான ஸ்துதிகளால் நீ பிரஸங்கையான பொழுதே, மன்மதனை யழித்த பரமசிவனுனவர் திரிபுரத்தைச் செயித்தார்; ஆதலால், (என்னிடம்) காலன் வருங்காலம் வரும்போதும், என்னுடைய மனதிலே உம்முடைய திருவடித் தாமரைகள் இரண்டும் முழு பலத்துடனே விளங்குவனவாகுக.

உம்முடைய திருவடியின் தலை கொண்டே மன்மத விஜயமும் திரிபுர தகனமும் நடைபெற்றன வாகையால், காலை எதிர்த்து வெற்றி தருவதுவும் அதுவே என்று உம் திருவடியை என் மனதிலே வைத்துக்கொள்ள நீரே உதவவேண்டும் என்று ஏரார்த்திக்கிறோர்.

ಪದದ್ವನ್ಧು ಮನ್ದ ಗತಿಷ್ಠಿ ನಿವಿಸನ್ತ ಹೃದಿ ಸತಾಂ
 ಗಿರಾಮನ್ತೇ ಬ್ರಾಂತ ಕೃತಕರಹಿತಾನಾಂ ಪರಿಬೃಂಢೆ ।
 ಜನಾನಾಮಾನನ್ದ ಜನನಿ ಜನಯನ್ತ ಪ್ರಣಮತಾಂ
 ತ್ವದೀಯ ಕಾಮಾಳಿ ಪ್ರತಿದಿನಮಹಂ ನೌಸಿ ವಿಮಲಮ್ ॥ ೧೦೨ ॥

102. ಪ್ರಾಟ್ಟಿಯೇ! ಕಾಮಾಳಿಯಮೆಮ್ಮೆಯೇ! ನಟೆಯಿಲೆ
 ಮಂತಮಾನವೆಯುಮ್, ನಲ್ಲೋರ್ಕನಿಂ ಹಂಗುತಯತ್ತಿಲೆ ವಾಮ್
 ಇನ್ನರವೆಯುಮ್, ಇಯರ್ಥಿಯವರ್ ಇಲ್ಲಾತವೆಯಾಕಿ ಅನೈತಿಯಾಕ
 ವುಂಳ ವೇತ ವಾಕ್ಕುಕನಿಂ ಸಿಕರಂಕನಾಕಿಯ ಉಪಂಖತಪಾಕತ
 ತ್ತಿಲೆ ಉಲಾಬುಕಿಂ ರವೆಯುಮ್, ಅಧಿವಣಂಕುಕಿಂ ರ ಮನಿತರ್ಕ
 ಶುಕ್ಕ ಆನಂತತತ ಯಣ್ಣಿಪಣ್ಣಿಂ ಶ್ರವೆಯುಮಾನ ಉಮ
 ಮುಟೆಯ ಮಾಸರ್ಥ ತಿರುವಡಿಕಳ್ಳ ಇರಣ್ಣಿಟೆಯುಮ್ ಎಂಂಗಾಗುಮ್
 ನಾನ್ ಸೆತುತಿತ್ತುಕ್ ಕೊಣ್ಣಿತ್ತಿರುಕ್ಕಿಂ ರೆಂ.

ಇಂದ್ಯಃ ಕಾಮಾಳ್ಯಾಶ್ರಣನಲ್ಭಿಸ್ತೋತ್ರಶತಕಂ
 ಜಪೇನಿತ್ಯಂ ಭಕ್ತ್ಯಾ ನಿಖಿಲಜಗದಾಳಾದಜನಕಮ್ ।
 ಸ ವಿಶ್ವೇಪಾಂ ವನ್ಯಃ ಸಕಲಕವಿಲೋಕೈಕವಿಲಕ-
 ಶಿರಂ ಭುಕ್ತ್ವಾ ಭೋಗಾನ್ಯರಿಣಮತಿ ಚಿದ್ರೂಪಕಲಯಾ ॥ ೧೦೩ ॥

103. ಎಲ್ಲಾ ಉಲಕಂಕಗುಂಕುಮ್ ಪೋನಂತತತ ಯಣ್ಣಿಪಣ್ಣಿ
 ಪಣ್ಣಿಂ ಶ್ರವೆಯುಮ್ ಕಾಮಾಳಿಯಿಂ ತಿರುವಡಿತ್ ತಾಮರೆಕನೀ
 ಸೆತುತಿಸೆಯುಮ್ ನೂರು ಪಾಟಲ್ಕನೀಕ್ ಕೊಣ್ಣಿಟುಮಾನ ಇಂತ
 ಸತಕತತ ಎವಣೆಗುವನ್ ಇಟೆವಿಟಾತು ಎಪ್ಪೆಬಾಘುಮು
 ಶಿರತತಯೋಡು (ಜಪತತಪಪೋರ್ ಚೊಲ್ಕಿರುನ್ನೆ) ಪಾರಾ
 ಯಣಾಂ ಚೆಯಕಿಂಗುನ್ನೆ, ಅವನ್ ಎಲ್ಲೋರಾಲುಮ್ ವಣಂಕತ
 ತಕ್ಕವನ್ನುಯುಮ್, ಕವಿಕನಿಂ ಸಾಮುಖಂಕಗುಂಕುಕೆಲ್ಲಾಮ್ (ತಿಲಕಮ್
 ಪೋಲ್) ಒಪ್ಪರ್ಥ ನಾಂಜಾಯಕಗುಂಯುಮ್ ನೆಂಟಕಾಲಮ್ ಪೋಕಂಕನೀ
 ಅನ್ನುಪವಿತ್ತಪಿಂ, ತಿತ್ಕುಪ ಕಹಿಯಾಕಿಯ ಪರತೆವತಯಿಂ
 ಸೆವರುಪಮಾಕವೆ ಶ್ರುಕಿಂಗುನ್.

ಪಾದಾರವಿನ್ದಶತಕಂ ಸಂಪೂರ್ಣಮ್ ॥
 ಪಾತಾರವಿನ್ತ ಸತಕಮ್ ಮೃಂಗಿರ್ಹ.

॥ श्रीमूकपञ्चशती ॥

स्तुतिशतकम् ।

ॐ त्रै चतुर्थं

पाण्डित्यं परमेश्वरि स्तुतिविधौ नैवाश्रयन्ते गिरा
 वैरिञ्चान्यपि गुम्फनानि विगलद्वाणि शर्वाणि ते ।
 स्तोत्रं त्वां परिफुल्लनोलनलिनश्यामाक्षि कामाक्षि मां
 वाचालीकुरुते तथापि नितरां त्वत्पादसेवादरः ॥ १ ॥

1. चर्वन्न ऎन्ननुम् परमसिवानुष्टय पत्तिनीयाक्षिय
 चर्वाणीये ! परमेश्वरीये ! उम्ममे संतुतिकंकुम्
 मुरेयिले, (वाक्क्वल्लपन्नन) प्रिरमनुष्टय चेाल्वलाङ्ग
 कर्णुम् (चक्तियिन्नमयाल) कर्वमं नैन्कियवेवकाराक, तिरमे
 यर्त्त्रुप पोकिन्नरन ; आयीनुम्, उम्मुष्टय त्रिरुवट्करील
 पणीविटे चेय्वतील (एनकंकु) उल्ला पर्त्त्रुनतु, नन्कु
 मलर्न्त करुनील बुष्टपत्ततेप पोन्नर करीय कण्ककी
 युष्टयवैलो ! कामाक्षीये ! उम्ममे संतुतिप्पत्तर्न्कु एन्नैन
 मिकवुम् वाक्क विलासमुष्टयवैक्कस चेय्किन्नरतु.

तापिञ्चस्तवकत्विपे तनुभृतां दारिद्र्यमुद्राद्विषे
 संसाराख्यतमोमुषे पुररिपोर्वामाङ्कसीमाजुषे ।
 कम्पातीरमुषेयुषे कवयतां जिह्वाकुटीं जग्मुषे
 विश्वत्राणपुषे नमोऽस्तु सततं तस्मै परंज्योतिषे ॥ २ ॥

2. (पञ्चेष निरत्त्वाल) तमाल मरत्तिन्न पूङ्केकात्तत्तेत
 निकर्त्त त कान्त्तिये युष्टयतुम्, जीवर्कर्णुष्टय एमृत्त
 तन्नमयिन्न क्वट्टेयुम् अमीप्पत्तुम्, लम्लारम् एन्ननुम्
 इरुक्का येमीप्पत्तुम्, तिरीपुरन्ककी यमीत्त परमसिव

நுடைய இடது தொடைப் புறத்திலே இன்பமாக அமர்ந்திருப்பதும், கம்பாநதியின் கரையை அடைந்திருப்பதும், கவி புனைகின்றவர்களின் நாக்கை வாஸஸ்தானமாக அடைந்திருப்பதும், ஜகத் முழுவதையும் காப்பாற்றும் வண்மை யுடையதுமான (வூர்ணிக்க வொண்ணுத) அந்தப் பரஞ்சோதிப் பொருளுக்கு எப்பொழுதும் (என்) வணக்கம் உரியதாகுக.

யे संघ्यारुणयन्ति शङ्करजटाकान्तारचन्द्रार्भकं
सिन्दूरन्ति च ये पुरंदरवधूसीमन्तसीमान्तरे ।
पुण्यं ये परिपक्षयन्ति भजतां काश्चीपुरे माममी
पायासुः परमेश्वरप्रणयिनीपादोद्भवाः पांसवः ॥ ३ ॥

3. எந்த பாதது ளிகள் (பிரணய கலஹத்திலே வணங்குவதால்) மங்களங்களைச் செய்கின்றவரான பரமசிவ நுடைய அடர்ந்த காடுபோன்ற ஜூடைகளிலே யுள்ள பால சந்திரனை மாலை வேளையீலுள்ள செவ்வானத்தை ஒத்ததாகச் சிவந்து விளங்கும்படி செய்கின்றனவோ, எந்த பாதது ளிகள் தேவேந்திரநுடைய மனைவியின் தேர்வகிடு எடுக்கப்பெற்ற தான கூந்தல்களின் மத்திய பாகத்தின் நடுவைச் செந்துரப் பொடிகளை யுடையதாக விளங்கும்படி செய்கின்றனவோ, எந்தப் பாதது ளிகள் காஞ்சிபுரத்திலே தங்களைப் பூஜிப்ப வர்களுடைய புண்ணியத்தைப் பக்குவமாகிப் பயன்தரும்படி செய்கின்றனவோ, பரமேசுவரருடைய சிறந்த காதலியாகிய காமாக்ஷியின் பாதங்களில் அமைந்தவையான அத்தகைய இந்தத் தூளிகள் என்னை காத்தருள்வனவாகுக.

कामाडम्बरपूरया शशिरुचा कम्रसितानां त्विषा
कामारेरनुरागसिन्धुमधिकं कल्पोलितं तन्वतो ।
कामाक्षीति समस्तसञ्जननुता कल्याणदात्री नृणां
कारुण्याकुलमानसा भगवती कम्पातटे जृम्भते ॥ ४ ॥

4. காம விலாஸங்களின் ஆடம்பரங்களால் நிறைந்த தாயும் சந்திர வொளியைப் போன்றதாயுமுள்ள அழிய புன்முறூவல்களின் காந்தியால், காமனை யழித்த பரமசிவனுக்குக் காமக்கடல் அலைகளாலே கொந்தளிப்பதை அதிகரிக்கச் செய்பவளாயும், (அதனுலேயே) ஸஜ்ஜனங்கள் அனைவராலும் “காமாக்ஷி! என்று ஸ்துதி செய்யப்பெற்றவளாயும், மனிதர்களுக்கு மங்களங்களை யளிப்பவளாயும், கருணை ததும்பும் மனதையுடையவளாயும் விளங்கும் பகவதியான அம்பிகை கம்பாநதிக் கரையிலே வீற்றிருக்கிறார்கள்.

காமாக்ஷிணபராக்மபிரகடன் ஸ்தாவயந்தி வஶா
இயாமா க்ஷீரஸஹோదரஸிதருचிப்ரக்ஷாலிதாஶாந்தரா ।
வாமாக்ஷிஜநமௌலி஭ூஷணமணிர்வாஂ பரா ஦ேவதா
காமாக்ஷிதி வி஭ாதி காபி கருணா கம்பாத்டிந்யாஸ்தடே ॥ ५ ॥

5. காமத்தினுடைய குன்றுத வல்லமையை நன்றாக விளங்கும்படி கண்ணுலே போவித்து மதிப்பையுடையதாகச் செய்பவளாயும், யெளவன் பருவத்தை யடைந்தவளாயும், (அதனுலே ‘ஸ்யாமா’ என்னும் பெயருக்கு உரியவளாயும், அல்லது கரியங்கிற முடையவளாயும்), பாலுக்கு உடன் பிறப்போ என்னும்படி வெண்மையான முறையின் காந்தியால் திக்குகளின் எல்லைகளிலுள்ள இருளையும் கழவிப் போக்கியவளாயும், அழிய கண்களையுடைய மங்கையருக்குத் தலைமைபெற்ற குடாமணியாக விளங்குபவளாயும், (வாக்குகளுக்கு எட்டாதவளாயும்) வாக்குகளுக்குப் பரம அதிஷ்டான தேவதையாயுமுள்ள ஒப்பற்ற கருணையே கம்பாநதிக் கரையிலே காமாக்ஷி என்று சிறந்து விளங்குகின்றது.

இயாமா காசன சந்திரகா திமுகனே புண்யாத்மநாமானே
ஸ்ரீமாஶूந்யகவித்வர்ஷஜநநி யா காபி காடம்பினோ ।
மாராராதிமநோவிமோஹநவி஧ௌ காசித்மக்கந்஦லீ
காமாக்ஷ்யா: கருணாக்டாக்ஷலஹரி காமாய மே கல்பதாமு ॥ ६ ॥

6. மூவுலகுகளிலும் கரியவொளி வீசுவதான சந்திரிகை ஒன்று உள்ளது; புண்ணியசாலிகளினுடைய முகத்திலே, எல்லையற்றதான கவிதையை மழைபோலே பொழிகின்ற மேக வரிசை ஒன்று உள்ளது; காமனை வென்ற பரமசிவ னுடைய மனதை நன்றாக மயக்கும் தொழிலிலே (தமோ மயமான) இருட்பிழம்பு போன்றதான ஒன்று உள்ளது; காமாக்ஷியின் கருணை வாய்ந்த கடைக்கண்களினின்று அலை மேல்கையாகப் பெருகும் வெள்ளமாகிய அதுவே என் அபீஷ் டத்தை நிறைவேற்றுவதின் பொருட்டு அமைவதாக.

ப్ரौढध्वान्तकदम्बके कुमुदिनीपुण्यांकुरं दर्शय-
ज्योत्स्नासंगमनेऽपि कोकमिथुनं मिश्रं समुद्भावयन् ।
कालिन्दीलहरीदशां प्रकटयन्कम्रां नभस्यद्भुतां
कथित्रेत्रमहोत्सवो विजयते काञ्चीपुरे शूलिनः ॥ ७ ॥

7. அடர்ந்து செறிந்த காரிருளிலே அல்லிமலர்களுடைய நல்விளைப் பயனின் முனையாகிய பிறைச் சந்திரனைத் தோன்றச்செய்தும், (அதனால்) நிலா இல்லாத காலத்திலும் (நிலாப் பொழுதிலே மட்டும் புணர்கின்ற இயல்புடையவையான) சக்கிரவாகப் பறவைகளின் ஆணையும் பெண்ணையும் சேர்ந்திருக்கும்படி செய்தும், ஆகாசவெளி முழுவதிலும் யமுனையாற்றின் கரிய நிறமுடைய வெள்ளம் போன்ற திருமேனி யொளியின் அழகு வாய்ந்ததும் ஆச்சரியமுடையதுமான நிலைமையை விளக்கிக் கொண்டும், சூலப்படையேந்திய பரமசிவனுடைய கண்களுக்கு ஆனந்தம் விளைப்பதான பெரிய திருவிழாப் போன்றது ஒன்று காஞ்சீபுரத்திலே சிறந்து விளங்குகின்றது.

கூந்தல் காரிருள் போன்றது; அங்கே யுள்ள இளம்பிறையாலும் எப்பொழுதும் நிலாக் காலமாயிருக்கிறது; அதனால் சக்கிரவாக மிதுணப் போன்ற ஸ்தனங்கள் இடைவெளியின்றி யிருப்பது தெரி கின்றது. ஆகாசம் போல் நுண்ணிய இடையானது தாழ்ந்த கூந்தல் களின் ஒளியால் மறைந்துள்ளது; இவ்வாறு காமாக்ஷி பரமசிவனுடைய கண்ணுக்கு இனிய காட்சியாக விளங்குகிறன்.

तन्द्राहीनतमालनीलसुषमैस्तारुण्यलीलागृहै-
स्तारानाथकिशोरलाञ्छितकचैस्तामारविन्देक्षणैः ।
मातः संश्रयतां मनो मनसिजप्रागलभ्यनाडिंधमैः
कम्पातीरचरैर्घनस्तनभरैः पुण्याङ्कुरैः शांकरैः ॥ ८ ॥

8. வாட்ட மில்லாத தமால மலரைப் போன்ற நீல வொளியுடையவையும், இளமைப் பருவத்து இன்ப விளையாட்டுகளுக்கு அமைந்த உறைவிடங்களாயிருப்பவையும், நஷ்டத்திரங்களுக்கு நாயகனுன இளஞ்சுந்திரனை அடையாளமாகக் கொண்டு விளங்குகின்ற சூந்தல்களை யுடையவையும், செந்தாமரை விழிகளை யுடையவையும், மனதிலே யெழுங்காமத்தின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமானவையும், கடினமான ஸ்தனங்களை யுடையவையும் (மங்களங்களை யருஞும் பரம சிவனுக்கு உரியவையும்) மங்களங்களையே அருளுபவையும், கம்பாநதீ தீரத்திலே நடமாடுகின்றவையுமான புண்ணீய மென்னும் கிழங்கினின்றும் முளைத்தெழுந்த முளைகளாலே (என்) அன்னையே! என் மனமானது செழிப்புற்று விளங்குவதாக.

மேன்மையைக் காட்டுவதற்காகப் பன்மையாக பறைவசனமாகக் கூறி, மனஞ் செழிப்புறுவதையும் குறிப்பிடுகிறோ; தேவியின் உருவமானது, நல்விளை யென்னும் கிழங்கிலே முளைத்து, கூந்தல், கண், கொங்கை முதலிய அவயவங்களையுடையதாய், நதி தீரத்தில் உல்லாஸமாக நடமாடுகின்ற அற்புதமான முளைகளாக உருவகப் படுத்தப் பெற்றது.

नित्यं निश्चलतामुपेत्य मरुतां रक्षाविधिं पुण्णती
तेजस्संचयपाटवेन किरणानुष्णद्युतेर्मुष्णती ।
काञ्चीमध्यगतापि दीसिजननी विश्वान्तरे जृम्भते
काचिच्चित्रमहो स्मृतापि तमसां निर्वापिका दीपिका ॥ ९ ॥

9. என்ன ஆச்சரியம்! நிகரற்றதொரு (ரத்னமயமான) தீபமானது, தான் எப்பொழுதும் அசைவற்றதாகி

மருத்துகள் (காற்றுகள், தேவர்கள்) ரணங்க பெறுமாறு போவித்துக் கொண்டும், ஒளிக் குவாலின் வண்மையால் (தேஜஸ் நிறைந்திருப்பதால்) தண்கதிரோனுகிய சந்திரனுடைய கிரணங்களையும் மங்கும்படி செய்துகொண்டும், நினைத்த பொழுதே நினைப்பவர்களின் அஞ்ஞானமாகிய இருக்கோ அகற்றிக் கொண்டும், காஞ்சிப் பிரதேசத்திலுள்ள தாயினும் உலகம் முழுவதிலும் பேரொளியைக் கண்டுபண்ணிக் கொண்டும் பெருமையுடன் விளங்குகின்றது.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி ஓர் அற்புதமான தீபம்; மற்றை விளக்குகள் ஏற்றி வைக்கப் பட்டால் மட்டுமே இருளைப் போக்குவன்; அவையுள்ள இடங்களில் மட்டுமே ஒளி வீசுவன்; இந்த தீபமோ, நினைத்த மாத்தி ரத்தில் அஞ்ஞானமாகிய காரிருளைப் போக்குவது; காஞ்சி என்னும் ஒரு இடத்திலே இருந்துகொண்டு உலகெங்கிலும் ஒளி வீசுகின்றது; மேலும் காற்றுல் அசையாத ஜ்வாலையை யுடையது. மருத்துகளால் தனக்கு அபாயம் இல்லாதிருப்பது மட்டும் அன்று; அந்த மருத்துகளை ரக்ஷித்து விருத்தியாகும்படி செய்கின்றது; தண்ணளி பரப்பும் தன் குளிர்ந்த கிரணங்களால் குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரனுடைய தேஜஸ்ஸாம் பிரகாசியாமல் மங்கும்படி செய்கின்றது.

காஞ்சீதேசம் என்றால் நடுவிடம்; மேல் உலகங்கள் ஏழு, கீழ் உலகங்கள் ஏழு; இவற்றிற்கு நடுவிலே ழூமி; ழூமண்டலத்தின் நடுப் பாகமாகிச் சிறந்து விளங்குவது காஞ்சீபுரம். இரேழியில் ஏற்றிய தீபத்தைப்போல், உலகங்களுக்கெல்லாம் மத்தியபாகமாக அமைந்த காஞ்சீபுரத்திலே ஒளிரும் இவ் விளக்கு எல்லா உலகங்களுக்கும் ஒளி தருகின்றது.

காந்தைः கेशरुचां சयैर्भमरितं மन्दसितैः புष्पितं
காந்த्या பஸ्त्रवितं பदाम्बुரुहयोनेत्रत्विपा பत्रितम् ।
கம்பातीரவனாந்தர் வி஦ध்தி கல்யாணஜனமத்யலி
காञ்சீமध்யமஹாமணிவிஜயதे காचித்குபாகந்தலே ॥ १० ॥

10. மனத்திற்கும் வர்ணங்களுக்கும் எட்டாததாய் எல்லா மங்களங்களுக்கும் பிறப்பிடமாய் (அவற்றைக் குகீகுலை

யாகத் தருவதான) கருணை வடிவு கொண்ட வாழை மரமானது, கம்பா நதிக்கரையிலுள்ள பூங்காவனத்தின் உட்பிரதேசத்தை, (தன்னுடைய) கூந்தலின் ஒளிகளுடைய அதிக அழகாலும் செழுமையாலும் வண்டுகளோடு கூடியதாகவும், (தன்னுடைய) மந்த ஹாஸங்களால் பூக்களோடு கூடியதாகவும், (தன்) திருவாடித் தாமரைகள் இரண்டின் காந்தியினால் தளிர்களோடு கூடியதாகவும் திருக்கண்களின் காந்தியால் தளங்களோடு கூடியதாயும் விளங்கும்படி. செய்துகொண்டு, காஞ்சீ நகரத்தின் மத்திய பாகத்திலே, காஞ்சி என்னும் ஆபரணத்தின் நடுநாயகமா யமைந்த மஹாரத்னம் போல் சிறந்து விளங்குகின்றது.

குலைகுலையாக வேண்டிய மட்டும் பழங்களைத் தருவதாலும், கருணை என்னும் ஜூலம் நிறைந்து ஜூலமயமாய் இருப்பதாலும், தேவி வாழை என்று வர்ணிக்கப் பெற்றுள். ஒரு வாழையே ஒரு பூங்காவனம் போல் ஆய்விட்டது என்பது அதிசயம்; அதுவே மணிபாகவும்விளங்குகின்றது என்பது இன்னும் பெரிய அதிசயம். காஞ்சிகரம் அநேக திவ்வியமான மணிகளைக் கோத்த மேகலையைப் போன்றுள்ளது என்றும் அம்மணிகள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த மஹா மணியாக விளங்குகிறார்கள் பூர்வி காமாக்ஷி என்றும் காஞ்சீமத்ய மஹாமணி : என்பதால் விளங்குகின்றது.

ராகாசந்஦ஸமாநகாந்திவदநா நாகாधிராஜஸ்துதா
 மூகாநாமபி க்ருஷ்ண சூரதுநீநீகாஶவாங்வைமங்மு ।
 ஶ்ரீகாஞ்சிநாராவிஹாரரஸிகா ஶோகாபஹந்தி ஸதா-
 மேகா புண்பரம்பரா பஶுபதேராகாரிணி ராஜதे ॥ ११ ॥

11. பசுக்களாகிய ஜீவகோடிகளின் பதியான பரமசிவ னுடைய நல்வினைத் தொடரானது, வடிவுடையதாகியும், பெளர்ணமிச் சந்திரனை யோத்த காந்தியோடு விளங்கும் திருமுக மண்டலத்தை யுடையதாகியும், தேவராஜனுகிய இந்திரனுலே ஸ்துதிக்கப் பெற்றதாகியும், ஊமைகளுக்கு தேவலோகத்து நதியாகிய கங்கையின் வெள்ளத்தை யோத்த

சொல்வளத்தை அளிப்பதாகியும், (வினோயாட்டாகவே) ஸஜ் ஜனங்களின் துயரங்களை அழித்துவிடுவதாகியும், ஸ்ரீ காஞ்சி புரத்திலே திருவினோயாடல் புரிவதில் ஆனந்தமுற்று ஒப்பற்றதாக விளங்குகின்றது.

தன்னைப் போன்ற ஊழைகளுக்கும் கங்கை வெள்ளம் போல், கவிதை பரமபாவனமாய்த் தட்டுத்தடையின்றிப் பெருகும் என்கிறார்.

जाता शीतलशैलतः सुकृतिनां दृश्या परं देहिनां
लोकानां क्षणमात्रसंसरणतः संतापविच्छेदिनी ।
आश्र्वय वहु खेलनं वितनुते नैश्वल्यमाविभ्रती
कम्पायास्तटसोम्नि कापि तटिनी कारुण्तपाथोमयी ॥ १२ ॥

12. கருணை வெள்ளத்தையே தன் திருமேனியாகக் கொண்டதான் ஒப்பற்றதோர் ஆறு, பனிமலையாகிய ஹிம வானிடத்திலே உற்பத்தியாகியும், நல்வினைகளைச் செய்த மனிதர்களுக்கு மட்டுமே காணக் கிடைப்பதாகியும், உலக மக்களின் தாபங்களையெல்லாம் (தன்னை) ஒரு நொடிப் பொழுது நினைத்த மாத்திரத்திலே அகற்றிக்கொண்டும், (ஒடிப் பாயாமல் ஓரிடத்திலேயே) அசைவற்றுத் தங்க யிருக்கும் தன்மையை அடைந்தும், கம்பாநதிக் கரையின் மேலே வியப்புறத்தக்க பல திருவினோயாடல்களைப் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

ஏனைய ஆறுகள் ஒடிப்பாய்வன ; கரைகளினுடே செல்வன ; நீராடுவோரின் தேகத்திலுள்ள தாபங்களையே நீக்குவன ; ஹிமவானிட மிருந்து பெருகும் கங்காநதியும் தாபத்திரயங்களையும் போக்குவதற்கு, அங்கே சென்று நீராடவேண்டும். காமாக்ஷி என்னும் நதியோ காருண்யமயமாக உள்ளது ; நினைத்த மாத்திரத்திலே தாபங்களைப் போக்கவல்லது ; அகாதமான மடுவைப்போல காஞ்சி நகரத்திலே தேங்கியுள்ளது ; கரை கடந்த வெள்ளமாயினும் பாய்ந்தோடாமல் கம்பாநதிக் கரையின் மேல் அழைத்தியோடு அற்புதமாக விளங்குகின்றது ; இவையெல்லாம் என்ன அதிசயங்கள் !

ऐक्यं येन विरच्यते हरतनौ दम्भावपुंभाविके-
 रेखा यत्कचसीम्नि शेखरदशां नैशाकरी गाहते ।
 औन्नत्यं मुहुरेति येन स महान्मेनासखः सानुमा-
 न्कम्पातोरविहारिणा सशरणास्तेनैव धाम्ना वयम् ॥ १३ ॥

13. எந்தத் தேஜோமயமான வடிவினால் (ஸம்ஹார மூர்த்தியாகிய) பரமசிவனுடைய திருமேனி ஆண்மையும் பெண்மையுடையதாகி இருப்பதால் (அதன்) ஒன்றுகிய தன்மை விளக்கப்பெற்றதோ, எந்த வடிவிலேயுள்ள கூந்த விள்மீது சந்திரனுடைய கீற்றுப் பிறையானது சிரோபூஷண மாகிய திருமுடியின் நிலையை அடைகின்றதோ, மேஜையின் துணிவனுன (ஹிமவான் என்னும்) அப்பெரியோன் பல கொடு முடிகளை யுடையவனுகிப் பலவாருக உயர்ச்சிபெற்று (எப் பொழுதும்) விளங்குகிறானே, கம்பாநதி தீரத்திலே திருவிளையாடல் புரிகின்ற அந்தத் தேஜோமயமான வடிவினாலேயோநாம் (புகவிடமுடையவர்களாகி) வீடு பெற்றவர்களானாலேம்.

अक्षोश स्तनयोः श्रिया श्रवणयोर्बाह्वोश मूलं स्पृश-
 नुत्तंसेन मुखेन च प्रतिदिनं द्रुह्यन्पयोजन्मने ।
 माधुर्येण गिरां गतेन मृदुना हंसाङ्गनां हेपय-
 न्काश्चीसीम्नि चकास्ति कोऽपि कर्वितासंतानवीजाङ्कुरः ॥ १४ ॥

14. தடையற்றுப் பெருகுவதான கவிதை என்னும் ஸந்தான விருஷ்தத்தின் விதையினின் ரூ முனைத்தெழுந்த ஓர் ஆச்சர்யமான முனையானது, இரண்டு கண்களின் நீட்சியா வேயும் இரண்டு காதுகளின் அடிப்புறத்தையும் எட்டிப் பிடித்தும், இரண்டு கொங்கைகளின் பெருமையாலேயும் இரண்டு தோள்களின் அடிப்புறத்தையும் வியாபித்துக் கொண்டும், தலை மாலையாகிய பிறைச் சந்திரனால் (பாற்கட விலே பிறந்தவனுன) பயோஜன்மாவான சந்திரனையும் திரு முக மண்டலத்தால் (நீரிலே பிறந்ததான) பயோஜன்மாவான தாமரையையும் இடைவிடாது பிரதிதினமும் (பிறைச்

சந்திரனும் திருமுகமும் என்றும் மாருத இளமையும் விளா
ஸத்தையும் பெற்றவை; சந்திரனும் தாமரையும் பிரதிதின
மும் தேய்வு வளர்ச்சிகளையும் விகாஸத்தையும் வாட்டத்தை
யும் உடையவை என்பதால்) பழித்துக்கொண்டும், சொற்
களின் இனிமையாலும் மெல்லிய நடையாலும் அன்னப்
பேடுகளைக் கற்றுப் பழகச் செய்துகொண்டும், காஞ்சிபுரப்
பிரதேசத்திலே ஒளிபெற்று விளங்குகின்றது,

खण्डं चान्द्रमसं वर्तंसमनिशं काञ्चीपुरे खेलनं
कालायश्छवितस्करों तनुरुचिं कर्णेजपे लोचने ।
तारुण्योष्मनखं पञ्चं स्तनभरं जङ्घासपृशं कुन्तलं
भाग्यं देशिकसंचितं मम कदा संपादयेदम्बिके ॥ १५ ॥

15. (ஜகத்திற்குத் தாயாகிய) அம்பிகையே! (கூந்த
லிலே கூட்டும்) தலை மாலையாகிய சந்திரகலையும், எப்பொழு
தும் (இடையருது) காஞ்சிபுரத்திலே (நிகழும்) திருவிளை
யாடலும், கருமை சிறத்து இரும்பினுடைய காந்தியை அப
கரிக்கின்ற திருமேனியின் காக்தியும், காதுகளிலே மெதுவாக
அளவளாவுகின்ற கண்கள் இரண்டும், யெளவனத்திற்குரிய
தான் காமமாகிய வெம்மையால் கூரியதான் பரமேசவர
ருடைய நகங்களையும் (மென்மையுடையதாக) மழுங்கச் செய்
யும் கடினமான கோங்கைத்தலைமும், முழங்காலுக்குக் கீழாக
வரும் படிந்த கூந்தலுமாக, (இவ்வாறு பலபடியாக அமைந்த
தாகி) (என்னுடைய) குரு மூர்த்திகளால் தேடித் திரட்டப்
பெற்று என்னுடைய பாகத்திற்கு உரியதான் செல்வத்தை
நான் எப்பொழுது பெறுவேனே? (அதாவது, உம்முடைய
ஸாருப்பியத்தை எப்போது பெறுவேனே?)

तन्वां निजकेलिसौधसरणिं नैसर्गिकीणं गिरां
केदारं कदिमलूसूक्तिलहरीसस्यात्रियां शाश्वतम् ।
अंहोवश्वनचुञ्चु किंचन भजे काञ्चीपुरीमण्टनं
पर्यायच्छवि पाकशासनमणेः पौष्ट्रेष्वं पौरुषम् ॥ १६ ॥

16. இயல்பாக அமைந்தவையான (யாராலும் இயற்றப்படாதவையான) வாக்குகளாகிய வேத பாகங்களைத் தன்னுடைய சொந்தத் திருவிளையாடல்களுக்கு ஏற்ற மேன்மாடங்களாகக் கொள்கின்றதும், கவி வீரர்களின் பாசுரங்களாகிய கதிர்கள் அலைகளைப்போலப் படர்ந்து ஒளி பரப்புகின்ற நற்பயிர்களாகிய செல்வங்கள் விளைகின்றதாக என்றும் விளங்கும் வயலாகியதும், பாபங்களைப் போக்குவதிலே திறமை வாய்ந்ததும், காஞ்சிபுரத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பதும், இந்திர நீல மணிக்குச் சமானமான சோபையுடையதும் (தாமரை, அசோகு, மா, நவமல்லிகை, நீலோத்பலம் என்னும்) ஐந்து புஷ்பங்களையும் பாணங்களாக வடைய மன்மதனுடைய ஆண்மையின் உருவமாக விளங்குகின்றதுமான ஒப்பற்ற தனிப் பொருளைத் தொழுகின்றேன்.

आलोके मुखपङ्कजे च दधती सौधाकरीं चातुरीं
 चूडालंक्रियमाणपङ्कजवनीवैरागमप्रक्रिया ।
 मुग्धस्मेरमुखी घनस्तनतटीमूर्छालमध्याश्विता
 काश्चीसीमनि कामिनी विजयते काचिझगन्मोहिनी ॥१७॥

17. ஸ்தாகரமாகிய (அமுதத்தைப் பொழிகின்ற) சிலாவின் (அல்லது, அமுதத்திற்குப் பிறப்பிடமாகிய பாற்கடவின்) திறமையைத் தன்னுடைய திருக்கண்ணேக்கத்தி லும் கமலவதனத்திலும் காட்டிக் கொண்டும், தாமரைக் காட்டின் மீது வைரங்கொண்ட செயல்களை யுடையவனை சந்திரனை (தன்னுடைய) திருமுடியிலே அலங்காரமாகச் சூட்டிக் கொண்டும், மடமை தோன்றும் இளமுறுவலைக் கொண்ட திருமுகத்தினை யுடையவளாயும், கடினமான திருமூலைத்தடத்தை யுடையவளாயும், இல்லையோ என்னும்படி சிறுத்த இடையாலே அழகு பெற்றவளாயும், ஐகத்தை எல்லாம் மயக்கக்கூடிய ரூபத்தையுடையவளாயும். ஒப்பற்ற வாம் மயக்கக்கூடிய ரூபத்தையுடையவளாயும். தோர் அழகு வாய்ந்த பெண்மணி காஞ்சீபுரத்தின் எல்லையிலுள் மிகச் சிறந்து விளங்குகிறார்கள்.

யஸிந்ம் ஭வத்கடாக்ஷரஜனி மந்஦ேபி மந்஦ஸித-
 ஜ்யோத்ஸாஸ்ஸபிதா ஭வத்யமிமுखி த் பித்யஹே ஦ேஹிநம் ।
 டிக்ஷாமாக்ஷிகமாதுரிமட்மரவீடாகரி வைக்ஷரி
 காமாக்ஷி ஸ்யமாதனாத்யமிஸுத்தி வாமேக்ஷணேவ க்ஷணம் ॥ १८ ॥

18. காமாக்ஷி யம்மையே ! (என்ன ஆச்சரியம் !) மந்த புத்தியுடையவனுக இருந்தாலும் எவன் ஒருவனிடத்திலே தங்களுடைய கடாக்ஷமாகிய (காரிருள் போன்ற) இராப் பொழுதானது இளமுறூவலாகிய வெண்ணிலாவிலே நன்கு மூழ்கியதாகி எதிர்கொண்டு வருகின்றதோ, அந்த கஷ்ணத் திலேயே அந்த மணிதனை உத்தேசித்து, திராக்ஷை, தேன் என்று இனிமையாலே கர்வங் கொண்ட பொருள்களை வெட்க முறும்படி செய்கின்ற திறமை வாய்ந்தவனும் கண்ணமுகு வாய்ந்தவனுமான வாக்கு என்னும் பெண்ணேனவள் தானு கவே (காதல் மேவிடுவதால் காதலனை நாடிச் செல்லும்) அபிஸாரிகையின் செயலை மேற்கொள்கிறுள் போலும் (தானுகவே புறப்பட்டு அவனிடம் வந்து சேர்கிறுள்.)

காலிந்஦ீஜலகாந்தயः ஸிதருचிஸ்வர்ஹிநிபாத்ஸி
 ப்ரௌத்஘ாந்தருசः ஸ்஫ுடாதரமஹோலௌஹித்யஸ்஧்யோदயे ।
 மாணிக்யोபலகுண்டலாங்஗ுஶி஖ினி வ்யாமிஶ்ரமாஶ்ரியः
 கல்யாணைக்ஷு஬ः கடாக்ஷஸுபமா� காமாக்ஷி ராஜந்தி தே ॥ १९ ॥

19. காமாக்ஷியே ! ஸர்வ மங்களங்களுக்கும் சிறந்த தோர் பிறப்பிடமாகவுள்ள உம்முடைய கடைக்கண் பார்வை களின் (கருஷிறமான) காந்திகளானவை, (புன்) முறுவல் களின் காந்தியாகிய கங்கைப் பெருவெள்ளத்திலே (கருஷிற முடையவையாகக் காணப்படும்) யமுனையாற்று நீரின் காந்திகளாயும், மிகச்சிவந்த ஓளி வீசுகின்ற உதடுகள் என்னும் ஸந்தியாகாலம் தொடங்கும் போது அபிவிருத்தி யடைகின்ற இருளின் கரிய காந்திகளாகவும், மாணிக்கக் கற்களையடைய

குண்டலங்களாகிய செந்தீயிலே சூழ்ந்தெழுகின்ற (கரிய) புகைகளின் அழகிய தோற்றங்களாகவும் திகழ்கின்றன.

கலகலரணத்காஶி காஞ்சிவி஭ூषணமாலிகா
கச்஭ரலஸஞ்சந்஦ா சந்஦ாவத்ஸஸ்஧மிணி ।
கவிகுலगிரः ஶாப்ஶாவ் மிலத்புலகாங்குரா
விரचிதஶிரஷ்கம்பா கம்பாதடே பரிஶோभதே ॥ २० ॥

20. காஞ்சிபுரத்திற்கே மிகச்சிறந்த அலங்காரமாகிய விளங்கும் பூமாலையாகிய பெண்மணியானவள், கலகல என்று ஒவிய செய்கின்ற காஞ்சி என்னும் ஓட்டியாணத்தை யுடையவளாயும் (காஞ்சிபுரத்தைத் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள வையான நானுவித ஆபரணங்களின் கோவையாகக் கொண்டவளாயும்) அடர்ந்த கூந்தலின்மீது ஒளி வீசுகின்ற சந்திரனைச் சூட்டிக் கொண்டவளாயும், சந்திரனைச் சிரோ பூஷணமாகவுடைய பரமசிவனுக்குத் தரும பத்தினியாகவும், கவி களினுடைய சிறந்த வாக்குகளைக் கேட்குந்தோறும் மெய்சிலிரத்து (மெச்சி) சிரக்கம்பஞ் செய்கின்றவளாயும் கம்பாநதிக்கரையிலேயே சிறந்து விளங்குகின்றார்கள்.

ஸரஸவசஸां வीஞா நீஞாமஹநமதுமாதுரோ
भरितभुवना कीर्तिमूर्तिमनोभवजित्वरी ।
जननि मनसो योग्यं भोग्यं नृणां तव जायते
கதமிவ वிநா காஞ்சி஭ூபே கடாக்ஷதரங்கிதம् ॥ २१ ॥

21. தாயே ! காஞ்சிபுரத்திற்கு ஓர் அலங்காரமாய் அமைந்தவளே ! (காஞ்சி என்னும் ஓட்டியாணத்தை அணிந்து விளங்குபவளே !) உமது கடாக்ஷங்களின் வீழ்ச்சியாலன்றி வேறு எவ்விதமாகத் தான், மனிதர்களுக்கு தேணின் இனிமையையும் கீழ்ப்பட்டதாகச் செய்கின்ற மிக்க ரஸம்பொருந்திய வாக்குகளின் வரிசையும் (உல்லாஸமும்), உலகமெல்லாம் பரவிய புகழும், காமனையும் (அழகால்)

வென்ற திருமேனியும் மனதிற்குப் பொருத்தமான போக்கு
யப் பொருளும் கிடைக்கக்கூடிம்?

அமரிதஸரித்கூலே நிலோத்பலப்ரभயாத்தமயா
நதஜநதமத்திர்ஷண்டி துண்டிரஸினி விஜும்஭தே |
அசலதப்ஸாமேக: பாக: பிஸுநஶராஸந-
பிதி஭டமநோஹாரி நாரிகுலைக்ஶி஖ாமயி: || २२ ||

22. ஹிமவான் என்னும் மலை புரிந்த தவங்களின் முழுப் பயனுகத் தோன்றி, பூக்களை பாணங்களாகக் கொண்ட வில்லையுடைய மன்மதனை எதிர்த்து வெற்றி கொண்ட வீரரான பரமசிவனுடைய மனதையும் அபஹரிக்கின்றதாக, பெண்களின் குலத்திற்கே ஒப்பற்றதொரு சூடாமணியாக விளங்கும் பொருளானது (கருமாணிக்கமானது), (கம்பா) நதிக்கரையைத் தன் (திருமேனியின்) ஓளியினுலே (கரிய ஓளிகளாகிய) வண்டுகளையுடையதாகச் செய்துகொண்டும், (தன்னை) வணங்குகின்ற மனிதர்களின் அஞ்ஞானமாகிய இருளைப் யழிப்பதாகியும், தொண்டை மண்டலத்திலே (காஞ்சிபுரத்திலே) நன்கு விளங்குகின்றது.

தேவி ஒரு கருமாணிக்கம்; அவள் மலையிலே தோன்றியது மலை செய்த பாக்யத்தினால்; ஆயினும் அது இயல்பேயாகும்; வீரன் ரத்னங்களை அபஹரிப்பான்; இந்த ரத்னமோ காமனை வென்ற வீர ஆடைய கண்ணஞ்சையும் அபஹரிக்கின்றதே; இது ஓர் அதிசயம்; தன் கருநீலவொளிகளாலே கம்பா நதிக்கரையை நிழலுடைய டுஞ் சோலையாகச் செய்வது, அதிசயமாயினும் இயல்பேயாகும்; அந்த இருள்போன்ற நிழலால் தன் அடிக் கீழ் உள்ளவர்களின் (மன) இருளைப் போக்குவது என்பது மிக்க அதிசயமாகும்.

மधுரவசஸோ மந்஦ஸ்மேரா மதஜங்஗ாமிந-
ஸ்தருணிமஜுபஸ்தாபிச்஛ாமாஸ்தமத்பரிப்பிதிந: |
குஞ்சமரந்தா: குரும்புருஞ்சிலோசனா:
கல்திகருணா: காஞ்சோமாஜ: கபாலிமஹாத்ஸவா: || २३ ||

23. இன்சொல்லுடையதும், புன்முறுவலுடையதும், யானையின் நடையையொத்த நடையை யுடையதும், இளைமை பொருங்தியதும், தமால மலர்களைப் போல (பசுமையான) ஒளி வீசுகின்றதும், இருளை (அஞ்ஞானத்தை) அகற்றுவதும், கொங்கைகளின் பாரத்தாலே சற்று வளைந்திருப்பதும், மாணின் விழிகளை யொத்த விழிகளையுடையதும், கருளை கூர்வதும், காஞ்சிபுரத்திலே வீற்றிருக்கின்றதுமான கபாவியாகிய பரமசிவலுடைய பேரானந்தமாகிய வடிவமானது (அனைவர்க்கும்) பேரின்பத்தை அளிப்பதாகுக.

கமலஸுஷமாகக்ஷ்யாரோஹ விசக்ஷணவிக்ஷணா:
 குமுடஸுகுதக்ரீஜாசூஜாலகுந்தலங்புரா: ।
 ருचிரருசி஭ிஸ்தாபிச்தாஶ்ரீப்ரபஞ்சநஞ்சங்வ:
 பூரவிஜயின: கம்பாதீரே ஸ்஫ுரந்த மனோரथா: ॥ २४ ॥

24. திரிபுரத்தை வென்ற பரமசிவலுடைய மனோரதங்களாக விளங்கும் ஒரு வடிவமானது, தாமரை மலரின் செவ்வியோடு அதே வகுப்பிலே உயர்த்தி வைப்பதற்கு வேண்டிய திறமை வாய்ந்தவையான கண்களை யுடையதாகி யும், அல்லி மலர்களின் புண்ணவிய வடிவான சந்திரனை விளையாட்டாகவே சிரோ பூஷணமாகக் கொண்ட கூந்தலால் அழகு வாய்ந்ததாகியும், (தன் திருமேனியினின்று எழுகின்ற) அழகிய காந்திகளாலே தமால மலரின் ஒளியழகைப் பரப்பும் திறமை யுடையதாயும் கம்பா நதிக்கரையிலே விளங்குகின்றது.

கலிதரதய: காஞ்சிலிலாவி஧ை கவிமண்டலி-
 வசநலஹரீவாஸந்தீநா வஸந்தவி஭ூதய: ।
 குஶலவி஧ியே ஭ூயாஸுமே குரங்விலோசனா:
 குஸுமவிஶி஖ாரதேரக்ஷாஂ குதூஹலவி஭்ரமா: ॥ २५ ॥

25. காஞ்சிபுரத்திலே திருவிளையாடல் புரிவதில் இச்செய்டையதும், கவிகள் ஒன்று சேர்ந்து பாடும் பாடல் களின் ப்ரவாஹமாகிய வாஸந்திகை மலர்களுக்கு வஸந்த காலத்தின் நிறைந்த செல்வமாகியதும், மானின் விழிகளையொத்த விழிகளை யுடையதும், புஷ்பபாணங்கிய மன்மதனை வென்று அழித்த பரமசிவனுடைய கண்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியால் மயக்கத்தை யளிப்பதுமான பொருளானது எனக்கு நன்மைபுரிவதின்பொருட்டு நிலைபெற்றிருப்பதாகுக.

காலித்தமஸ்காண்டாஸ்துண்டீரமண்டலமஞ்சநா:
ஸரஸிஜவநீஸ்தாநாநாமஸ்து஦ஶோகரா: |
நயநஸரணேநேரீயாஂஸ: கடா நு ஭வநித மே
தஸ்ரணஜல஦ஶயாமா: ஶம்஭ோஸ்தபஃபலவி஭்ரமா: || २६ ||

26. அஞ்ஞானமாகிய இருளின் திரளை விழுங்குகின்ற தும், தொண்டை மண்டலத்தை அலங்கரிப்பதும், தாமரைக் காட்டிலே பூத்த மலர் வரிசைகளின் உயிரை வாட்டும் சந்திரனைச் சிரவிலே கொண்டு விளங்குவதும், கார்காலத்து நீருண்ட மேகத்தைப் போல கரிய திருமேனியுடையதும், சம்புவாகிய பரமசிவனின் தவத்தின் பயனாக விளங்குகின்றதுமான பொருளானது எப்பொழுது தான் என் கண் வட்டத்திற்கு அருகாமையில் அமைந்திருக்குமோ ?

அச்சரமமிஷு ஦ீன் மீன஘ஜஸ்ய முखஶ்ரியா
ஸரஸிஜभுவो யாந் ம்லாந் ஗தேந ச மஜ்ஜுநா |
த்ரி஦ஶஸदஸாமந் ஖ிந் ஗ிரா ச விதந்வதி
திலகயதி ஸா கம்பாதீர் திலோசனஸுந்஦ரி || २७ ||

27. முக்கண்ணரான பரமசிவனுடைய அழகிய பத்தினியானவள், மீனக் கொடியோனுகிய மன்மதனுடைய முதலாவது பாணமாகச் சிறந்து விளங்கும் தாமரை மலரைத்

தன் திருமுகத்திலே திகழும் அழகால் துன்புற்று வாடுவ தாகவும், தாமரையிலே பிறந்தவரான பிரும்மாவின் வாஹன மாகிய ஹம்ஸத்தையும் தன் அழகிய நடையாலே சோர் வற்றதாகவும், (அமுதத்தை யுண்டதால் நான்காவது பருவ மாகிய கிழத்தனத்தை யடையாமல் என்றும் மூன்றாவது பருவமாகிய யெளவன் தசையிலேயே இருப்பவர்களாய், தாபத் திரயத்தையும் போக்கிக் கொண்டவர்களான) தேவர் கள் கூடியுண்ணும் அன்னமாகிய அமிருதத்தைத் தன் சொல்வளத்தால் ஏக்கமுற்றதாகவும் செய்துகொண்டிருப்ப வளாய், கம்பா நதீ தீரத்திற்கே ஒரு (ஒப்பற்ற) திலகம் போலச் சிறந்து விளங்குகிறான்.

जननि भुवने चङ्कम्येऽहं कियन्तमनेहसं
कुपुरुषकरभ्रष्टैदुष्टैधैरुदरंभरिः ।
तरुणकरुगे तन्द्राशून्धे तरङ्गय लोचने
नमति मयि ते किंचित्काञ्चोपुरीमणिदीपिके ॥ २८ ॥

28. அன்னையே! காஞ்சிபுரத்திற்கு ஓர் ஓளி பொருங் தியரத்திபமாக விளங்குபவனே! நான் எவ்வளவு காலம் (இந்த) இழிந்த குண முடையவர்களின் கையினின்றும் நழுவுகின்ற தீய செல்வங்களாலே வயிறு வளர்ப்பவனுக்கு உலகெங்கும் அலைந்தலைந்து உழலுவேன்? புதிது புதிதாகக் கிளர்ந்து எழுகின்ற கருணையை யுடையவையும், சோம்பா மல் என்றும் ஊக்கத்தோடு துறுதுறு என்று இருப்பவையுமான உம்முடைய இரண்டு கண்களையும் (உம்மை) வணங்கி சிற்கும் என்மீது அலைமேல் அலையாகப் பாயும்படி சிறிது நோக்குவீராக. (செவ்விமாருது என்றும் புதுமை வாய்ந்த தான் கருணையை வடிவமாகக் கொண்டவனே! அடியார் களைப் பாதுகாப்பதிலே சிறிதும் சோம்பவின்றிச் சுறு சுறுப்பா யிருப்பவனே!)

**मुनिजनमनःपेटोरलं स्फुरत्करुणानटी-
विहरणकलागेहं काश्चीपुरीमणिभूषणम् ।
जगति महतो मोहव्याधेर्नृणां परमौषधं
पुरहरृशां साफल्यं मे पुरः परिजृम्भताम् ॥ २९ ॥**

29. முனிவர்களின் மனமாகிய பெட்டிக்குள் (ஜாக்கிர தையாக) வைக்கப்பெற்ற (சிறந்த) ரத்னமாகவும், துள்ளி விளையாடுகின்ற கருணையாகிய நாட்டியப் பெண் னுக்கு விளையாடிக் களிப்பதற்குரிய நடன சாலையாகவும், மனிதர் களுடைய அஞ்ஞானமாகிய நோய்க்கு மிகச் சிறந்த மருங் தாகவும், திரிபுரத்தை யழித்த பரமசிவனுடைய கண்களின் நற்பயனுகவும், காஞ்சிபுரத்திலே யுள்ள ஒளிவாய்ந்த ரத்ன மயமான பூஷணமாகவுமூள் தனிப்பொருள் என் முன்பு நன்றாக விளங்கிக்கொண்டிருப்பதாக.

**मुनिजनमनोधाम्ने धाम्ने वचोमयजाह्वी-
हिमगिरितटप्रागभारायाक्षराय परात्मने ।
विहरणजुषे काश्चीदेशे महेश्वरलोचन-
त्रितयसरसक्रीडासौधाङ्गणाय नमो नमः ॥ ३० ॥**

30. முனிவர்களின் மனமாகிய பிரதேசத்திற்கு சோதி யாயும், வாக்குகளாகிய கங்கைக்கு இமயமலையின் விசால மான கொடுமுடியாயும், அழிவில்லாததும் மேலான ஆத்மா வாகியதுமான அக்ஷரஸ்வரூப பரமாத்மாவாயும், மகேசவர ரான பரமசிவனுடைய கண்கள் மூன்றும் இனிமைவாய்ந்த திருவிளையாடல்களைச் செய்வதற்கான உப்பரிகையின் மாட மாயும், காஞ்சி நாட்டிலே இன்புற்றிருப்பதான பொருளுக்கு மீண்டும் மீண்டும் (நம்முடைய) நமஸ்காரங்கள்.

**मरतकरुचां प्रत्यादेशं महेश्वरचक्षुषा-
ममृतलहरीपूरं पारं भवाख्यपयोनिधेः ।
सुचरितफलं काश्चीभाजो जनस्य पचेलिमं
हिमशिखरिणो वंशस्यैकं वतंसमुपासहे ॥ ३१ ॥**

31. மரதகங்களின் காந்திகளை மழுங்கச் செய்வதாயும், மஹேஸவரரான பரமசிவனுடைய கண்களுக்கு அழுத அலை கள் நிறைந்த வெள்ளமாயும், ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்திரத்திற்கு (அப்பாலுள்ள) கரையாயும், காஞ்சிபுரத்தில் வாழுகின்ற மனிதனுக்கு (அவனுடைய) நல்வினையின் கணிந்த பழமாயும், பனிமலையாகிய ஹிமவானுடைய வமிசத்திற்கு ஒப்பற்றதோரு சூடாமணியாயும் விளங்கும் பொருளையே உபாளிக்கின்றோம்.

தேவி தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மரகத மணியாவாள்; அவனுடைய திருமேனியின் ஒளி மற்றை மரகதங்களைப் பழிப்பதாகும்; இந்த மணியிலே அழுதமயமான நீரோட்டமிருப்பதை பரமேஸ்வரன் கண்டறிந்தவர். ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸாகரத்தைக் கடந்து சென்ற வர்களே இம் மணியைக் காணக்கூடும்; குலகிரிகளின் வமிசத்திற்கே ஓர் உயர்ந்த சிரோழுஷணமாக இம்மணி இமயமலையின் உச்சியிலே விளங்கும் பெருமை வாய்ந்தது. காஞ்சிபுரத்திலுள்ளவர்கள் செய்த பாக்கியத்தால், இது இவர்கள்முன் தோன்றி ஸர்வ ஸித்திகளையும் தருகின்ற சிந்தாமணியாக விளங்குகின்றது.

பிணமநடிநாரஸ்மே கம்பாநடீஸ்ரி தாவகே
ஸரஸக்விதோந்மேषः பूஷா ஸதா் ஸமுदஶ்சிதः ।
பிதி஭டமஹாபௌத்ரோத்வக்வித்வகுமு஦்ரதீ்
நயதி தரஸா நிராமு஦்ரா் நगேஶ்வரகந்யகே ॥ ३२ ॥

32. கம்பாநதியை (இலைபிரியாத) தோழியாக வடைய வளே! மலையரசன் பெற்ற மகளே! உம்மை நமஸ்கரிப்பது என்னும் நாளின் தொடக்கத்திலேயே ஸஜ்ஜனங்களின் ரஸங்கள் பொருந்திய கவிதையின் ஒளிமயமான ஸ-ஏர்ய னனவன் முற்றும் உதயமாகி, அப்பொழுதே (தன் வலுவாலே) (அந்த ஸஜ்ஜனங்களுக்கு) விரோதிகளின் மிக்க கர்வங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுகின்ற கவிதையாகிய அல்லி மலரைக் கண்ணயர்ந்து வாட்டமுறும்படி செய்கின்றது.

ஶமிதஜடிமாரம்஭ா கம்பாதடीநிகடேசரி
 நிஹத்஦ுரிதஸ்தோமா ஸோமா஧ஸ்திரிதகுந்தலா ।
 கலிதஸுமனோவாஜ்ஞா பாஞ்சாயு஧ி பரதேவதா
 ஸப்ளயது மே நேதே ஗ோத்ரேஶ்வரப்ரியநந்஦ிநி ॥ ३३ ॥

33. ஜடத்தன்மையை (அஞ்ஞானத்தை)த் தொடங்க வொட்டாமலே தடுப்பவளாயும், பாபக்குவியல்களை அறவே ஜழிப்பவளாயும், பாதிமதியை அடையாளமாகக் கொண்ட கூந்தலீயுடையவளாயும், நல்லோர்களின் (தேவர்களின், வேதவித்துகளின், ஞானிகளின்) அபீஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்பவளாயும், ஜாந்து ஆயுதங்களை (சங்கு, சக்கிரம், கதை, வாள், வில் ஆகியவற்றை, அல்லது பாணங்களாகிய ஜாந்து மலர்களை) யுடையவளாயும், மலை யரசனின் அன்பார்ந்த மகளாயும் விளங்கும் பரதேவதையானவள் கம்பாநதியின் அருகாமையிலே உலாவுகின்றவளாய் என்னுடைய இரண்டு கண்களையும் பயன்பெற்றவையாகச் செய்வாளாக.

மம து ஧ிஷணா பீட்யா ஜாட்யாதிரேக கथ் த்வய
 குஸுடஸுஷமாமைந்திபாத்ரிவத்ஸிதகுந்தலாம् ।
 ஜாதி ஶமிதஸ்தம்஭ா கம்பாநடீநிலயாமஸௌ
 ஶயதி ஹி ஗லத்தந்தா சந்திரவத்ஸஸ்஧ர்மிணிம् ॥ ३४ ॥

34. கட்டுக்கு அடங்காமல் வளர்கின்ற அஞ்ஞானமே! என்னுடைய புத்தியானது உன்னால் எவ்வாறு பீடிக்கப்படுவ தாகும்? என் புத்தியோ, சோம்பலை யொழித்துவிட்டு, அல்லி மலரின் அழகிற்கு அனுகூலமானதாக அமைந்த சந்திரனைச் சூடிய கூந்தலீயுடையவளாய், சந்திரனைச் சிரோபூஷணமாகச் சூட்டிக்கொண்டவரான பரமசிவ னுடைய தருமபத்தினியாய், கம்பாநதிக் கரையிலே வாழு ஜின்றவளாய், உலகிலெங்குமுள்ள ஜடத்தன்மையை யழிப்ப வளை இதோ சரண்புகுந்து விளங்குகின்றது, பார்.

**பரிமலபரிபாகோடிக் பயோஸுநி காஞ்சே
ஶி஖ரிணி புன்஦ீ஧ீமாவ் ஶங்கிந்யருணாதபம் ।
அபி ச ஜநயந்கஂவோல்க்ஷ்மீமனம்வுனி கோப்யஸௌ
குஸும஘நுப: காஞ்சி஦ேஶே சகாஸ்தி பராக்ரம: ॥ ३५ ॥**

35. (கருணை மழைபெய்யுங் கூந்தலால்) கார்மேகத் திற்கு நறுமணத்தின் மிகுதியையும், பொன்மலையாகிய மேரு விற்கு (தன் கொங்கைகள் இரண்டினாலும் ஒப்பற்ற விலைமை நிங்கி) இரட்டையாயிருக்குங் தன்மையையும், சந்திரனுக்கு (பரமசிவன் தன்னுடைய திருவடிகளிலே பணியும்போது திருவடிகளின் செவ்வொளியால்) அருணனுடைய காந்தி யாகிய செம்மை நிறத்தையும், நீரின்றி வரண்டதான (கழுத் துப் புறமாகிய) பிரதேசத்திற்கு சங்கினுடைய தோற்றத் தின் அழகையும் உண்டுபண்ணிக் கொண்டு ஒப்பற்றதான இப்பொருள் காஞ்சிநாட்டிலே புஷ்பங்களை வில்லிலே பாணங்களாகத் தொடுக்கும் மன்மதனுடையபராக்கிரமமே வடிவெடுத்தாற்போல விளங்குகின்றது.

**புரதமயிதுவாமோத்ஸஜ்ஞாலேந ரஸங்யா
ஸரஸகவிதாமாஜா காஞ்சிபுரோதரஸீமயா ।
தட்பரிஸரைநீஹாராத்ரேவ்சோமிரக்தாத்ரமை:
கிமிவ ந துலாமஸ்சேதோ மஹேஶுரி ஗ாஹதே ॥ ३६ ॥**

36. மஹேஸ்வரியே! தீரிபுரத்தை யழித்தவரான பரம சிவனுடைய இடது மடித்தலத்தோடும், ரஸங்கள் பொருங்கிய கவிதையைப் பெற்றவர்களின் நாக்கினேடும், காஞ்சிபுரத்தின் மத்திய பாகத்தோடும், ஹிமயமலையின் விசாலமான பிராந்தியங்களோடும், யாராலும் இயற்றப்படாமல் தாமாகவே அமைந்த வாக்குகளாகிய வேதவசனங்களோடும் ஒத்தங்கீலையைங்களுடைய மனமானது அடையாததாகுமோ?

எங்கள் மனத்தில் இடைவிடாது தாங்கள் வீற்றிருப்பதால் தாங்கள் இடைவிடாது வீற்றிருக்கும் மேற்சொன்ன இடங்களோடு ஒப்புமையுடையதே என்பது கருத்து.

ನಯನಯುಗಲೀಮಾಸಾಕೀನಾಂ ಕದಾ ನು ಫಲೇಗ್ರಹಿಂ
 ವಿಧಾತಿ ಗತೌ ವ್ಯಾಕುರ್ವಾಣಾ ಗಜೆಂದ್ರಚಮತ್ಕಿಯಾಮ् ।
 ಮರತಕರುಂಚೋ ಮಾಹೇಶಾನಾ ಘನಸ್ತನನಪ್ರಿತಾಃ
 ಸುಕೃತವಿಭವಾಃ ಪ್ರಾಞ್ಬಃ ಕಾಶ್ಮೀವತಂಸಧುರಂಧರಾಃ ॥ ३७ ॥

37. ಸಿರಂತ ಯಾಣಿಯಿಂ ನಾಟಯಮಹಕ ವಿಳಾಕೆಕೆ ಕಾಟಂ
 ವತಾಕಿಯುಮ್, ಮರಕತ ಮಣಿಯಿಂ ಇಲೀಯಯುಟೆಯತಾಕಿಯುಮ್, ಕನ
 ಮುಟೆಯ ಸ್ತನಂಕಳಾಲ್ ಸಿರಿತು ವಿಳಾಂತ ತಿರುಮೆನಿಯೆ
 ಯುಟೆಯತಾಕಿಯುಮ್, ಕಾಂಚಿಪರತ್ತಿರ್ತಿರ್ತಕುಸ್ ಸಿರೋಷ್ಟಂಜಣಮಾಕುಮ್
 ತಿರಮಹಮಯೆಯುಟೆಯತಾಕಿಯುಮ್, ಮಹೇಷವರರಾಣ ಪರಮಿವ
 ನುಟೆಯ ಪೂರ್ವ ಪುಂಣಿಯತ್ತಿನಿಂ ಪಯಂಕಳಾಲ್ ಅಮೆಂತು
 ಸಿರಂತ ಮೂರ್ತತ್ತಿಯಾನತು ಎಪೆಪಾಮ್ರತುತಾನ್ ಎಂಕಗ್ರಂಟೆಯ ಕಣ್
 ಣಿಣಿಕಣಿಪ್ಪ ಪಯಂಪೆಪರ್ಥವಯಾಕಸ್ ಚೆಯ್ಯಿಮೋ ?

ಮನಸಿಜಯಶಸ್ತಪಾರಮ್ಯ ಮರಂಡಿಂಗಿಸುವಾಂ
 ಕವಿಕುಲಗಿರಾಂ ಕಂದ ಕಮಾನದೀತಟಮಣಂ ಮ् ।
 ಮಧುರಲಲಿತಂ ಮತಕ್ ಚಭೂರ್ಮನೀಷಿಮನೋಹರಂ
 ಪುರವಿಜಯಿನಃ ಸರ್ವಸ್ವಂ ತತ್ಪುರಸ್ಕರುತೆ ಕದಾ ॥ ३८ ॥

38. ಇಟೆಯಗ್ರಂತ ಸಾಸವತಮಾಕ ವಿಳಾಂಕುವತಾನ ಮಂಂತ
 ನುಟೆಯ ಹೀರತ್ತಿಯಾಕವುಮ್, ಮಕರಂತತ ತೂಲಿಕಳಿಂ ನಿರೈಂತ ಅರು
 ವಿಕುಕ್ಕಂ ಕಾರಣಮಾಕಿಯವಯಾನ ಕವಿಕಳಿಂ ಸಿರಂತ ವಾಕ್ಕು
 ಕಗ್ರಂಕುತ್ತ ತೋರ್ತುವಾಯಾಕವುಮ್ (ಅಧಿಕ ಕಿಂನಂಕಾಕವುಮ್),
 ಕಮ್ಪಾನತಿಕ ಕರೆರಕ್ಕು ಅಲಂಕಾರಮಾಕವುಮ್, ಇನಿಯ ಅಮ್ಕ
 ವಾಯಂತತಹಾಕವುಮ್, ಪುತ್ತಿಮಾಂಕಳಿಂ ಮನಾತಹಕ ಕವರವತಾಕವುಮ್,
 ತಿರಿಪುರತ್ತಹ ವೆಂತ್ರವರಾಣ ಪರಮಿವನುಟೆಯ ಸಕಲ ಶೋತ
 ತಾಕವುಮ್ (ವರಣಿಕೆವಾಣಂತಹತಹಾಕವುಮ್)ವಿಳಾಂಕುಮ್ ಅಂತಪ್
 ಪೊಗ್ರಣಿ ಎಂಂತುಟೆಯ ಕಣಣಣಾನತು ಪ್ರಿರತ್ತಿಯಷ್ಟಮಾಕತ ತನ್
 ಮಂಣಿ ಕಾಣಂಪೆಪ್ರವತು ಎಪೆಪಾಮ್ರತೋ ?

ஶி஥ிலித்தமோலீலாஂ நீலாரவிந்஦விலேசனா்
 தெங்வில்ஸத்காலாஂ ஶ்ரீகாமகோடிமுபாஸ்ஹே ।
 கரஷ்டலஸஞ்சூலாஂ காலாரிசித்தஹரா் பரா்
 மனசிஜக்டுபாலீலாஂ லோலாலகாமலிகேக்ஷணாம் ॥ ३९ ॥

39. அஞ்ஞானத்தைச் சிதறுண்டு போகும்படி திரு
 விளையாடல் புரிபவளும், கருநெய்தல் மலர்களை யொத்த
 கண்களையுடையவளும், அக்கினிபோல் ஜ்வலிக்கின்ற நெற்
 றியையுடையவளும், ஒளிவீசுகின்ற சூலாயுதத்தைக் கையிலே
 ஏந்தியவளும், காலனை யழித்தவரான பரமசிவனுடைய
 உள்ள த்தைக் கவர்கின்றவளும், மன்மதனுக்குக் கருணை புரி
 வதையே ஒரு விளையாடலாகக் கொண்டவளும், அசைந்தாடு
 கின்ற அளகங்களாகிய முன்னுச்சிமயிரை யுடையவளும்,
 நெற்றிக்கண்ணை யுடையவளும், மிகச் சிறந்தவளுமான
 ஸ்ரீ காமகோடியை (காமங்களுக்கு எல்லை நிலமானவளை)
 உபாளிக்கின்றேம்.

கலாலீலாஶாலா கவிகுலவஞ்சகைவங்நி-
 ஶரஜ்யோத்ஸா஧ார ஶஶ஧ரஶிஶுஶ்லாஷ்யமுகுடி ।
 புனீதே நः கம்பாபுலிநதடஸௌஹர்஦்தரலா
 க்கா சக்ஷுமார்஗் கநகगிரி஧ானுஷ்கமஹிஷி ॥ ४० ॥

40. கலைகளை விளையாடுமிடங்களாகக் கொண்டவளும்,
 குழுத மலர்கள் செறிந்த காட்டிலே சரத்காலத்து நிலா
 பொழிவது போன்றவையான கவிகளின் சிறந்த வாக்குகளை
 யுடையவளும், பாலசந்திரனைப் புகழ்தற்குரிய மகுடமாகக்
 கொண்டவளும், பொன்மலையான மேருவை வில்லாகக்
 கொண்டவரான பரமசிவனுடைய ராணியுமாய் கம்பாநதி
 யின் மணல்பரந்த கரையிலே மனக்களிப்போடு உலாவுகின்
 றவள் எப்பொழுது கண்பார்வையிலே தோன்றி எங்களைப்
 பரிசுத்தர்களாகச் செய்வாளோ ?

நமः ஸ்தாநம்ரே஭्यः ஸ்தநगரிமगर्वேண ஗ுருணா
 ஦்஧ானே஭்யஶ்சூடாமரணமமृதஸ்யநி஦ ஶிஶிரம् ।
 ஸ்தா வாஸ்தவ்யே஭்யः ஸ்வி஧முவி கம்பாலுயஸரிதே
 யஶோவ்யாபாரே஭்யः ஸுகூதவிமவே஭்யோ ரதிபதே: ॥ 41 ॥

41. ஸ்தநங்களின் பெருமையா லெழுந்த அதிக கர்வத் தினால் (முன்புறமாக) வளைந்து விளங்குகின்றவையும், குளிர்ச்சியடையவாகை அமிர்தத்தைப் பொழிகின்ற சந்திரனைத் திருமுடிக்கு ஆபரணமாக வடையவையும், ‘கம்பா’ என்னும் நதிக்கு அருகாமையிலுள்ள நிலத்திலே எப்பொழுதும் வாழ்கின்றவையும், ரதீ தேவீயின் நாயகனுன மன்மதனுக்குப் புகழை விளைவிக்கின்றவையுமான நல்விளைப் பயன்களாகிய செல்வங்களுக்கு (எப்பொழுதுமே எங்களுடைய) நமஸ்காரம் அமைவதாகுக.

அஸுயந்தி காचிந்மரகதருஷோ நாகிமுகுடி-
 கடம்ச் சும்வந்தி சரணநஷ்சந்஦்ராஂஶுபடலை: ।
 தமோமுద्रாஂ வி஦ிவயது மம காஞ்சிநிலயநா
 ஹரोத்ஸஜஃ ஶ்ரீமந்மணி஗ृஹமஹாடிபகலிகா ॥ 42 ॥

42. ஹரதேவராகிய பரமசிவனுடைய மட்டத்தலமாகிய அழகிய ரத்னமயமான வீட்டினுள் விளங்கும் பெருவிளக்கின் ஜ்வாலையான ஒப்பற்றதோரு புமோட்டானது, மரகதங்களின் காந்திகளைப் பொருமையாலே பழிப்பதாயும், தேவர்களின் கிரீடங்களின் தொகுதியை (தன்னுடைய) திருவடியிலுள்ள நகங்களாகிய சந்திரர்களுடைய ஒளித்திரளால் ஆதரவோடு தடவிக் கொடுப்பதாயும், காஞ்சீபுரத்திலே (என்றும்) ஸ்திரமாயிருப்பதாயும் விளங்கிக்கொண்டு என்னுடையதான பெயர்பெற்ற அஞ்ஞானமாகிய இருளை விரட்டியோடச் செய்வதாக.

அனாயந்தா காचித்ஸுஜனநயநானந்஦ஜனநி
நிருந்஧ாநா காந்தி நிஜருचிவிலாஸீர்ஜலமுஞாம் ।
ஸராரேஸ்தாரல்ய் மனसி ஜனயந்தி ஸ்யமஹோ
஗லத்கம்பா ஶம்பா பரிலஸ்தி கம்பாபரிஸரே ॥ ४३ ॥

43. இணையற்றதொரு மின்னற்கொடியானது, ஆசிரிய அங்தம் இரண்டும் அற்றதாய் (அடியும் முடியும் இல்லாத தாய்), நல்லோர்களுடைய கண்களுக்கு ஆனந்தத்தை உண்டு பண்ணுவதாய், தன்னுடைய திருமேனியின் காந்தியாகிய அழகிய ஒளிகளால் மழைபொழியும் கார்மேகங்களின் காந்தியை மேலெழ வொட்டாது ஒடுக்குவதாய், மன்மதனை வென்றவரான பரமசிவனுடைய மனதிலே சஞ்சலத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டும், தான் மட்டும் (மின்னற்கொடியாயிருந்தும் தன்ரியல்பான) சஞ்சல ஸ்வாபத்தைத் தவிர்த்ததாய் ஆச்சரியமாய் கம்பாநதிக் கரையிலே சூழ ஒளி பரப்பிக்கொண்டும் விளங்குகின்றது.

மின்னற்கொடி கூணப்பொழுதிலே தோன்றி மறையும்; எல்லோருடைய கண்களையும் கூசச்செய்யும்; கார்மேகங்களுக்கு அழுகையும் பெருமையையும் அளிக்கும், ஆகாசத்திலே காணப்படும்; இந்த அழூர்வமான மின்னற்கொடியோ, அதை காலமாகவுள்ளது; என்றும் முடிவில்லாமல் ஒளி வீசிக்கொண்ட இருக்கக் கூடியது; பாக்கியசாலிகள் கண்டுகளிக்கும்படி காஞ்சியிலே திகழ்வது; கார்மேகங்களின் கர்வத்தைத் தன் திருமேனியழகால் அடக்குவது; ஓழியிலே நதிக்கரையிலே விளங்குவது; இவை ஒவ்வொன்றும் ஆச்சரிய கரமானது.

ஸு஧ாடிண்டோரந்தி: ஸிதருசிஷு துண்டீர்விஷய
பரிஷ்குர்வாணாஸீ பரிஹஸிதநிலோத்பலருசி: ।
ஸ்தநாம்யாமானமா ஸ்தவக்யது மே காங்கிததரு
உஶாமைஶாநிநா ஸுக்த஫லபாஜித்ய஗ரிமா ॥ ४४ ॥

44. ஈசானராகிய பரமசிவனுடைய மூன்று கண்களுக்கும் உரிய நல்வினைப் பயனை யருளும் திறமைவாய்ந்ததாய் (நம்முடைய கண்களாலும் காணப் பெற்றதான்) இந்தச் சிறந்த பொருளானது, (ஒரு பெரிய ஏரியைப் போல) தன் முகத்திலே எழுகின்ற மந்தஹாஸங்களின் (வெண்ணிறங்கொண்ட) காந்திகளால் அமிர்தமயமான வெள்ளை நுரை களின் காந்திகளையுடையதாயும், குவளைமலர்களின் (நீல சிற மான) ஓளிகளை (அந்தப் புன்சிரிப்புகளால்) பரிஹாஸங்க் செய்வதாயும், தொண்டை நாட்டை வளமுடையதாகச் செய்கின்றதாகி, ஸ்தனங்களால் சிறிது வளைந்து விளங்குவதாகி (கரைகளுக்கு உள்ளடங்கியிருக்கும் நீர்ப்பரப்பையுடைய ஏரியைப் போன்றதாகி), என்னுடைய விருப்பம் என்னும் மரத்தை (தன் கடாக்ஷங்களாகிய நீரைப் பாய்ச்சி) பூங்கொத்துக்களோடு விளங்குமாறு புஷ்பிக்கும்படி செய்வதாக.

பரமசிவனுடைய திருக்கண்களுக்கு நல்வினைப் பயனுகிய பழுத்தைப் யளிப்பதாய், ஏரிபோன்ற திருவுருவத்தேனின்று பெருக்கெடுத் தோடிப் பாயும் கடாக்ஷங்கள் என் ஆசையாகிய மரத்தைப் பூக்கச் செய்வது எளிது என்கிறுர்.

**குபாधாராட்ரோணி குபண்஧ிஷணாந் பிணமतாஂ
நிஹந்திரி ஸ்தாப் நி஗மஸ்துகுடோத்ஸகலிகா ।
பரா காஶ்விலிலாபரிசயவதீ பர்வதஸுதா
கிரா நீவி ஦ேவி ஗ிரிஶபரதந்தா விஜயதே ॥ ४५ ॥**

45. மலைமகளாய்ப் பிறந்து, மலையில் ஈசவரனுக வாழ்கின்ற பரமசிவனுக்கு மனைவியாகி, வேதங்களின் மகுடங்களாகிய உபங்கைத்துகளின் சிரோஷஷணமான பூமோட்டாகவும், வாக்குகளின் எல்லையாகவும், பிராட்டியாகவும் விளங்குங் தேவியானவள், காஞ்சிபுரத்திலே (என்றும்) திருவீணாயாடல் புரிகின்ற வழக்கமுடையவளாகி (மலையிற் பிறந்து மலையில் வாழும் ஒரு வேடனைத் தன் வசமாக்கி அவனைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டும், வேத வசனங்களாகிய

ஆடைகளை இடுப்பிலே கட்டி முடிந்துகொண்டும், உபங்ஷத்துக்களைத் தலையிலே பூமொட்டுகளாக கொண்டும், காஞ்சி என்னும் ஒட்டியாணத்தை விளையாட்டாகவேஇடையிலே பொருந்த அணிந்துகொண்டும் விளங்கும் வேடப்பெண்ணுகி) கிருபையாகிய நீரை வார்க்கும் நீர்ச்சாலையுடையவளாய் (தண்ணீர்ப் பந்தவிலே நீர் வார்ப்பதற்கான சாய்கரகத்தையுடையவளாய்) புத்தியில்லாதவர்களாயினும் (கருணை வெள்ளத்தைப் பருகுவதற்காக) தலைவணங்கி நிற்கின்றவர்களுடைய தாபத் திரயங்களையும் (தாகத்தை யெல்லாம்) முற்றும் நீக்குபவளாய் மிகவும் சிறப்புற்றவளாக விளங்குகிறோன்.

**கவித்வஶ்ரீகந்஦: ஸுகृதபரிபாடி ஹமாரீ-
வி஧ாநி விஶ்வேஷாஂ விஷமஶரவீராங்கநாயி |
சக்ஷி கம்பானா: பத்திரிதபாதோஜயுगலி
புராணோ பாயாந: புரமநஸாமாஜயபதி ॥ ४६ ॥**

46. கவிதையாகிய செல்வங்கள் வளருவதற்கு மூலகாரணமான அடிக்கிழங்காகவும், இமயமலையினுடைய நல்விளையால் மேன்மேலும் பெருகுகின்ற பயன்களின் வரிசையாகவும், (ஒற்றைப்பட்ட) ஐந்து பாணங்களையுடைய வீரனுன மன்மதனுக்குரிய (கொடியாக வுயர்த்திய) பட்டுத்துவஜபதத்தை (அவனை வென்று அவனுடைய உரிமைகளைக்கைப்பற்றிக் கொண்டு அவனுடைய ராஜ்யத்தை வஹிப்பதால்) உடையவளாகவும், கம்பாநதி என்னும் ஸ்தீர்க்கு (அவனைப் பிரியமாட்டாத) தோழியாகவும், தாமரையைப்பரிக்கிக்கும் திருவாடிகள் இரண்டினை யுடையவளாகவும் திரிபுரத்தை யழித்த பரமசிவனின் ஸாம்ராஜ்யத்தை (எல்லோருக்கும் மன்னானுகிய நிலையை)ப் பெறுவதற்குரிய வழியாகி அந்த ஸாம்ராஜ்ய நிலையே உருவெடுத்தாற் போன்றவளாகவும் விளங்குபவளாகி, உலகோர் அனைவருக்கும் தாயா

ராகவும் இராணியாகவும் பண்டைக்காலங் தொட்டு வீற் றிருப்பவள் நம்மைக் காப்பாளாக.

दरिद्राणा मध्ये दरदलिततापिच्छसुषमाः
स्तनाभोगक्षान्तास्तरुणहरिणाङ्काङ्क्षितकचाः ।
हराधीना नानाविबुधमुकुटीबुम्बितपदाः
कदा कम्पातोरे कथय विहरामो गिरिसुते ॥ ४७ ॥

47. இடையிலே சிறுமையுடையவர்களாயும் (சிற்றிடையுடையவர்களாயும்), சிறிதே அலர்ந்த காயாம்புவின் பேரழகுவாய்ந்த திருமேனியையுடையவர்களாயும், ஸ்தனங்களின் பெருமையால் வருந்துபவர்களாயும், (மானுகிய மறு யுடைய) சந்திரனுடைய இளம்பிறையை சென்னிப் பூவாகச் சூட்டிய கூந்தல்களை யுடையவர்களாயும், ஹரதேவராகிய பரமசிவனுக்கு (மட்டுமே) அடங்கியவர்களாகி நானுவித மான தேவர்களின் (ஞானிகளின்) திருமுடிகளாலே தொடப்பெற்ற திருவடிகளை யுடையவர்களாயும், எப் பொழுது கம்பாதீரத்திலே விளையாடுவோம், சொல்வாய், மலைமகளே!

நாங்கள் உம்மைபே தியானிப்பதால், உம்மோடு ஒன்றுகிய உருவங்களைப் பெற்று, (ஸாருப்யம் பெற்று), உமக்குச் சமானமான தோழிகளாகி, உம்மோடு என்று கன்னிப் பருவத்து விளையாட்டுகளில் இன்புறுவோம் என்கிறோம். மன்னரும் அவர்களுடைய ராணிகளும் தங்கள் தங்கள் பதவியைக் காட்டும் சென்னிப் பூக்களைச் சூட்டிக் கொள்வார்கள்.

वरीवर्तु स्थेमा त्वयि मम गिरां देवि मनसो
नरीनर्तु प्रौढा वदनकमले वाक्यलहरी ।
चरीचर्तु प्रज्ञाजननि जडिमानः परजने
सरीसर्तु स्वैरं जननि मयि कामाक्षि करुणा ॥ ४८ ॥

48. (வாக்குகளுக்குத் தலைவியான) தேவீயே! என் நுடைய மனதின் கிழையும் வாக்குகளின் கிழையும் உம்மிடத்தி

லேயே சிறந்து விளங்கட்டும் ; (என்னுடைய) முகமாகிய (வாயாகிய) தாமரையிலே வாக்குகளின் பெரு வெள்ள மாகிய திறமைவாய்ந்த ஸ்தீயானவள் (அழகிய விஞ்யா ஸங்களோடு) நடனமாட்டும் ; நல்லறிவை உண்டுபண் னு கின்றவளே ! (என்னுடைய) அஞ்ஞானமாகிய ஜடத்தன் கையானது நமக்குப் புறம்பான மனிதர்களிடத்திலே போகட்டும் ; அன்னையே ! காமாக்ஷியே ! என்னிடத்தில் தன்னியல்பாகவே கருணையானது பாய்ந்துகொண்டிருக் கட்டும்.

காமாக்ஷி பிரமரஸுபமாஶிக்ஷணगுரு�
கடாக்ஷவ்யாக்ஷேபோ மம ஭வது மோக்ஷாய விப்஦ாம் ।
நரீநர்து ஸ்வீர் வசநலஹரி நிர்ஜபுரி-
ஸரி஦்விசீனிசீகரணபடுராஸ்யே மம ஸदா ॥ ४९ ॥

49. காமாக்ஷியே ! வண்டுகளுக்கு காந்திபெறும் வகையைக் கற்றுக்கொடுக்கும் குருவாகியதான் உம்முடைய கடா கங்களின் வீழ்ச்சியானது ஒரு கஷணத்திலே ஆபத்துகளினின்று நான் விடுதலை பெறுவதின்பொருட்டு ஒரு கஷண நேரமாவது அமைவதாக ; என்னுடைய வாயிலே தன்னிச்சைப்படி எப்பொழுதும் வாக்குகளின் வரிசைகளை யுடைய தான் கவிதையென்னும் நடனமாது தேவலோகத்து நதையாகிய கங்கையின் வெள்ளத்தைக் கீழ்மைப்படுத்தும் திறமை வாய்ந்தவளாய் நடனமாட்டும்.

என் வாக்குகளிலே அமைந்த ஸ்துதிகளிலே உம்மைப் பரம சிவன் பிரண்யகாலத்திலே தலைவணங்குவதைக் கூறுவதால், கங்கையும் அப்பொழுது தாழ்ச்சி பெறுகிறுள் என்பது கருத்து.

புரதாந்மே ஭ூயஸ்பிரமனபரः ஸ்தாநமம ருஜां
பிர்சாரஸ்தே கம்பாதடவிஹுதிஸंபாடிநி வஶோः ।
இமாं யாஜ்ஞாமூரிகுரு ஸபடி ஦ூரீகுரு தமः-
பரீபாக் மத்து ஸபடி ஬ு஧லோக் ச நய மாம् ॥ ५० ॥

50. கம்பாநதிக் கரையிலே இன்புறும் விளையாட்டுகளை யுடையவளே! என்னுடைய துங்பங்களை மாய்ப்பதிலே சக்தி வாய்ந்ததான் உம்முடைய திருக்கண்களின் பார்வையானது என் முன்பாக சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கட்டும்; இப்பொழுதே (என்னுடைய) இந்தப் பிரார்த்தனையைற்றுக்கொள்வாயாக; (இப்பொழுதே) என்னுடையதான் அஞ்ஞானத்தின் முதிர்ச்சியை அப்புறப்படுத்துவாயாக; (இப்பொழுதே) ஞானிகளின் (தேவர்களின்) ஸங்கிதியிலே என்னை அழைத்துச் செல்வாயாக.

उदश्वन्ती काश्चीनगरनिलये त्वत्करुण्या
समृद्धा वाघाटी परिहसितमाध्वी कवयताम् ।
उपादत्ते मारप्रतिभटजटाजूटमुकुटी-
कुटीरोद्धासिन्याः शतमखतटिन्या जयपटीम् ॥ ५१ ॥

51. காஞ்சீங்கரத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டவளே! உம் முடைய கருணையாலே (காஞ்சீபுரத்திலே) தோன்றி (அந்தக் கருணையாலே) வளமுடையதாகப் பெருகுகின்ற (என் னுடைய இந்த) வாக்குகளின் வெள்ளமானது, கவிபுனைகின்றவர்களைத் தன் இனிமையால் பரிஹாஸஞ் செய்து கொண்டு, காமனை எதிர்த்து வென்றவரான பரமசிவனுடைய ஜடாமண்டலத்தின் முடிப்பாகமாகிய அரண்மனைமீது உல்லாஸமாக அசைகின்ற தேவலோகத்து நதியாகிய கங்கையின் வெற்றிக் கொடியாயிருக்கும் தன்மையை அபகரித்துத் தன் னுடையதாக்கிக் கொள்கின்றது.

காமனை வென்றதற்கு அடையாளமாக பரமசிவன் தன் ஜடாமகுடமாகிய குன்றின்மீது கங்கையைக் கொடியாக உயர்த்திசிருப்பதை உம் அடிக்கீழ்த் தாழ்த்தி, உம் கருணையாலேபெருகி வளமுடைய தான் என் வாக்கானது பரமசிவனை நீர் வெற்றிகொண்டதற்கு அடையாளமாகத் திருவதியிலே கட்டிய வெற்றிக்கொடியாகிய கங்கையின் இயல்பை அடைகின்றது.

श्रीयं विद्यां दद्याज्ञननि नमता॑ कीर्तिममिता॑
सुपुत्रान् प्रादते तव ज्ञाटिति कामाक्षि करुणा॑ ।
त्रिलोक्यामाधिक्यं त्रिपुरपरिपन्थप्रणयिनि
प्रणामस्त्वत्पादे शमितदुरिते किं न कुरुते ॥ ५२ ॥

52. காமாக்ஷியே! (உம்மை) வணங்குகின்றவர்களுக்கு உம்முடைய கருணையானது அளவற்ற கீர்த்தியையும் நன்மக்களையும் அப்பொழுதே தந்தருளுகின்றது; திரிபுரத்தை எதிர்த்து அழித்தவரான பரமசிவனுடைய காதலையே! உமது கருணையானது மூவுலகத்திலும் மேன்மையையும் அளிக்கின்றது; பாபங்களை யெல்லாம் அழித்தொழிப்ப வளே! (பாபங்களை யழித்தொழிப்பதான) உம்முடைய திருவடியிலே நன்றாக வணங்குவதானது என்னதான் செய்யாது? (ஆகையால்) அன்னையே! (எனக்கு) செல்வத்தையும் வித்தையையும் அளிப்பதாகுக.

உன்னுடைய பாதங்களிலே வணங்குகின்றவர்களுக்குக்கருணை கூர்ந்து பெரும்புகழைழுபும் நன்மக்களையும் இகத்திலே யளித்து, பரதத்திலே ஸர்வலோகங்களையும் ஆளும் அதிகாரத்தையும் அளிக்கின்றாய் என்பது சிரவித்தம்; ஆயினும், நான் அவற்றை வேண்டேன்; வேதங்களாகிய செல்வமும் ஞானமுமே நான் வேண்டுபவை; அவை யிரண்டும் ஸ்ரீதேவியும் ஸரஸ்வதியுமாக உமது கண்களாக விளங்குகின்றவர்களின் வசத்தில் இருப்பனவாதலால், அவைகளைத் தருமாறு ஆக்னை சிட்டருளுவாய் என்கிறோம்.

मनःस्तम्भं स्तम्भं गमयदृपकम्पं प्रणमतां
सदा लोलं नीलं चिकुरजितलोलम्बनिकरम् ।
गिरां दूरं स्मेरं धृतशशिकिशोरं पशुपते-
ईशां योग्यं भोग्यं तुहिनगिरिभाग्यं विजयते ॥ ५३ ॥

53. அடிவணங்குகின்றவர்களுடைய மன அடக்கத்தைக் கர்வமுடையதாகச் செய்கின்றதான கருணையையும்

(கம்பாநதிக் கரையிலுள்ள பொருளாயும்), (கரியஷளியால்) வண்டுகளை யெல்லாம் வென்ற அளகங்களை யுடையதாகி எப்பொழுதும் நீரோட்டமுடையதாய் அசைந்தாடுகின்ற கருநில ரத்னமாயும், வாக்குகளுக்கு எட்டாததாயினும் (கண்களாலே காண்பதற்கு எளியதாய்) பாலசந்திரனைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் மலர்ந்த முறுவலாயும், பசுக்களாகிய ஜீவர்களுக்கு நாயகரான பரமசிவனுடைய கண்களுக்கு இன்பமளிக்கும் பொருளாவதற்கு உரியதாகி, பனீமலையின் பேருக அமைந்த பொருள் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது.

அடியார்களின் மனதிலே வந்துறைவதால் அவர்கள் மனம் பெருமை கொள்கின்றது; கருமையும் ஒளியும் பெற்று விளங்கும் வண்டுகளின் கர்வத்தை அளக்கத்தால் போக்குகின்ற நீலரத்னமாகின்றது; வாக்குகளின் கர்வத்தை யடக்கி கண்களுக்கு கர்வத்தையளிக்கின்றது. ஆகலால் தேவிதீன் உருவம் பரமசிவனையும் தன் வசப்படுத்தும் திறமையுடையதாகி, அவருடைய கண்களுக்கு பரமசுகத்தைத் தருவதாகின்றது.

**घनश्यामान्कामान्तकमहिपि कामाक्षि मधुरा-
न्दशां पातानेतानमृतजलशीताननुपमान् ।
भवोत्पाते भीते मयि वितर नाथे दृढभव-
न्मनश्शोके मूके हिमगिरिपिताके करुणया ॥ ५४ ॥**

54. காமலை அழித்தவரான பரமசிவனுடைய ராணியே! காமாக்ஷி யே! (என்) பிராட்டியே! இமயமலைமேல் விளங்கும் வெற்றிக்கொடியே! கார்மேகங்களைப் போல கருநிற முடையவையும், இனிமை யுடையவையும், அமுதமாகிய (நீர்த் திவலைகளால்) நீரால் குளிர்ச்சி யுடையவையும் ஒப்பற்றவையாயுமள்ள கண்ணேக்கத்தின் வீழ்ச்சிகளாகிய இந்த அருவிகளை, ஸம்ஸாரமாகிய பேராபத்திலே அகப்படுக்கொண்டு பீதியுடையவனுகி மனதிலே விலைத்த துயரங்களை யுடையவனுன இந்த ஊமையான என்மீது (முகன்மீது), கருணையோடு பாயும்படி செய்வாயாக.

அருவிபோல் நிரந்தரமாக அமிர்தமயமான கடாக்ஷங்கள் பாய்ந்தால் மட்டுமே, ஸம்ஸார வெக்கையாலே தவித்து, துண்பங்களால் மனமும் வாக்கும் ஸ்கம்பித்து, உடலும் நடங்குகின்ற நிலைவிலுள்ள நான் உமக்கு ஆட்செய்துகொண்டிருக்க இயலும் என்கிறீர்.

· நான் மந்஦ான் ஭வனி஗லவந்஧ாகுலधியா
மஹாந்஧ய் ருந்஧ாநாமமிலபிதச்தாநலதிகாமு ।
சரந்தீ கம்பாயாஸ்தாத்முவி ஸவித்ரீ திஜ஗தீ
ஸராமஸ்தா நித்ய ஸரமதநஜீவாதுகலிகாமு ॥ ५५ ॥

55. ஸம்ஸாரமாகிய கழுத்துக்கட்டினாலே கலங்கிய புத்தியடையவர்களாய் (லகான், கடிவாளம் முதலிய கட்டுகளால் கலங்கிப்போய் சோர்வுற்று விழுங் குதிரைகளைப் போல) மந்த புத்தியடையவர்களாயினும் (உம்முடைய பாதங்களிலே) விழுந்து நமஸ்கரிப்பவர்களின் பெரிய (மூல) அஞ்ஞானமாகிய குருட்டுத் தனத்தைத் தடுத்து நீக்குகின்ற தாயும், விரும்பிய விருப்பங்களை யெல்லாம் அதிகமாக உதவுகின்றதாயுமுள்ள ‘ஸந்தானலதை’ என்னும் கற்பகக் கொடியாகி, (நம்மை நோக்கி) கம்பாநதிக் கரைப் புறத்திலே உலாவி வருகின்றவனும், மூவுலகங்களையும் பிறப்பிக்கின்ற வனும், மன்மதனை யழித்தவரான பரமசிவனைப் பிழைப்பிக்கும் ம்ருதலஞ்ஜீவனி மூலிகையின் கொழுந்தாகியவனுமான (சொல்லொன்னாத தன்மையளான) அந்த தேவியை எப்பொழுதும் இடைவிடாது நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

தேவி ஒப்பற்றதோர் ஒஷதி; இந்த ஒஷதியின் அஷவேர் மேலே பட்டால் பிறவிக் குருடனுக்கும் கண்ணென்று உண்டாகும்; மூர்ச்சை நீங்கி புறத்தெளிவு உண்டாகும்; கழுத்தை யழுத்தும் சுமைக்கட்டும் நீங்கிவிறும்; இந்த மூலிகையின் தளிர்தான் மன்மதனை வெல்லும் சக்தியைப் பரமசிவனுக்கு அளித்தது; மூவுலகும் பிறப்பதற்கும் இந்த மூலிகையே காரணம்; இதன் வேர்ப்பற்றிலே விழுந்து நாழும் சிழைப்பதற்கென்றே இது மெல்ல கம்பாநதிக் கரையின் மேட்டுலே உலாவி ருவது அதிசயமல்லவா? நினைக்குமுன் கண்முன்னே

வந்து தோன்றும் இம்மூலிகையை என்றும் மனதினால் சிந்திப்போ மாக. மோந்தால் ஸ்வஸ்தமாக்கும் ஒஷ்டிபோலன்றி நினைத்தாலே ஸ்வஸ்தமாக்கும் மூலிகை இது; பர்வதத்தை நாடிப் போகவேண்டாம்; ஏனெனில், இம் மூலிகை ஆர்த்தனை நாடி அவனிருக்குமிடத்திற்கே வந்து உதவுகின்றது.

**பரா வி஦ா ஹ்யாஶ்ரிதமदநவி஦ா மரகத-
ப்ரமாநிலா லிலாபரவஶிதஶூலாயு஧மநா: ।
தமஃபூர் ஦ூர் சரணநதபௌர்஦ரபுரி-
ஸ்ரூபாக்ஷி காமாக்ஷி கமலதரலாக்ஷி நயது மே ॥ ५६ ॥**

56. தன் இருதயத்திலே காமகலையானது நன்கமையப் பெற்றவளாய் (காமகலை முழுவதையும் தன் மனதாலே உணர்ந்தவளாய்) சிறந்த ஸ்ரீவித்யா ஸ்வரூபிணியாக விளங்குகின்றவரும், மரகத மணியின் காந்தியைப் போல நீல நிறமுடையவரும், சூலாயுதத்தையுடையவரான பரம சிவனுடைய மனதை விளையாட்டாகவே தன் வசப்படுமாறு செய்தவரும், மானின் விழிகளைப்போன்ற விழிகளையுடைய தேவேந்திர லோகத்துப் பெண்களைத் தன் பாதங்களிலே வணங்குவோர்களாகக் கொண்டவரும், தாமரையைப்போல மெல்ல அசைந்து ஒளிரும் (மிளிரும்) கண்களையுடையவருமான காமாக்ஷியானவள் என்னுடையதான அஞ்ஞான இருளின் திரளை வெகுதூரத்திற்கு அப்பால் போகும்படி விரட்டி விடுவாளாக.

**அஹ்தார்க்யா மத்க் கவலயதி ஹ ஹந்த ஹரிணி
ஹடாஸ்வித்ரூப் ஹரமஹிபி ஸஸ்யாக்கரமஸை ।
கடாக்ஷவ்யாக்ஷைப்பிரகடஹரிபாபாணபடலை-
ரிமாமுஞ்சைருஞ்சாட்ய ஜ்ஞதிதி காமாக்ஷி குப்யா ॥ ५७ ॥**

57. ஹரதேவரான பரமசிவனுடைய ராணியே! காமா க்ஷியே! ஸம்வித்ஞானத்தின் வடிவான இந்த முளைப்பயிரை

என்னுடையதான அகந்தை (அகங்காரம்) என்னும் பிளை மானுனது தெரியமாக வந்து தின்னுகின்றதே! ஆ! ஜோ! (நாற்புறமும் செலுத்தும்) கடைக்கண்ணின் தோக்குகள் என்று பிரசித்திபெற்று நெருக்கமாக எறியப்படுகின்ற இந்திர நீலக்கர்களால் இந்த (அகங்காரமாகிய) மானை இந்த கூணமே கிருபைகொண்டு வீரட்டியோட்டுவாயாக.

बुधे वा मृके वा तव पतति यस्मिन्क्षणमसौ
कटाक्षः कामाक्षि प्रकटजडिमक्षोदपटिमा ।
कथंकारं नास्मै करमुकुलचूडालमुकुटा
नमोवाकं ब्रूयुर्नमुचिपरिपन्थिप्रभृतयः ॥ ५८ ॥

58. காமாக்ஷியே! புத்தமானானாலும் சரி, ஊமையானாலும் சரி, எவனெருவன் மீது பிரபலமான (ஜடத்தனத்தை) அஞ்ஞானத்தையழிக்குங் திறனுடையதான உம்முடைய இந்தக் கடாக்ஷமானது கூணப்பொழுது விழுகின்றதோ, அவன் பொருட்டு, (நமுசியை எதிர்த்துப் போர் புரிந்து அவனையழித்தவனு) தேவேந்திரன் முதலானவர்கள், தங்கள் திருமுடிகளிலேயுள்ள கிரீடங்களின்மீது சூட்டிய (பூமொட்டு களைப்போல) சூடாமணிகளைப் போல தங்கள் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டிருப்பவர்களாய், ‘நம:’ என்னும் வார்த்தைகளைச் சொல்பவர்களாக ஏன் இருக்கமாட்டார்கள்?

தேவியின் கடாக்ஷத்தைப் பெற்றவர்களில் அறிவாளி, அறிவில் வாத ஊமையன் என்னும் பாகுபாடு இல்லை; முன்புள்ள நீசதையெல்லாம் நீங்கி (தேவியை யொத்தவர்களாகி) இந்திரன் முதலான தேவர்களாலும் போற்றப்பெற்ற பெரு நிலையைப் பெறுவார்கள்.

प्रतीचीं पश्यामः प्रकटरुचिनीवारकमणि-
प्रभासध्रीचीनां प्रदलितषडाधारकमलाम् ।
चरन्तीं सौषुम्ने पथि परपदेन्दुप्रविगल-
त्सुधार्दा कामाक्षीं परिणतपरंज्योतिरुदयाम् ॥ ५९ ॥

59. மிகச் சிறந்த ஒளி பொருந்தியவையான நீலாரம் என்னும் காட்டு நெல்லின் மணிகளினுடைய காந்தியை ஒத்த காந்திகளுக்கு (மங்குதலைத் தருகின்ற) அஸ்தமன திசையைப் போலவும், ஆறு ஆதாரங்களாகிய தாமரைகளை (ஸார்யனைப் போல) நன்றாக மலரச் செய்வதாகவும், ஸாஷாம்னை என் ஒும் நாடியின் வழியே செல்வதாகவும், பரமபதமாகிய சந்திரனிடமிருந்து பெருகி வழியும் அமிர்தத்தால் சுரித்ததாக வும், நன்றாக முதிர்ந்த பரஞ்சோதியின் உதயமாகவும் விளங்கும் காமாக்ஷியைக் கண்டுகொண்டோம்.

குரியன், சந்திரன், அஸ்தமனத்சை, உதயபருவம், ஸாஷாம்னை மிலே செல்லக்கூடிய ஸாக்ஷமதை, ஒளியின் பரப்பு இவ்வாறு முருணுடைய பொருள்களோடு ஒப்புமைபெற்று ஒப்பற்றதாக விளங்குகின்றன என்கிறோம்.

**ஐம்஭ாரதிப்ரமூதியூக்டி: பாடயோ: பீட்யந்தி
கும்஫ாந்வாசாஂ கவிஜநக்தாந்ஸ்வைரமாமயந்தி ।
ஶம்பாலக்ஷ்மீஂ மனி஗ணருचாபாடலை: பிரயந்தி
கம்பாதிரே கவிபரிஷி஦ாஂ ஜம்பதே மாய்ஸிமா ॥ ६० ॥**

60. ஜம்பாஸாரனை யழித்தவனுன தேவேந்திரன் முதலானவர்களின் மகுடங்களை (தன்னுடைய) பாதங்கள் இரண்டிற்கும் அடிநிலையாக (பீடங்களாக)ச் செய்து கொண்டும், கவிகளாகிய ஜனங்களாலே இயற்றப்பெற்ற வாக்குகளின் செழித்த சோலைகளைத் தான் தன்னிச்சைப்படி உலாவுவதற்குரிய பூம்பொழில்களாகச் செய்துகொண்டும், (தான் அணிந்துள்ள அணிகளிலுள்ள) மணிகளின் திரளால் எழுந்த செவ்வொளிகளாகிய பாடலிப் பூக்களால் மின்னற் கொடியின் காந்தியை (கம்பாநதிக் கரையிலே) என்றும் இருப்பதாகச் செய்துகொண்டும், கவிகளின் சங்கங்களுக்குரிய (ஸமூஹங்களுக்குரிய) செல்வத்தின் பேரெல்லையானது (மிகச் சிறந்த பாக்கியமானது) விளங்குகின்றது.

பாதமீடங்களாகும் பேறுகளைத் தேவர்களின் திருமுடிகளுக்கு திருவடிகளாலே அளித்துக்கொண்டும், தன் ஏடுவழிகால் கவிகளின்

பாடல்களுக்கு அழகு செய்துகொண்டும், தான் அணிந்துள்ள அணிகளின் சோபையாலே கம்பா தீரத்தைப் பேரெழில் வாய்ந்ததாகச் செய்துகொண்டும் விளங்கி, இவ்வண்ணம் விளங்குகின்றுள்ள என்று கவிகள் சங்கமிருந்து பாடிக் கொண்டாடும்படி அவர்களுக்குக் காட்சி யளிக்கிறார்கள்.

**चन्द्रापीडां चतुरवदनां चञ्चलापाञ्जलीलां
कुन्दस्मेरां कुचभरनतां कुन्तलोदूतभृजाम् ।
मारारात्मदनशिखिनं मांसलं दीपयन्तीं
कामाक्षीं तां कविकुलगिरां कल्पवल्लीमुपासे ॥ ६१ ॥**

61. சந்திரனைத் திருமுடியிலே சூட்டும் பூமாலை (கண்ணி)யாகக் கொண்டவரும், பரந்த திருமுக மண்டலத்தையடையவரும், (சஞ்சலமுடையவையாகி) மிளிர்கின்ற கடைக்கண்பார்வைகளால் உல்லாஸமாக இருப்பவரும், மூல்லையைப்போன்ற முறுவலையுடையவரும், கொங்கை களின் கனத்தால் சிறிது முன்புறமாக வளைந்த திருமேனியை யுடையவரும், வண்டுகளை (கருங்றத்தாலும் காந்தியாலும்) வென்று ஒழித்த கூந்தலையுடையவரும், (அக்கினிக் கண்ணுல்) மன்மதனை வென்று அழித்தவரான பரமசிவனுக்கு, காதலாகிய அக்கினியை புஷ்டியுடையதாக ஜ்வலிக்கும்படி மூட்டி விடுகின்றவரும், கவிகளின் ஸமூஹங்களுடைய வாக்குகளுக்கு (உரிய பலன்களை அளிக்கின்ற) கற்பகக் கொடியாக விளங்குகின்றவருமான (வர்ணிக்க இயலாத தன்மையுடையவளான) அந்தக் காமாக்ஷியை (அண்டினவனுய், அவளை) உபாஸனை செய்துகொண்டிருக்கிறேன்.

**कालाम्भोदप्रकरसुषमां कान्तिभिस्तिर्जयन्ती
कल्याणानामुदयसरणिः कल्पवल्ली कवीनाम् ।
कंदपरिः प्रियसहचरी कलमपाणां निहन्त्री
काञ्चीदेशं तिलकयति सा कापि कारुण्यसीमा ॥ ६२ ॥**

62. கார்மேகங்களின் காந்தியைத் தன்னுடைய காந்தி களாலே பயமுறுத்தி விரட்டுகின்றதும், (ஸகல) மங்களங்களும் தோன்றுவதற்கான காரணமாக (வழியாக)வுள்ளதும், கவிகளுக்கு (கோரிய பயன்களைத் தருவதான) கற்பகக் கொடியானதும், தோஷங்களை (எல்லாம்) அழிக்கின்றது மான எல்லையற்றதொரு கருணையானது, மன்மதனை யழித்தவரான பரமசிவனுடைய பிரியபத்தினியாய், காஞ்சி நாட்டை (ஒரு திலகம் போல) சிறப்பாக அலங்கரிக்கின்றது.

**ऊरीकुर्वन्तुरसिजतटे चातुरीं भूधराणां
पाथोजानां नयनयुगले पारिपन्थ्यं वितन्वन् ।**
**कम्पातोरे विहरति रुचा मोघयन्मेघशैलीं
कोकद्वेषं शिरसि कलयन्कोऽपि विद्याविशेषः ॥ ६३ ॥**

63. ஒப்பற்றதொரு தனி வித்தையையின் வடிவாகிய தேவியானவள், (மார்பில் எழுந்த) கொங்கைத் தலத்திலே மலைகளின் (கடினத் தன்மையான) திறமையை மெச்சித் தன்னுடையதாக அமைத்துக்கொண்டும், கண்கள் இரண்டிலும் தாமரை மலர்களிடமுள்ள விரோதத்தை விளக்கிக்கொண்டும், (திருமேனியின்) காந்தியாலே மேகங்களின் வரிசையை (தன்மையை)ப் பயனற்றதாகச் செய்துகொண்டும், (கொங்கைகளை யொத்த) சக்கிரவாகப் பக்ஷிகளுக்கு விரோதியான சந்திரனைத் தலையிலே அணிந்துகொண்டும் கம்பாநதிக் கரையிலே விளையாடிக் களிக்கின்றார்கள்.

ஒப்புமை கொண்டவற்றுள் சிலவற்றை அங்கீரித்தும் சில வற்றை திரஸ்கரித்தும் தன்னிச்சைப்படி விளையாடுகின்றார்கள் என்னும் வாரஸ்யம் தோன்றப் பாடுகின்றார்.

**काञ्चीलीलापरिचयवती कापि तापिच्छलक्ष्मी-
र्जाडियारण्ये हुतवहशिखा जन्मभूमिः कृपायाः ।**
**माकन्दश्रीर्मधुरकविताचातुरी कोकिलानां
मार्गे भूयान्मम नयनयोर्मान्मथी कापि विद्या ॥ ६४ ॥**

64. காஞ்சிபுரத்திலே வினோயாடிக் களிக்கின்ற வழக்க முடையவளாகியும், தமாலபுஷ்பத்தின் ஒப்பற்ற காந்தியை யுடையவளாகியும், (ஜடத்தனம்) அஞ்ஞானமாகிய காட்டிலே தீயின் ஜ்வாலையாகியும், கிருபைக்குப் பிறப்பிடமாகியும், இனிய கவிதையீலே வல்லவையான குயில்களுக்கு (கவி களாகிய குயில்களுக்கு) மாமரத்தின் (வஸந்த காலத்திலுண்டான தளிர்களால் எழுந்த) காந்தியாகியும் ஒப்பற்ற தாக விளங்கும் காமகலையின் வடிவமானது என் கண்கள் செல்லும் வழியே (எதிர்கொண்டு வந்து) தோன்றுவதாக.

सेतुमार्तमरतकमयो भक्तिभाजां भवावधौ
लीलालोला कुबलयमयी मान्मथी वैजयन्ती ।
काश्चीभूषा पशुपतिदशां कापि कालञ्जनालो
मत्कं दुःखं शिथिलयतु ते मञ्जुलापाङ्गमाला ॥ ६५ ॥

65. அன்னையே ! ஸம்ஸாரமாகிய கடவிலே பக்திமான் களுக்காக அமைந்த மரகத மயமான அணையாகவும், விநோத மாகப் பறந்துகொண்டிடிருக்கின்றதும் நீலோத்பல மயமானதும் மன்மதனுடையதுமான வெற்றிக் கொடியாகவும், காஞ்சிபுரத்திற்கு அலங்காரமாகவும் (ஒட்டியாணமாகிய அணையாகவும்), பசுக்களான ஜீவகோடிகளுக்கு பதியான பரமசிவனுடைய கண்களுக்குக் கரிய மை தீற்றியதுபோலச் சிறந்து விளங்குவதாகவும் அமைந்த உம்முடைய கடைக்கண்களின் நோக்கங்களாலான அழகிய (கருங்கீல) மாலையானது என்னுடையதான் துக்கத்தைச் சிதறுண்டு அழியும் படி செய்வதாக.

व्यावृणानाः कुबलयदलप्रक्रियावैरमुद्रां
व्याकुर्वाणा मनसिजमहाराजसाम्राज्यलक्ष्मीम् ।
काश्चीलीलाचिह्निरसिके काङ्क्षितं नः क्रियासु-
र्वन्धच्छेदे तय नियमिनां वद्वदीक्षाः कटाक्षाः ॥ ६६ ॥

66. காஞ்சிபுரத்திலே திருவிளையாடல்கள் புரிவதில் இன்புறுகின்றவளே! நீலோத்பல மலர்களின் இதழ்களி னுடைய மேன்மையோடு பகைபூண்டிருப்பதை நன்றாகத் தெரிவித்துக் கொண்டிருப்பவையும், காமனுகை பேரரச னுடைய ஸாம்ராஜ்யமாகை செல்வத்தை விரிவாக விளக்கிக் கொண்டிருப்பவையும், ஒடுக்கமுடையவர்களுக்கு ஸம் ஸாரமாகை பந்தத்தை அறுத்தொழிப்பது என்னும் காரி யத்திலே விரதம் பூண்டு கங்கணங் கட்டிக்கொண்டவை களுமாய் விளங்கும் உம்முடையகடைக்கண்களின் நோக்கங் கள் எங்களுடைய விருப்பத்தைச் செய்து முடிப்பனவாக.

ஒரு யாகத்தைச் செய்து முடிக்கவேண்டு மென்று தொடங்கு கின்றவர்கள் எத்தனை இடையூறுகள் நேர்ந்தாலும் எடுத்த காரி யத்தை முடித்தே தீவுது என்னும் உறுதிகொண்டு கைகளிலே கங்க ணங்களைக் கட்டிக்கொண்டும், நிமிமங்களை மேற்கொண்டவர்களாகை யும், உரிய ப்ரக்ரியைகளை முத்தைகளாலே செய்துகொண்டும், யாகத் திற்கு உதவும் பேரரசரின் பெருஞ் செல்வங்களின் உதவியை பெற நும், உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்றிவார்கள்; தேவியின் கடைக்கண்ணேஞ்கங்களாகை ருத்விக்குள் மேற்கொண்ட கார்யம் ஸம்ஸாரத்தை யழித்தல் என்பது; அது எங்களுக்கு விருப்பமான கார்யம், எங்கள் பொருட்டுத் தொடங்கப் பெற்றது; ஆகையால் அது இனிது முற்றுப் பெறுவதாக என்கிறோம்.

காலம்போடே ஶशிருचி ஦ல் கைக் ரீயன்தி
மध்யேஸௌடாமினி மधுலிஹா் ஸாலிகா் ராஜயன்தி ।
ஹ்ஸாராவ் விக்சகமலே மஜுமுல்லாஸயன்தி
கம்பாதிரே விலஸ்தி நவா காபி காருண்யலக்ஷ்மி: ॥ ६७ ॥

67. கருணையாகை ஒரு புதிய வகைமியானவள் தன் னுடைய கூந்தலாகை கார்மேகத்திலே தாழம்பூவின் மடலா கை (பிறைச்) சந்திரனுடைய ஓளியைக் காட்டிக்கொண்டும், (இடையாகை) மின்னற்கொடியின் மத்தியிலே (தேனுண் னுகின்ற) வண்டுகளாலான (கருநீல) மாலையை

ஒளிரும்படி. செய்துகொண்டும், (திருவடிகளாகிய) விரிந்த தாமரை மலரிலே ஹம்ஸங்களின் (நூபுரங்களின்) ஒலியை அழகாக எழுப்பிக்கொண்டும் கம்பாநதியின் கரையிலே நன்றாக விளங்குகின்றார்கள்.

கம்பாநதிக் கரையிலே ஒரு புதிய பூங்கொடி சிறந்து விளங்குகின்றது. அதன் உச்சிப் பாகத்திலே (தேவியின் சூடாமணியாக அமைந்த பிறைச் சந்திரனுகிய) தாழைமடல் கரிய இலைகளின் (கூந்த வின்) இடையே காணப்படுகின்றது; மின்னற்கொடி போன்ற அதில் இடைப்பாகத்திலே கரியபூக்களின் மாலைபோன்ற திருமேனி (வேணி) யானது தோன்றுகின்றது; அதன் அடிப்பாகத்திலே, ஹம்ஸங்கள் (நூபுரங்கள்) சப்தித்துக்கொண்டு தங்குகின்ற தாமரைமலர்கள்; இவ்வாறு ஒரு கொடியிலே மூவகைப்பூ அமைந்தது ஓரதிசயம். தேவீ வகுமிபோல்விளங்குகிறார்கள் என்பதையும் சிலேகையால்விளக்குகிறார். வகுமியானவள் கார்மேகம் போன்ற திருமாவின் மேனியிலே தாழைமடல்போலவும், திருமாவின் மார்பின் கீழுள்ள கரியரோம ராஜியை பிரகாசிக்கும்படி செய்யும் மின்னலொளிபோலவும், தாமரை போன்று அலர்ந்த மார்பிலே ‘அகலகில்லேன்’ என்று சப்தித்துக் கொண்டு உறைகின்ற ஹம்ஸம் போலவும் விளக்குகிறார்கள்.

चित्रं चित्रं निजमृदुतया भर्त्सयन्पल्लवालीं
पुंसां कामान्भुवि च नियतं पूर्यन्पुण्यभाजाम् ।
जातः शैलान् तु जलनिधेः स्वैरसंचारशीलः
काञ्चीभूषा कलयतु शिवं कोऽपि चिन्तामणिमे ॥ ६८ ॥

68. ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்! இதோ ஓர் அற்புதமான சிந்தாமணி காஞ்சீபுரத்திற்கு (ஒட்டியாணத்திற்கு) அலங்காரமாக விளங்குகின்றது; இது (பிரஸித்தமான சிந்தாமணியைப்போல) திருப்பாற்கடலினின்று பிறந்ததன்று; மலையிலே (ஹிமவாணிடத்திலே) பிறந்தது; (ஜடப்பொருளான அந்த சிந்தாமணியைப் போலாது) இது தன்னிஷ்டப்படி எங்கும் செல்கின்ற தன்மையையுடையது; (ஆகையால்) புண்ணியங்களை யுடையவர்களான மனிதர்களுக்கு (அவர்

கள் எங்கே இருந்தாலும் அவர்களிடம் சென்று) பூமியிலே ஒழுங்காக இடைவிடாமல் (அவர்கள் நினைக்கவேண்டிய அவசியமின்றியே) அவர்களுடைய அபீஷ்டங்களை யெல் லாம் நிறைவேற்றுகின்றது. (சிந்தாமணியோ தன்னை யடைந்தவர்களின் அபீஷ்டங்களை அவர்கள் சிந்தனை செய்தால் மட்டுமே நிறைவேற்றுகின்றது); (சிந்தாமணியைப் போல கடினவஸ்துவாக இராமல்) தளிர்களின் வர்க்கத் தையே தன்னுடைய மென்மையால் அச்சுறுத்திக்கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்த அற்புதமான சிந்தாமணியானது எனக்கு மங்களத்தை (பரமசிவனை) அளிப்பதாகுக.

ताम्रास्भोजं जलदनिकटे तत्र बन्धूकपुष्पं
तस्मिन्मल्लीकुसुमसुषमां तत्र वीणानिनादम् ।
व्यावृष्टाना सुकृतलहरी कापि काश्चीनगर्या-
मैशानी सा कलयतितरामैन्द्रजालं विलासम् ॥ ६९ ॥

69. எது (அலைமேலலையாகப் பெருகும்) நல்வினைப் பயனுகிய வெள்ளமாகி ஒப்பற்றதாய் காஞ்சிபுரத்திலே விளங்குகின்றதோ, சசானராகிய பரமசிவனுடையதான் அந்த வெள்ளமானது (கூந்தலாகிய) கார்மேகத்தின் அரு காமையிலே (திருமுக மண்டலமாகிய) செந்தாமரை மலரையும், அங்கேயே (அந்தத் திருமுக மண்டலத்திலே சிவந்த உதடுகளாகிய) செம்பரத்த மலரையும், அதனுள்ளே (பல் வரிசைகளாகிய) மூல்லையரும்புகளின் (வெண்மையான) ஒளியையும், அங்கேயே (அந்த உதடுகளுக்கு உள்ளேயே, சூரலாகிய) வீணையின் இன்னைவியையும் நன்றாக விளங்குமாறு செய்துகொண்டு, இந்திரஜாலத்தின் முழுத்திறமையை மிக நன்றாக விளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆகாசத் தாமரை, அத்தாமரைகிலே ஒரு செம்பரத்தம்டு, அதனுட்புறத்திலே மல்லிகை மொட்டுகள்; அவற்றின் வழியே வருகின்ற விணையோவி என்று இவ்வாறு இந்திரஜாலம் செய்யும் பரமசிவ

ஞடைய பத்தினியாக, காஞ்சிபுரத்து மக்கள்முன் தேவியானவள் அற்புதமாகத் தோன்றுகிறார்கள்.

அஹாராஂஶ திரி஦ஶஸ்தாமாஶ्रயே சாதகாநா-
மாகாಶோபர்யபி ச கலயநாலய் துங்மேஷாம் ।
கம்பாதிரே விஹரதிதரா காமதேநு: கவீநா
மந்஦ஸ்மேரோ மதனநி஗மப்ரகியாஸ்ப்ராய: ॥ 70 ॥

70. சாதகப் பக்ஷிகளுக்குத் தஞ்சமாகவுள்ள கூந்தலாகிய மேகத்திலே (மூன்றுவது பருவமாகிய யெளவனத்தையே எப்போதும் உடையவர்களான) தேவர்களின் ஸமூஹங்களுக்கு உணவாகிய அயிர்த்தத்தின் பாகமாகிய சந்திரனின் பிறையை அளித்துக்கொண்டும், (நுண்ணிய இடையாகிய) ஆகாசத்தின்மீதும் இந்தத் தேவர்களுக்கு உயர்ந்தவாஸ்தவத்தை (தன் நாபீப் பிரதேசத்தை) அளித்துக்கொண்டும், மெல்லிய புன்முறுவலை யுடையதாயும், மன்மதாஞ்சையை வேதமாகிய காமசாஸ்திரத்திலே வகுக்கப் பெற்ற கார்யங்களின் அனுஷ்டான முறையே உருவெடுத்தாற் போன்றதாயும், கவிகளுக்கு விரும்பியவற்றை யெல்லாம் சுரக்கும் காமதேநுவானது கம்பாநதிக் கரையிலே மிகவும் களிப்புற்று உலாவுகின்றது.

அார்஦்஧஭ूதேரவிரலக்டைராதலோலாவிலாஸை-
ராஸ்஥ாபூர்ணீராதிகாந்தபலைரங்கிதாம்மோஜஶில்பை: ।
காந்தைலக்ஷ்மிலலிதம்வநை: காந்திகைவல்யஸரை: ।
காஶமல்ய ந: க஬லயது ஸா காமகோடி கடாக்ஷை: ॥ 71 ॥

71. (வர்ணிக்க வொண்ணுதவளான) அந்தக் காமகோடி யானவள், இடையருது பெருகுகின்ற கிருபையாகிய வெள்ளத்தால் ஈரித்திருப்பவையும், விளையாட்டிலே உற்சாகத்தைப் பெற்றவையாகி (அவ்விளையாட்டில்களாலே பக்தர்

களுடைய) ஆசைகளை நிறைவேற்றுகின்றவையும், வளைந்த தாமரை மலர்களின் வடிவங்களால் அசைந்தாடுங் தன் மையை அதிகமாக வடையவையும், காந்தியின் தனிப்பட்ட தான் செழிப்பை (அதாவது, காந்தியின் முழுமையை) யடையவையும், செல்வத்திற்கு (ஸ்ரீ தேவிக்கு) அமைந்த அழகான உறைவிடங்களாய் அழகு வாய்ந்தவையுமான கடைக்கண்ணேக்கங்களால் எங்களுடைய மாசுற்ற தன் மையை ஓழித்துவிடுவாளாக. (ஊனிலக்ஷ்மிலிதமங்களை: என்பது பாடமானால், ‘ஸரஸ்வதிக்கும் ஸக்ஞமிக்கும் அழகிய வாஸஸ்தானங்களாகிய இரண்டு கண்களைச் சேர்ந்தவையும்’ என்று பொருள் கொள்ளலாம்.)

आधून्वन्त्यै तरलनयनैराङ्गजीं वैजयन्ती-
 मानन्दिन्यै निजपदजुषमात्काश्चीपुरायै ।
 आस्माकीनं हृदयमखिलैरागमानां प्रपञ्चै-
 राराध्यायै स्पृहयतितरामादिमायै जनन्यै ॥ ७२ ॥

72. மன்மதனுடையதான வெற்றிக் கொடியை (தம் முடையதான) அசைந்து மிளிர்கின்ற கண்ணேக்கங்களால் (காற்றிலே போல) படபடவென்று அடித்துக்கொண்டு விளங்கும்படி செய்தும், (தம்முடைய) திருவடிகளை யடைந்தவர்களுக்கு ஆனந்தத்தை யளித்துக்கொண்டும், வேதாக மங்களாக விரிந்த நூல்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு பழிக்கத் தக்கவளாகியும், முதன்மையாகவுள்ள தாயாகியும் காஞ்சிபுரத்தை யடைந்த காமாக்ஷியை எங்களுடையதான மனம் மிகவும் விரும்பிப் போற்றுகின்றது.

दूरं वाचां त्रिदशसदसां दुःखसिन्धोस्तरित्रं
 मोहक्षवेलक्षितिरुहवने कूरधारं कुठारम् ।
 कम्पातीरप्रणायि कविभिर्बर्णितोद्यच्चरित्रं
 शान्त्यै सेवे सकलविपदां शांकरं तत्कलत्रम् ॥ ७३ ॥

73. மூன்றாவதான யெளவன பருவத்தையே எப்போ தும் உடையவர்களான தேவர்களின் சபையிலுள்ளவர்கள் (ஸ்துதிகளாகக்) கூறும் வாக்குகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட-வளாயும், துன்பமாகிய ஸமுத்ரத்தின் அக்கரைக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் ஒடமாயும், அஞ்ஞானமாகிய படர்ந்த மரங்களையுடைய காட்டிலே (அதை யழிக்கின்ற தான்) கூரிய முனையுடைய கோடரியாயும், கம்பாநதிக் கரையிலே ஆசைகொண்டவளாயும், கவிகளால் வர்ணிக்கப் பெற்ற சிறந்த நடத்தையை யுடையவளாயும், (மங்களங்களையே புரிபவளாயும்) மங்களங்களையே தருகின்ற பரம சிவனுக்கு உரியவளாயும், அந்தப் பரமசிவனுடைய பத்தினி யாயும் விளங்கும் காமாக்ஷியை, எல்லாத் தீங்குகளும் ஒழியும்பொருட்டு, நான் அடிபணிந்து ஆட்செய்கின்றேன்.

**ஶஷ்டிக்ருத்ய பிரதிதிகுடில் கல்மण் ப்ராதி஭ஶ்ரி-
ஶுண்டிரத்வं நிஜபदஜுபாஂ ஶूந்யதந்஦்ர் ஦ிஶந்தி ।
துண்டிராக்ஷே மஹதி விஷயே ஸ்வர்ணவூषிப்ராதி
சண்டி ஦ேவீ கல்யதி ரதி சந்஦ிரசூடு ॥ 74 ॥**

74. இயல்பாகவே (வாலீப் போல) கோணலாகிய தோஷத்தை வெட்டியெறிந்தும், தெள்ள றிவாகிய (பிரதிபையாகிய) செல்வத்தின் சிறப்பைத் தம்முடைய திருவடிகளையடைந்தவர்களுக்குச் சோம்பலின்றி அளித்துக்கொண்டும், (துண்மூரம்) தொண்டைமண்டலம் என்னும் பெரிய நாட்டிலே பொன்மழை பெய்யும்படி செய்துகொண்டும், ஊடலிலே கோபங்கொள்கின்றவளான தேவியானவள் சந்திரனைச் சூடாமணியாகச் சூட்டிக்கொண்டவரான பரமசிவனிடத்தில் (அவ்லூடலால்) காதலை யுண்டுபண் நூகிருள்.

பிரண்யகாலத்திலே ஊடலைத் தணிப்பதற்காகத் தம்முடைய திருவடிலே தலைவணங்கும் பரமசிவனைக் கண்ணெடுத்து நோக்காமல் கோபங்கொண்டு வேற்றுமுகமாகி, தன்னுடைய அடியார்களுடைய இயற்கையாயுள்ள குற்றங்களைக் களைந்தும், அவர்களுக்கு ஞானத்தை

யளித்தும், தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள நாடு முழுவதிலும் பொன்மழு
பொழியும்படியும் கடைக்கண்ணுலே அருளுகின்றன. ஆகவே, தேவை
யின் ஊடலால், அடியார்களுக்கும் நாடு முழுவதிற்குமே லாபம்;
ஊடல் காமத்திற்கு இன்பம்' ஆதவின், பரமசிவனுக்கும் பரமலாபம்
ஏன்கிறார்.

யேந ஖்யாதோ ஭வதி ஸ ஗ृही பूरुषो மेरுधநா
யदृदक्षोणे மदननिगमप्राभवं वोभवीति ।
यत्प्रीत्यैव त्रिजगदधिषो जृम्भते किंचानः
कम्पातीरे स जयति महान्कश्चिदोजोविशेषः ॥ ७५ ॥

75. எந்தத் தேஜோமயப் பொருளை (பத்தினியாக)க்
கொண்டதால் (வருணிக்க வொண்ணுதவரான) எந்தப்
பரமசிவன் (இல்லறமுடையவராகவும்) கிருகஸ்தாசிரமத்தை
யுடையவராகவும் பெளருஷம் நிறைந்தவராகவும் (பரம
புருஷங்கவும்) மேருமலையை வில்லாக ஏந்தியவராகவும் பிர
ஸித்தி பெற்று விளங்குகின்றாரோ, எந்தத் தேஜோமயப்
பொருளின் கடைக் கண்ணிலே காம சாஸ்திரத்தின் பெரு
மையானது நன்றாக அமைந்துள்ளதோ, எந்தத் தேஜோமயப்
பொருளின் அன்பினுலேயே கருமித்தனமுடைய ஏழையும்
மூவுலகங்களையும் ரக்ஷிக்குங் தலைவனுகச் சிறப்புறுகின்றாரே,
அந்தத் தேஜோமயமான ஒப்பற்ற தனிப் பெரும்பொருளா
னது கம்பாநதிக் கரையிலே விளங்குகின்றது.

धन्या धन्या गतिरिह गिरां देवि कामाक्षि यन्मे
निन्द्यां भिन्द्यात्सपदि जडतां कल्मषादुन्मिषन्तीम् ।
साध्वी माध्वीरसमधुरताभजिजनी मञ्जुरीति-
र्वाणोवेणी झटिति वृणुतात्सर्वधुनीस्पर्धिनी माम् ॥ ७६ ॥

76. தேவையே! காமாக்ஷியே! என்னுடைய வாக்குகளின்
போக்கானது, பாபங்களாகிய தோஷத்தினின்று பெருகு
கின்றதான் இகழ்தற்குரிய அஞ்ஞானத்தைப் பிளங்தெறி

யுமேயானால், அது அதிக பாக்கியசாலியோகும்; (ஆகையால்) தேனின் இன்சுவையை சுவையற்றதாக்குகின்ற இனிமை வாய்ந்தவளும் மென்மையும் அழகும் பொருந்திய நடத்தை யடையவளும் நற்குணமுடையவளும் (இவற்றுல்) தேவலோகத்து நதியாகிய கங்கையோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவளை (இனிமையிலும் குணத்திலும் போக்கி லும்) வெல்கின்றவளுமான வாக்குகளின் பெருவெள்ளம் என்னும் மங்கையானவள் இப்பொழுதே என்னை (நாயகனாக) வரிப்பாளாக.

**யस्या वाटी हृदयकमलं कौसुमी योगभाजं
यस्याः पीठी सततशिशिरा शीकरैर्माकरन्दैः ।
यस्याः पेटी श्रुतिपरिचलन्मौलिरतस्य काञ्ची
सा मे सोमाभरणमहिषी साधयेत्काञ्छितानि ॥ ७७ ॥**

77. எவளுடைய புஷ்பமயமான பொழிலானது யோகிகளினுடைய (ஞானத்தைப் பெற்றவர்களுடைய) உள்ள மாகிய தாமரையோ, எவளுடைய பீடமானது (வீற்றிருக்கும் ஆஸனமானது) மகரந்தைப் பொடிகளாகிய குளிர்ந்த திவலைகளால் (ஸஹஸ்ரதள பத்மத்திலே தேவி வீற்றிருப்பதால்) எப்பொழுதும் குளிர்ச்சியுடையதோ, வேதங்களின் திருமுடிகளாகிய உபநிஷத்துகளிலே விளங்குகின்ற ரத்னத்திற்கு (திருவடியாகிய ரத்னத்தை வைப்பதற்கு) எவளுடைய நகைப் பெட்டியாக காஞ்சிபுரமானது விளங்குகின்றதோ, அத்தகையவளாய் சந்திரனை (திருமுடியிலே) பூஷணமாகப் பூண்டவரான சந்திர மெளீசுவரருக்கு ராணி யான வள் (காமாக்ஷியானவள்) என்னுடைய விருப்பங்களை நான் பெறுமாறு அருளுவாளாக.

**एका माता सकलजगतामीयुषी ध्यानमुद्रा-
मेकाग्राधीश्वरचरणयोरेकतानां समिन्धे ।
ताटङ्कोद्यन्मणिगणरुचा ताम्रकर्णप्रदेशा
तारुण्यश्रीस्तवकिततनुस्तापसी कापि बाला ॥ ७८ ॥**

78. ஒப்பற்ற வொரு இளம்பெண் னைவள், உலகங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு தனித் தாயாகியும், தியானஞ் செய்வதின் அடையாளங்களையுடையவளாயும், தாடங்கங்கள் என்னும் காதோலீகளிலே (மினிரும்) ஒளி வீசும் ரத்னங்களின் திரள்களுடைய காந்தியாலே சிவப்புற்று விளங்கும் கண்ணங்களையுடையவளாயும், யெளவன பருவத்தின் காந்திகளாகிய பூங்கொத்துகளால் அழகு நிரம்பிய திருமேனியையுடையவளாயும், தவவேடம் பூண்டவளாயும், ஒரு மாமரத்தின் கீழே (அனைத்திற்கும்) ஈசுவரராய் அமர்ந்த பரமசிவனுடைய திருவடிகள் இரண்டிலும் ஒன்றாகும்படி ஊன்றிய மனதை யுடையவளாகவும் சிறப்புற்று விளங்குகிறார்கள்.

எல்லோர்க்கும் தாய் ஆயினும் இளம்பெண் ; அழகு பூத்த இளமையிலே தவவேடம் ; தாடங்கம் முதலிய ஆயரணங்கள் ; அதோடு பரமனைத் தியானஞ் செய்வதின் அடையாளங்கள். என்ன சேராச் சேர்த்தி என்று அதிசயிக்கிறார்.

दन्तादन्तिप्रकटनकरी दन्तिभिर्मन्दयानै-
मन्दाराणां मदपरिणतिं मथनती मन्दहासैः ।
अङ्गुराभ्यां मनसिजतरोरङ्गितोराः कुचाभ्या-
मन्तङ्काश्च स्फुरति जगतामादिमा कापि माता ॥ ७९ ॥

79. உலகங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதியாகிய ஒப்பற்ற தனித்தாயானவள், (தன்னுடைய) மெல்லிய நடை வகைகளால் யானைகளோடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு எதிர்த்து வெற்றி பெறும் செயலை வெளிப்படுத்துகின்றவளாயும், (தன்னுடைய) புன்முறுவல்களாலே மந்தார மலர்களின் செழுப்புடைய மலர்ச்சியை (முதிர்ச்சியை)க் கலக்கி அழிப்பவளாயும், (மனதிலே பிறந்த) காமமாகிய மரத்தின் செழுமை யுடைய முளைகளைப் போன்ற கொங்கைகள் இரண்டாலும் சிறந்து விளங்கும் திருமார்பையுடையவளாயும் காஞ்சி புரத்தினுள்ளே விளங்குகின்றார்கள்.

त्रियम्बककुदुम्बिनीं त्रिपुरसुन्दरीमिन्दिरां
पुलिन्दपतिसुन्दरीं त्रिपुरभैरवीं भारतीम् ।
मतङ्गकुलनायिकां महिषमर्दनीं मातृकां
भणन्ति विबुधोत्तमा विहृतिमेव कामाश्चि ते ॥ ८० ॥

80. காமாக்ஷியே ! விளையாட்டாகக் கொண்ட உன் னுடைய உருவத்தையே ஞானிகளுள் மிகச் சிறந்தோர் மூன்று கண்களையுடைய பரமசிவனுடைய மனைவியென்றும், திரிபுரத்தை யழித்தவருடைய காதலியென்றும், மஹாலக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாக விளங்குகின்றவள் என்றும், வேடர்களுக்குத் தலைவராக விளங்கிய பரமசிவனுடைய காதலியென்றும், திரிபுரத்தையழித்த பயங்கர மூர்த்தியாகிய பைரவரின் பத் தினியென்றும், பாரதீதேவி யென்றும், மதங்க முனிவரின் வமிசத்தை (அவதரித்ததால்) விளங்கச் செய்த தலைவியென்றும், மஹிஷாஸுரனை அழித்தவள் என்றும் அகரம் முதலாகிய எழுத்துகளின் ஸ்வரூபமாக விளங்கும் மாத்ருகை என்றும் (ஒன்றுன் ‘ஸத்’தைப் பலவாறு விப்ரர்கள் கூறுவது போன்று) பலவாறு கூறுகிறார்கள்.

महामुनिमनोनटी महितरम्यकम्पातटी-
कुटीरकविहारिणी कुटिलबोधसंहारिणी ।
सदा भवतु कामिनी सकलदेहिनां स्वामिनी
कृपातिशयकिंकरी मम विभूतये शांकरी ॥ ८१ ॥

81. பெரிய முனிவர்களின் மனமாகிய மேடையிலே நடிக் கும் நாட்டியப் பெண்ணும், மிகச் சிறந்த அழகுவாய்ந்த கம்பாநதிக் கரையிலுள்ள கோயிலிலே இன்புற்றிருப்பவரும், கோணலான புத்தியை அழித்தொழிப்பவரும், எல்லா ஜீவர்களுக்கும் (உயிர்களுக்கும்) பிராட்டியும், கிருபை என்னும் அளவுகடந்த திறமையுடைய வேலைக்காரியையுடையவரும், மங்களங்களைச் செய்யும் பரமசிவனுடைய காதலியு

மான காமாக்ஷி எப்பொழுதும் என் மேன்மையின் பொருட்டு
(எனக்கு ஜூச்வர்யத்தை யளிப்பவளாக) விளங்குபவளாக.

ஜଡா: பிரகृதிநிர்஧நா ஜனவிலோचனால்துடா
நா ஜனனி வீக்ஷண் க்ஷணமவாப்ய காமாக்ஷி தே ।
வசஸ்ஸு மधுமாधுரீ பிரகடயந்தி பௌர்஦ரி-
வி஭ுதிஷு வி஡ம்வநா வபுषி மாந்மரீ பிரகியாம் ॥ ८२ ॥

82. அன்னையே! காமாக்ஷியே! உம்முடைய திருக்கண் னேக்கத்தை கூணப்பொழுது பெற்றதுமே, ஞானமே யில் லாமல் ஜடத்தன்மையுடையவர்களாய், பிறவியிலே தரித் திரர்களாய், மனிதர்கள் காண்பதற்கு அருவருப்பு அடை யும்படியான ரூபமுடையவர்களாய் இருக்கும் மனிதர்களும் வாக்குகளிலே தேனின் இனிமையையும் (மனதிலே) இந்திர னுடைய செல்வங்களிலே (அவற்றினும் சிறந்த செல்வங்களையுடையவர்களாதலால்) பரிமாஸபுத்தியையும், உடலிலே மன்மதனுக்குரிய அழகின் சிறப்பையும் விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

஘நஸ்தநத்டஸ்஫ுடஸ்஫ுரிதகஞ்சுலீசஞ்சலி-
குத்திரிபுரஶாஸநா சுஜநஶிலிதோபாஸநா ।
ஈஶா: ஸரணிமங்குதே மம கடா நு காஞ்சிபுரே
பரா பரமயோगிநா மனஸி சித்கலா புஷ்கலா ॥ ८३ ॥

83. பரமயோகிகளுக்கு (ஞானிகளுக்கு) மனதிலே சிறந்து விளங்குகின்றவளாயும், பூர்ண சித்கலாஸ்வரூபினீயாயும், பெருத்த கொங்கைத் தலத்தாலே தெளிவாகக் காணப்படுகின்ற கச்ச என்னும் ரவிக்கையாலே திரிபுரத்தையும் வென்று அதிகாரஞ் செலுத்தியவரான பரமஸிவ னுடைய மனேதிடத்தைக் குலைப்பவளாயும், நல்லோர்கள் புரியும் [(பொஸ்னைகளை) வழிபாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ப

வளாயும் விளங்கும் காமாக்ஷியானவள், காஞ்சிபுரத்திலே
என் கண்கள் இரண்டும் செல்கின்ற வழியிலே எப்பொழுது
தான் எதிர்ப்படுவாளோ? (என் கண்ணேக்குகளைத் தன்
ஷிடத்திலே வயிக்கும்படி செய்வாளோ?)

க்விந்திரூபீ
நிருத்தாஜரி நி஖ிலலோகரக்ஷாகரி ।
மன்பத்திரியசி மதநஶாஸனப்ரேயசி
மஹாஞ்ஜரியசி மம வஶாத்ஸ்து நேதியசி ॥ ४४ ॥

84. (பகவத் பாதர்கள்போன்ற) சிறந்த ஞானிகளின்
மனதிலே நடமாடுகின்றவர்களும், காஞ்சிபுரத்தைக் கோயிலா
கக்கொண்டவர்களும், இடையருது பாயும் கருணையாகிய அரு
வியையுடையவர்களும், உலகங்களையெல்லாம் பாதுகாப்பவர்களும்,
மனதின் ஸஞ்சாரத்திற்கு (மனதால் அடைவதற்கு)
எட்டாதவர்களும், மன்மதனை அடக்கி வெற்றிபெற்றவரான
பரமசிவனுக்குக் காதவியானவர்களும், பெருங்குணங்களாலே
கெளரவும் வாய்ந்தவர்களுமான காமாக்ஷியானவள் என் கண்
ஞுக்கு அருகிலிருப்பவளாய் விளங்குவாளாக.

धनेन न रमामहे खलजनान् सेवामहे
न चापलमयामहे भवभयान् दूयामहे ।
स्थिरं तनुमहेतरां मनसि किं च काञ्चीरत-
सरान्तककुटुम्बिनीचरणपङ्क्तिपोपासनाम् ॥ ४५ ॥

85. செல்வத்திலே இன்புறுவோம் அல்லோம் ; துஷ்டர்
களை அடைந்து (அவர்களுக்கு) ஏவல்புரிவோம் அல்லோம் ;
மனத்தடுமாற்றத்தை அடைவோம் அல்லோம் ; ஸம்ஸாரத்
தைப்பற்றிய அச்சத்தாலே துன்புறுவோம் அல்லோம் ;
மேலும், காஞ்சிபுரத்திலே இன்புறுகின்றவளாய் மன்மதனை
யழித்தவரான பரமசிவனுடைய மனைவியாகிய காமாக்ஷியின்
திருவடிகளாகிய தளிர்களை வழிபடுவதையே மனதிலே நிலை
பெற்றிருக்கும்படி நன்றாக நிரப்பிக் கொள்கின்றேம்.

சுரா: பரிஜநா வபுர்மனஸிஜாய வைராயதே
 திவிஷபனிதம்பினீகுஉதடி ச கேலி஗ிரி: |
 ஗ிர: சுரமயோ வயஸ்தருபிமா ஦ரி஦்ரஸ்ய வா
 கடாக்ஷஸரணை க்ஷண் நிபதித்ஸ்ய காமாக்ஷி தே || ८६ ||

86. காமாக்ஷியே! உம்புடைய கடைக்கண் செல்லும் வழியிலே ஒரு கணப்பொழுது ஒருவன் விழுந்துகிடப்பானு னல், அவன் ஏழையாயினும், அவனுக்குத் தேவர்கள் ஏவல் புரிகின்றவர்கள் ஆவார்கள், (அவனுடைய) தேகம் மன் மதன் (பொருமைகொண்டு) பகைகோள்ளும்படி அழு குடையதாகின்றது; தேவதாளிகளாகிய அப்ஸரஸ்களின் கொங்கைத் தலமும் (அவன்) விளையாடுவதற்கான குன்று களாகின்றன; (அவனுடைய) வாக்குகள் நறுமணமுடையவையாகின்றன; வயதும் யெளவன பருவமாகின்றது.

பவித்ரய ஜगत்ரயிவி஬ுधவோதஜிவாதுமிஃ:
 புரத்ரயவிமர்஦்வः புலககஞ்சுலீடாயிமிஃ: |
 மஹாயவிசக்ஷணைர்யஸநமோக்ஷணைவாக்ஷணை-
 நிரக்ஷராशிரோமணிஂ கருணயை காமாக்ஷி மாம् || ८७ ||

87. மூவுலகங்களிலும் தேவர்களையும் ஞானிகளையும் ஞானத்தால் உயிர்ப்பிக்கின்றவையும், முப்புரங்களையும் அழித்தவரான பரமசிவனுக்கு (மேய் முழுவதிலும் பரங்கிருப்பதால்) மயிர்க்கூச்சமாகிய சட்டையை (அணிந்து கொள்ளும்படி) உதவுகின்றவையும், ஸம்லாரத்தை அழிக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவையும், துன்பங்களினின்று விடுதலை செய்பவையுமான கண்ணேக்கங்களால், காமாக்ஷியே! எழுத் தறியாதவர்களுள் குடாமணிபோல் தலைசிறந்து விளங்கும் சிரக்கர சிரோமணியான என்னைக் கருகைகொண்டு பரிசுத்த ஞக்குவாயாக.

கடா கலித்வேலநா: கருணயை காஶ்விபுரே
 கலாயமுகுலத்விஷ: ஶுभகदம்பூர்ணங்குரா: |
 பயோதரமராலஸா: கவிஜனேஷு தே வந்஧ுரா:
 பஞ்சலிமகுபாரஸா பரிபுதன்த மார்஗ வஶோ: || ८८ ||

88. அன்னையே! (கருநீலவொளியால்) காயாம் டு
 மொட்டுகளின் காந்தியையுடையவையும், நன்மையின் திர
 ளாக வளர்வதற்குக் காரணமான முளைகளாயிருப்பவை
 யும், கொங்கைகளாகிய மலைகளைக்கடந்து வருவதால் மென்
 னடையுடையவையும், கவிகளிடம் பக்ஷபாதமுடையவையும்,
 பழுத்த கிருபையாகிய பழுத்தின் சாறுகளையுடையவையுமாகி
 காஞ்சிபுரத்திலே திருவிளையாடல் புரிகின்றவையாய் (என்)
 கண்கள் செல்லும் வழியிலேயே கருணைகொண்டு எப்
 பொழுதுதான் குவிந்துவிழுகின்றனவோ?

அशோध்யமசலேஷுவ் ஹுட்யனந்஦ந் ஦ேஹிநா-
 மந்ரம஧ிகாஞ்சி தத்கிமபி ரத்முஷ்யோததே |
 அனென ஸமல்குதா ஜயதி ஶங்கரங்க்ஷத்திலி
 கடாஸ்ய மம மானஸ் விஜதி பேடிகாவித்ரமஸ் || ८९ ||

89. மலையிலே தோன்றியதும், (கடைசல் வேலைசெய்து)
 தீட்டமுடியாததும் (தீட்டவேண்டிய அவசியமில்லாததும்),
 (காண்போர்களான) உயிர்களின் மனங்களைக் களிப்பிப்
 பதும், விலை மதிக்கவொண்ணுத்துமான ஒப்பற்றதோர் இரத்
 தினமானது காஞ்சிபுரத்திலே ஒளிவீசுகின்றது; இந்த ரத்
 னத்தால் அலங்கரிக்கப்பெற்று, மங்களங்களைத்தருகின்றவ
 ரான பரமசிவனுடைய மடித்தலமானது மேன்மைபெற்று
 விளங்குகின்றது; இந்த ரத்னத்திற்குரிய பெட்டியாகும்
 அழகிய நிலையை என் மனமானது அடைவது எப்பொழுதோ?

பரமாத்மாபிலூதா ஜயதி நித்யமந்தஶ்ரி
 ஸுவாமி வஹிஶ்ரி பரமஸ்வி஦ேகாத்மிகா ।
 மஹங்கிரபரோக்ஷிதா ஸததமேவ காஞ்சிபுரே
 மமாந்வமஹமதிர்மனसி ஭ாது மாதேஶ்ரி ॥ १० ॥

90. (அகுலஸஹஸ்ராரத்தினின்று) மிகச்சிறந்த அழிர்த மாகப் பாயும் அருவியிலே திளைக்கின்றவளாகவும், எப்பொழுதுமே புவனங்களுக்கு உட்புகுந்துள்ளவளாகவும் (அந்தர்யா மினியாகவும்), (அவற்றிற்கு) வெளியிலும் பரவியிருப்ப வளாகவும், எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததான் ஸம்வித்தானத்தைமட்டுமே தன்னுடைய தனிவடிவாகக் கொண்டவளாகவும் (சங்கரபகவத் பாதர்கள்போன்ற) மஹான்களாலே காஞ்சீபுரத்திலே எப்பொழுதுமே ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றவளாகவும் (கண்களாலே கானும்படி விளங்குபவளாகவும்) மஹேஸ்வரரான பரமசிவன் ‘தான்’ என்னும் உணர்ச்சியோடு (அகங்காரத்தோடு) பாராட்டப்பெற்ற வளாகவும் (மஹேஸ்வரருடைய பராஹந்தாஸ்வருபிணியாகவும்), எவள் விளங்குகிறாரோ அவள் என்னுடைய மனதிலே எந்தாளும் திகழ்வாளாக.

தமோவிபின்஧ாவிந் ஸததமேவ காஞ்சிபுரே
 விஹாரரசிகா பரா பரமஸ்வி஦ுர்வீருஹே ।
 கடாக்ஷனி஗லீட்டங் ஹடியடுட்டந்தாவல்
 சிர் நயது மாமக் திபுரவைரிஸீமன்தினி ॥ ११ ॥

91. முப்புரத்தையும் பகைகொண்டு அழித்தவரான பரமசிவனுடைய பத்தினியான பரதேவதையானவள் காஞ்சீபுரத்திலே திருவிளையாடல் டுரிவதில் இன்புறுகின்றவளாகி, அங்கானமாகிய அடர்ந்த காட்டிலே (ஓயாமல்) திரிந்து அலைகின்றதான் என்னுடைய மனமாகிய துஷ்டயானையை (தன்னுடைய) கடைக்கண்ணேக்கங்களாகிய சங்கவி

ஏனாலே மிகச்சிறந்த ஸம்வித் ஞானமாகிய (ஒட்டுமா) மரத் தடியிலே வெகுகாலம் கட்டண்டிருக்கும்படி கெட்டியாகக் கட்டிப்போடுவாளாக.

त्वमेव सति चण्डिका त्वमसि देवि चामुण्डिका
त्वमेव परमातृका त्वमपि योगिनीरूपिणी ।
त्वमेव किल शांभवी त्वमसि कामकोटी जया
त्वमेव विजया त्वयि त्रिजगदम्ब किं ब्रूमहे ॥ १२ ॥

92. ஈதீதேவியே! நீயே சண்டிகாதேவி; தேவியே! நீ சாமுண்டிகையாய் விளங்குகின்றூய்; நீயே மிகச் சிறந்த தாயாகின்றூய்; (பரம அக்ஷரமாகிய பிரணவமாகின்றூய்); நீ தானும் யோகம் புரிகின்றவளாகி யோகினியின் ரூபத்தை யுடையவளாய் விளங்குகின்றூய்; நீயே அல்லவா (சம்பு தேவரின் பத்தினியாகிய) சாம்பவி; (காமங்களுக்கு எல்லை நிலமாயிருக்கும்) காமகோடியாகிய நீ ஜைய (வெற்றிமகள்) ஆகின்றூய்; நீயே (மிகச் சிறந்த வெற்றி வடிவமான) விஜையை; உன்னிடத்திலே மூவுலகும் (உள்ளது); (மூவுல கங்களுக்கும்) அன்னையே! (உன்னைப்பற்றி) நாங்கள் என்ன சொல்வோம்?

நீ எத்தனை விதங்களாக எங்கள் கண்களுக்கு முன் தோன்றி யருளினாலும், உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யறிந்து சொல்லால் விரித் தழை செய்ய இயலாது என்கிறார்.

परे जननि पार्वति प्रणतपालिनि प्रातिभ-
प्रदात्रि परमेश्वरि त्रिजगदाश्रिते शाश्वते ।
त्रियम्बककुदुम्बिनि त्रिपदसङ्ग्निनि त्रीक्षणे
त्रिशक्तिमयि वीक्षणं मयि निधेहि कामाक्षि ते ॥ १३ ॥

93. (எல்லாவற்றினும் சிறந்தபொருளான) பரதேவ ஈதயே! அன்னையே! மலை மகளே! அடிவணங்குவோர் களைக் காக்கின்றவளே! பிரதிபை என்னும் ஞானவொளியை

அளிக்கின்றவளே ! எல்லோரினும் சிறந்த ஈசவரியே ! (பெ
மேசவரரின் பத்தினீயே !) மூவுலகங்களாலும் சரண்புகப்
பெற்றவளே ! என்றும் (அழியாமல்) இருப்பவளே ! முக்
கண்ணரான பரமசிவனுடைய வாழ்க்கைத் துணையியே !
மூன்று பாதங்களாக வசுக்கப்பெற்ற மந்திரத்திலே
பொருந்தியிருப்பவளே ! (திரிபாத் விஷுதி என்னும் சிஷ்கள்
ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திலே கலந்திருப்பவளே ! பக்தி, யோகம்,
ஞானம் ஆகிய மூன்று வழிகளாலும் அடையப்பெற்றவளே !)
மூன்று கண்களையுடையவளே ! (இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி,
ஞான சக்தி ஆகிய) மூன்று சக்திகளுமாகியவளே ! காமா
க்ஷியே ! உன்னுடைய கண்ணேக்கத்தை என்மீது மிகுதியாக
வைப்பாயாக.

**மனोமधுகரोत्सवं வி஦ध்தி மனீषாஜுபா
ஸ்வயंப்ரभவவைக்ரீவிபிநவீதிகாலம்விநி ।
அஹோ ஶிஶிரிதா கृபாமதுரஸேந கம்பாதடே
சராசரவி஧ாயிநி சலதி காபி சிந்மஜ்ஜரி ॥ ९४ ॥**

94. புத்தியால் (ஸ்தோத்திரங்களால்) இன்புறுகின்ற
வர்களுடைய மனங்களாகிய வண்டுகளுக்கு (திருவிழாப்
போன்ற) களிப்பை யளிப்பதும், தானுவே தோன்றியவை
யான வாக்குகளாலாகிய வேதங்கள் என்னும் காட்டு வழி
களிலே தொங்குகின்றதும், கிருபையாகிய இனைய தேனினால்
குளிர்ந்திருப்பதும், சரம் அசரம் ஆகிய இருவகைப்பொரு
ஞக்கும் தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதுமான
(அவற்றை ஸ்ருஷ்டிப்பதுமான) ஒப்பற்றதொரு சித் என்
னும் பூங்கொத்தானது கம்பா நதிக்கரையிலே உலாவுகின்
றது, என்ன ஆச்சர்யம் !

**கலாவாதி கலாமூதோ ஸுகுடஸிமீ லீலாவதி
ஸ்புதாவதி மஹேஶ்வர ஸுவனமோஹனே ஭ாஸ்வதி ।
பிரமாவாதி ரமே ஸदா மஹிதருபஶோभாவதி
த்வராவதி பரே ஸதா ஸுருக்டபாம்புதாராவதி ॥ ९५ ॥**

95. கலைகளையுடையவனை சந்திரனுடைய கலையைத் தன்னுடைய திருமுடியின்மீது உடையவளே! லீலைகளையுடையவளே! மகேசவரரிடத்தில் ஆசைகொண்டவளே! புவனங்களை (யெல்லாம்) மயங்கும்படி செய்வதிலே திறமை வாய்ந்த காந்திகளையுடையவளே! ஒளி பொருந்தியவளே! (லக்ஷ்மீதேவியா யிருப்பவளே! எப்பொழுதும்) போற்றப் பெற்றதான் ரூபத்தின் காந்தியை யுடையவளே! பரப் பிரும் மமான பரமசிவனிடத்தில் அதிவேகத்தோடு சென்று உறை பவளே! (எல்லோரினும் சிறந்தவளான பரதேவதையே!) நல்லோர்களுக்கு அதிகமான கிருபையாகிய அருவி நீர்ப் பெருக்கை யுடையவளே! நான் (உன்னை) எப்பொழுதும் (கண்டுகொண்டே) இன்புறுகின்றேன்.

त्वयैव जगदम्बया भुवनमण्डलं सूयते
त्वयैव करुणार्दया तदपि रक्षणं नीयते ।
त्वयैव खरकोपया नयनपावके हृयते
त्वयैव किल नित्यया जगति संततं स्थीयते ॥ ९६ ॥

96. உலகனைத்திற்கும் தாயாகிய உன்னாலேயே பூமண்டலம் முழுவதும் உண்டாக்கப்படுகின்றது; கருணைபொழிவ தால் சரித்திருக்கும் உன்னாலேயே அந்த பூமண்டலம் பாதுகாப்பையும் அடைகின்றது; மிகு சினங்கொண்ட உன்னாலேயே அது (நெற்றிக்) கண்ணுகிய தீயிலே (ஹோமமாகி) எரிக்கப்படுகின்றது; எப்பொழுதும் உள்ளவளான உன்னாலேயேயன்றே உலகிலே எப்பொழுதும் இடையருது நிலைபெற்றிருப்பது என்பது நிகழ்கின்றது.

நீயே உலகங்கள் தோன்றுமுன்னும் இருக்கும் நித்தியப்பொருள், உன்னிடமிருந்தே உலகங்கள் தோன்றி, உன்னுடைய கருணையால் வாழ்ந்து, உன்னுடைய கோபத் தீயால் அழிந்து போகின்றன; ஆகையால் நீயே தனித்து நிலைபெற்றிருக்கும் பொருளாக விளங்குகின்றும் என்கிறோம்.

சராசரஜங்நமயீ ஸகலஹநமயீ சினமயீ
 ஗ுணத்தியமயீ ஜாத்தியமயீ தி஧ாமாமயீம் ।
 பராபரமயீ ஸदா ஦ஶதிஶா நிஶாஹ்மயீ
 பரா ஸததஸநமயீ மனसி சினமயீ ஶீலயே ॥ ९७ ॥

97. அசையும்பொருள் அசையாத ஜடப்பொருள் ஆகிய உலகங்களாகியும், எல்லாருடைய ஹ்ருதயங்களுமாகியும், 'சித்' ஆகியும், (தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விகங்கள் ஆகிய) மூன்று குணங்களாகியும், (பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் ஆகிய) மூன்று உலகங்களாகியும், (சந்திரன், ஸ்ரீமார்யன் அக்னி ஆகிய) மூன்று ஓளிகளாகியும், பரம் அபரம் என்று இருவகையாகக் கூறப்படும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபினி யாகியும் (கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு, கீழ், மேல் ஆகிய) பத்துத் திசைகளாகியும், இரவு பகல் இரண்டுமாகியும், எப்பொழுதும் ஸத் மாத்திரமே யாகியும் சித் மாத்திரமே யாகியும் (எல்லோரினும் சிறந்து) விளங்கும் பரதேவதையை எப்பொழுதும் மனதிலே சிந்தனைசெய்து வழிபடுகிறேன்.

जय जगदम्बिके हरकुटुम्बिनि वक्त्रसुचा
 जितशरदम्बुजे घनविडम्बिनि केशसुचा ।
 परमवलम्बनं कुरु सदा परस्पधरे
 मम गतसंविदो जडिमडम्बरताण्डविनः ॥ ९८ ॥

98, போற்றி! அனைத்துலகும் ஈன்ற தாயே! ஹரதேவரின் வாழ்க்கைத் துணைவியே! திருமுக மண்டலத்தின் ஓளியாலே சரத்காலத்துச் சந்திரனை (தாமரை மலரை) வென்ற வளே! சூந்தவின் காந்தியாலே மேகங்களைப்பழிக்கின்றவளே! மிகச் சிறந்ததான (கடவுள்) வடிவத்தை யுடையவளே! (இயற்கையாகவுள்ள) ஸம்வித்ஞானத்தை இழந்து (ஜடத்தனமாகிய) அஞ்ஞானத்தின் மேலீட்டால் தள்ளாடுகின்ற எனக்கு எப்போதும் உதவுமாறு (உனது திருவடியாகிய) சிறந்ததோர் ஊன்றுகோலைத் தந்தருளுவாய்.

ஸுவநஜனனி ஭ूषாभूதசந்஦ே நமஸ்தே
கலுஷஶமனி கம்பாதிரங்கே நமஸ்தே ।
நி஖ிலனி஗மவேஷே நித்யரूபே நமஸ்தே
பரஶிவமयி பாஶஞ்சேதஹஸ்தே நமஸ்தே ॥ १९ ॥

99. புவனங்களைப் பெற்ற அன்னையே! சந்திரன் (தலைக்கு) அணியாகக் கொண்டவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்; பாபங்களை (தோழங்களை) யழிப்பவளே! கம்பாநதிக்கரையிலே கோயில் கொண்டவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்; எல்லா வேதங்களாலும் உணர்த்துவதற்கு உரியவளே! எப்பொழுது மூள்ள வடிவமுடையவளே! உனக்கு நமஸ்காரம்; பரம சிவனுகவே இருப்பவளே! பாசத்தையும் (கோடரியையும்) அங்குசத்தையும் ஏந்திய கைகளையுடையவளே! (பாசங்களை அறுக்கும் திருக்கை வளத்தை யுடையவளே!) உனக்கு நமஸ்காரம்.

குந்தகாஶ்வி காஶ்விபுரமணிவிபஶ்விலயஸ்ரி-
ஶிரங்கம்பா கம்பாவஸ்திரநுகம்பாஜலனி஧ி: ।
஘நஶ்யாமா ஶயாமா காந்திகுஞ்சஸ்ஸிமா மனसி மே
ஸ்ரூங்காஶ்வி காமாக்ஷி ஹரநடநஸாக்ஷி விஹரதாத் ॥ १०० ॥

100. ஒவிக்கின்ற (காஞ்சி என்னும்) ஒட்டியாணத்தை யுடையவரும், காஞ்சீபுரத்திலே மாணிக்க மணியாலாகிய வீணையின் லயத்தோடு கூடிய ஒவிப்பெருக்கால் இன்புற்று சிரக்கம்பஞ்ச செய்கின்றவரும், கம்பையின் கரையிலே வாழ்கின்றவரும், (அனுகம்பை என்னும்) கருணை விறைந்த கடலாகியவரும், மேகத்தைப்போன்ற கருஷிறமுடையவரும், ‘சியாமா’ என்னும் இளம்பிராயத்தினரும், கடினமான கொங்கைத்தலத்தை யுடையவரும், மானின் விழிகளைப் போன்ற விழிகளை யுடையவரும், ஹரதேவரான பரம சிவனுடைய நடனத்தை (யுகாந்தகாலத்திலே தனியாக) காண்கின்றவருமான காமாக்ஷியானவள் என் மனதிலே களித்து விளையாடுவாளாக.

ஸமரவிஜயகோடி ஸா஧கானந்஦஧ாடி
 ஸூடுகுணபரிபேடி ஸுருஷகாடம்பவாடி ।
 ஸுனிதுபரிபாடி மோஹிதாஜாஷ்கோடி
 பரமஶிவவஷுடி பாது மா காமகோடி ॥ १०१ ॥

101. போளிலே பெறும் வெற்றியின் பேரெல்லையாகியும், தன்னை உபாளிக்கும் ஸாதகர்களுக்கு ஆனந்தப்பெருக்காகியும், மென்மைக்குணங்களுக்குக் கொள்கலனுகியும், கடப்பமரங்களையுடைய பூம்பொழிலை முக்கியமான வாஸ்தான மாகக் கொண்டவளாகியும், முனிவர்களால் இடைவிடாமல் ஸ்துதிக்கப் பெற்றவளாகியும், கோடி பிரும்மாண்டங்களையும் (அழகால்) மயக்குகின்றவளாகியும், பரமசிவனுடைய பத்தினியாகியும் விளக்கும் காமகோடியானவள் என்னைக்காத்தருஞ்வாளாக.

இம் பரவரப்ரदं பிரகृதிபேஶலं பாவன்
 பராபரचி஦ாகृதிப்ரகடனப்ரடிபாயிதம् ।
 ஸ்தவं பாதி நித்யா மனसि ஭ாவயந்மிகா்
 ஜபைரலமல் மகைரதிகடைஹஸ்ஂஶோபணை: ॥ १०२ ॥

102. சிறந்த வரங்களை அளிப்பதும், இயற்கையாகவே அழகுவாய்ந்ததும், (படிப்பவர்களை) பரிசுத்தர்களாகச் செய்வதும், பரம் என்றும் அபரம் என்றும் சித்வடிவங் கொண்டதென்றும் விளக்குகின்ற நல்விளக்காகியதுமான இந்த ஸ்தோத்ரத்தை, அம்பிகையை மனதிலே போற்றிக் கொண்டே எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், ஜபங்களைச் செய்ய வெண்டியதில்லை, யாகங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை, உடலை அதிகமாக (தவங்களால்) வாட்ட வேண்டியதில்லை.

ஸ்துதிஶतகं ஸ்பூர்ணம् ॥
 ஸ்துதிசதகம் முற்றிற்று.

శ్రీ ఏకాంబరీంబా.

अङ्कितशङ्करदेहा-मङ्कुरितोरोजकङ्कणाश्लेषैः ।
अधिकाञ्चि नित्यतरुणी-मद्राक्षं कांचिदद्भुतां बालाम् ॥

आर्या. १५.

॥ मूकपञ्चशती ॥

॥ कटाक्षशतकम् ॥

क ट ा कृष्ण स त्र क म

मोहान्धकारनिवं विनिहन्तुमीडे
 मूकात्मनामपि महाकवितावदान्यान् ।
 श्रीकाञ्चिदेशशिशिरीकृतिजागरूका-
 नेकाम्रनाथतरुणीकरुणावलोकान् ॥ १ ॥

1. என்னுடைய அங்குளமாகிய இருளீன் திரளீ
 நன்றாக அழிப்பதற்காக, ஊழையர்களுக்கும் பெருமை
 வாய்ந்த கவிதையை அளிக்கின்றவையும், திருக்காஞ்சி
 நாட்டின் (வெப்பத்தைத் தணித்து அதனை)க் குளிர்ச்சி
 யுடையதாகச் செய்வதிலே கருத்துடையவையுமாகி, ஒரு
 மாமரத்தின் கீழமர்ந்த நாதனுடைய பத்தினியாகிய
 காமாக்ஷியின் கருளைபொழியும் நோக்குகளைப் புகழ்
 கின்றேன்.

मातर्जयन्ति ममताग्रहमोक्षणानि
 माहेन्द्रनीलस्त्रिशिक्षणदक्षिणानि ।
 कामाक्षि कल्पितजगत्रयरक्षणानि
 त्वद्वीक्षणानि वरदानविचक्षणानि ॥ २ ॥

2. அன்னையே! காமாக்ஷியே! உம்முடைய நோக்குகள்,
 மமதையாகிய பிசாசினின்றும் (அடியார்களை) விடுவிக்
 கின்றவையும், இந்திரநீல ரத்னங்களின் ஓளியைச் செம்மை
 யுறச் செய்யும் திறமைவாய்ந்தவையும், உலகங்கள் மூன்றை

யும் காப்பதற்காக அமைந்தவையும், (கோரிய) வரண்களை அளிப்பதிலே தோர்ச்சிபெற்றவையுமாக விளங்குகின்றன.

அனங்குதான் வி஧ி஦ர்ஶிதகூஶலானா-
மாநந்஦மந்஦பரி஘ூர்ணிதமந்தராணாம் ।
தாரல்யமம்வ தவ தாடிதக்ர்ணஸீஸாா்
காமாக்ஷி வேலதி கடாக்ஷனிரிக்ஷணாநாம் ॥ ३ ॥

3. அன்னையே! காமாக்ஷி யே! காமசாஸ்திரத்தின் விதிகளை விளக்குவதிலே திறமைவாய்ந்தவையும், ஆனங்தத்தால் மெல்லச் சூழன்று வளைகின்றவையும், காதுகளின் ஒரங்களைத் தாக்குகின்றவையுமான உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கங்களின் சலனமானது (பளபளப்பானது) இனிது விளங்குகின்றது.

கல்லோலிதேந கருணாரஸவேல்லிதேந
கல்மாஷிதேந கமநீயமூடுஸிதேந ।
மாமஞ்சிதேந தவ கிஞ்சன குஞ்சிதேந
காமாக்ஷி தேந ஶிஶிரிகுரு வீக்ஷிதேந ॥ ४ ॥

4. காமாக்ஷி யே! கருணைவெள்ளத்தால் அலைமோது கின்றதும், அழகுவாய்ந்த புன்முறுவலால் கருஷிறமும் வெண்ணீறமுமாய்க் கலந்து தோன்றுகின்றதும், வளைந்து சிறிது குறுகியதாகத் தோன்றுகின்றதுமான உம்முடைய (வர்ணிக்க வொண்டுத) அந்த நோக்கினால் என்னை மெய்குளிரச் செய்வாயாக.

ஸாஹாயக் காதவதி ஸுஹர்ஜுநஸ்ய
மந்஦ஸிதஸ்ய பரிதோஷிதभீமசெதா: ।
காமாக்ஷி பாண்டவசமூரிவ தாவகிநா
கர்ணாந்திக் காலதி ஹந்த கடாக்ஷலக்ஷ்மீ: ॥ ५ ॥

5. காமாக்ஷியே! அடிக்கடி வெண்ணிறமுடைய புன் முறுவலின் உதவியைப் பெற்றதாகியும், பயங்கர மூர்த்தி யாகிய பரமசிவனுடைய மனதைக் களிப்பிப்பதாகியுமென்ன் உம்முடையதான் கடைக்கண்களின் ஒளியானது, அடிக்கடி புன்முறுவலீயுடைய அர்ஜ்ஞனுடைய உதவியைப் பெற்ற தாகியும் பீமஸேனனுடைய மனதைக் களிப்பிப்பதாகியுமென்ன் பாண்டவர்களின் சேனையைப் போன்றதாகியும், ஜீயோ, கர்ணனுடைய பக்கவிலே போய்ச் சேர்வதைப்போல, காதுகளின் அருகிலே செல்கின்றதே!

தேவியின் கண்கள் காதுகள்வரையிலே நீண்டிருப்பவை யாத லால், கடைக்கண்ணேக்குகள் காதுகளின் பக்கமாகச் செல்கின்றன என்று கூறி, விரோதியாகிய கர்ணனுடைய பக்கத்திற் சேர்ந்து கொண்டனவே என்று சிலேகையாலே ஆச்சர்யமும் வருத்தமும் தோன்றக் கூறுகிறார்.

அஸ்தं க्षणान्वयतु मे परितापसूर्य-
मानन्दचन्द्रमसमानयतां प्रकाशम् ।
कालान्धकारसुषमां कलयन्दिगन्ते
कामाक्षि कोमलकटाक्षनिशागमस्ते ॥ ६ ॥

6. காமாக்ஷியே! உம்முடைய அழகுவாய்ந்த கடைக்கண்ணேக்கு என்னும் (இரவின் வருகையானது) மாலைப் பொழுதானது என்னுடைய மனப்புழுக்கமாகிய ஸுர்யனை ஒரு கணப்பொழுதிலே அஸ்தமிக்கச் செய்வதாக ; காரிருளின் பெருமையை திக்குகளின் எல்லைப்புறத்திலே போக்கிவிடுவதாகி, ஆனந்தமாகிய சந்திரனை ஒளிபெற்று விளங்கும்படி செய்வதாக (என்னிடம் அழைத்துவருவதாக.)

ताटङ्कौत्तिकरुचाङ्कुरदन्तकान्तिः
कारुण्यहस्तिपशिखामणिनाधिरूढः ।
उन्मूलयत्वशुभपादपमसदीयं
कामाक्षि तावककटाक्षमतङ्गजेन्द्रः ॥ ७ ॥

7. காமாக்ஷியே! (உம்முடைய காதுகளிலேயுள்ள) தாடங்கங்கள் என்னும் காதோலீகளிலுள்ள முத்துகளின் காந்தியுடைய முளைகளாகிய தந்தங்களின் காந்தியை யுடையதும், பாகர்களுக்குச் சிரோபூஷணமாக விளங்கும் கருணையாகிய பாகனால் ஏறியமர்ந்துகொண்டு நடத்தப் பெற்றதுமான உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கம் என்னும் சிறந்த யானையானது எங்களுடையதான தீமையாகிய மரத்தை வேரோடு பிடுங்கியெறிவதாக.

஛ாயாம்பரேஞ் ஜगதாஂ பரிதாபஹாரி
தாடக்கரதமணிதலூஜபல்லவாரிஃ ।
காருண்யநாம விகிரந்மகரந்஦ஜால்
காமாக்ஷி ராஜதி கடாக்ஷஸுரதுமஸ்தே ॥ ८ ॥

8. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்க மாகிய தேவலோகத்துக் கற்பகவிருக்ஷமானது, இருண்ட நிழலால் உலகத்தின் வெப்பத்தைப் போக்குகின்றதாகியும், தாடங்கங்களிலேயுள்ள சிறந்த ரத்னங்களாகிய தளிர் களின் சிறந்த அழகையுடையதாகியும், (பூக்களினின்றும்) கருணையாகிய தேஜை அதிகமாக வடிய விடுகின்றதாகியும் சிறந்து விளங்குகின்றது.

ஸூர்யாஶ்ரயப்ரணயிநி மணிகுண்டலாஂஶு-
லௌஹித்யகோகநந்காநநமாநநீயா ।
யாந்தி தவ ஸரஹராநநகாந்திஸிந்஦ு-
காமாக்ஷி ராஜதி கடாக்ஷகல்ந்஦க்ந்யா ॥ ९ ॥

9. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்க மாகிய (கருமைறமுடைய) யமுனையாரூணது, ஸ-அர்ய மண்டலத்திலே உறைகின்றவரான பரமசிவனுடைய காதலியாகியும், (காதுகளிலேயுள்ள) ரத்னக் குழம்களின்

ஒளிகளாகிய செந்தாமரை மலர்கள் பூத்த காடாகிக் கொண்டாடத் தக்கதாகியும், மன்மதனை யழித்தவரான பரமசிவனுடைய திருமுக மண்டலத்தின் காந்தி வெள்ள மாகிய கடலீ நோக்கிச் செல்கின்றதாக விளங்குகின்றது.

**பிராமोதி ய் ஸுக்ருதிந் தவ பக்ஷபாதா-
த்காமாக்ஷி வீக்ஷணவிலாஸகலபுரங்கி ।
ஸத்யஸேவ கில ஸுத்திவ஧்வர்ணிதே
தஸாநிதாந்தமனயோரி஦மைக்மத்யம् ॥ १० ॥**

10. காமாக்ஷியே! உம்முடைய பஷ்பாதத்தால் (நீர் சிறக்கணிப்பதால்) உமது நோக்குகளின் இனிய கலையாகிய குலஸ்திரீயானவள் எந்தப் புண்ணியசாலியை (கணவனுக) அடைகின்றாலோ (அதாவது, உமது நோக்குகள் எவன்மீது விழுகின்றனவோ), அவனையே அப்பொழுதே முக்தியாகிய மண்ட்டியும் (கணவனுக) வரிக்கின்றார்கள் அன்றே? (முக்தி யும் அவனுக்குக் கிட்டுவதாகின்றது). ஆகையால் இவ்விரு வருக்குமுள்ள இவ்விதமான (ஒருமனப்பாடு) ஜகமத்யம் மிகவும் அழுர்வமாக அமைந்துள்ளது.

உமது கண்ணேக்கின் பயனாக, உடனே மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்கிறார்.

**யாந்தி ஸதை மருதாமனுகூலமாவ்
ஆநால்ஶக்ர஧னுருல்லஸிதா ரஸார்தி ।
காமாக்ஷி கௌதுகதரஜ்ஜிதநிலகண்டா
காடம்பிநிவ தவ ஭ாதி கடாக்ஷமாலா ॥ ११ ॥**

11. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கங் களைத் தொடர்ச்சியாகக் கொண்ட மாலையானது, எப்பொழுதுமே மருத்துகள் என்றும் தேவர்களுக்கு அனுசூலமான தன்மையை யடைந்தும், (உம்முடைய) புருவக் கொடியாகிய

இந்திர வில்லாலே ஒளிபெற்று விளங்கியும், (சிருங்காரம் முதலிய ரஸங்களால்) கருணை ரஸமென்னும் நன்னீரால் சரித்ததாகியும், நீலகண்டராகிய பரமசிவனை உவகை பெரு கும்படி (நடனமாடும்படி) செய்து கொண்டும், ஏழு மருத்து களையுடைய வாயு மண்டலத்திலே அவற்றின் அனுகூலத் தைப் பெற்றும் வான வில்லால் ஒளிபெற்றும் (நீலங்கிறமான கழுத்துகளையுடைய) மயில்களுக்கு உற்சாகத்தைப் பெருகச் செய்து (நடனமாடும்படி செய்து) கொண்டும் மழை பொழிகின்ற மேகங்களின் வரிசையைப்போல விளங்கு கின்றது.

கருநிறத்தாலும் கருணைபொழிவதாலும் மேகங்களை யொத்த கடாகூஷங்களை, சிலேஷஷ்யாலே, வாயுவை அனுகூலமாகப் பெற்று வானவில்லோடு மின்னி மயில்களைக் களிப்பிக்கும் தன்மையுடைய மேகங்களுக்கு ஒப்புமை கூறுகிறார்.

**गङ्गामभसि सितमये तपनात्मजेव
गङ्गाधरोरसि नवोत्पलमालिकेव ।
घकत्रप्रभासरसि शैवलमण्डलीव
कामाक्षि राजति कटाक्षरुचिच्छाता ते ॥ १२ ॥**

12. காமாக்ஷியே! உமது கடைக்கண்ணேக்கங்களுடைய காந்தியின் திரளானது, முறுவல் மயமான (வெண்ணீற முடைய) கங்கை நீரிலே (கலந்து விளங்கும் கருநிறமுடைய) யமுனைபோலவும், கங்கையை (சிரலிலே) தரிக்கின்றவரான பரமசிவனுடைய மார்பிலே (விளங்கும்) அப்பொழுதலர்ந்த நெய்தல் மலர்களையுடைய பூமாலைபோலவும், திருமுகமண்டலமாகிய சோதிமயமான ஏரியிலே பாசியின் படர்ந்த பரப்பைப் போலவும் விளங்குகின்றது.

**संस्कारतः किमपि कन्दलितान् रसङ्ग-
केदारसीम्नि सुधियामुपभोगयोग्यान् ।
कल्याणसूक्तिलहरीकलमांकुरान्मः
कामाक्षि पक्ष्मलयतु त्वदपाङ्गमेघः ॥ १३ ॥**

13. காமாக்ஷியே! உமது கடைக்கண்ணேகிய மேகமானது, தன்னுடைய சேர்த்தியினுலே எங்களுடைய நாக்குகளாகிய ஈரமுடைய வயலிலே (ஓப்பற்றதாக) ஆச்சரியமாக முளைத்து நல்ல ஞானிகளுக்கு உபயோகப்படும்படியான மங்களாகரமான பாசுரங்களாகப் பெருகுகின்ற செந்நெல் மணிகளின் கதிர்களை நிரப்பித் தருவதாக.

தேவியின் கடாக்ஷத்தாலே தன்னைப்போன்றவர்களின் நாக்கிலே மங்களப் பாடல்கள் விளைவதால், அவை ஞானிகளின் செனிகளுக்கு உணவாகின்றது என்கிறூர், கடாக்ஷமாகிய மேகத்தினின்றும் கருணை வெள்ளம் பாய்ந்த வயலிலேதான், இவ்வாறுன ஸ்துதிகளாகிய செந் நேற் பழிர் செழுத்திருக்கும்.

சாங்கல்யமேவ நியतं கல்யந்திரகுத்ய
 மாலிந்யभूः ஶ्रுதிபथாக்மஜாగஸ்கः ।
 கைவல்யமேவ கிஸு கல்பयते நதானா்
 காமாக்ஷி சித்ரமपி தே கருணாகடாக்ஷः ॥ १४ ॥

14. உம்முடைய கருணை ததும்பும் கடைக்கண்ணேக்கமானது இயல்பாகவே எப்பொழுதும் துள்ளி விளையாடுவதையே செய்து கொண்டிருந்தும் (சஞ்சலமுடையதாயிருந்தும்), கருங்கிறத்திற்குப் பிறப்பிடமா யிருந்தும் (அழுக்குடையதா யிருந்தும்), காதுகளின் பிரதேசத்தை ஆக்ரமிப்பதிலே ஊக்கமுடையதா யிருந்தும் (வேத மார்க்கத்தை மீறுவதிலே உற்சாகமுடையதா யிருந்தும்), (உம்மை) வணங்குகின்றவர்களுக்குக் கைவல்யமாகிய மோக்ஷத்தையே எவ்வாறு அளிக்கின்றதோ? இது ஆச்சர்யம்!

சஞ்சலத் தன்மையைடையவனும் மும்மலங்களுக்கும் இடமானவனும், வேதநெறியை மீறி நடப்பலனுமான ஆசார்யன் எவ்வாறு தன்னை வணங்கி நிற்கும் சிஷ்யர்களுக்குக் கைவல்யத்தை அருளாக்கடும் என்று சிலேஷங்கில் ஆச்சர்யத்தை எழுப்புகிறூர்.

ஸ்ஜீவனே ஜனனி சூதஶிலீமுகஸ்ய
 ஸ்மோஹனே ஶஶிகிஶோரகஶோகரஸ்ய ।
 ஸ்தம்஭னே ச மமதா஗்ரஹசெடிதஸ்ய
 காமாக்ஷி வீக்ஷணகலா பரமைஷ஧் தே ॥ १५ ॥

15. அன்னையே! காமாக்ஷியே! மாம்பூவை அம்பாகக் கொண்டவனுன காமனை (அந்த அம்பை எறிந்ததால் பரம சிவனுலே நீருக்கப்பட்டவனை) மீண்டும் உயிர்பெறச் செய்வ திலும், சந்திரனுடைய இளப்பிறையைத் திருமுடியிலே சூடியவரான பரமசிவனை நன்றாக மயக்கமுறும்படி செய்வ திலும், மமதை என்னும் பிசாசினால் ஆடுகின்றவனுன என் நுடைய சேஷ்டைகளை (யோழித்து) ஸ்தம்பித்து நிற்கும்படி (ஒரு நிலையிலே நிலைத்து நிற்கும்படி) செய்வதிலும், (உம் முடைய) நோக்கின் ஒரு சிறு பகுதியும் மிகச் சிறந்த மருந்தா ஜின்றது.

நீலோऽபி ராமாதிக் ஜனயந்புராரே-
 லோலோऽபி ஭க்திமாதிகா் வடியந்தராணாம் ।
 வக்ரோऽபி ஦ேவி நமதா் ஸமதா் விதன்வ-
 ந்காமாக்ஷி நூத்யது மாயி த்வदபாஜ்பாத: ॥ १६ ॥

16. தேவீயே! காமாக்ஷியே! உம்முடைய கடைக்கண் ணேக்கங்களின் வீழ்ச்சியானது கருஷிறமுடையதாயினும் திரி புரத்தை யழித்தவரான பரமசிவனுக்குச் செவ்விய காதலை (செங்கிறத்தை) அதிகமாக உண்டுபண்ணிக் கொண்டும், (தான் எப்பொழுதும்) சலனமுடையதாயினும் மனிதர்களுக்குள்ள அதிக பக்தியை (சஞ்சலமடையாதபடி) திடப்படுத் திக் கொண்டும், (அருவியின் வீழ்ச்சிபோல்) வளைந்ததாயினும் (வளைந்து) வணங்குவோர்க்கும் (ஸமதையை, எல் லோரையும் ஒன்றாக நோக்குங் தன்மையை) நேர்மையை அளித்துக்கொண்டும் (நடனமேடபோன்ற) என்மீது நடங்கு செய்வதாகுக.

காமநூரோ
காமாக்ஷி சங்கலனங்களை
ஆஶ்ரயம்பூர்வ முறை தேவை
ஏவ வி஧ுநோதி ஸமஸ்தங்காந் ॥ १७ ॥

17. காமாக்ஷியம்மையே! உம்முடைய கடைக்கண்ணேக் கங்களாலாகிய கயிறுனது காமனைப் பகைத்து அழித்தவரான பரமசிவனுடைய மனதை ஈர்த்துக்கொள்வதிலே ஊக்கமுடையதாகி, (உம்மை) தொழுபவர்களுடைய பந்தங்களை யெல்லாம் (தொழுதொழுந்த) அப்பொழுதே தன்னுடைய சேர்க்கையாலே அறவே ஒழித்து விடுகின்றது, என்ன ஆச்சர்யம்!

குடிக்ரோது விபද் மம குञ்சிதமூ-
சாபாஞ்சிதः ஶிதவி஦ேஹமவாநுராಗः ।
ரக்ஷோபகாரமனிஶ் ஜனயஜஜங்கா
காமாக்ஷி ராம இவ தே கருணாகடாக்ஷः ॥ १८ ॥

18. காமாக்ஷியே! உமது கருணை ததும்பும் கடைக்கண்ணேனது, வளைந்ததான புருவ வில்லோடு அமைந்ததாகி, சரீரத்தை இழுந்து உம்மைச் சரணை அடைந்தவனை மன்மதனிடத்திலே தயையுடையதும் (காதலுற்றவரான பரமசிவனிடத்திலே அன்புடையதும்), உலகத்திலே எப்பொழுதும் (ஸாதுக்களை) ரக்ஷிப்பதாகிய உபகாரத்தைச் செய்துகொண்டும், தீய அரக்கர்களை அழிப்பதாகிய அபகாரத்தைச் செய்துகொண்டும், வளைந்த புருவத்தைப் போன்ற வில்லோடு விளங்குபவராயும், விதேஹராஜனுடைய மகளாகிய ஸீதாதேவியிடத்தில் அன்புடையவராயும் (ஸீதாதேவியின் அன்பைப் பெற்றவராயும்), உலகெங்கும் எப்பொழுதும் ரகங்குடையதாக உபகரிக்கின்றவராயும் (அதன் பொருட்டே) தீய அரக்கர்களை நவிகின்றவராயும் விளங்கும் ஸ்ரீராமனைப் போலவே, என்னுடைய ஆபத்தை அழித்தொழிப்பதாகுக.

கடைக்கண் ஸ்ரீராமனிப் போலவே கருநிறமுடையது; கோதண் டத்தினின்று பொழியும் அம்பு மழைபோலே கடைக்கண்ணும் புருவ மாகிய வில்லிலே நோக்கங்களாகிய அம்புகளைத் தொடுத்து நல்லோ ரைப் பாதுகாப்பதற்காக தீயோரை நவிகின்றது; வீதையிடத்திலே வைத்த அன்பே ஸ்ரீராமனிப் போர்புரியும்படி செய்ததைப் போல, பரமசிவனிடத்திலே கடைக்கண்ணுக்கு இருக்கும் அன்பே கடாக்க மழையைப் பெய்யும்படி செய்கின்றது. அது ஸ்ம்ஃஸாரமாகிய ஆபத் திலே அகப்பட்டுக்கொண்டு தனிக்கும் என்னை அருள்மழை பொழிந்து காப்பதாக என்கிறுர்.

**ஶ்ரீகாமகோடி ஶிவலோचனஶோஷிதஸ்ய
ஸ்ரூஜார்஬ीஜவி஭வஸ்ய புனஸ்ப்ரரோஹे ।
ப்ரேமாம்஭ஸார்஦்மாந்திராத்ப்ரசுரேண ஶங்கே
கேदாரமஸ்வ தவ கேவலாடஷ்டிபாதம् ॥ १९ ॥**

19. ஸ்ரீ காமகோடியே! அன்னையே! உம்முடைய கண் ஞேக்கம் மட்டுமே, சிருங்கார ரசம் நிறைந்த விதையினின் றும் செழித்து வளர்ந்த மன்மதனாகிய பயிர் மங்களாமர்த்தி யான பரமசிவனுடைய கண்ணுலேயே ஏரிந்து கரிந்து போன போது, அப் பயிரானது மீண்டும் செழித்து ஓங்கி வளரும் படி, அதி சீக்கிரத்திலேயும் மிகுதியாகவும் அன்பாகிய நீராலே ஈரமுடையதாக்கப் பெற்ற வயலாக விளங்கிற்று என்றே கருதுகிறேன்.

**மாஹாத்ம்யஶோவாதிரஸௌ தவ ஦ுர்விலங்கா-
ஸ்ஸாரவிந்த்யगிரிகுண்டநகேலிசுஞ்சு: ।
धீர்யாம்஬ுधिं பஶுபதேஶ்சுலக்கிகரोतி
காமாக்ஷி வீக்ஷணவிஜும்பணகும்பஜநமா ॥ २० ॥**

20. காமாக்ஷியே! பெருமைகளுக்குக் களஞ்சியமாக விளங்குவதான உம்முடைய இந்த கண்ஞேக்கத்தின் பரப் பாகிய அகஸ்தியமுனிவர், கடங்கு செல்வதற்கு அரியதான ஸ்ம்ஃஸாரமாகிய விந்தியமலையைக் குறுகியதாகச் செய்யும்

விளையாட்டாலே புகழ்பெற்றவராயும், ஜீவர்களான பசுக் களுக்குப் பதியாகிய பரமசிவனுடைய தைர்யமாகிய பெருங் கடலீ உள்ளங்கை மத்தியிலுள்ள குழிவின் அளவாகும்படி செய்கிறார்.

கடாக்ஷம் என்னும் பெயருடன் ஸஞ்சரிக்கும் அகஸ்தியர் வெறும் மலையையும் வெறுங்கடலீயும் அடக்கவில்லை; ஸம்ஸாரமாகிய மலை யைக் கடப்பதற்கு கடாக்ஷமே துணைசெய்து அதைத் தாழ்த்தவேண்டும்; அதுவே கடல்போன்று கம்பிரமான பரமசிவனுடைய தைர்யத் தையும் குறுக்கி உத்தரணி ஐலத்தைப் போலாக்கிவிட்டது.

பீयூஷவர்ஷஶிஶிரா ஸ்஫ுடதுப்பலஶ்ரீ-
மைநி நிஸர்஗மधுரா குத்தாரகாஸி: |
காமாக்ஷி ஸ்திரிவதி வபுரஷ்முதே-
ஜ்யோத்ஸாயதே ஭஗வதி த்வदபாஜ்ஞமாலா ॥ २१ ॥

21. காமாக்ஷியே! பகவதியே! உம்முடைய கடைக் கண்ணேக்குகளின் யாலையானது அமிர்தத்தைப் பொழிந்து குளிரச் செய்வதாயும், மலரும் கருநீல மலரின் காந்தியோடு நட்புடையதாயும், இயல்பாகவே இனிமையுடையதாயும், தாரகை என்னும் கருவிழியை அடைந்திருப்பதாயும், (ஜம் பெரும் பூதங்கள், இருசுடர்கள், யஜமானன் ஆகிய) எட்டு வடிவங்களையுடையவரான பரமசிவனுடைய உடலோடு சேர்ந்திருப்பதாயும், சந்திர கிரணங்களாகிய அமிர்தத்தைப் பொழிந்து குளிரச் செய்வதும் கருநீல மலர்களை மலரச் செய்வதும் இயல்பாகவே இனியதும் தாரகைகள் என்னும் நகூத்திரங்களை (முறையே) அடைகின்றதும் பரமசிவனுடைய சிரலிலே அவரைத் தொட்டுக் கொண்டிருப்பதுமான நிலாவாக விளங்குகின்றது.

கடைக் கண்ணேக்குகளாலான நிலாவை சிலேகைபால் பரமசிவனுடைய திருமுடியினின்று படருக் கிலாவானது யொத்ததாயும், உண்மையில் ஒவ்வாதது என்பது கருத்து; ஜடையில் மேல் தொட்டதும் தொடாததுமாக இராமல், பரமசிவனுடைய எட்டு மூர்த்தி

களின்மீதும் நன்றாகப் பொருந்திப் பிரசாரிக்கும் தன்னாயாலும் சுரு
நிறமும் குளிர்ச்சியும் இனிமையும் இயல்பாக அனமந்திருப்பதாலும்
அங்கிலாவைக் காட்டிலும் சிறந்தது என்பது குறிப்பு; தேவீயின்
கடைக்கண்ணேக்கமானது எப்பொழுதும் ஈசவரனுடைய திரு
மேனியிலேயே உள்ளது என்பதையும் சிலேகூஷ்யாலே விளக்கு
கிறார்.

அங்க ஸ்ரப்ரதி஭டஸ்ய வபுர்மானோஜ-
மம்மோஜகாநநமிவாஶ்விதக்ஷ்டகாமம் ।
஭ृங்஗ிவ சும்வதி ஸ்஦ைவ ஸ்பக்ஷபாதா
காமாக்ஷி கோமலருசிஸ்த்வத்பாங்மாலா ॥ २२ ॥

22. அன்னையே! காமாக்ஷியே! பெண் வண்டானது
மனோஹரமாயும் முட்கள் படர்ந்ததாயுமுள்ள தாமரைக்
காட்டை யடைந்து, தன் சிறகுகளைத் தாழ்த்திக்கொண்டு
(அந்தத் தாமரை மலர்களை) எப்பொழுதுமே முத்தமிட்டுக்
கொண்டிருப்பதுபோல, அழுகும் மென்மையும் பொருந்திய
ஒளியையுடையதான உம்முடைய கடைக் கண்ணேக்குகளா
லாகிய மாலை என்னும் பெண்மனியானவள், மனதிற்கு
இன்பமளிப்பதும், மயிர்க்கூச்செற்வதால் (தண்டுகளின்)
முட்கள் படர்ந்த தாமரைக்காட்டை யொத்ததுமான திரு
மேனியை ஆசை மிகுந்தவளாகி (ஒயாமல்) எப்பொழுதுமே
முத்தமிட்ட வண்ணமாயிருக்கிறார்கள்.

கேஶப்ரமாபடலநிலவிதாநஜாலே
காமாக்ஷி குண்டலமனிச்தவி஦ிபஶோமே ।
ஶங்கே கடாக்ஷருசிரங்குதலே குபாக்ஷா
ஶலஷ்கிகா நடதிஶ்கரவஷ்டமே தே ॥ २३ ॥

23. காமாக்ஷியே! மங்களங்களை யளிக்கின்றவரான
பரமசிவனுடைய பத்தினியே! உம்முடைய கிருபை என்னும்
பெயருடைய நாட்டியப் பெண்ணைவள், உம்முடைய கூந்த
என் ஒளித்திரளாகிய நீல விதானத்தை யுடையதும், (உம்

முடைய காதுகளிலே மிளிரும்) குண்டலங்களிலுள்ள ரத் னங்களின் காந்தியாலே தீபவொளியை யுடையதுமான கடைக் கண்களின் பரந்த ஒளியாகிய நடன மேடையிலே நர்த்தனஞ் செய்கிறுள் என்று கருதுகிறேன்.

எங்கும் பரந்த கடைக்கண்ணேக்கங்கள் தேவியினுடைய கருணை யின் இயல்புகளை நன்றாக விளக்கிக் காட்டுகின்றன என்கிறோம். நடன மேடையிலே தீபம் ஏற்றி வைக்கப்பட்டிருக்கும்; நீலப் பட்டாலான மேற்கட்டி ஓருக்கும்; கடாக்ஷப் பிரதேசத்தின்மீது தேவியின் கூந்த மூம் அதன் எல்லையில் தேவியின் காதுகளும் இருப்பதால் அவற்றினின்று வரும் ஒளிகள் நீல விதானமாகவும் தீப வொளியாகவும் விளங்குகின்றன என்கிறோம்.

அத்யந்தஶෑதலமதந்஦ியது க்ஷணார்஧-
மஸ்தோகவிப்ரமமனஜ்விலாஸகந்஦ம் ।
அல்பஸ்மிதாட்டமபாரக்டுபாப்ரவாஹ-
மக்ஷிப்ரோஹமாந்மயி காமகோடி ॥ २४ ॥

24. காமகோடியே! மிகவும் குளிர்ந்ததாகவும், அதிக அழுகும் சலனமுடையதாகவும், மன்மதனுடைய பெரு மிதத்திற்குக் காரணமாகவும், புன்முறுவலாலே போற்றப் பெற்றதாகவும், கரைகடந்த கிருபையின் வெள்ளமாகவும் விளங்கும் கண்ணேளியானது தாமதம் சிறிதுமின்றி என்மீது அரைக்கணப் பொழுது பாய்வதாகுக.

மந்஦ாக்ஷராகதரலீக்திபாரதந்த்யா-
த்காமாக்ஷி மந்஥ரதரா் த்வदபாஜ்ஜோலாம் ।
ஆஸ்தி மந்஦மதிகௌதுகஶாலி சக்ஷு-
ராநந்஦மேतி புதூர்஧ஶஶாக்ஷமௌலேः ॥ २५ ॥

25. காமாக்ஷியே! வெட்கமும் காதலும் பின்னும் மூன்னுமாகச் சலிக்கச் செய்வதற்கு இணங்கி அவற்றின் வசப்பட்டு மிக மெல்ல ஊசலாடுவதான உம்முடைய கடைக் கண்ணேகிய ஊஞ்சலின்மீது மெதுவாக ஏறி வீற்றிருந்து,

அதிக உவகையுடையவனுகி, பாதி மதியைத் தம்முடைய முடியிலே குடியவரான பரமசிவனுடைய கண் என்பவன் அடிக்கடி (இடையருமல்) ஆனந்தத்தை யடைகிறுன்.

பரமசிவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அம்பிகையின் கடாக்ஷமானது வெட்கத்தால் சின்வாங்கியும் ஆசையால் முன்னோக்கியும் ஊஞ்சற் பலகை போன்றதாகின்றது. ‘கண்ணென்று கண்ணினை நோக்கொத்ததாகி’ பரமசிவனுடைய நோக்குகளும் தேவியின் நோக்குகளோடு பொருந்துகின்றன. பரமசிவனுடைய நோக்குகள் வெட்கமறியாதவை யாதலால் அவை தேவியின் நோக்குகளாகிய ஊஞ்சலை வேகமாய் ஆடும்படி செய்கின்றன. அதாவது, பரமசிவ ஆடைய கண்களால் விளங்கும் காதலால் தேவிக்கு வெட்கமும் காதலும் அதிகரிக்கின்றன.

**त्रैयम्बकं त्रिपुरसुन्दरि हर्म्यभूमि-
रङ्गं विहारसरसी करुणाप्रवाहः ।
दासाश्व वासवमुखाः परिपालनीयं
कामाक्षि विश्वमपि वीक्षणभूभृतस्ते ॥ २६ ॥**

26. திரிபுரஸுந்தரியே! காமாக்ஷியே! உம்முடைய கண்ணேக்கமாகிய மன்னவனுக்கு, முக்கண்ணரான பரமசிவனுடைய உடலானது உப்பரிகையாகவும், கருணையின் வெள்ளமே நீர்விளையாட்டிற்கு உரிய ஏரியாகவும், இந்திரன் முதலானவர்களே அடியார்களாகவும், உலகங்கள் அனைத்துமே பாதுகாத்து அரசு செலுத்துவதற்குரிய ராஜ்யமாகவும் ஆகின்றது.

மூது கண்கள் பரமசிவனுடைப் திருமேனியிலேயே என்றும் தங்கி யிருப்பவையாகி கருணையிலே திளைத்து எல்லாவுமிர்களையும் ஆட்கொண்டு எல்லா வூலகங்களையும் காக்கின்றன என்கிறுர்.

**वागीश्वरी सहचरी नियमेन लक्ष्मी-
भ्रूवृष्टिरीवशकरी भुवनानि गेहम् ।
रूपं त्रिलोकनयनामृतमम्ब तेषां
कामाक्षि येषु तत्र वीक्षणपारतन्त्री ॥ २७ ॥**

27. அன்னையே! காமாக்ஷியே! எவர்களிடத்திலே உம் முடைய கண் ஞேக்கங்களுக்கு அடிமையாகுந் தன்மை அமைங் துள்ளதோ, அவர்களுக்கு உரிமையாகவே, வாக்குகளுக்கு ஈசுவரியான சரஸ்வதியானவள் தோழியாவாள், பூர்தேவி அவர்களுடைய பூங்கொடிபோன்ற புருவ நெறிப்புகளின் கருத்துப்படி ஏவல்புரிவாள், உலகங்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கு வீடாகும்; அவர்களுடைய உருவமும் மூவுலகத்தவர்களுடைய கண்களுக்கும் அமிர்தம்போல இனியதாக இருக்கும்.

மாஹேஶ்வர ஜ்ஞாதிதி மாநஸமீனமஸ்வ

காமாக்ஷி ஧ீர்யஜல஧ௌ நிதராஂ நிமஸ்மு ।
ஜாலேந ஶஷ்வலயதி த்வத்பாஜ்ஞாஸ்மா

விஸ்தாரிதேந விஷமாயு஧஦ாஶகோऽஸௌ ॥ २८ ॥

28. அன்னையே! காமாக்ஷியே! (ஒற்றைப்பட்ட) ஐந்து பாணங்களை ஆயுதங்களாகவுடைய இந்த மன்மதாகிய செம்படவன், மஹேஸவரராகிய பரமசிவனுடைய தும் தைரியமாகிய கடவிலே நன்றாக மூழ்கி ஆழ்ந்திருப்பது மான மனமாகிய மீனை, உம் முடைய கடைக்கண்ஞேக்கங்கள் என்னும் பெயருடையதாய் நன்றாக விரிக்கப்பட்ட பெருவலையாலே கட்டுண்ணும்படி செய்கிறுன்.

உந்மதிய வௌதிகமலாகரமஸ்வ ஜாடய-
ஸ்தம்வேரம் மம மனோவிபினே பிரமந்தமு ।
குட்டிகுருஷ தரஸா குடிலாய்ஸீஸ்மா
காமாக்ஷி தாவகக்டாக்ஷமஹாக்ஷேந ॥ २९ ॥

29. அன்னையே! காமாக்ஷியே! அறிவாகிய தாமரையோடையைக் கலக்கிக்கொண்டு மனமாகிய காட்டிலே அலைந்து திரிகின்றதான் என்னுடைய அஞ்ஞானமாகிய காட்டு யானையை, உன்னுடையதான் கடைக்கண்ஞேக்கமாகிய வளைந்த முனைப்பாகத்தையுடைய பெரிய அங்குசத்

தாலே (உன்னுடைய வசமாகும்படி வலி செய்து) - அதிவேக மாக அடக்கிக்கொள்வாயாக.

உடைஷ்டத்திலிருவிலாஸை-

ருத்஥ாய ஦ேவி தவ ஗ாங்கடாக்ஷகுஜாத் ।
஦ூர் பலாயயது மோஹஸ்திரிகுல் மே
காமாக்ஷி ஸ்தாரமஞ்சுப்ரஹகேஸரீந்஦� ॥ ३० ॥

30. தேவியே! காமாக்ஷியே! உம்முடைய அடர்த்தி யான கடாக்ஷமாகிய குகையினின்று எழுந்திருந்து, மேன் மேலும் அதிகரிக்கின்றவையும் (பூங்கொத்தைப்போல) அடுத்துத்துள்ளவையும் அழகும் எழுச்சிய முடையவையுமான நடைகளினுலேயே (உப்முடையதான) அனுக்ரஹமாகிய ஸிம்ஹராஜனானது என்னுடையதான அஞ்ஞானமாகிய மான் கூட்டத்தை அதிவேகமாகவே வெகுதூரம் ஓடும்படி செய்வதாக.

ஸ்ரீஹாட்டாஂ வி஦லிதோப்லகாந்திசோர் ।
ஜெதாரமேவ ஜगாஶீரி ஜெதுகாமः ।
மாநோந்தா மகரகேதுரஸௌ ஧ுநிதே
காமாக்ஷி தாவககடாக்ஷபாணவஸ்திம் ॥ ३१ ॥

31. உலகங்களுக்கு (எல்லாம்) ஈசவரியா யிருப்பவளே! காமாக்ஷியே! மீனக்கொடியோனை மன்மதன் தன்னைச் செயித்தவரான பரமசிவனைச் செயிக்க விரும்பியவனும் அதிக கர்வங் கோண்டவருகி எண்ணெயாலே செம்மையாக்க (சூருடையதாக்க)ப் பெற்றதும் (அன்பு ஒழுகுகின்றதும்), நன்றாக மலர்ந்த கருநீல மலர்களின் காந்தியைக் கவர்ந்து கொண்டதுமான உப்முடைய கடைக்கண்ணேக்கமாகிய (மெல்லியதாயும் நீண்டதாயும் வளைவுடையதாயும் கருநிற முடைய தாய்மூள்ள) கொடிபோன்ற உடைவாளைச் சுழற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன்.

உம்முடைப் பெற்றதனால், தனினை முன்பு வென்ற பரமகிளை கேல்வது எனிது என்று கைரியமாக உம்முடையக்டா கூட்டுக்கொண்ட அவரை எதிர்த்து நிற்கிறோன், அதாவது, உது கடாக்குத்திர்குத் தோற்று பரமசிவனும் காமவசமாகி சிட்டார் என்கிறோர். கடாக்கும் நாற்புறமும் வீசப்படுவதாயும் கருகிறமாயும் அன்பு பெருகுவதாயும் ஒன்புடையதாயும் வளைந்ததாயும் மிருப்பதால் உடைவாளக் கவர்ணிக்கப் பெற்றது.

श्रौतीं व्रजन्नपि सदा सरणिं पुनीनां
 कामाक्षि संततमपि स्मृतिमार्गगामी ।
 कौटिल्यमस्व कथमस्तिरणां च धर्मे
 चौर्यं च पङ्कजरुचां त्वदपाङ्गपातः ॥ ३२ ॥

32. காமாக்ஷியே! அன்னையே! உம்முடைய கடைக் கண்ணேக்கின் வீழ்ச்சியானது சுருதிகளின் (வேதங்களின், காதுகளின் மார்க்கத்தையே எப்பொழுதும் அடைந்திருப்பதாகியும், முனிவர்களுடைய ஸ்ம்ருதியின் (மனுழுதலிய ஸ்ம்ருதி நூல்களின், ஸ்மரணைகளின்) வழியே எப்பொழுதுமே நிலைபெற்றிருப்பதாகியும், எவ்வாறு குடிலத் தன்மையையும் (வளைந்து செல்லும் இயல்பையும், புத்திக் கோண்டியும்) ஒரு நிலையுருத சஞ்சலத் தன்மையையும் (இயாது சஞ்சலித்துக் கொண்டிருக்குந் தன்மையையும்) தாமரைகளின் காந்தியைத் திருடித் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்ளுங் கள் எத் தனத்தையும் பெற்றதாயிற்று?

வேதங்களையும் ஸ்மர்த்திகளையும் அனுசரிப்பவர்களின் நடத்தை கள்ளங்கவடின்றி ஒரு நிலைப்பட்டதாக இருக்கும்; கடைக்கண்ணேக் கயோ கோணலாயும் சஞ்சலமாயும் திருட்டுத்தனமுடையதாயும் இருக்கிறதே என்று சிலேகையாலே கூறுகிறோம்.

नित्यं श्रुतेः परिचितौ यतमानमेव
 नीलोत्पलं निजसमीपनिवासलोलम् ।
 प्रीत्यैव पाठयति वीक्षणदेशिकेन्द्रः
 कामाक्षि किंतु तव कालिमसंप्रदायम् ॥ ३३ ॥

33. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கடைக்கண்ணுகிய உத்தமாசார்யரானவர், எப்பொழுதும் காதுகளின் பழக்கத்தைப் பெறுவதற்கு முயல்கின்றதும் உம்முடைய (கண்ணின்) ஸமீபத்திலே இருக்க விரும்புகின்றதுமாய், எப்பொழுதும் சுருதி களின் பழக்கத்தைப் பெறுவதற்கே மூயல்கின்றவனும் ஆசார்யராகிய தம்முடைய ஸமீபத்திலேயே வளித்திருக்க விரும்புகின்றவனுமாய் சிஷ்யங்க விளங்கும் (தேவியின் காதிலுள்ள) கருநீல மலருக்கு மிகுந்த அன்போடு கரு சிறத்தின் இயல்பாகிய தீய பழக்கத்தையே கற்பிக்கின்றார் அவ்லவா?

கடாக்ஷமானது கரு நெய்தல் மலரைவிடக் கரியதாகயால் அதனிடமே கருமையா யிருக்குஞ் தன்மையைக் கற்க வந்தது போல் விளங்கின்றது தேவியின் கடைக்கண்ணின் அருகிலே காதிலே சொருகிய நெய்தற்டு. வேதாப்யாஸமும் குருகுல வாஸமும் வாய்ந்த சிஷ்யஜீன் ஒளிபொருந்திய நன்மார்க்கத்திலே பழக்காமல் இவ்வாறு இருண்ட துன்மார்க்கத்திலே பழக்குவது ஏனோ என்று சிலேஷங்களால் ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

அந்தா முஹ: ஸ்த஬கிதஸிதபேநராஶீ
காமாக்ஷி வக்தருचிஸ்சயவாரிராஶீ ।
ஆனந்஦தி திரிபுரம்ர்஦்஧நநேநலக்ஷ்மி-
ராலம்ய ஦ேவி தவ மந்஦மபாஜ்ஜஸேதும் ॥ ३४ ॥

34. காமாக்ஷியே! பூங்கொத்துக்களைப் போன்றவையான முறுவல்களாகிய வெண் னுரைகளின் திரள்களையுடையதும் (உம்முடைய) திருமுக மண்டலத்தின் ஒளித்திரளாகிய நீரால் நிறைந்ததுமான கடவிலே வெகுகாலம் நீந்தித் திரிந்து சுனைத்து, முப்புரங்களையழித்தவரான பரமசிவனுடைய கண்ணிற்கு அழகுசெய்கின்ற நோக்கமாகிய வக்கமியானவள் மெள்ள உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கமாகிய அணையை அடைந்து இன்புறுகின்றார்கள்.

முறுவலாகிய வெண்னுரை மிகுந்த முகச்சோதியாகிய கடவிலே தத்தளித்த பரமசிவனுடைய கண் என்பவள் ஒரு சிலையாப் அக்கடவி

ஞாடே கரிய வொளியுடையதாகக் காணப்படும் கண்ணேக்கங்களா
லாகிய அணியையடைந்து களைப்பாறுகிறார்கள் என்று கூறி பரமசிவ
வின்கண்கள் அங்கு மிக்கும் சலியாமல் தெவியின் கடைக் கண்ணேடு
ஒன்றுக்கீடுப்பதைக் குறிக்கின்றார்.

श्यामा तव त्रिपुरसुन्दरि लोचनश्रीः
कामाक्षि कन्दलितमेदुरतारकान्तिः ।
ज्योत्स्तावती सितरुचापि कर्थं तनोति
स्पर्धामहो कुवलयैश्च तथा चकोरैः ॥ ३५ ॥

35. திரிபுரஸாந்தரியே! காமாக்ஷியே! உம்முடைய
கரு சிறமுடையதான கண்ணமகாகிய இராத்திரியானது
தளதளத்து நெய்த்து விளங்குங் கருவிழியின் காந்தி
யென்கிற, முளைத்தெழுங்கு செழித்த, நஷ்டத்திர காந்தியோடு
சூடியதாகியும், முறுவல்களின் (வெண்ணிறக்) காந்தியாலே
நிலாவோடு சூடியதாகியும், நெய்தல் மலர்களோடும் சகோர
பக்ஷிகளோடுமே எவ்வாறு போட்டி போடுகின்றதோ,
அஹோ! ஆச்சர்யம்!

தெவியின் கண்கள் ஓளியாலும் வடிவாலும் தெய்தல் மலர்களை
யும் சகோரங்களையும் ஒத்திருப்பனவாதலால், அவற்றேடு போட்டி
போடுகின்றன என்று கூறி, இரவின் இருளைப்போற் கருசிறமுடைய
தம் முறுவலால் வெள்ளளாளியுடையதுமாய் நிலாக்காலத்தையொத்த
கண்ணுனது அங்கிலாவைப் பருகும் சகோரங்களுக்கும் இரவிலே மல
ஞும் தெய்தற் பூக்களுக்கும் நண்பனுயிராமல் இப்படிச் சண்டை ஏடு
வதற்கு காரணமில்லையே என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

कालाञ्जनं च तव देवि निरीक्षणं च
कामाक्षि साम्यसरणिं समुपैति कान्त्या ।
निशोषनेत्रसुलभं जगतीषु पूर्वे-
मन्यत्रिनेत्रसुलभं तु हिनाद्रिकन्ये ॥ ३६ ॥

36. தெவியே! காமாக்ஷியே! பணிமலை பெற்ற மகளே!
கரியமையும் உம்முடைய கண்ணேக்கமும் ஓளியாலே ஸமான

மான நிலையை அடைகின்றன வாயினுட் மூன்றை உடைங்களிலே எல்லோருடைய கண்களுக்கும் எளிதாகக் கிடைக்கக் கூடியது, மற்றதோ முக்கண்ணரான பரமசிவனுடைய மூன்று கண்களுக்கே எளிதாகக் கிடைப்பதாகின்றது.

மது டாக்டர்கள் பரமசிவனுக்கு உரியன் ஆறினும், உம் மூடைய கண்கள் ‘சிறுச் சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ’ என்பது கருத்து. உமது கண்களைப் பருதுவதற்கு இரண்டு கண் போதா என்றே பரமசிவன் முக்கண்ணர் ஆனார் போலும் என்பது குறிப்பு.

**धूमाङ्कुरो मकरकेतनपावकस्य
कामाक्षि नेत्रसुचिनीलिमचातुरी ते ।
अत्यन्तमङ्गुतमिदं नयनत्रयस्य
हर्षोदयं जनयते हरिणाङ्कमौलेः ॥ ३७ ॥**

37. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கண்களின் காந்தியாகிய கருநீல நிறத்தின் செழுமையாகியதும் மீனக்கொடியோன்ன மன்மதனாகிய அக்கிளியின் கொழுந்தாகியதுமான புகையானது, மானாகிய மறுவையுடையவனுண சந்திரனைத் திருமுடியிலே கொண்டவரான பரமசிவனுடைய கண்கள் மூன்றி ஆக்கும் (அற்புதமாய்) மிகவும் அதிகமாய் (வர்ணிக்க வொண்ணுதபடியான இந்த) ஆனாந்தத்தின் விருத்தியை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றது என்னும் இது ஓர் அற்புதம்.

புகை கண்களைக் கரிக்கும்; டாக்டமாகிய புகையோ கண்களுக்கு ஆனாந்தத்தைத் தருகின்றது என்றும், மன்மதனாகிய அக்கிளியினில்லை என்றும், புகை மன்மதனை, ஏரித்த மூன்றாவது கண்ணிற்கும் தன்பத்தைத் தரவில்லை என்றும் ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

**आरभमलेशसमये तव वीक्षणस्त्रीहृष्ट
कामाक्षि मूकमपि वीक्षणमात्रनम्रम् ।
सर्वज्ञता सकललोकसमक्षमेव
कीर्तिंस्वर्यवरणमाल्यवती घृणीते ॥ ३८ ॥**

38. காமாக்ஷியே! (உமது) கண்ணேக்கத்தை மாத் திரமே வேண்டி வணங்கினிற்கும் ஊமையனையே (முகஞ்சிய என்னையே) உம்முடைய கண்ணேக்கத்தின் தொடக்கத் திலேயான சிறு பொழுதிற்குள்ளேயே எல்லாவற்றையும் அறியும் அறிவையுடைய தன்மை (ஸர்வஜ்ஞதை) என்னும் பெண்மணியானவள் தானே நாயகனுக வரித்ததற்கு அடையாளமாக இடுகின்ற புகழ் என்னும் ஸ்வயம்வரமாலையைக் கையிலே ஏந்தியவளாகி வந்து, (தன்னை யடைய விரும்பி ஸ்வயம்வர மண்டபத்திலே வந்து குழுமியுள்ள) எல்லா மனிதர்களின் முன்பாகவே (அவர்கள் கண்காண்வே) அந்தப் புகழ்மாலையை யிட்டு நாயகனுக வரிக்கின்றார்கள்.

காமாக்ஷியின் கடாக்ஷத்தையே வேண்டி வணக்கி நிற்பவன், தம்மைப் போல ஊமையனுயினும், மற்றவர்களை விடுத்து அவனை ஸர்வஜ்ஞ பிடத்திற்கு உரியவனுக்குகிறார்கள் என்று தாம் ஸர்வஜ்ஞ பிடத்திலே காமாக்ஷியின் கடாக்ஷதைப் பெற்றவுடனேயே வீற் றிருந்ததைச் சுட்டிக் காட்டி, தேவியின் கடாக்ஷதைப் பெற்ற ஜீவன் ஸர்வஜ்ஞனுயிய பரமாத்மாவோடு ஒன்றுகிறார்கள் என்றும் குறிப் படுகிறார்.

**காலாம்புவாஹ இவ தே பரிதாபஹாரி
காமாக்ஷி புஷ்கரம஧ஃக்ருதே கடாக்ஷः ।
ஸூர்யः பரं க்ஷணருचா ஸமுபைதி மைत్ரி-
மன்யஸ்து ஸ்தநருचिं பிரகடீகராதி ॥ ३९ ॥**

39. காமாக்ஷியே! நீருண்ட கார்மேகத்தைப்போலவே உமது கடைக்கண்ணைது தாபங்களைப் போக்குகின்றதாகி, மேகம் (புஷ்கரம் என்னும்) மழை ஜலத்தை பொழிவது போல, (புஷ்கரம் என்னும்) கருகெய்தல் மலரை (தன் னுடைய காந்தியின் சிறப்பாலே) கீழ்ப்பட்டதாக்குகின்றது. முன்னதோ (கார்மேகமோ), கஷ்ணப்பொழுது மின்னுகின்ற மின்னலோடு தோழையுடையதாகின்றது; மற்றையதோ (உமது கடைக்கண்ணை) எப்பொழுதும் ஓளி

யுடையதான் பரம்பொருளை நன்றாக விளக்குகின்றது (எப்பொழுதும் ஒளியுடையதாகி விளங்குகின்றது).

நெப்தல் மலருக்குக்கருநிறமும் காந்தியுமே உண்டு; தாபங்களைப் போக்குங் திறமையில்லை, அதனாலே வெப்பத்தை நீக்கும் கார்மேகமும் தாபத்திரயங்களையும் நீக்கும் கடாஷமும் நெப்தல் மலைநீகழ்கின்றன; ஆயினும் இவ் விரண்டினால் மேகத்தோடு மின்னலொளி கூண்நேரமே காணப்படுகின்றது; அம்பிகையின் கடாஷமே ஒளிவழாகிய பரமசிவனுடைய திருமேனியிலேபே எப்பொழுதும் அமர்ந்திருந்து அத் திருமேனியை கரிய காந்தியோடு கூடியதாகச் செய்கின்ற ஏற்றமுடையது.

ஸ்ரீமதேபி த௃ஷ்ணராமி ஸுருப்ரஸாத-
சாஹாய்யகேந விசரந்பர்வார்஗ே ।
ஸ்வாரபங்காநிசயே ந பத்தியமுந் தே
காமாக்ஷி ஗ாடமவலம்ய கடாஶயாஸ்தி ॥ ४० ॥

40. காமாக்ஷியே! நுண்ணியதாயும் கடந்து செல்வதற்கு மிகவும் அரிதாயுமுள்ள மோகங்கார்க்கத்திலே குருவின் அருளைத் துணியாகக் கொண்டு நடந்துசெல்வோன் உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கமாகிய இந்த ஊன்று கோலையே கெட்டியாகப் பிடித்து ஊன்றிக்கொண்டு தான் ஸம்லாரமாகிய சேற்றுக் குவியவிலே ஆழாமலும் வழுக்கி விழாமலு மிருக்கிறான்.

ஆசார்யன் சிஷ்யங்குக்கு அருளும் உதவி, சிஷ்யன் ஸம்லாரத்திலே ஆழந்து விடாமலிருப்பதற்காக அம்பிகையின் கடாஷமாகிய ஊன்றுகோலை அவனும் பெறுமாறு, அம்பிகையிடம் பிரார்த்திப்பதே என்பது கருத்து.

காமாக்ஷி ஸ்தமஸௌ ஹரிநீலக்ரத-
ஸ்தம்஭ே கடாஶருचிபுஜமயே ஭வத்யா: ।
வாங்கோபி ஭க்திநிர்஗லைம் சித்தஹஸ்தி
ஸ்தம்஭் ச வந்஧மபி முஞ்சதி ஹந்த சித்தம் ॥ ४१ ॥

41. காமாக்ஷியே! என்னுடைய சித்தமாகிய இந்த யானையானது தங்களுடைய கடைக்கண் னேஞ்சுகளுடைய காந்திகளின் திரளாகிய இந்திராலே ரத்னங்களாலான தூணிலே பக்தியாகிய சங்கிலியிலே கட்டுண்டு இருக்கும் போதே, (அஞ்ஞானமாகிய ஜடத்தனம் என்னும்) தூணை யும் (ஸம்ஸாரமாகிய) கட்டையுமே விட்டுவிலகுகின்றதே! அந்தோ! ஆச்சர்யம்!

அஞ்ஞானமாகிய தூணிலே ஸம்ஸார பந்தத்தால் கட்டப்பட்ட ஜீவன் விடுதலை பெறுவதற்குத் தன்னை பக்தியென்னும் கயிற்றுல் தேவியின் கடாக்ஷமாகிய ஞானத் தூணிலே கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து.

காமாக்ஷி கார்ண்யமாபி ஸ்தமஞ்ஜனந் ச
விப்ரநிஸர்஗தரலோऽபி ஭வத்கடாக்ஷः ।
வைமல்யமந்வஹமநஞ்ஜனதா ச ஭ூயः
ஸ்தீய ச ஭க்தாத்யாய கர்த் தாதி ॥ ४२ ॥

42. காமாக்ஷியே! தங்களுடைய கடாக்ஷமானது, கருமையையும் (களங்கத்தையும்) கரியமையையும் (அழுக்கை யும்) எப்பொழுதுமே மேற்கொண்டதாயினும், இயல் பாகவே (எப்பொழுதும்) ஒரு சிலை நில்லாது சலிப்பதாயினும், பக்தர்களுடைய மனத்திற்கு மாசற்ற தன்மையையும் மைதீர்ந்த (பாபந்தவிர்ந்த) தூய நிலைமையையும் (அதற்கு மேலே) ஒருநிலையிலேயே நிலைத்துங்கும் திடத்தன்மையையும் அதிகப்படியாகவே அளிக்கின்றது எவ்வாறு?

தன்னிடமில்லாதவற்றைப் பிறருக்கு அளிப்பது ஆச்சர்யம் என்று சிலேஷங்களே விளக்குகிறார்.

மந்஦ஸிதத்துவகித்து மனிகுஷலாங்கு-
ஸ்தோமப்ரவாலருचிர் ஶிஶிரீகுதாஶம् ।
காமாக்ஷி ராஜதி கடாக்ஷருचே: கடம்஬-
ஸு஧ாநமம்஬ கருணாஹரிணேக்ஷணாயா: ॥ ४३ ॥

43. காமாக்ஷியே! அன்னையே! (உம்முடைய) புன் முறுவல்களாகிய பூங்கொத்துகளை யுடையதும், மணிகளாற் செய்த குண்டலங்களின் காந்தித் திரள்களாகிய தளிர்களால் ஒளியுடையதும், சூழ எங்கும் (எல்லாத் திசைகளையும்) குளிர்ச்சியுடையதாகச் செய்கின்றதுமான (உம்முடைய) கடாக்ஷங்களினுடைய காந்தியின் திரளானது கருணையாகிய மான்விழியாளின் பூங்தோட்டமாக விளங்குகின்றது.

**காமாக்ஷி தாவககடாக்ஷமஹெந்஦ிநீல-
ஸிஂහாஸன் ஶிதிவரதோ மகர஘ஜஸ்ய |
ஸாப்ராஜ்யமஜ்ஞலவி஧ௌ மணிகுண்டலஶ்ரீ-
நீராஜனாத்ஸவதரஜ்ஞத்ரீபமாலா || 44 ||**

44. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கடாக்ஷங்களாகிய சிறந்த இந்திர நீல ரத்னங்களாலான ஸிம்ஹாஸனத்தை மீனக் கொடியோன்ன மன்மதன் அடையுந் தருணத்திலே, ஸாம் ராஜ்ய பதவிக்குரிய மங்களகரமான (பட்டாபிழேஷகச்) சடங்கிலே, (உமது காதுகளிலுள்ள) ரத்ன குண்டலங்களினின்று வீசுகின்ற அழகிய ஒளியானது தீப ஆலத்தியாகிய சுபகாரியத்திலே சூழற்றப்பெற்ற தீபங்களின் வரிசையாக விளங்குகின்றது.

**மாத: க்ஷண் ஸ்தபய மா் தவ வீக்ஷிதேந
மந்஦ாக்ஷிதேந ஸுஜநைரபரோக்ஷிதேந |
காமாக்ஷி கர்மதிமிரோத்கரமாஸ்கரேண
ஶ்ரேயஸ்கரேண ம஧ுபதித்தங்கரேண || 45 ||**

45. அன்னையே! காமாக்ஷியே! மென்மை பொருங்தி யதும் (நாணம் மிகுந்ததும்), ஸாது ஜனங்களாலேயே கண்கொண்டு காணப் பெறுவதும், இருவினைகளாகிய அஞ்ஞான இருட் பிழம்பிற்கு ஸார்யனுவதும், மங்களங்களையளிப்பதும், தேனுண்ணும் வண்டுகளின் காந்தியைக்

கவர்ந்து கொள்வதுமான உம்முடைய கண்ணேக்கத்தாலே
என்னை ஒருகணப் பொழுது குளிப்பாட்டுவாயாக.

பிரேமாபாபாயसि மஜனமார்சய
युक्तः सितांशुकृतभसவिलेपनेन ।
காமாக्षி குஷ்டலமणியுதி஭ிர்ஜடாலः
भीக்ஷ்டமேவ மஜதे தவ ஦ृष்டिपாரः ॥ ४६ ॥

46. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கண்ணேக்கம் என்பவர் (காதுகளிலுள்ள) குண்டலங்களிலுள்ள ரத்னங்களின் காந்திகளாலேயே செஞ்சடக்கீயுடையவராயும், பிரேரணமயாகிய நதியின் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானங்குசெய்துவிட்டு முறவளின் ஒளியால்மைக்த விழுதிப் புச்சோடு விளங்குபவராயும், பூர்ண கண்டரான பரமிவஜையே பஜீக்கின்றார் (அடைகின்றார்.)

காதவாயும் செல்லும் கண்ணீனின்று பிரேரணமயோடும் முறவளோடும் கலக்கு பெருகும் போதுமானது பரமசிவனிடத்திலேயே வித்திகுக்கின்றது ஏன் கிழா?

கैवल्यदाय करुणारसकिंகराय
காமாக்ஷி கந்஦லितவिप்ரமशंகரाय ।
ஆலோகனाय தव ஭क्तशिवंகराय
மாதநமोऽஸ்தु பரतन्त्रिशंகரाय ॥ ४७ ॥

47. காமாக்ஷியே! அன்னையே! கைவல்யத்தை (தனிப்பெருக்கீலையை) அளிப்பதும் கருணைப்பெருக்கு என்னும் ஏவ வரளனையுடையதும் சங்கரருக்கு மையலைச் செழிக்கக் கெப்பதும், (அதனால்) அந்த சங்கரரைத் தனக்கு ஆப்பட்டவராகச் செய்துகொண்டதும் (உம்முடைய) பக்தர்களுக்கு மங்களங்களை யருளுவதுமான உம்முடைய கண்ணேக்கத் திற்கு (என்னுடைய) வணக்கம் அமைவதாக.

சாபிராஜயமஜாலவி஧ௌ மகரஷவஜஸ்ய
லேலாலகாலிகுத்தோரணமால்யஶோभே ।

காமேஶ்வரி பிரசலதுத்பலவைஜயந்தி-
சாதுர்யமேதி தவ சங்கலஷ்டிபாதः ॥ ४८ ॥

48. காமேஶவரியே! (மன்மதனுக்கு ஈசவரியாக விளங்குபவளே)! , அங்குமிங்குமாய் அசைகின்ற அளகங்களின் வரிசையாலே செய்த தோரணமாலையாலே அழகாக விளங்குகின்றதாகி நடைபெறுவதான மீனக்கொடியோன்கிய மன்மதனுக்கு (சிருங்காரமாகிய) ஸாம்ராஜ்யத்திலே முடிகுட்டும் மங்களச் சடங்கிலே, உம்முடைய மிலிர்கின்ற கண்ணேக்கமானது அசைந்தொளிர்கின்ற நீலோத்பல மலர்களாலாகிய வெற்றிமாலையின் தன்மையை அடைகின்றது.

மார்ண மஜ்ஜுக்சகாந்திதமோஹதேந
மந்஦ாயமானங்மனா மத்நாதுராஸௌ ।
காமாக்ஷி வஷிரயதே தவ ஶங்கராய
ஸ்கேதம்஭ுமிமசிராதமிஸாரிகேவ ॥ ४९ ॥

49. காமாக்ஷியே! அழகிய கூந்தல்களின் ஒளியாகிய இருளாலே சூழப்பெற்ற வழியிலே (தன் கரியமேனி அந்த இருளிலே மறையும்படியாக) உம்முடைய கண்ணேக்கம் என்னும் இவள், காமத்தால் வருந்துகின்றவளாய், மெல்ல மெல்ல நடந்துசென்றும் அதிசீக்கிரமாகவே, (உம்முடைய) சங்கரரின் பொருட்டு, காதலை நாடிச்செல்லும் அபிலாரி கையைப்போல (ஸங்திப்பதற்காக முன்னதாக குறிப்பிட்டுச் சொன்ன) ஸங்கேத ஸ்தலத்தை அடைகின்றார்.

உம்முடைய நாயகரை நாடி உமது ஏவலாளான கடாகூம் என்பவள் ரகசியமாகச் செல்கிறார்கள் என்று காமாக்ஷிதேவையிடம் முறையிடுவதுபோல வர்ணிக்கிறார்.

**ब्रीडानुवृत्तिरमणीकृतसाहचर्या
शैवालितां गलरुचा शशिशेखरस्य ।
कामाक्षि कान्तिसरसीं त्वदपाङ्गलक्ष्मी-
र्मन्दं समाश्रयति मञ्जनखेलनाय ॥ ५० ॥**

50. காமாக்ஷியே! உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கின் காந்தி (என்னும் வகீமி)யானவள், இணை பிரீயா து தொடர்ந்துவருகின்ற நாணமாகிய பெண்மணி துணைசெய்ய, சந்திரனைத் திருமுடியிலே சூடியவரான பரமசிவனுடைய கழுத்தின் (கரிய) ஒளியாலேபாசியுடையதாகி ஒளிநீர் நிறைந்த ஏரியை, நீர்விளையாடவின்பொருட்டு, மெல்ல வந்து சேர்கின்றார்கள்.

பரமசிவனுடைய திருமேனியின் காந்தியிலே கடாக்ஷம் மூழ்கித் திளைக்கின்றது என்று கூறி, ‘பொய்கை நீராடல்’ என்னும் வகீகே தத்தாலே கடாக்ஷமாகிய நங்கையும் பரமசிவனேடு ரயிக்கிறார்கள் என்று அம்பிகையிடம் தெரிவிக்கிறார். காந்தி மயமான ஏரியிலே கழுத்திலுள்ள கரு விஷம் ஒரு மூலையிலே பாசியைப்போல் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கின்றது என்பது குறிப்பு.

**काषायमंशुकमिव प्रकटं दधानो
माणिक्यकुण्डलरुचिं ममताविरोधी ।
श्रुत्यन्तसीमनि रतः सुतरां चकास्ति
कामाक्षि तावककटाक्षयतीश्वरोऽसौ ॥ ५१ ॥**

51. காமாக்ஷியே! உம்முடையதான கடாக்ஷமாகிய இந்த யதிச்சிரேஷ்டர், (உமது காதுகளிலுள்ள) மாணிக்கங்கள் அமைந்த குண்டலங்களின் காந்தியை காஷாய வஸ் திரத்தைப்போல நன்றாக விளங்குப்படி உடுத்திக்கொண்டு, தம்முடைய மயதையைப் பகைத்து அழித்தவராகி, (அண்டியவர்களின் மயதையையும் அழிப்பவராகி), (கண்கள் காதுகள் வரை நீண்டிருப்பதால்) காதுகளின் எல்லைப்புற

மாசிய வேதாந்தப் பிரதேசத்திலே (வேதாந்த விழுப்பொருளாகிய கடவுளிடத்திலே) இன்புறுவராக. (வேதாந்த விசாரத்திலே ஈடுபட்டவராக மிகச் சிறந்து விளங்குவாராக.)

பாண ஏவ ஹரிநீலமணி஦ினேஷு
பிரஸ்தானந்தா குவலய் பிரகடோகரோதி ।
நீமித்திகோ ஜல்஦மேசகிமா தவஸ்தே
காமாக்ஷி ஶந்யஸுபமானமபாங்கலக்ஷ்மா� ॥ ५२ ॥

52. காமாக்ஷியே! இந்திர நீலமணியானது வெறுங்கல்லேயாகும்; கருநீலமல்லோ பகற்பொழுதுகளிலே வாட்டலுறவுத் தன்றுக்கூட்டுகின்றது. மேத்தின் கருசிறமோ (நிருண்டபோது மட்டுமே அமைவதால்) சிமித்தத்தோடு பொருந்தியபோதுதான் ஏற்படுகின்றது; ஆகையால், (அழிய கண்களையுடையவனே!) உம்புடைய கடைக்கண்ணேக்கத்தின் கரிய கூந்திக்கு உவமானமாவது ஒன்றுமில்லை.

இப்பற்றக்கூடில்லை பேன்யையும் கருமயயும் ஒளியும் ஒருங்கிட்டு குடைப் போக்கிறத்து உவமை கூறுவதென்றால், இந்திரநீலமணிக்கு மென்மை இல்லை, குவலையத்திற்கு உப்பிரபொழுதும் வாட்டலுடை ஒளி இல்லை, மேத்திற்கு இந்முன்று குணங்களும் பருவாலைத்திலே மட்டும் சேர்க்கையால் உக்கலை என்கின்றன.

ஶங்கரவித்ரமஹதி ஸுதரா் ஸலஜா
நாஸாப்ரமௌக்திகருசா கூதமந்஦ஹாஸா ।
ஸ்யாமா கடாக்ஷஸுபமா தவ யுக்தமேத-
காமாக்ஷி சும்வதி ஦ி஗்ம்வரவக்ரவித்வம் ॥ ५२ ॥

53. காமாக்ஷியே! உம்புடைய கடாக்ஷத்தின் காந்தியாகிய (கருசிறமுடையவளான) இளம்பெண் ('சியரய' என்னும் இளம்பருவத்து நங்கை), சிருங்கார ரஸத்திற்குளிய செயல்களையுடையவளாயும், மிகவும் நாணமுற்றல்

னாயும், (உமது) மூக்கின் மூனையிலே விளங்கும் முத்தின் ஒளியால் புன்முறுவலையுடையவளாயும், திசைகளையே ஆடையாகவுடையவரான பரமசிவனுடைய முக பிம்பத்தை (கோவைக் கணிபோன்ற செவ்வாயை) முத்தமிடுகின்றார்கள் : இது பொருத்தமே.

காண்பதும் கேட்பதும் தொடுவதும் திது என்று இழப்பட்டவானுப்பிரகாரச் சுவையின் சுவடறியாத திக்ம்பர ஜூனை அடைந்து சிருங்கார ரஸத்தை யெல்லாம் வீணாக்குவது சரியோ என்பது தவணி-

நிலोத்பலேந மधுபேந ச வீடிபாதः

காமாக்ஷி துல்ய இதி தே கथமாமனந்தி ।

ஶීத்யேந நிந்஦தி யदந்வஹமிந்஦ுபாடா-

ந்யாதோருஹேந யத்ஸௌ கலஹாயதே ச ॥ ५४ ॥

54. காமாக்ஷி! உமது கடாக்ஷமானது கருநீல மலரோடும் வண்டோடும் சமானமானது என்று எவ்வாறு சொல்கிறார்கள்? (கடாக்ஷமாகிய) இது எங்காளும் சந்திர நுடைய திருவடிகளை (கிரணங்களை) குளிர்மையாலே நின்திக்கின்றது, தாமரையோடும் விரோதங் கொள்கின்றது.

கருநீல மலருக்கு நாயகனுக்கி கெளரவிக்கத் தக்க சந்திரனையும் வண்டுகளுக்குப் புகலிடமாகிய தாமரையையும் வீடத் தன் குளிர்ச்சியாலும் காந்தியாலும் கடாக்ஷம் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றது என்பது கருத்து.

ஓष்டப்ரமாபடலவி஦ுமஸு஦ிதே தே

ஶ्रூவல்லிவீचிஸுभगே முखகாந்திஸிந்஧ை ।

காமாக்ஷி வாரி஭ரபூரணலம்பமான-

காலம்஬ுவாஹஸரணிஂ லமதே கடாக்ஷः ॥ ५५ ॥

55. காமாக்ஷி! உம்முடைய உதடுகளின் காந்தித் திரளாகிய பவழக்கொடிகளோடு விளங்குவதும் (உமது) புருவக் கொடியின் நெறிப்புகளாகிய அலைகளால் அழுடை

யதுமான (உமது) முகத்தின் காந்தியாகிய கடவிலே தண்
ணைர அதிகமாய் நிரப்பிக்கொண்டு தாழ்ந்துள்ள கார்
மேகத்தின் விலையை (உமது) கடாக்ஷமானது பெறுகின்றது.

தரிய முககாந்தியை தன்னுள்ளே நிரப்பிக் கொண்டு, எல்லோரு
கடைய தாபங்களையும் தீர்ப்பதற்காக தாழ வருகின்ற கார்மேகத்தை
யோத்து, கடாக்ஷம் கருணை மழையையும் பொழிந்துகொண்டிருக்
கின்றது என்பது கருத்து.

மந்஦ஸிதை஧வலிதா மணிகுண்டலாங்ஶு-
ஸ்ர்ப்கலோஹிதருचிஸ்த்வदபாஜ்ஞாரா ।
காமாக்ஷி மலிகுஸுமைநவபல்லவைஶ்
நிலோத்பலைஶ் ரசிதேவ வி஭ாதி மாலா ॥ ५६ ॥

56. காமாக்ஷியே! (உமது) புன்முறுவல்களால் வென்
ணிறமுடையதாயும் (உமது காதுகளிலுள்ள) ரத்னகுண்
டலங்களுடைய கிரணங்களின் சேர்த்தியால் செங்கிறமுடைய
தாயும் (இயற்கையிலே கருங்ற முடையதாயும்) விளங்கும்
உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கங்களின் பெருக்கானது,
மல்விப்புக்களையும் இளந்தளிர்களையும் கருநீல மலர்களையும்
கொண்டு தொடுக்கப்பெற்ற மாலையைப்போலச் சிறந்து
விளங்குகின்றது.

காமாக்ஷி ஶிதலகுபாரஸனிர்ஜராம்஭ः-
ஸ்ர்ப்கப்த்மலருசிஸ்த்வாஜ்ஞாமாலா ।
஗ோभಿः ஸदा புரரிபோரமிலஷ்யமாணா
தூர்வக஦ம்பகவி஡ம்வனமாதனோதி ॥ ५७ ॥

57. காமாக்ஷியே! கருணை வெள்ளமாகிய குளிர்ந்த
அருவிலீரின் சேர்த்தியாலே மிகவும் அதிகமாகிய ஒளியடைய
தாயும், திரிபுரத்தை யழித்தவரான பரமசிவனுடைய கண்
களால் எப்பொழுதும் விரும்பப்பெற்றதாயு மூள்ளதான்

உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கங்களின் கோவையானது குளிர்ந்த கருணைப் பெருக்கைப்போன்ற அருவிநீர் பாய்வு தாலே செழிப்புடையதும் (பசுபதியின்) பசுக்களால் விரும் பப்படுவதுமான அருகம்புல்லால் நிறைந்த காட்டை ஒத்து தாக விளங்குகின்றது.

ஹ்யக்ஜ் மம விகாஸயது பிஸுண-
நுல்லாஸபுத்பலருசேஸ்தமஸா் நிரோதா ।
஦ோஷாநுஷஜ்ஜங்கடதா் ஜகதா் ஧ுனான:;
காமாக்ஷி வீக்ஷணவிலாஸதிநோத்யஸ்தே ॥ ५८ ॥

58. காமாக்ஷியே! உமது கண்ணேக்கத்தின் கிளர்ந்த ஒளியாகிய ஸமர்யோதயமானது, கருநீல மலர்களின் காந்தி யைக் கவர்ந்து கொண்டதாகியும், (தன்னுடைய கருநிறத் தால்) இருளை அடக்கி வெல்கின்றதாகியும் (அஞ்ஞானத்தைத் தடைசெய்வதாகியும்) உலகத்தவர்களுக்கு இராக்காலத்தின் ஸம்பந்ததால் உண்டான அயர்ச்சியை (தோஷங்களின் ஸம்பந்ததாலுண்டான அஞ்ஞானத்தை) நீக்குவதாகியும் விளங்கி, என்னுடைய உள்ளத்தாமரையை நன்றாக மலரும்படி செய்வதாகுக.

‘தினேஷய:’ என்பதற்கு ஸமர்யன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸமர்யன் தன் செவ்வொளியாலே செய்யுங் காரியங்களை கடாஷும் தன் கரிய காந்தியாலேயே செய்து முடிக்கின்றது என்று அதையிக்கிறார்.

சக்ஷுவிஂமோஹयति சந்஦ிவி஭ूபणस्य
காமாக்ஷி தாவகக்டாக்ஷதமஸ்ப்ரஹ: ।
பித்யங்முखं து நயनं ஸ்திமிதं முனீனां
பிரகாஶயமேவ நயதீதி பரं விசித்ரம् ॥ ५९ ॥

59. காமாக்ஷியே! இருளாகிய கிழங்கினின்று முளைத்துச் செழித்தோங்கிய தளிராகிய உம்முடைய கடாஷு

மானது, சந்திரனைச் சிறந்த ஆபரணமாகச் சூட்டிக்கொண்ட பரமசிவனுடைய கண்ணை நன்றாக மயங்கும்படி செய்கின்றது; ஆனால், உள்ளே நோக்குவதும் (உபயோகியாததால்) மரத் துத் திமிர்கொண்டதுமான முனிவர்களின் (அகக்) கண் ணீற்கு விளக்கத்தைத் தருகின்றது என்னும் இது மிகப் பெரிய ஆச்சர்யம்.

முச்சுடர்களையும் முக்கண்ணுக்க கொண்டும், அதற்கு மேலே ஒளிர்கின்ற சந்திரனைத் தலைமேலே உயர்த்திக்கொண்டும் இருக்கின்ற பரமசிவனுடைய கண்களைத் தன்னுடைய கரிய ஒளியாலே இருங்டவை யாக்கி, உண்ணேக்கியும் சலிக்க வொட்டாது தடுத்தும் (வெளிப்) பார்வையை இழந்த முனிவர்களுக்கு பரம்பொருளைக் காணும் திறமை யைக் கொடுத்தும் அற்புதஞ்சு செய்கின்றது தேவிசினுடைய கடைக்கண் ணேக்கம்; விரும்பத்தக்க கண்களையுடைய காமாக்ஷிஹின் கண்ணில் ஒரு சிறு பாகமும் தன்னிச்சைப்படியே ஈசுவரனுடைய மூன்று கண் களையும் மயக்கிச் சிறுமைப் படுத்தியும் முனிவர்களின் கண்களைப் பெருமைப்படுத்தியும் களிக்கின்றது என்பது குறிப்பு.

காமாக்ஷி வீக்ஷණருचா யுධி நிர்ஜित் தே
நிலோத்பல் நிரவஶேष஗தாभிமானம् ।
அாगத்ய தத்பரிஸர் அவணாவत்ஸ-
வ்யாஜேந நூமம்யார்஥நமாதனோதி ॥ ६० ॥

60. காமாக்ஷியே! உமது கண்ணேக்கத்தின் ஒளியாலே போரிலே வெல்லப்பட்ட கருநீல மலரானது, (தன்னுடைய) கர்வத்தை முற்றும் துறந்து காதணி என்னும் வேஷத் தோடு அந்தக் கண்ணேக்கத்தின் அருகாமையில் வந்தடைந்து, மெய்யாகவே, அபயம் தரவேண்டு மென்ற பிரார்த்தனை யைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றது.

தன்னின் வென்றவளைச் சரணமடைந்தால் மட்டுமே வாழுவா மென்று, கருநீல மலரானது கடாக்ஷத்தின் அருகாமையிலுள்ள செலிப் புத்திலே காதணியாக வந்துள்ளது என்கிறார்.

ஆஶ்ரயமஸ் மदாநாம்யுடயாவலஸः
காமாக்ஷி சங்காநிரிக்ஷணவிப்ரமஸ்தே ।
ஷீர்ய வி஧ூய தனுதே ஹடி ராகவந்஧்
ஶ்஬ோஸ்ததேவ விபரிததயா முனிநாம् ॥ ६१ ॥

61. தாயே! காமாக்ஷியே! உம்முடைய சஞ்சலமான கண்ணேக்கத்தின் காந்தியானது (சஞ்சலமுடையதாயினும்) மன்மதனுடைய பெரு நலத்திற்கு ஆதாரமான ஊன்றுகோலாகி, சம்புதேவருடைய மனதிலேயுள்ள தொரியத்தைப் போக்கிவிட்டு, ஆசையாகிய பந்தத்தை (அவருக்கு) உண்டாக்குகின்றது; அதுவே, நேர்மாருக, முனிவர்களுக்கு ஆசையாகிய பந்தத்தை நீக்கி மனதிலே தொரியத்தை உண்டாக்குகின்றது; இது ஆச்சர்யம்.

கடாக்ஷமானது தனக்கில்லாத திடத்தன்மையை மன்மதனின் செல்வத்திற்கும் முனிவர்களின் மனத்திற்கும் அளிப்பதும் பரமசிவ நுடைய மனதின் திடத்தன்மையை அழிப்பதும் ஆச்சர்யம் என்கிறோம்.

‘வழனைஷ்யுதயாவலம்லீ’ என்பது பாடமானால், “(உமது) முகம் நன்மையைப் பெறுவதற்குக் காரணமானது” என்று பொருள் கொள்வது.

जन्तोः सकृतप्रणमतो जगदीडयतां च
तेजस्वितां च निशितां च मतिं सभायाम् ।
कामाक्षि माक्षिकशरीमिव वैखरीं च
लक्ष्मीं च पश्मलयति क्षणवीक्षणं ते ॥ ६२ ॥

62. காமாக்ஷியே! உம்முடையதான கஷணப்பொழுதுள்ள கண்ணேக்கமே, (உம்மை) ஒருமுறை அடிவணங்குகின்ற பிராணிக்கு, உலகோர் அணைவராலும் புகழ்வதற்குரிய நிலையையும், தேஜஸ்ஸின் மிகுதியையும், (ஞானிகளின்) ஸபைகளிலே (நன்குவிளங்கும்) கூரியபுத்தியையும், தேனின் அருவி பாய்வதுபோன்ற வாக்கையும், செல்வத்தையுமே செழிப்புற உதவுகின்றது.

தம்மைப்போல காமாக்ஷிதேவியை ஒருமுறை அடிபணிந்தாடை அவளுடைய கடாகூத்தைப் பெற்றவன், மிருகப்பேராயனுயினும் மறுஷணமே தம்மைப்போல், ஸர்வஜ்ஞ பிடத்திலமர்ந்து ஜகத்குரு வாயும், தம்முடைய கானியத்திலேபோல தேன்மழை பொழிவது போன்ற சொல்வளத்தையுடையவனுயும், வேதங்களாகிய அழியாக செல்வங்களையுடையவனுயும், ஞானிகளுக்குத் தலைவனுயும், குசாக்ர புத்தியும் தேஜஸ்ஸாமுடையவனுயும் விளங்குவான் என்று தேவியின் முன்னிலேயே ஏரதிழ்ஞான செய்துகொடுக்கிறார்.

காடம்பிநி கிமயதே ந ஜலாநுஷஜ்

஭ृஜாவலி கிமுரரீகுருதே ந பஜம் ।

கிஂ வா கலிந்தநயா ஸஹதே ந ஭ஜ்

காமாக்ஷி நிஶ்யபद் ந தவாக்ஷிலக்ஷ்மி: ॥ ६३ ॥

63. காமாக்ஷியே ! (எப்பொழுதும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற) மேகங்களின் வரிசையானது (ஒரீடத்திலே நிலைத்து நின்று மழை பொழியும்போது) ஜலத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் (ஜடத்தன்மை பொருந்திய) நிலையை அடை வதில்லையா ? (பூக்களை நாடித்திரியும்) வண்டுகளின் வரிசையும் தாமரை மலரையடைந்து அதனேடு பொருந்தியிருப்பதில்லையா ? (ஒயாது கடலை நோக்கிச்செல்லுகின்றவளாகிய களிந்தனுடைய மகளான) யமுனையும் (பலபத்திரதேவர் கலப்பையாலே தடுத்தபோது) தடைப்படுவதைப் பொறுத்துக்கொள்ள வில்லையா ? உம்முடைய கண்ணுகிய ஸ்ரீதேவி மட்டும் (தன்னுடைய சலன ஸ்வபாவத்தை விட்டு) ஸ்திரமான நிலையை அடையவில்லையே !

யாத்யே யமுனா பூண் ஸமு஦்ர ஸ்வரணார்ணவம் (ராமாயண அயோத்யா 105, 19) என்று சொல்லப்பட்ட யமுனையும் ஒருத்தலை தடைப்பட்டு வின்றது. உமது கடாகூமோ யாராலும் தடைப்படாததாகி அழியார் களின்மீது எப்பொழுதும் பாய்ந்துகொண்டிருக்கின்றது என்கிறார்.

காகோலபாவகதுணிகரணே�பி ஦க்ஷः
காமாக்ஷி வாலகஸு஧ாகரஶோஹரஸ्य ।
அத்யந்தஶிதலதமோ�ப்யநுபாரதं தे
चित्तं विमोहयति चित्रमयं कटाक्षः ॥ ६४ ॥

64. காமாக்ஷியே! எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மிகவும் குளிர்ந்த தன்மையை யுடையதான் உம்முடைய இந்தக் கடாக்ஷமானது (காலகூடவிஷமாகிய) அக்கினியையும் புல்வாகக்கொள்வதிலே திறமையுடையதாகி, அமிர்தத்தைப் பொழிகின்ற சந்திரனுடைய இளம்பிறையைச் சூடியவரான பரமசிவனுடையதான் மனதை, எப்பொழுதுமே இடைவிடாமல் வாடி மயங்கும்படி செய்கின்றதே! (இது) ஆச்சர்யம்!

விஷாக்கினியின் தாபத்தையும் இலக்ஷ்யஞ் செய்யாத பரமசிவ னுடைய மனதிற்கு, அமிர்தத்தைப் பொழிந்தும் குளிர்ந்த கிரணங்களை வீசி வெப்பத்தை மாற்றி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் சந்திரனை வைத்துக்கொண்டாலும் எப்பொழுதும் தணியாத காமவெதுப்பையளிக்கும் காமாக்ஷியின் கடாக்ஷத்தையே சீதாவஸ்துகளிலே மிகச் சிறந்தது என்பது எப்படி என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

कार्पण्यपूरपरिवर्धितमन्ब मौह-
कन्दोद्रदं भवमयं विषपादपं मे ।
तुङ्गं छिनतु तुहिनाद्रिसुते भवत्याः
काश्चीपुरेश्वरि कटाक्षकुठारधारा ॥ ६५ ॥

65, அப்மையே! பனிமலை பெற்ற மகளே! காஞ்சிபுரத் திலே ஈசவரியாக விளங்குபவளே! தங்களுடைய கடாக்ஷமாகிய கோடரியின் கூரிய முனையானது, என்னுடையதான வறுமையாகிய ஏரம்பிய நீராலே போவிக்கப் பெற்றதும், அஞ்ஞானமாகிய கிழங்கினின்றும் செழித்தோங்கி வளர்ந்ததும், மிக்க வுயர்ச்சியையுடையதுமான ஸம்ஸாரமாகிய விஷ விருஷ்டத்தை வெட்டி வீழ்த்துவதாக.

காமாக्षி ஘ோரம்வரோగचிகித்ஸநார்஥-
 மத்யஈர்ய ஦ேஶிகக்கடாக்ஷமிஷகப்ரஸாடாது ।
 தत்ராயி ஦ேவி லभதே சுநூதி கடாசி-
 ஦ன்யஸ்ய டுல்மமபாஜ்ஞமஹைஷ஧ஂ தே ॥ ६६ ॥

66. காமாக்ஷியே! தேவியே! ஸம்ஸாரமாகிய பயங்கர மான நோயைப் போக்கிக்கொள்வதின் பொருட்டு அதிகமாக வேண்டிக்கொண்டு சூருவினுடைய கடாக்ஷமாகிய வைத்து யனின் தயவினால், எப்படியோ எப்பொழுதோ ஒரு சமயத்தில், புண்ணியசாலியானவன் (பிறர்க்கு) கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிதாகியதான் உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்க மாகிய பெரு மருந்தைப் பெறுகிறோன்.

சூருவின் கடாக்ஷத்தைப் பெறுமலும், இடைவிடாது ஏரார்த்தியா மலும் பூர்வபுண்ணியா மில்லாமலும், ஸம்ஸாரத்திலே உழவுக்கின்ற வனுக்கு தேவியின் கடாக்ஷத்தைப் பெறுவது அரிது என்றும், இவை மூன்றும் இருந்தாலும் தேவியின் இச்சைப்படி எப்பொழுதோதான் அவனுடைய கடாக்ஷத்தைப் பெறலாம் என்றும் விளக்குகிறார்.

காமாக்ஷி ஦ேஶிகக்குபாங்குரமாஶ்யந்தோ
 நாநாதபோனியமநாஶிதபாஶவந்஧ா: ।
 வாஸாலய் தவ கடாக்ஷமஸு மஹாந்தோ
 லஷ்வா சுख் ஸமாதியோ விசரந்தி லோகே ॥ ६७ ॥

67. காமாக்ஷியே! ஆசார்யனுடைய கிருபையாகிய முனையை (ஜலத்தை) அடைந்தவர்களாய், பலவகையான தவங்களாலும் நியமங்களாலும் பற்றுதலாகிய பந்தத்தை ஒழித்தவர்களாகி, உம்முடையதான் இந்த கடாக்ஷமாகிய வாஸஸ்தானத்தைப் பெற்று, பெரியோர்கள் ஸம்புத்தி யுடையவர்களாய் (ஒன்றுகிய பரம்பொருளிலே புத்தி செலுத்துகின்றவர்களாய்) உலகத்திலே இனிதாகத் திரிகின்றார்கள் (ஸஞ்சாரங்க் செய்கிறார்கள்).

साकूतसंलिपितसंभृतमुग्धहासं
व्रीडानुरागसहचारि विलोकनं ते ।
कामाक्षि कामपरिपन्थनि मारवीर-
साम्राज्यविभ्रमदशां सफलीकरोति ॥ ६८ ॥

68. காமாக்ஷியே! கருத்துடைய பேச்சை யுள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கும் இளமுறுவலோடு சூடியதும் நாணத் தோடும் காதலோடும் பொருந்தியதுமான உம்முடைய (காதலால் நிறைந்த) கண்ணேக்கமானது, மன்மதனை வென்றவரான பரமசிவனிடத்திலும், மன்மதனுகிய வீர ஞுடைய ஸாம்ராஜ்யத்தின் (பேரரசின்) பெருமையை விளக்கும் நிலையைப் பயனுள்ளதாகச் செய்கின்றது.

காமனுடைய அதிகாரமானது அம்பிகையின் காதல்ததும்பும் கண்ணேக்கத்தாலே காமனைவென்ற பரமசிவனிடம் செலுத்தப்படுகின்றது என்று, பரமசிவன் தேவியின் கடாக்ஷத்தில் ஈடுபட்டு காம பரவசராகின்றார் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

कामाक्षि विभ्रमबलैकनिधिर्विधाय
श्रूवाद्विचापकुटिलीकृतिमेव चित्रम् ।
स्वाधीनतां तव निनाय शशाङ्कमौले-
रङ्गार्धराज्यसुखलाभमपाङ्गवीरः ॥ ६९ ॥

69. காமாக்ஷியே! (உமது) கடைக்கண்ணேக்கமாகிய போர்வீரனுனவன் தன் படையெழுச்சியின் பலத்தை முக்கிய மான சேமப்படையாக அமைத்துக்கொண்டு, (அதனை உபயோகப்படுத்தாமல்), புருவக்கொடி யாகிய வில்லை வளைப் பதை மட்டும் செய்து, சந்திரனைத் திருமுடியிலே சூடியவரான பரமசிவனுடைய சரீரத்தின் பாதியாகிய ராஜ்ய போகத்தைப் பெறுவதை உம்முடைய வசமாகச் செய்துவிட்டான், என்ன ஆச்சர்யம்!

காமாங்குரைகனிலயस्तव வृष்டिपातः
 காமாக்ஷி ஭क்தமனसां ப्रदாது காமாந् ।
 ராகாந்விதः ஸ்வயமபி பிரகடீகரोतி
 வைராயமேவ கதமேஷ மஹாமுனிநாம् ॥ 70 ॥

70. காமங்கள் முளைத்தெழுவதற்குரிய தனியிடமாக அமைந்ததான் உம்முடைய கண்ணேணுக்கமானது, காமா க்ஷியே! (உம்முடைய) பக்தர்களுடைய மனங்களுக்கு விரும்பியவற்றை அளிப்பதாகுக; (அது அதன் இயல்பே); (ஆனால்) தான் (கருங்றமாகிய) ராகத்தோடு (ஆசையோடு) கூடியதாயிருந்தும், இது (இந்தக் கடாக்ஷமானது) மகாமுனிவர்களுடைய வைராக்கியத்தையே (நிறமற்ற தன் மையையே) உறுதிப்படுத்துகின்றது எப்படி?

காலாம்஬ுவாஹனிவஹைः கலஹாயதே தே
 காமாக்ஷி காலிமமடை ஸ்வா கடாக்ஷः ।
 சித்ரं தथாபி நிதராமமுமேவ வீடா
 ஸோத்கஷ்ட ஏவ ரமதே கில நீலகஷ்டः ॥ 71 ॥

71. காமாக்ஷியே! உமது கடாக்ஷமானது, தன்னுடைய கருங்றத்தின் செழுமையால் (செருக்கால்) நீருண்ட கார் மேகங்களின் தொகுதிகளோடு எப்பொழுதும் போர்புரிந்து கொண்டிருக்கின்றது; அப்படியிருந்தும், இதையே (இந்த கடாக்ஷத்தையே) கண்டு ஸ்ரீ நீலகண்டராகிய மயிலரனது பேராவலுடன் மிகவும் அதிகமாக இன்புறுகின்றதே யொழிய (தான் கண்டு களிக்கின்ற மேகங்களுக்கு விரோதி யானவளைக் கண்டு) துன்புறுவதில்லை; என்ன ஆச்சர்யம்!

காமாக்ஷி மந்மதரிபுं பிரதி மாரதாப-
 மோஹாந்஧காரஜல்஦ாगமனேந நृத்யந् ।
 துஷ்க்ர்மகஞ்சுகிஞ்சுல் கங்கலீகரோது
 வ்யாமிஶ்ரமேசகருचிஸ்த்வ஦பாஜ்ஞக்கி ॥ 72 ॥

72. காமாக்ஷியே! (பீலிக்கண்களை) கரிய காந்தியை மிகுதியாக வடையதான் உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்க மாகிய மயிலானது, மன்மதனுடைய தாபத்தாலேயுண்டான அஞ்ஞானமாகிய இருண்ட கார்மேகத்தின் வருகையாலே (மனங்களித்து), மன்மதனை வென்றவரான பரமசிவனை நோக்கி நர்த்தனங்க் செய்துகொண்டே (எங்களுடைய) தேவினைகளாகிய பாம்புகளின் வமிசம் முழுவதையும் விழுங்கி விடுவதாகுக.

காமாக்ஷி மன்மதரிபோவலோகநேஷு
காந்த் பயோஜமிவ தாவகமக்ஷிபாதம் ।
பிரேமா஗மோ ஦ிவஸவத்திக்சீகரோதி
லஜாமரோ ரஜநிவந்முகுலிகரோதி ॥ 73 ॥

73. காமாக்ஷியே! மன்மதனை (அழகாலும்) வென்ற வரான பரமசிவனுடைய நோக்கங்களினிடையே, அழகான தாமரை மலரைப்போன்றதான் உமது கண்ணேக்கத்தை, அன்பின் தோற்றமானது பகலைப்போல மலரும்படி செய்கின்றது, இரவைப்போல நாணத்தின் மிகுதியானது கூம்பும் படி செய்கின்றது.

பரமசிவன் அம்பிகையைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்கின்றார் ; அவர் ராராதபோது தேவியின் கண்கள் ஏரேமையால் மலர்ந்து, பார்க்கும்போது நாணத்தால் மூடிக்கொள்கின்றன என்பதை தாமரைமலர் பகற்பொழுதிலே மலர்ந்து இராப்பொழுதிலே கூம்புவதோடு ஒப்படுகிறார்.

மூகோ விரிச்சுதி பர் புருஷः குருபः
கंदர்பதி திரிஶராஜதி கிஂப்சாநः ।
காமாக்ஷி கேவலமுபக்ரமகால ஏவ
லிலாதரஜ்ஜிதகடாக்ஷருசः க்ஷண் தे ॥ 74 ॥

74. காமாக்ஷியே! விளையாட்டாகவே அலைமோதி யெழு கின்றதான் உமது கடாக்ஷங்களின், காந்தியினுடைய புறப்

பாட்டு வேளையின் தொடக்கத்திலேயே கணமாத்திரத்திலே ஊழையன் (நான்கு வேதங்களையும் ஒதவல்ல) பிரும்மாவா கின்றுன், மிகவும் குருபியாகிய மனிதனும் மன்மதனுகின் ருன், பரம ஏழையும் தேவராஜனுகின்றுன்.

நீலாலகா மधுகரந்தி மனோஜநாஸா-

முத்தாருஷः பிரகடகந்஦விஸாங்கரந்தி ।

காருண்யமம் மகரந்தி காமகோடி

மன்யே தத: கமலமேவ விலோசனं தே ॥ 75 ॥

75. அன்னையே! காமகோடியே! (உமது) கரிய அள கங்கள் (முன்னுச்சி மயிர்க் கற்றைகள்) (அலர்ந்த தாமரை மலரிலே மொய்த்துக் கிடக்கும்) வண்டுகளாகின்றன; (தாமரைத் தண்டுபோன்றதாய்) மனதிற்கு இன்பத்தைத் தருபவையான மூக்கிலுள்ள முத்தின் வெண்ணிற வொளி கள் செழித்து வளர்ந்த தாமரைத் தண்டின் முளைகளாகின்றன; (கண்களினின்று பெருகும்) கருளைப் பெருக்கானது (அம்மலர்களினின்று பெருகும் மகரந்தமாகிய) தேனுகின்றது; ஆதலால், உமது கண்ணுனது தாமரை மலரே என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஆகாங்க்ஷமாணகலாநவிசக்ஷணாயா:

காமாக்ஷி தாவகக்டாக்ஷக்காம஧ேநो: ।

ஸ்ரீ ஏவ கதமம் விமுத்தபாஶ-

வந்஧ா: ஸ்஫ுர்த் தனுभृத: பஶுதாஂ த்யஜன்தி ॥ 76 ॥

76. காமாக்ஷியம்மையே! (அடியார்கள்) விரும்புகின்ற பயன்களை யெல்லாம் தருவதிலே திறமை வாய்ந்ததான உம் முடைய கடைக்கண்ணுகிய காமதேனுவின் சேர்க்கையாலே உடல்களைத் தாங்கும் உயிர்கள் எல்லாம் (ஸ்ம்லார) பாசங் களினின்று விடுதலை பெற்றவர்களாகி பசுத்தன்மையாகிய ஜீவத்தன்மையை முழுவதும் விட்டொழிக்கின்றார்களே, அது எவ்வாறு?

காமதேனுவாகிய பசுவோடு பழகுகின்றவர்களுடைய பசுத் தன்மையும் பாசத்தாலே கட்டுப்படுதலும் அதிகமாக வேண்டியிருக்க, அந்தச் சேர்க்கையினுலேயே பசுத்தன்மையும் பாசமும் நீங்கி, பதியின் தன்மையை அடைகின்றார்களே என்று வியக்கின்றார். கடாக்ஷத்தா லேயே ஜீவப்ரஸ்தமைக்யமான மோக்ஷம் வித்திக்கும் என்பது கருத்து.

**ஸ்வார்஘்மபரிதாபஜுஷா் நராண்
காமாக்ஷி ஶிதலதராணி தவேக்ஷிதானி ।
சந்஦ிதாபநிதி ஘நசந்஦நக்ர்஦்மநிதி
முக்தாயுணநிதி ஹிமவாரிநிபேசனநிதி ॥ 77 ॥**

77. காமாக்ஷியே! ஸம்ஸாரமாகிய கோடை வெயிலிலே (மூவகைத்) தாபங்களை யடைகின்ற மனிதர்களுக்கு மிகக் குளிர்ச்சி யுடையவையான உமது கண்ணேக்கங்கள் நிலா வாகின்றன, செழுஞ் சந்தனக் குழம்புகளாகின்றன, முத்தின் (குளிர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் தருகின்ற) குணங்களாகின்றன, பனி நீரைத் தெளிப்பதாகின்றன.

கடாக்ஷத்தின் குளிர்த்திக்குத் தனியாக ஒர் உவமைகூற இயலாதலால், இப்படி குளிர்ச்சிக்கு உவமையாகக் கூறக் கூடியவற்றையெல் ளாம் ஒருசேர வைக்கிறார்.

**பிரேமாம்஬ுராஶிஸ்தத்ஸ்தபிதானி சித்ர
காமாக்ஷி தாவக்கடாக்ஷனிரிக்ஷணானி ।
ஸ்வுஷ்யநிதி முஹுர்நி஧நராஶிரித்யா
மாரதுஹோ மனஸி மன்மத்சித்ரமானும் ॥ 78 ॥**

78. காமாக்ஷியே! என்ன ஆச்சர்யம்! பிரேமையாகிய தண்ணீர்க் கடலிலே எப்பொழுதும் மூழ்கிக் கொண்டிருப்பவையான உம்முடையகடைக்கண்ணேக்கங்கள், (காய்ந்த) விறகுக்குவியல்களின் தன்மைகொண்டு மன்மதனை வென்றவரான பரமசிவனுடைய மனதிலேயே மன்மதன் என்னும் அக்கினியை, நன்றாக கொழுந்துவிட்டெறியும்படி. (இடைவிடாது) அடிக்கடி போவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ಕಾಲಾಜ್ಜನಪ್ರತಿಭಂ ಕಮನೀಯಕಾಂತ್ಯಾ
 ಕಂದರ್ಪತನ್ತ್ರಕಲಯಾ ಕಲಿತಾನುಭಾವಮ् ।
 ಕಾಶ್ಮೀರಿವಿಹಾರಸಿಕೆ ಕಲ್ಬಷಾರ್ತಿಂಚೋರ್
 ಕಳ್ಳಾಲಯಸ್ತ ಮಯಿ ತೆ ಕರುಣಾಕಟಾಂಶಮ् ॥ ೭೯ ॥

79. ಕಾಂಚೈಪುರತ್ತಿಲೇ ತಿರುವಿಳಿಯಾಟಲ್ ಪುರಿವತ್ತಿಲ್ ಇಂ
 ಪುರಾಳಿಂ ರವಳೆ ! (ಕಾಮಾಷ್ಟಿಯೇ !) ಕವರ್ಸಂಸಿ ಯತ್ಯತಾನ
 (ತನ್ನನುಟ್ಟಾಯ) ಕಾಂತಿಯಾಲೇ ಕರಿಯ ಮೆಯೋಡು ಪೋಟ್ಟಿಪೋಡು
 ವತುಮ್, ಕಾಮ ಸಾಳ್ತಿರ ಗ್ರಾನತ್ತಾಲೇ ಪೆಗ್ರುಮೆ ಪೆರ್ರಹತುಮ್,
 ಪಾಪಂಕಲಿನೆ ಪಯನಿನ ತುಂಪತ್ತಹ ಅಪಹರಿಕ್ಕಿಂ ರಹತುಮಾನ
 ಉಮತು ಕರುಳಿನ ತತುಮೆಪ್ಪಿಂ ರ ಕಟೆಕ್ಕಣ್ಣೆಕ್ಕತ್ತಹ ಎಂ
 ಮೀತು ಅಳಿಮೋತ್ತಿಪ್ ಪಾಯುಮೆಪ್ಪಿ ಅರುಗ್ನಾಯಾಕ.

ಕಾಂತೆನ ಮನ್ಮಥಮದೆನ ವಿಮೋಹಿಮಾನ-
 ಖಾಂತೆನ ಚೂತತರ್ಮಲಗತಸ್ಯ ಪುಂಸಃ ।
 ಕಾಂತೆನ ಕಿಂಚಿದವಲೋಕಯ ಲೋಚನಸ್ಯ
 ಪ್ರಾಂತೆನ ಮಾಂ ಜನನಿ ಕಾಶ್ಮಿರಿವಿಭೂಪೇ ॥ ೮೦ ॥

80. ಕಾಂಚೈಪುರತ್ತಿರೆ ಅಲಂಕಾರಮಾಕ ಇರುಪ್ಪವಳೆ !
 (ಕಾಂಚೈಪುರತ್ತಹ ಅಣಿಯಾಕಕ್ಕೊಣ್ಟವಳೆ !) ಅಂಣಿಯೇ !
 ಅಳಾವು ಮೆರಿಯತಾನ (ಮಂಮತನುಟ್ಟಾಯ ಚೆಗ್ರುಕ್ಕಿಣ್ಣಲ್) ಕಾಮ
 ಮೆಲೀಟ್ಟಿಣ್ಣಲ್ ಮೆಯಾಲುರ್ರ ಮನತೋಡು ಮಾಮರತ್ತಿಂ ಅಧಿಯಿಲೇ
 ವಂತುರಹಕಿಂ ರ ಆಟವಣಿಯ ಪರಮಾಂತ್ರಾನುಕ್ಕು (ಇಂಪಕರಮಾನ)
 ವಿರುಪ್ಪಮಾನ ಕಣಣಿಂ ಕಟೆಪ್ಪಾಕತ್ತಾಲ್ ಎಂಣಿಸಂ ಶಿರಿತು
 ನೋಕ್ಕುವಾಯಾಕ.

ಕಾಮಾಷ್ಟಿ ಕೆಜಿ ಸುಜನಾಸ್ತವದಪಾಙ್ಞಸಂಗೇ
 ಕಣ್ಠೆನ ಕಂಡಲಿತಕಾಲಿಮಸಂಪ್ರದಾಯಾಃ ।
 ಉತ್ಸಕಲ್ಯಿತಚಕೋರಕ್ಕುಂಬಪೋಷಾ
 ನಕ್ತಂದಿವಪ್ರಸವಭೂನಯನಾ ಭವನಿತ ॥ ೮೧ ॥

81. காமாக்ஷியே! உமது கடாக்ஷத்தின் சேர்த்தியிலே ஏதோ சில நல்லோர்கள் (தங்கள்) கழுத்தினுலே கருமையின் தன்மையை நன்றாக வெளிப்படுத்துகின்றவர்களாயும், சகோரங்களின் குடும்பங்களைப் போவிக்கின்ற சந்திரனை தலைமாலையாக அமைத்துக் கொண்டவர்களாயும், இரவையும் பகலையும் பிறப்பிப்பவையான சந்திர ஸ்ரீயர்களைக் கண்களாக வடையவர்களாயும் ஆகின்றார்கள்.

பரமசிவனையே பறைவசனமாகக் கூறியதாகவும் அல்லது கடாக்ஷத்தைப் பெற்றவர்கள் பகவத் ஸாருப்பத்தைப் பெறுவதைக் குறித்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

நிலोत்பலப்ரஸவகாந்திநிர்஦்ஶனே
 காருண்யவி஭ுமஜுஷா தவ வீக்ஷனே ।
 காமாக்ஷி கர்மஜலஷே: கலशிஸுதே
 பாஶந்தா஦்யமமி பரிமோசநீயா: ॥ ८२ ॥

82. காமாக்ஷியே! கருநீல மலரின் காந்திக்கு உதாரணமாகவும் கருணையின் பேரழகு வாய்ந்ததாகவும் இருவினையாகிய கடலுக்கு (கும்பத்திலே பிறந்தவரான) அகஸ்திய முனிவராகவும் விளங்குவதான உமது கண்ணேக்கத்தால் இதோ (உம்மைத் தொழுது அடிபணிந்து உம் முன்னே) நாங்கள் மூவகைப் பாசங்களினின்றும் விடுவிக்கத் தக்கவர்களாக விற்கின்றோம்.

மன், பொன், பெண் என்றும், புத்ரேஷனை, வித்தேஷனை, தாரேஷனை அல்லது லோகேஷனை என்றும், ஆணவம், மாயை, கன்மம் ஆகிய மும்மலங்கள் என்றும் மும்மூன்றாகப் பரிவுபடுகின்ற பாசத்தை முப்புரியாகத் திரித்த கயிறுக்கக் கூறி, அந்தக் கயிற்றின் கட்டினின்றும் எங்களை அனிழ்த்து, உம்மைவிட்டு விலகாதபடி உமது கடாக்ஷத்தாலே கட்டுண்ணப் பண்ணுவீராக எங்கிருர்.

அத்யந்தசங்கலமகுத்ரிமமஜஞந் கிஂ
 ஜ்ஞகாரமஜிரஹிதா கிமு ஭ுஜ்ஞமாலா ।
 ஧ூமாங்குர: கிமு ஹுதாஶனஸங்஗ஹிந:;
 காமாக்ஷி நேந்ருசிவினிலிமகந்஦லி தே ॥ ८३ ॥

83. காமாக்ஷியே! உமது கண்களின் காந்தியினுடைய செழித்த கருமையானது, ஒருவராலும் செய்யப்படாததும் மிகவும் அலைகின்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையதுமான மையோ? அல்லது, ஜங்கார ஜிலிவரிசையின்றி அமைந்ததான வண்டு களின் மாலையோ? அக்கினியின் ஸம்பந்தமின்றியே எழுந்த புகையின் கொழுந்தோ? (அறியேன்).

காமாக்ஷி நித்யமயமஜலிரஸ்து முத்தி-
 விஜாய வித்ரமமடோடய஘ூர்ணிதாய ।
 க்ர்஦்பர்ப்புநருங்குவஸி஦்வி஦ாய
 கல்யாணாய தவ ஦ேவி வங்கலாய ॥ ८४ ॥

84. காமாக்ஷியே! அன்னையே! மோகந்தத்திற்கு மூல வித்தாகின்றதும், அழகிய பெருமிதம் தோன்றச் சுழல்கின் றதும், மன்மதனுடைய செருக்கை (பரமசிவனால் அழிக்கப் பட்ட பிறகு) மீண்டும் தோன்றும்படி செய்ததும், மங்களங்களை அளித்துக்கொண்டிருப்பதுமான உமது கடைக்கண்ணிற்கு, தேவியே! இந்த (கை கூப்பித் தொழுவதாகிய) அஞ்சலி எப்பொழுதும் அமைவதாகுக.

दर्पङ्कुरो मकरकेतनवित्रमाणं
 निन्दाङ्कुरो विदलितोत्पलचातुरीणाम् ।
 दीपाङ्कुरो भवतमिस्तकदम्बकानं
 कாமாக்ஷி பாலயது மா த்வदபங்கபாத: ॥ ८५ ॥

85. காமாக்ஷியே! மீனக் கொடியோனு மன்மத-
னுடைய பெருஞ் செயல்களுக்குக் காரணமாகிய செருக்கு
என்னும் முளையாகவும், மலர்ந்த கருநீல மலர்களின் (கரு-
நிறங்களாகிய) சிறப்புகளை (அவற்றினும் மிக்க கருநிறத்தை
யுடையதாகையால்) நின்திப்பதற்குக் காரணமாகவும், ஸம்-
ஸாரமாகிய இருளின் திரள்களுக்கு தீபத்தின் ஓளிக் கொழுந்-
தாகவும் விளங்குவதான் உம்முடைய கடைக்கண்ணேக்கமா-
னது என்னைக் காப்பதாகுக.

கैवल्यदिव्यमणिरोहणपर्वतेभ्यः

कारुण्यनिर्झरपयःकृतमञ्जनेभ्यः ।

காமாக்ஷி கிஂகரிதஶङ்கரமானஸेभ्य-

स्तेभ्यो नमोऽस्तु तव वीक्षणवित्रमेभ्यः ॥ ८६ ॥

86. காமாக்ஷியே! கைவல்யமாகிய சிறந்த ரத்னத்தை-
யுடைய (ரோஹணம் என்னும்) பெரு மலைகளாயும், கருணை-
யாகிய அருவி நீரிலே மூழ்கித் தினைத்தவையாயும், மங்களங்-
களைத் தருகின்றவரான பரமசிவனுடைய மனதை ஏவிப்
பணி கொள்கின்றவையாயும் விளங்குகின்றவையான உம்-
முடைய அந்த கண்ணேக்கத்து அழுகளுக்கு (எங்கள்)
நமஸ்காரம் அமைவதாகுக.

अल्पीय एव नवमुत्पलमम्ब हीना

मीनस्य वा सरणिरम्बुरुहां च किं वा ।

दूरे मृगीदगसमञ्जसमञ्जनं च

कामाक्षि वीक्षणरुचौ तव तर्कयामः ॥ ८७ ॥

87. காமாக்ஷியே! உமது கண்ணேக்கத்தைப்பற்றி ஆரா-
யும்போது, அப்பொழுதலர்ந்த கருநீல மலரை மிகச் சிறிய-
தென்றும், மீன்களின் ஒழுங்காகச் செல்லும் கதியைத்-
தாழ்ந்ததென்றும், தாமரைமலர்களின் வரிசையை (இகழ்ந்து)
‘இது என்ன’ என்றும், பிளைமாணை தூரத்திலேயே வைக்க-

வேண்டும் என்றும், கண்ணிற்கு இடுப் பையை(தெளிவுடைய தன்று) பொருத்தமுடைய தன்று என்றும் உறுதி கூறுகின்றோம்.

மிகப் பெரியவையாகப் படருகின்ற கண்ணேக்கத்தோடு ஒப்பட்டால் கருநீல மலர் மிகச் சிறிது என்று கூறி மற்றவைகளைச் சிலேஷையாலே “மீன் நீரிலே தாழ்ந்த கந்தையை யுடையது; தாமரை மலர்களும் அப்படியே; மான் தூரத்திலே காட்டிலே யுள்ளது; மை தெளிவற்றது” என்றும் நின்திக்கிறார்.

மிஶ்ரி஭வद்ரலபங்கிலஶங்கரோஸ்-

சீமாங்ண கிமபி ரிங்ணமாத்஧ானः ।
ஹெவ஘ூதலலிதஶ்வணோத்பலோத்ஸௌ

காமாக்ஷி வால இவ ராஜதி தே கடாக்ஷः ॥ ८८ ॥

88. காமாக்ஷியே! உமது இந்தக் கடாக்ஷமானது, (காலகூட) விஷமாகிய சேற்றேரு கலந்ததான சங்கரருடைய மார்புப் பிரதேசமாகிய முற்றத்திலே (வர்ணிக்க வொண்ணுத்படியாக) அற்புதமாகத் தவழ்ந்து செல்கின்றவனும் விளையாட்டாகவே (உமது) அழகிய காகிலுள்ள கருநீல மலரைகிழே தள்ளிவிடுகின்றவனுமான குழந்தைபோல விளங்குகின்றது.

தன்னுடைய கரிய காந்தியால் கருநீல மலரை இகழ்கின்ற கடாக்ஷமானது, தன்னருகிலே இருப்பதற்குத் தகுதியுடைய தன்று என்று அதைக் கிழே தள்ளிவிடுகின்றது என்பது த்வணி; தேவையின் கண்கள் எப்பொழுதும் பரமசிவனுடைய அகன்ற திருமார்ஷையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்கிறார்.

ப்ரௌதீகரोति வி஦ுषாஂ நவஸ்த்தி஧ாடி-

சூதாடவீஷு ஬ுधகோகிலலால்யமானம् ।

மாஷ்வீரஸ் பரிமல் ச நிர்஗ல் தே

காமாக்ஷி வீக்ஷணவிலாஸவஸந்தலக்ஷ்மී� ॥ ८९ ॥

89. காமாக்ஷியே! உமது கண்ணேக்கத்தின் பேரழகா
கிய வஸந்த காலத்திய அழகானது, அறிவாளிகளின் புதிய
பாசுரங்களுடைய பெருக்கத்தையுடைய மாந்தோப்புகளிலே
புத்திசாலிகளாகிய குயில்களாலே கொண்டாடப் பெற்ற
தேனையும் நறுமணத்தையும் இடையருமல் பெருகும்படி
செய்கின்றது.

வஸந்த காலத்திலே மாமரம் பூத்து இளந்தளிர்களோடு விளங்கும்; அப்பூக்களின் தேனையும் மணத்தையும் உண்ட குயில் இனிய ஞாலோடு கூவும்; அதைப்போல, கடாக்ஷத்தாலே தளிர்த்துப் பூத்த அறிவாளிகளின் பாசுரங்களின் இனிமையையும் நறு மணத்தையும் உட்கொண்டு, புத்திமான்கள் கொண்டாடுகிறார்கள் என்று தம்மை உலகோர் பாராட்டியதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

கூல்க்ஷ விதநுதே கருணாம்஬ுவரீ
சாரஸ்வத் ஸுகுதினः ஸுலभं பிவாஹஸ் ।
துஞ்சிகரோதி யமுனாம்஬ுதரஜ்ஜம்஭ஜ்ஜி
காமாக்ஷி கிஂ தவ கடாக்ஷமஹாம்஬ுவாஹः ॥ १० ॥

90. காமாக்ஷியே! உமது கடாக்ஷமாகிய நீருண்ட பெரு
மேகமானது கருணையாகிய நீரைப் பொழிவதாகி எளிதாகவே
(தன்னைப்பெற்ற) புண்ணியசாலிகளுடைய ஸரஸ்வதி நதி
யாகிய வாக்கின் வெள்ளத்தைக் கரைபுரண்டு பாயும்படி
பெருகச் செய்கின்றது; (ஆனால்) அலைமேலலையாகப் பெரு
கும் யமுனையாற்று நீரை அது கீழ்ப்பட்டதாக இகழ்கின்றது
ஏன்?

பெரிய உருவிலே தோன்றும் கார்மேகமானது கரிய காந்தி பெருகு
கின்ற கடாக்ஷத்திற்கு ஒப்பாகும்; யமுனையாற்று வெள்ளமும் ஒப்பாகும் என்னலாம்; ஆயினும் மேகம் ஆகாசத்திலே விளங்குகின்றது,
யமுனையோ பூமியிலே பள்ளத்தாக்கிலே பாய்கின்றது என்பதால் கடாக்ஷத்தை மேகமென்று கூறி யமுனையை அது இகழ்வதாகக் கூறுகிறார். ஸரஸ்வதி நதிக்குப் பெருமை யளித்தும் அதனையொத்த யமுனைத்தையைப் பழித்தும் கடாக்ஷமானது சுயேச்சையாக விளையாடுகின்றது என்பது சொன்னாயம்.

ஜாగ்ர்தி ஦ேவி கருணாஶுக்ஸுந்஦ரி தே
 தாடங்கரல்ருचி஦ாடிமுனைஷாணே ।
 காமாக்ஷி நிர்மரகடாக்ஷமரிசிபுஜ-
 மாஹேந்஦ிலமணிபுஜரம஘யமாगे ॥ ९१ ॥

91. தேவியே! காமாக்ஷியே! அடர்ந்த கடைக்கண் னேக்கங்களின் ஒளி த்திரளாகிய இந்திரநில ரத்னங்களா வான கூண்டி லே (காதுகளிலுள்ள) தாடங்கங்களாகிய காதோலைகளிலுள்ள ரத்னங்களின் ஒளிமயமான மாதுளம் பழத்தின் துண்டத்தாலே சிவங்துள்ள மத்திய பாகத்திலே உமது கருணையாகிய பெண் கிளி (அதைக் கொத்துவதற்கோ) விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

கடாக்ஷத்தின் காந்தி காதுகளின் எல்லையைத் தாண்டியும் பரவியிருப்பதால், கடாக்ஷ காந்தியாகிய மணிக்கூண்டின் மத்தியிலே தாடங்கத்தின் செவ்வொளியாகிய மாதுளங்களியின் பகுதி வைக்கப் பட்டிருக்கின்றது என்றும், கருணை எப்பொழுதும் விழித்த வண்ண மாய் நம்மைக் காக்கக் காத்திருக்கின்றது என்றும் கூறுகிறோம்.

காமாக்ஷி ஸத்குவலயஸ்ய ஸமோத்ரமாவா-
 ஦ாக்ராமதி ஶ्रுதிமஸௌ தவ வீடிபாத: ।
 கிஂ்ச ஸ்஫ுர்தி குடிலதா பிரகடிகரோதி
 அரூவாலூரிபரிசிதஸ்ய ஫ல் கிமேத்ர ॥ ९२ ॥

92. காமாக்ஷியே! நல்ல கருநில மலரின் குலத்திலே பிறந்ததாலே, உம்முடையதான இந்த கடைக்கண் னேக்கம் என்பவன் சுருதியை (காதை) அனுசரித்துச் செல்கிறுன்; ஆனாலும், அவன் தன்னுடைய கோணலை நன்றாக வெளிப் படுத்துகின்றானே, இது (கோணலையுடைய) புருவக்கொடி யோடு பழகுவதின் பயனேயோ?

நம்குலத்திலே பிறந்தவர்களும் ஸஹவாஸ தோஷத்தாலே கெட்ட பெப்போவார்கள் என்னும் உண்மையை சிலேஷஷயாலே நிருபிக்கிறார்.

एषा तवाक्षिसुषमा विषमायुधस्य
 नाराचर्वपलहरी नगराजकन्ये ।
 शंके करोति शतधा हृदि धैर्यमुद्रां
 श्रीकामकोटि यदसौ शिशिरांशुमौलेः ॥ ९३ ॥

93. மலையரசன் பெற்ற மகளே! ஸ்ரீ காமகோடியே! உம்முடைய இந்தக் கண்ணழகானது, குளிர்ந்த சிரணங்களை யுடைய சந்திரனைத் திருமூடியிலே சூடிய பரமசிவனுடைய (மார்பிலேயுள்ள) மனதிலேயுள்ள (கேடயமாகிய) தெளி யத்தை சுக்கு நூரூக (இதோ) தகர்த்து விடுவதாலே, இது ஒற்றைப்பட்ட ஆயுதங்களை யுடையவனை மன்மதனுடைய சரமழையின் பிரவாஹமே என்று கருதுகிறேன்.

கடாக்ஷம் நீலோத்பலமாகி, முறுவலாகிய மல்விகையோடும் மாம்புவோடும் குண்டல சோபையாகிய அசோக மலரோடும் அரவிந் தத்தோடும் சேர்ந்து, பஞ்ச பாண மழையாகப் பொழிகின்றது என் பது பொருள்.

बाणेन पुष्पधनुषः परिकल्प्यमान-
 त्राणेन भक्तमनसां करुणाकरेण ।
 कोणेन कोमलदशस्तव कामकोटि
 शोणेन शोषय शिवे मम शोकसिन्धुम् ॥ ९४ ॥

94. காமகோடியே! மங்கள வடிவு கொண்டவளே! (மங்கள வடிவனை சிவனுடைய பத்தினியே!) மலர்களை வில்விலே பாணங்களாகத் தொடுக்கின்றவனை மன்மதனுடைய பாணமானதும், பக்தர்களுடைய மனங்களைப் பாதுகாக்குங் தொழிலையுடையதும், கருணைக்குப் பிறப்பிடமாகியதும் சிவந்துள்ளதுமான உம்முடைய அழகிய (கண்ணின் முனைப்பாகத்தாலே) கடைக்கண்ணாலே என்னுடைய துங்பக்கடலை வற்றச் செய்வாயாக.

ஸ்ரீராமன் ஒரு பாணத்தாலே கடலை வற்றச் செய்ததுபோல் நீயும் கடல்போன்ற என் துன்பங்களையெல்லாம் உன் கடாக்ஷத்தைக் கொண்டு போக்குவாயாக என்று ஏரார்த்திக்கிறோம்.

மாரதூஹ ஸுகுடஸிமனி லால்யமானே
மந்஦ாகினிப்யஸி தே குடில் சரிணு: |
காமாக்ஷி கோபரமஸாஷ்வலமானமீன-
ஸ்தேஹஸ்தாரயதி க்ஷணமக்ஷிபாத: || १५ ||

95. காமாக்ஷியே! மன்மதனை வென்றவரான பரமசிவ அலே தம் திருமுடியின்மீது வைத்துக் கொண்டாடப்பெற்ற கங்கையின் நீரிலே (உமது) கோபத்தின் வேகத்தாலே கோணலாகச் செல்ல விரும்புகின்றதான் (உமது) கண் ஞேக்கமானது (அந்த கங்கையாற்றிலே) வளைந்து செல்கின்ற மீனே என்னும் சந்தேகத்தை கூண்டும் தோன்றச் செய்கின்றது.

அம்பிகைக்குக் கங்கை சக்களத்திலென்றும், அவளைத் தலையிலே பரமசிவன் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதால் அம்பிகை ஊடுகின்றார் என்றும் அப்பொழுது அவளுடைய காலிலே தம் திருமுடியோடு கங்கையும் படும்படி பரமசிவன் வணக்குகிறோம் என்றும் அப்பொழுதும் கோபம் முற்றும் தணியாததால் அம்பிகையின் கடாக்ஷமானது கோணலாக அங்குமிகுங்கும் பாய்ந்து, அந்த கங்கைநீரிலே வளைந்தோடு கின்ற மீனிப்போல் ஒளிர்கின்றது என்றும் வர்ணிக்கிறோம்.

காமாக்ஷி ஸ்வலிதமௌத்திக்குடலாங்ஶு-
சஞ்சித்தஶ்வரண்சாமரசாதுரீக: |
ஸ்தம்஭ே நிரந்தரமபாஜ்ஞமயே மஹத்யா
஬ஞ்சகாஸ்தி மகர஧்வஜமதஹஸ்தி || १६ ||

96. காமாக்ஷியே! எப்பொழுதுமுள்ளதான் உம்முடைய கடைக்கண்ணுகிய தூணிலே கட்டப் பெற்றதான் மீனக்கொடியோடுகிய (மன்மதனுகிய) மதயாணியானது, ஓரங்களிலே கட்டிய முத்துக்களாலே வெண்மை யொளி

பொருந்தியவையான ரத்ன குண்டலத்தின் கிரணங்கள் என்னும் வெண் சாமரங்களாகிய காதுகள் இரண்டையும் அசைப்பதிலே வல்லமையுடையதாக விளங்குகின்றது.

நீண்டதாயும் கரிய நிறமுடையதாயும் இருப்பதால் கடாஷ்டம் கருங்கல்லாற் செய்த தூண்; அதோடு பிணைத்துக் கட்டப்பெற்ற யானையே மன்மதன்; முத்துமாலீபூண்டவையான அந்த யானையின் காதுகளே வெண் சாமரங்கள்; அவை அம்பிகையின் இருபுறமும் வீசப்படுகின்றன.

யாவத்கடாக்ஷரஜநீஸமயாगமஸ்தே
காமாக்ஷி தாவத்சிராந்மதாஂ நராணாம் ।
ஆவிர்஭வத்யமृதத்தீ஧ிதிவிம்஬ம்ம
ஸ்விந்மய் ஹ௃யபூர்வாரிந்஦ிரஶුङ்கே ॥ ९७ ॥

97. காமாக்ஷியே! அன்னையே! உமது கடாஷ்டமாகிய மாலைப் பொழுதின் வரவு எப்பொழுது நேர்கின்றதோ, அப் பொழுதே சிறிதும் தாமதமின்றியே, (உம்மை வணங்கு கின்ற மனிதர்களுக்கு (அவர்களுடைய) மனமாகிய சிறந்த உதய பர்வதத்தின் (கிழக்கு மலையின்) கொடுமுடியிலே ஸம்விதஞ்சானமாகிய (அமிர்ந்தகிரணங்களை யுடையோனின் பிம்பமானது) சந்திரமண்டலமானது (உதயமாகி) நன்கு விளங்குகின்றது.

காமாக்ஷி கல்பவிடபீவ ஭வத்கடாக்ஷோ
दित्सुः समस्तविभवं नमतां नराणाम् ।
भृङ्गस्य नीलनलिनस्य च कान्तिसंप-
त्सर्वस्वमेव हरतीति परं विचित्रम् ॥ ९८ ॥

98. காமாக்ஷியே! (தன்னை) வணங்கும் மனிதர்களுக்குக் கற்பக விருஷ்டமானது எல்லா வைபவங்களையும் அளிப்பதைப்போலவே, (தங்களை) வணங்குகின்றவர்களுக்கு எல்

வாச் செல்வங்களையும் அளிக்கின்றதான் தங்களுடைய கடா கூடுமே, வண்டினுடையதும் கருநீல மலரினுடையதுமான கரிய) காந்திகளாகிய செல்வம் முழுவதையுமே அபற்றிக் கின்றது என்பது அதிக ஆச்சர்யம்.

அத்யந்தஶிதலமநர்஗லக்ர்மபாக-
காகோலஹாரி ஸுல்஭் ஸுமனோभிரேத் ।
பீயூஷமேவ தவ வீக்ஷணமங்க கிஞ்சு
காமாக்ஷி நீலமி஦மில்யமேவ மேத: ॥ १९ ॥

99. அன்னையே! காமாக்ஷியே! மிகவும் அதிகமான குளிர்ச்சியையுடையதும், தடைப்படாததான் இருவினைப் பயனுகிய விஷத்தைப் போக்குவதும், (தேவர்களுக்கு) தூய மனதையுடைய நல்லோர்களுக்கு எளிதிலே கிடைக்கக் கூடியதுமான உமது இந்தக் கண்ணேக்கமானது (குளிர்ச்சி, விஷத்திற்கு மாற்று, தேவர்களுக்கு உரியது என்னும் குணங்களாலே) அமிர்தமே யாகும்; ஆனால் இது கருநீல நிறமுடையது என்னும் இது தான் (அமிர்தத்திற்கும் இதற்குமூலான) வித்தியாசம்.

அஸ்திரஸமப்ரஸரத்திவேக-
மத்யந்தார்வமந஧ீதஸமஸ்தஶாஸ்த्रம् । காடு. துதி
அப்ராஸஸத்யமஸமीபगतं ச முக்தேः
காமாக்ஷி நைவ தவ ஸ்பृஹ்யதி வீடிபாத: ॥ १०० ॥
(காமாக்ஷி மாமவது தே கருணாகடாக்ஷ:)

100. காமாக்ஷியே! பக்தியின் சுவையை அறியாதவனும் பகுத்தறிவின் சுவடே இல்லாதவனும், சாஸ்திரங்களை (வேதங்களை) யெல்லாம் ஒதியுணராதவனும் ஸத்யப் பொருளைப் பெறுதவனும் மோக்ஷத்திற்கு அருகே செல்லாத வனுமாக இருப்பவனை உமது கண்ணேக்கமானது ஒரு பொழுதுமே விரும்புவதில்லை. (“அப்படி யிருக்கின்ற என்னை

உமது கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்ணேக்கமானது காத் தருள்வதாகுக" என்பது படாந்தரத்தின் பொருள்).

கடாக்கமானது ஒருவணையும் மேற்குறித்த தூர்க்குணங்களை யடையவனுக இருக்க விடுவதில்லை; அவன் பக்ஞியின் சுவையை யறிந்து காலத்தை யொழித்து பகுத்தறிவோடு சாஸ்திரங்களைப் பயின்று உண்மையைறிந்து மோக்ஷத்தை யடையும்படி செய்யும் என்பது கருத்து.

பாதேந லோचனருசேஸ்தவ காமகோடி
போதேந பாதகபயோதி஭யாதுராணாம் ।
பூதேந தேந நவகாஶநகூண்டலாஶு-
விதேந ஶிதல்ய ஭ூதரகந்யகே மாம் ॥ १०१ ॥

101. காமகோடியே! மலைமகளே! பாபங்களால் கிரைந்த கடவிலே (விழுந்து) பயத்தாலே வருந்துகின்றவர்களுக்குப் புணியாயும், பரிசுத்தமானதாயும், பொன்னற் செய்த குண்டலங்களின் புதிய ஒளியாலே சூழப்பெற்றதாயுமுள்ள (உமது) அந்தக் கண்ணேளியின் வீழ்ச்சியாலே என்னை (தாபத்திரயங்களும் நீங்கி உள்ளும் புறமும்) குளிரும்படி செய்தருளுவாயாக.

கடாக்ஷராதக் ஸ்பூர்ணம் ॥

கடாச்சி சதகம் முற்றிற்று.

॥ मूकपञ्चशती ॥

॥ मन्दसितशतकम् ॥

मन्त्रसंमित चतुर्मास

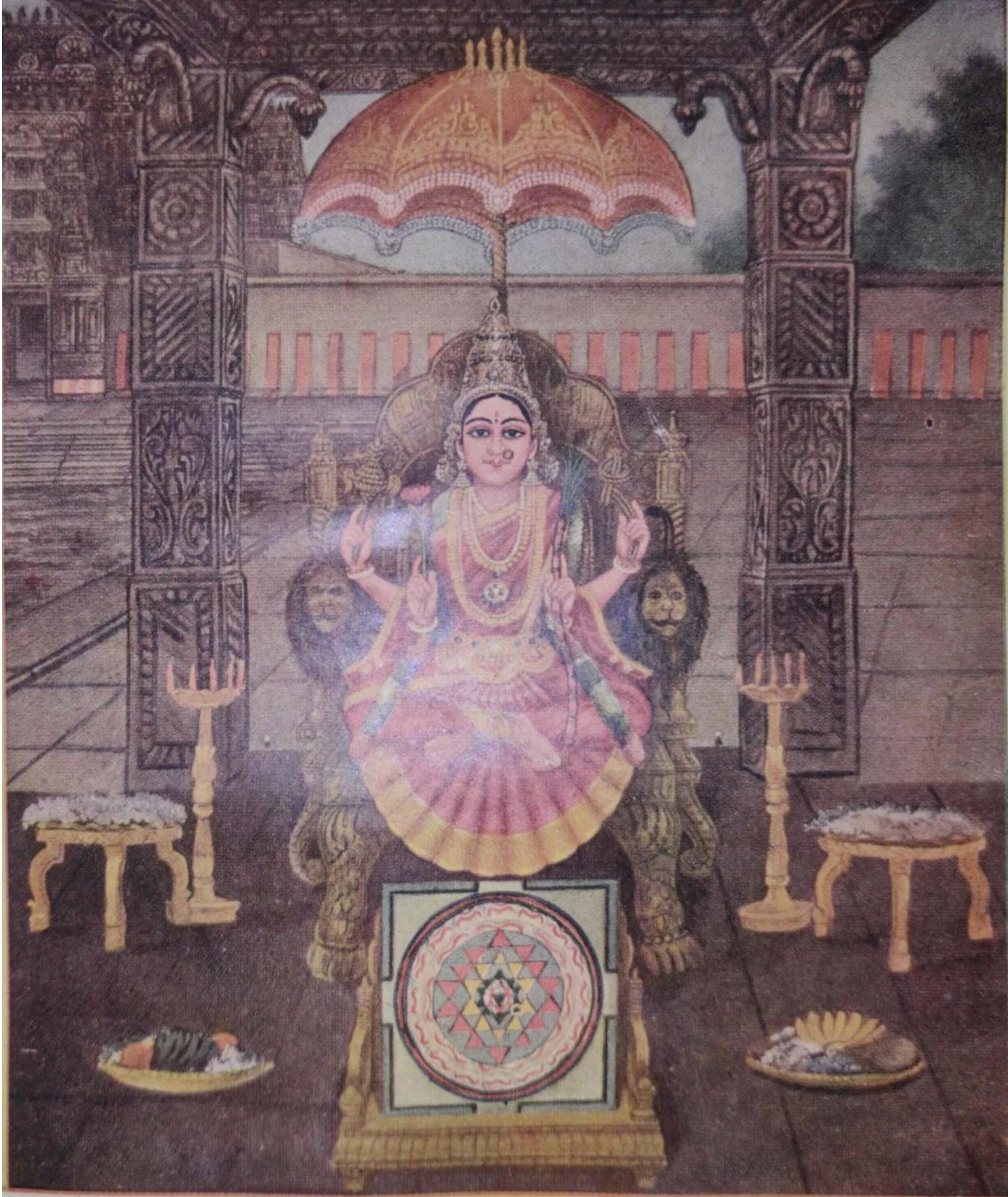
.....

वद्वीमो वयमज्जलिं प्रतिदिनं बन्धच्छिदे देहिनां
 कंदर्पागमतन्त्रमूलगुरवे कल्याणकेलीभुवे ।
 कामाक्ष्या घनसारपुञ्जरजसे कामद्रुहश्वक्षुषां
 मन्दारस्तवकप्रभामदमुषे मन्दसितज्योतिषे ॥ १ ॥

1. मान्त्रार्कलीनं सम्चार पन्तत्तत्त अकर्त्रवतुम्,
 मतन सास्त्रिरत्तिनं उट्करुत्तत्त विळक्कुम् आति कुरुवुम्,
 मन्कलाङ्कलीं कलीयाटुम् मेषट्युम्, कामैने ऎरीत्त परम
 लीनं कण्णकगुक्कु पच्चेककं कर्प्पुरप् बेष्टियिन् कुवियलुम्,
 मन्त्रार मलर्कगुट्टय ओलीयिन् चेरुक्केककं कवर्वतुम्
 आक्षिय कामाक्षियिन् पुन्मुरुवलाकुम् चोत्तिक्कु नामं तिन
 मुम् केक्कप्पुकिरेम्.

सधीचे नवमलिलकासुमनसां नासाग्रमुक्तामणे-
 राचार्याय मृणालकाण्डमहसां नैसर्गिकाय द्विषे ।
 स्वर्धुन्या सह युध्वने हिमरुचेरधासनाध्यासिने
 कामाक्ष्याः सितमञ्जरीधवलिमाद्वैताय तस्मै नमः ॥ २ ॥

2. मलर्नंत्र मल्लिके मलर्कगुक्कु उर्त्र नन्पत्तुम्,
 भुक्किनं नुर्णियिलं ओलीरुम् नल मुत्तरुक्कु आसिरीयलुम्, ताम
 रेरत्त तन्तिनं ओलीकगुक्कु इयर्केयिले पक्कवत्तुम्,
 तेव कन्केयोटु पोर्पुरीवतुम्, मत्तियोटु ओरे आसन्त्त
 त्तिलं वैर्त्रिरुप्पत्तुमान कामाक्षियिट्टय पुन्मुरुवलाक्षिय
 प्राङ्केका त्तिनं ओप्पर्त्र अव्वेवन्नमेक्कु वज्ञक्कम्.

पुञ्जितकरुणमुदश्चित् - शिञ्जितमणिकाञ्चि किमपि काञ्चिपुरे ।

मञ्जरितमृदुलहासं पिञ्जरतनुरुचि पिनाकिमूलधनम् ॥

आर्या. ३७.

கர்பூரதூதிசாதுரீமதிதராமல்பியர்ஸி குர்வதி
दौर्भाग्योदयमेव संविदधती दौषाकरीणां त्विषाम् ।
குல்லனேவ மனோஜமல்லநிகராந்துல்லநபி வ்யञ்ஜதி
காமாக்ஷயா மூடுலஸிதாங்ஶுலஹரி காமப்ரஸூரஸ்து மே ॥ ३ ॥

3. கர்ப்பூரக் காந்தியின் வெண்மையை மிக சிறுமைப் படுத்துவதும், வெண்ணிலவின் ஒளிகளுக்கு துரதிருஷ்ட தசையையே உண்டாக்குவதும், மலர்ந்து அழகிய மல்லிகைக்கு வியலையும் அற்பமாகத் தோன்றச் செய்வதும் ஆன காமா க்ஷியின் மெல்லிய புன்னகையின் பெருக்கு என் விருப்பங்களை சிறைவேற்றுவதாக வேண்டும்.

या पीनस्तनमण्डलोपरि लस्तकर्पूरलेपायते
या नीलेक्षणरात्रिकान्तिततिषु ज्योत्स्नाप्रोहायते ।
या सौन्दर्यधुनीतरङ्गततिषु व्यालोलहंसायते
कामाक्ष्याः शिशिरीकरोतु हृदयं सा मे सितप्राचुरी ॥ ४ ॥

4. எந்த புன்சிரிப்பு தேவீயின் பெருத்த கொங்கை களின்மேல் பச்சைக் கர்ப்பூரப் பூச்சை ஒத்திருக்கிறதோ, கடைக்கண் பார்வையாகிய காரிருள் குழந்த இரவுகளில் சிலவின் முளைபோல் தோற்றுகிறதோ, அழகென்னும் அருவியின் அலைகளின் இடையே அன்னங்களுக்கு ஒப்பாய்விளங்குகிறதோ, அத்தகைய காமாக்ஷியின் இளங்கையின் தொடர்பு எனதுள்ளத்தை குளிரச் செய்யவேண்டும்.

येषां गच्छति पूर्वपक्षसरणिं कौमुद्वतः श्वेतिमा
येषां संततमारुरुक्षति तुलाकक्ष्यां शरचन्द्रमाः ।
येषामिच्छति कम्बुरप्प्यसुलभामन्तेवसत्प्रक्रियां
कामाक्ष्या ममतां हरन्तु मम ते हासत्विषामङ्कुराः ॥ ५ ॥

5. எவைகளுக்கு எதிரில் அல்லியின் வெண்மையும் தோல்வி அடைகின்றதோ, சரத்கால சந்திரனும் எவைகளோடு ஸமங்கீல எப்த எப்பொழுதும் விரும்புகிறானே, எவைகளுக்கு அடைய இயலாத சிஷ்ய நிலையை அடைய சங்கும் வேண்டி நிற்கிறதோ, காமாக்ஷியின் அந்த மந்தஹாஸத்தின் முளைகள் எனது மமதையை அகற்றவேண்டும்.

அஶாஸீமஸு ஸ்த்ர வி஦்஧த்தி நைஶாகரீ வ்யாக்ரியா
காஶாநாமமிமாநமஜ்ஞகலநாகௌஶல்யமாவிப்ரதி ।
இஶாநேந விலோகிதா ஸகுதுக் காமாக்ஷி தே கல்மஷ-
க்லேஶாபாயகரி சகாस்தி லஹரி மந்஦ஸிதஜ்யோதிபாம் ॥ ६ ॥

6. காமாக்ஷி, உனது இள நகையின் ஒளிப்பெருக்கு, எப்பொழுதும் திசைகளின் எல்லைப்புறங்களில் நிலவின் செயலீச் செய்வதும், நாண ற்புக்களின் கர்வத்தை அடங்கச் செய்வதிலே திறனுடையதும், பரமசிவனால் ஆவலோடு பார்க்கப்பட்டதும், பாபத்தின் விளைவாகிய கஷ்டங்களை அழிப்பதும் ஆகத் துலங்குகிறது.

ஆரூப்ஸ்ய ஸமுந்தரஸ்தநத்தீஸாமாஜயஸ்திஷாஸன்
க்ர்஦்பஸ்ய வி஭ோர்ஜगத்தியஜயப்ராகத்யஸுநானி஧ே: ।
யஸ்யாಶ்வாமரசாதுரீ கலயதே ரக்ஷித்தா சஞ்சலா
சா மந்஦ஸிதமஜ்ஜரி ஭வது ந: காமாய காமாக்ஷி தே ॥ ७ ॥

7. காமாக்ஷியே! மூவுலகையும் ஜயித்ததால் உண்டான புகழுடைய முத்திரைக்கு நிதியானவனும், உயர்ந்த ஸ்தன மென்னும் ஸாம்ராஜ்ய சிங்காசனத்தில் ஏறியவனும் ஆன மன்மத மகாராஜனுக்கு, எந்த புன்னகையின் சஞ்சலமான சிரணக் கூட்டங்கள் சாமரத்தின் திறமையை வெளிக்காட்டுகின்றனவோ, உன்னுடைய அந்த புன்னகைப் பூங்கொத்து என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்.

शंभोर्या परिम्भसंभ्रमविधौ नैर्मल्यसीमानिधि-
गैर्वाणीव तरङ्गिणी कृतमृदुस्यन्दां कलिन्दात्मजाम् ।
कल्माषीकुरुते कलङ्कसुषमां कण्ठस्थलीचुम्बिनीं
कामाक्ष्याः सितकन्दली भवतु नः कल्याणसंदोहिनी ॥८॥

8. வெண்மைக்கோர் எல்லை போன்ற காமாக்ஷியின் எந்த புன்னகை முளையானது, பரமசிவன் பரபரப்போடு தழுவும் தருணத்தில், அவர் கழுத்தில் இருக்கும் கறுத்த ஒளியை, விண்ணேநர் நதியானது மெதுவாய் பெருகும் யமுனையோடு கலந்ததுபோல பலங்குமூடையதாக்குகிறதோ, அது எங்களுக்கு கல்யாணங்களைக் கொடுப்பதாக இருக்கட்டும்.

जेतुं हारलतामिव स्तनतटीं संजग्मुषी सन्ततं
गन्तुं निर्मलतामिव द्विगुणितां मग्ना कृपास्रोतसि ।
लघुं विस्यनीयतामिव हरं रागाकुलं कुर्वती
मञ्जुस्ते सितमञ्जरी भवभयं मथनातु कामाक्षि मे ॥९॥

9. காமாக்ஷியே! முத்துமாலையை வெல்வதற்கேபோல் எப்பொழுதும் ஸ்தனங்களின் மேற்பக்கத்தை அடைந்ததும், வெண்மையை இரண்டுமெடங்காக ஏற்பதற்குப்போல கருணை அருஷியிலே மூழ்கியதும், வீயப்புறும் நிலையை அடைவதற்கே போல், உலகை அழிக்கும் சிவஜை உவகை நிறைந்தவனுய்ச் செய்வதும் ஆன உன்னுடைய அழகிய புன்முறுவற் டங் கொத்து எனது சம்சார பயத்தைப் போக்குவதாக.

श्वेतापि प्रकटं निशाकररुचां मालिन्यमातन्वती
शीतापि सरपावकं पशुपतेः संधुक्षयन्ती सदा ।
स्वाभाव्यादधराश्रितापि नमतामुचैर्दिशन्ती गतिं
कामाक्षि स्फुटमन्तरा स्फुरतु नस्त्वन्मन्दहासप्रभा ॥ १० ॥

10. காமாக்ஷியே! வெண்மையாயிருப்பினும் நிலவின் ஒளிகளுக்கு வெளிப்படையாகவே கருமையை ஊட்டுவதும், (அபகீர்த்தியை செய்வதும்), குளிர்மையாய் இருப்பினும் பசுபதிக்கு எப்பொழுதும் மதனக்ளியை வளரச்செய்வதும், தான் இயற்கையிலே கீழ்நிலையில் (கீழ் இதழில்) இருந்த போதிலும் தன்னை வணங்குகிறவர்களுக்கு உயர்ந்த நிலையை அளிப்பதும் ஆன உனது மந்தலாஸ்ததின் ஒளி எமது உள்ளத்திலே தெளிவோடு விளங்கவேண்டும்.

வக்தாஶ்ரீஸரஸீஜலே தரலிதபூவல்லிகஸ்தோலிதே
காலிமா ஦धतி கடாக்ஷஜநுஷா மாதுவர்தீ வ்யாபுதிம் ।
நிர்ந்திராமலபுண்டரிக்குஹநாபாண்டித்யமாவிப்ரதீ
காமாக்ஷா: ஸித்சாதுரி மம மநஃகாதர்யஸுந்மூலயேத் ॥ ११ ॥

11. சஞ்சலமான புருவக்கொடிகளே அலை களாயமெந்த முக காந்தி என்னும் தடாக ஜூலத்தில், கடைக்கண்ணினின்றெழுந்த கருமையினால் வண்டுகள் நிறைந்த தாகச் செய்வதும், மாசற்று மலர்ந்த வெள்ளைத் தாமரையை வஞ்சிக்குந் திறமை வாய்ந்த காந்தியை யுடையதுமான காமாக்ஷியின் சிரிப்பின் திறமை எனது பயத்தை வேற்றுத்து அருளவேண்டும்.

நித்யं வாதிதவந்஧ுஜीவம஧ரं மைநீஜுஷ் பல்லவை:
ஶுद்஧ஸ்ய ஦்விஜமண்஡லஸ்ய ச திரஸ்கர்த்தரமப்யாஶ்ரிதா ।
யா வைமல்யவதி ஸடை நமதா சேத: புனிதேதரா
காமாக்ஷா ஹடய் பிரஸாதயது மே ஸா மந்஦ஹாஸப்ரமா ॥ १२ ॥

12. என்றுமே பந்துக்களின் உயிர்களை துஞ்புறுத்துவதும், (செம்பருத்திப் பூவை ஜூயித்ததும்), துஷ்டர்களோடு நட்பு கொண்டதும் (தளிர்களுக்கு ஒப்பானதும்), தூய்மையான அந்தணர்களின் கூட்டத்தை அவமதிப்பதும் (தூய்மையான பற்களை மூடுவதும்) ஆன இதழை அடைந்திருந்தும், என்றும் மாசற்ற தன்மையோடு எது வணங்குவோர் மனதை

பரிசுத்தம் செய்கிறதோ, காமாக்ஷியின் அந்த மங்தஹாஸத் தின் ஒளி என் உள்ள த்தைத் தெளிவுசெய்ய வேண்டும்.

द्रुक्षन्ती तमसे मुहुः कुमुदिनीसाहाय्यमाविभ्रती
यान्ती चन्द्रकिशोरशेखरवपुर्सौधाङ्गणे प्रेष्ट्वणम् ।
ज्ञानाम्भोनिधिवीचिकां सुमनसां कूलंकषां कुर्वती
कामाक्ष्याः सितकौमुदी हरतु मे संसारतापोदयम् ॥ १३ ॥

13. இருளோடு (அஞ்ஞானத்தோடு) பகை கொண்ட தும், ஆம்பலுக்கு உதவி புரிவதும், இளம்பிறை சூடிய பரம சிவனின் சரீரமாகும் உப்பரிகையில் உலாவுவதும், தூயமனம் உள்ளவர்களின் அறிவென்னும் கடலின் அலைகளைக் கரை மோதச் செய்வதும் ஆன காமாக்ஷியின் புன்னகை என்னும் வெண்ணிலவு எனது ஸம்ஸார தாபத்தின் எழுச்சியை அப்போதைக்கப்போது அழித்தருள வேண்டும்.

काश्मीरद्रवधातुकर्दमरुचा कलमापतां विभ्रती
हंसौघैरिव कुर्वती परिचितिं हारीकृतैमौक्तिकैः ।
वक्षोजन्मतुषारशैलकटके संचारमातन्वती
कामाक्ष्या मृदुलसितद्युतिमयी भागीरथी भासते ॥ १४ ॥

14. காமாக்ஷியினுடைய புன்சிரிப்பின் ஒளி என்னும் கங்கை, குங்குமப்பூக்கலந்த சந்தனம் என்னும் நற் செங்கற் பொடியின் காங்கியால் பலு நிறம் கொண்டதும், மாலைகளில் இருக்கும் முத்துக்களாகிய அன்னங்களோடு நட்பை உடையதும் கொங்கைகளாகிய இமயமலைச் சரிவிலே பெருகுவது மாகத் துலங்குகிறது.

कम्बोर्वशपरम्परा इव कृपासंतानवल्लीभुवः
संफुल्लस्तवका इव प्रसूमरा मूर्ताः प्रसादा इव ।
वाक्पीयुपकणा इव त्रिपथगापर्यायभेदा इव
आजन्ते तव मन्दहासकिरणाः काश्चीपुरीनायिके ॥ १५ ॥

15. காஞ்சிபுரத்தின் நாயகியாகிய அன்றையே! உன் மந்தலூச கிரணங்கள், சங்கின் வம்சாவளி போலவும், கருணை என்னும் கற்பகக் கொடியினின்றெழுந்து மலர்ந்த மலர் கொத்துகள் போலவும், உருவெடுத்த அருள்போலவும் வாக்கென்னும் அழுதத்தின் துளிகள் போலவும், தேவ கங்கையின் வேற்றுருவங்கள் போலவும் பிரகாசிக்கின்றன.

வக்ஷோஜे ஘நஸாரப்திரசநாமஜ்ஜிஸப்தநாயிதா
கஷ்டே மௌத்திக்கஹாரயஷ்டிகிரணங்யாபாரமுடாயிதா ।
ஆஷ்டஶ்ரீநிகுரும்பல்லுபுடே பிரேஹ்தப்ரஸ்தநாயிதா
காமாக்ஷி ஸ்஫ுரதாம் மடியதூடே த்வந்மந்஦ஹாஸப்ரभா ॥ १६ ॥

16. காமாக்ஷியே! ஸ்தனங்களில் பச்சைக் கர்ப்புரத்தாவிழைத்த மகரிகாதி பத்திரங்களின் அழகிற்குச் சக்களத்தீ போன்றதும், கழுத்தில் முத்தாலான மாலையின் கிரணங்களின் செய்கைக்கு முத்திரை போன்றதும், இதழின் வளப் பென்னும் தளிர்ச்செண்டிற்கு இடையில் திகழும் மலர் போன்றதுமான சின் புன்னைகையின் ஓளி என் உள்ளத்தில் விளங்க வேண்டும்.

யேषாஂ விந்஦ுரிவோபரி பிரசலிதோ நாஸாய்முத்தாமணி-
யேஷாஂ ஦ீன இவாதிக்ணத்துமயதே ஹார: கராலம்வநம் ।
யேஷாஂ வந்஦ுரிவோஷ்யோரஸுணமா ஧தே ஸ்வயं ரஜ்ஜந்
காமாக்ஷா: பிரமவந்து தே மம ஶிவோல்லாஸாய ஹாஸாங்குரா: ॥ १७ ॥

17. எவைகளுக்குமேல் அசைந்தாடும் புல்லாக்கின் முத்து பிந்துவைப்போல் துலங்குகின்றதோ, கழுத்திலே கிடக்கும் முத்துமாலை களைத்தவணைபோல் எவைகளின் கைலாகுவை அடைகின்றதோ, இதழ்களின் சிவப்பு உற்றிரைப் போல் தாஞுகவே எவைகளின் (ராகத்தை) பரீதியை அடைகின்றதோ காமாக்ஷியின் அந்த புன்முறைவளின் கொழுந்துகள் எனக்கு மங்களங்களை வளரச்செய்ய வேண்டும்.

या जाड्याम्बुनिधिं क्षिणोति भजतां वैरायते कैरवै-
 नित्यं या नियमेन या च यतते कर्तुं त्रिणेत्रोत्सवम् ।
 विम्बं चान्द्रमसं च वश्वयति या गर्वेण सा तादृशी
 कामाक्षि स्तिमञ्जरी तव कथं ज्योत्स्नेत्यसौ कीर्त्यते ॥

18. காமாக்ஷியே! எது, தன்னை வழிபடுபவர்களின் ஆணவக்கடலை வரட்டுகின்றதோ, அல்லி மலர்களோடு எங்களும் பகை புரிகின்றதோ, முக்கண்ண னுக்கு வழுவாமல் இன்பத்தை ஊட்ட முயலுகின்றதோ, சந்திர பிம்பத்தைக் கர்வத்தினால் பழக்கின்றதோ, அத் தகைய உனது மந்த ஹாஸ மலர்க் கொத்தானது வெண்ணிலவு என்று எவ்விதம் கூற இயலும்?

आरुदा रभसात्पुरः पुररिपोराश्लेषणोपक्रमे
 या ते मातरूपैति दिव्यतटिनीशङ्काकरी तत्क्षणम् ।
 ओष्टौ वेपयति श्रुतौ कुटिलयत्यानम्रयत्याननं
 तां वन्दे मृदुहासपूरसुषमामेकाम्रनाथप्रिये ॥ १९ ॥

19. ஏகாம்பர நாதரின் நாயகியாகிய அன்னையே! பரம சிவன் உன்னை அணைய ஆரம்பித்தவுடன், உன் முன்னே எந்த புன்னகை, உடனேயே வானுலக கங்கை என் னும் சந்தேகத்தை ஊட்டி உதட்டை நடுங்கச் செய்கிறதோ, புருவங்களை வளைக்கின்றதோ, முகத்தை குனியச் செய்கின்றதோ, அந்த இளஞ் சிரிப்பின் பெருக்கினுடைய ஒளியை நான் வணங்குகிறேன்.

वक्त्रेन्दोत्सव चन्द्रिका स्तिततिर्वल्लु स्फुरन्ती सतां
 स्याच्चेद्युक्तमिदं चकोरमनसां कामाक्षि कौतूहलम् ।
 एतच्चित्रमहर्निशं यदधिकामेषा रुचिं गाहते
 विम्बोष्टद्युमणिप्रभास्वपि च यद्विवोकमालम्बते ॥ २० ॥

20. காமாக்ஷியே! உனது முக சந்திரனின் புன்முறைவல் என்னும் நிலவு, அழகாய் விளங்கிக்கொண்டு, நல்லோர் என்னும் சகோரப் புள்ளினங்களின் உள்ளத்திற்கு களிப் பட்டுவதாயிருப்பின், இது தகுந்ததே; ஆனால், இது அல் ஒம் பகலும் அதிக ஒளியோடு திகழ்வது என்பதும், கோவைப் பழம்போல் ஒளிரும் இதழ்கள் ஆகிய கதிரவனின் ஒளியிலும் தன் விலாஸங்களைப் பெறுகிறது என்பதும் விந்தையே.

सादृश्यं कलशाम्बुधेर्वहति यत्कामाक्षि मन्दस्मितं
शोभामोष्टस्त्रचाम्ब विद्रुमभवामेतद्धिदां त्रूमहे ।
एकस्मादुदितं पुरा किल पपौ शर्वः पुराणः पुमा-
नेतन्मध्यसमुद्भवं रसयते माधुर्यरूपं रसम् ॥ २१ ॥

21. அன்னையே! காமாக்ஷி! உன் புன்னகை உதட்டின் ஒளியால் பவழத்தினின்று உதிக்கும் காந்தியை அடைகிறது; ஆதலால், திருப்பாற்கடலின் ஒற்றுமையையும் ஏற்கிறது. ஆகிலும், இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை கூறுகிறேன்; இவைகளில் ஒன்றிலிருந்து தோன்றிய ரஸத்தை (விஷத்தை) ஆதிபுருஷங்கிய பரமசிவன் வெகுநாள் முன்பு அருந்தினார்; இப்புன்னகைக்கு இடையில் தோன்றும் இளிமையின் உருவான ரஸத்தை இன்றும் அவர் பருகிக் கொண்டே இருக்கிறார்.

उत्तुङ्गस्तनकुम्भशैलकटके विस्तारिकस्तूरिका-
पत्रश्रीजुषि चञ्चलाः स्मितरुचः कामाक्षि ते कोमलाः ।
संध्यादीधितिरज्जिता इव मुहुः सान्द्राधरज्योतिषा
व्यालोलामलशारदाभ्रशकलव्यापारमातन्वते ॥ २२ ॥

22. காமாக்ஷி! கஸ்தாரிகொண்டு விஸ்தாரமாய் எழுதிய பத்திரரசனையின் வனப்புப் பொருந்திய கும்பங்கள் போன்ற உயர்வான ஸ்தனங்கள் என்னும் மலை யடிவாரங்

களில் அலைந்தோடும் அழகிய உன் புன்சிரிப்பின் ஒளிகள்,
இதழ்களின் நெருக்கமான காந்தியாகிய அந்தியின் கிரணங்
களாலே சிவந்து, காற்றில் அசையும் நிர்மலமான சரத்
காலத்திய மேகத்துணுக்குகளின் செயலைச் செய்கின்றன.

क्षीरं दूरत एव तिष्ठतु कथं वैमल्यमात्रादिदं
मातस्ते सहपाठवीथिमयतां मन्दस्मितैर्मञ्जुलैः ।
किं चेयं तु भिदास्ति दोहनवशादेकं तु संजायते
कामाक्षि स्वयमर्थितं प्रणमतामन्यतु दोदुखते ॥ २३ ॥

23. அன்னையே! காமாக்ஷி யே! பால் தூரத்திலேயே
நிற்கட்டும்; வெண்மையாய் இருப்பதினால் மட்டுமே அது
உன் அழகிய மந்தஹாஸங்களோடு ஒற்றுமையை அடைந்து
விடுமா? மேலும், இவ்வேற்றுமையும் இருக்கிறது. ஒன்று
(பால்) பிறர் கறப்பதால் உண்டாகிறது. மற்றென்று
(மந்தஹாஸம்) தானே வணங்குவோர்களுக்கு வேண்டு
வதைக் கறக்கின்றது.

कर्पूरैरमृतैर्जगज्जननि ते कामाक्षि चन्द्रातपै-
मुक्ताहारगुणैर्मृणालघलयैर्मुखस्मितश्रीरियम् ।
श्रीकाश्चीपुरनायिके समतया संस्तूयते सज्जनै-
स्तत्तादज्ञम तापशान्तिविधये किं देवि मन्दायते ॥ २४ ॥

24, காஞ்சிபுரத்திற்கு அரசியாயும் உலகிற்கே தாய்
மாகிய தேவி காமாக்ஷி யே! உன்னுடைய இந்த அழகிய
புன்சிரிப்பின் வனப்பு பச்சைக்கர்ப்புரங்களோடும், அமிருத்
தோடும், வெண்ணிலவோடும், முத்துமாலைகளோடும்,
தாமரைத்தண்டுகளோடும் ஒற்றுமையாக ஸாதுக்களாலே
புகழப்படுகின்றது. அத்தகைய உனது மந்தஹாஸம் எனது
தாபத்தைத் தணிக்க ஏன் தாமதம் செய்கின்றது?

மध்யே ஗ர்஭ிதமங்குவாக யலஹரி மா஧்வி ஜரீ ஶிதலா
மந்஦ா ரஸ்தவகாயதே ஜனனி தே மந்஦ஸ்மிதாஂ ஶுஞ்சடா ।

யஸ்ய வர்஧யிது முஹு விக்ஸந் காமாக்ஷி காமத்ருஹே
கல்஗ுர்விக்ஷண விப்ரமவ்யதிகரோ வாஸந்தமாஸாயதே ॥ २५ ॥

25. தாயே! காமாக்ஷி! எதன் மலர்ச்சியை வளர்க்க,
காமணைக்கொன்ற பரமனின் அழகிய பார்வையின் சேர்க்கை
வளங்தருதுவின் மாதமாகிறதோ, அந்த உனது இளநகை
யின் கிரணக்கூட்டம், நடுவில் அமைந்த அழகிய சொற்
பெருக்கென்னும் தேனருவியாலே ஒளிர்ந்து மந்தார மலர்க்
கொத்தாய் விளங்குகிறது.

விம்஬ோ ஷ்டியுதிபுஜரத்திஜத்ரு சிஸ்தவந்மந்஦ஹா ஶுஞ்சடா
கல்யாண் ரிரிஸாவ்ரமை தனயே கல்லோலயத்வாஶு மே ।
குல்நமல்லிப்பிநஷ்டகமயி மாலேவ யா பேஶலா
ஆர்காஶ்விஶ்வரி மாரம்ர்த்து ரூரோ மஷே முஹு ரும்வதே ॥ २६ ॥

26. மலை மகாராஜனின் புதல்வியே! திருக்காஞ்சீபுரத்
துன் ஈச்வரியே! மாரணை வென்ற பரமசிவனின் மார்பி
னிடையே, மலர்ந்த மல்லிகைகளோடு கலந்து கட்டிய செங்
கமுநீர் பூக்களால் ஆன மெல்லிய மாலைபோல் உன்னுடைய
எந்த மந்தஹாஸக் கொத்து அடிக்கடி தொங்குகின்றதோ,
கோவைப் பழத்தோடு ஒத்த இதழ்களின் ஒளிக்குவியலாலே
சிவந்த காந்தியுடைய உன்னுடைய அந்தப் புன்முறுவலின்
கொத்து தாமதமின்றி எனக்கு மங்களங்களை அலைமோதச்
செய்யவேண்டும்.

விப்ராண ஶரद விப்ரம஦ஶாஂ வியோதமானாப்யஸௌ
காமாக்ஷி ஸ்மிதமங்கரி கிரதி தே காருண்ய஧ாரா ரஸம் ।
அாஶ்வர் ஶிஶிரிகரோதி ஜगதீஶ்வாலோக்ய சைநாமஹே
காம் ஖ேலதி நீலகண்டதூதய் காதூஹலாந்஦ோலிதம் ॥ २७ ॥

27. காமாக்ஷியே! உன்னுடைய இப் புன்னகைப் பூங் கொத்தானது, சரத் காலத்து மேகத்தின் ஸிலையை வகித்து விளங்கிக் கொண்டிருப்பினும், கருணை ரசத்தை தாரையாகப் பொழிகின்றது; உலகங்களையும் குளிரச் செய்கின்றது. இதைக் காண்பதாலேயே, மயிலின் (பரமசிவனின்) இதயம் களிப்புற்று ஆடல்புரிகின்றது. மிகவும் ஆச்சரியம்!

பிரேஹ்த்யௌதகடாக்ஷகுञ்ஜகுஹரேஷ்வத்யஞ்ஜஞாயித
வக்திந்துஞ்ஜவிஸிந்துவிசிநிசயே ஫ேநப்ரதாநாயிதம् ।
நைரந்தர்யவிஜுமி஭த்தனதடே நைசோலபட್டாயித
காலுஞ் காலிகரோது மம தே காமாக்ஷி மந்஦ஸ்மிதம् ॥२८॥

28. காமாக்ஷி, ஒளிருகின்ற கம்பீரமான கடைக்கண் பார்வை என்ற செடிப் புதருக்குள் வெள்ளைப் பூங்கொத்தாய் விளங்குவதும், முகமென்னும் சந்திரனின் நிலவென் னும் கடலின் அலைகளின் குவியலிலே பரவிய நுரைபோன்ற தும், இடையின்றிப் பெருத்தெழுந்த கொங்கைகளில் வெண் பட்டாலமைந்த ரவிக்கை போன்றதுமான உனது புன்முறு வல் எனது பாபங்களை உட்கொள்ள வேண்டும்.

பீயூஷ் தவ மந்தரஸ்மிதி வ்யथேவ ஸாபந்தா
காமாக்ஷி ஧ுவமீடஶ் யதி ஭வேதேதக்஥் வா ஶிவே ।
மந்஦ாரஸ்ய கதாலவ் ந ஸஹதே மஞ்சாதி மந்஦கிநி-
மிந்஦ுஂ நிந்஦தி கித்தேஜபி கலஶிபாதோ஧ிமீஷ்யயிதே ॥ २९ ॥

29. சிவபெருமானின் மனைவியான காமாக்ஷியே! உனது இள நகைப்பு அமுதமேதான் என்ற அக் கெட்ட பெயர் வீணே எழுந்தது, ஸிச்சயம்; உண்மையாக இருக்கு மாகில், இது (இளநகை) மந்தாரத்தின் பேச்சைக்கூட பொறுப்பதில்லை, கங்கையையும் கலங்கச் செய்கிறது; பொறுப்பதில்லை, கங்கையையும் கலங்கச் செய்கிறது; மதியைத் தூற்றுகிறது; பாற்கடலைப்பற்றி பேச்சைடுத் தாலும்கூட கோபம் கொள்கிறது; இது எவ்விதம் நேரும்?

விஶ்வேஷாஂ நயனோत்ஸவं விதஞுதாஂ வி஦்யோததாஂ சந்஦ிமா
வில்லியதோ மடநாந்தகேந முகுடிமध்யே ச ஸ்மாந்யதாம் ।
ஆ: கிஂ ஜாதமனேந ஹாஸஸுபமாமாலோக்ய காமாக்ஷி தே
காலங்கீமவலம்வதே ஖லு ஦ஶாஂ கல்மாபஹினோப்யஸை ॥ ३० ॥

30. காமாக்ஷி! சந்திரன் அனைவர் கண்ணிற்கும் ஆனஞ்சலம் அளிக்கட்டும்; அதனால் புகழ்பெற்று விளங்கட்டும்; மதனனை வென்ற பரமசிவன் தன் மகுடத்தின் நடுவில் வைத்து அவனை வெகுமதிக்கட்டும்; ஆம்! இதனால் என்ன ஏற்பட்டு விட்டது? அச் சந்திரன் களங்கமற்றவனுய் (பாபமற்றவனுய்) இருந்த போதிலும், உன் புன்சிரிப்பின் காந்தியைக் கண்டு களங்கமுற்ற நிலையை அடைகிறோ னல்லவா?

சேத: ஶிதலயந்து ந: பஶுபதேராநந்஦ஜிவாதவே
நமாணாஂ நயநா஧்வஸீமஸு ஶரங்ந்஦ிராதபோபக்ரமா: ।
ஸ்ஸாரா஖்யஸரோஹகர஖லீகாரே துஷாராத்கரா:
காமாக்ஷி ஸரக்கிர்த்திஜநிகராஸ்த்வந்மந்஦ஹாஸங்கரா: ॥ ३१ ॥

31. காமாக்ஷியே, பசுபதியின் இன்பத்திற்கு உயிரளிக்கும் மருந்துகளும், வணங்குவோர்களுக்கு கண் செல்லும் வழிகளில் சரத்கால சந்திரனின் செய்கைகளை உடையதும், சம்சாரம் என்னும் தாமரை ஓடையை அழிப்பதில் பனிப் பொழிதல்களும், மதனனின் புகழ்விதைகளின் கூட்டங்களும் ஆகிய உனது இனிய நகைகளின் முளைகள் எங்கள் மனதைக் குளிரச் செய்யுக.

கமௌ஘ார்யதமஸ்க்சாக்சிகராந்காமாக்ஷி ஸ்சிந்தயே
த்வந்மந்஦ஸிதரேசிபாஂ திமுவநக்ஷேம்கராநங்கராந் ।
யே வக்தாஂ ஶிஶிரஶ்ரியோ விக்ஸிதாஂ சந்஦ிராதபாம்஭ோஹ-
தேவோதோபண்சாதுரிமிவ திரஸ்கர்த்து பரிஷ்குர்வதே ॥ ३२ ॥

32. காமாக்ஷியே! குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய எந்த புன்னகையின் முளைகள், வெண் ணிலவின்மீதும், தாமரை களின்மீதும் உள்ள த்வேஷத்தை பறைசாற்றும் முறையை மறைப்பதற்காகப்போல முகத்தை மலரச் செய்து சீர்ப் படுத்துகின்றனவோ, கர்மக்கூட்டமென்ற இருளோடு போர் புரிகின்றவைகளும், மூன்று உலகிற்கும் கேழமம் விளைவிக் கின்றவைகளும் ஆன, உன்னுடைய அந்த மந்தஸ்மிதங்களின் காந்தியின் முளைகளை நான் தியானம் செய்கின்றேன்.

குர్யுநः குலशைலராஜதனये கೂಲंகಪं மஜ்லं
குந்஦ஸ்பர्धந்துஞ்சுவஸ்தவ ஶிவे மந்஦ஸிதப்ரகமா: |
யे காமாக்ஷி ஸமஸ்தஸாக்ஷிநயன் ஸஂதோப்யந்திஶ்வர்
க்ரூரப்ரகரா இவ பிரஸுமரா: புஂசாமஸா஧ாரணா: || ३३ ||

33. குலாசலங்களின் அரசனுகிய இமவானின் பெண் ணையம், பரமசிவனின் பத்னியாயுமுள்ள காமாக்ஷி! புருஷர்களால் அடைய இயலாத்தும், பரவுகின்றதும் ஆன உன் னுடைய எந்த புன்னகைகள், எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷி யான ஆதித்தனை கண்ணுக்கொண்ட பரமசிவனை, கர்ப்புரப் பொடிகளைப்போல் இன்புறச் செய்கின்றனவோ, குந்த மலரோடு போட்டி இடுவதில் கைதேர்ந்த அந்த உனது புன்சிரிப்பின் ரீதிகள் எங்களுக்கு கரைபுரண்டோடும் மங்களத்தைச் செய்வனவாக.

கம்ரேண ஸ்யதயஸ கர்மக்குஹநாசோரேண மாராगம-
வ்யார்஘்யாஶிக்ஷணாக்ஷிதேந விடுஷமக்ஷிணலக்ஷ்மிபுஷா |
காமாக்ஷி ஸிதகந்஦லேந கலுஷஸ்கோடக்கியாஞ்சுஞ்சுநா
காருண்யாமृதவீசிகாவிஹரணப்ராஞ்சுர்ய஧ுரேண மாமு || ३४ ||

34. காமாக்ஷியே, சொல்லொன்று வனப்பு வாய்ந்ததும், கர்மங்களின் கபடத்தைக் கவர்வதும், மதன சாஸ்திரத்தை

விவரித்துக் கற்பிப்பதில் தீக்கை பூண்டதும், அறிவாளி களுக்கு அளவற்ற சம்பத்தை வளர்ப்பதும், பாபங்களைக் கைதட்டி விரட்டும் செய்கையிலே திறமை வாய்ந்ததும், கரு கைகளைக் கடவின் அலைகளில் அதிகமாய் மிதந்து விளையாடுவதில் முதன்மையானதும் ஆன உனது புன்னகைக் கூட்டத்தால் என்னை நன்றைப்பாயாக.

त्वन्मन्दसितकन्दलस्य नियतं कामाक्षि शङ्कामहे
विम्बः कश्चन नूतनः प्रचलितो नैशाकरः शीकरः ।
किंच क्षीरपयोनिधिः प्रतिनिधिः स्वर्वाहिनीवीचिका-
विभ्वोकोऽपि विडम्ब एव कुहना मष्टीमतष्टीरुचः ॥ ३५ ॥

35. காமாக்ஷி! உனது மந்தஹாஸக் குவியலீனின்று தெறித்த துளியே சந்திரனுடைய புதியதோர் பிம்பமாய் ஏற்பட்டுவிட்டது, ணிச்சயம்; மேலும், (உன்) புன்சிரிப்பிற்கு, பாலாழியானது பிரதிநிதியாக இருக்கிறது; வானுலகநதியின் அலைகளுடைய விலாஸமும் பரிஹாஸமே; சிறந்த மல்லைக மலர்களின் காந்திகளும் கபடம் தான் (ஏமாற்றமே).

दुष्कर्मकनिसर्गकर्कशमहसंपर्कतसं मिल-
त्पङ्क शङ्करवल्लभे मम मनः काश्चीपुरालंक्रिये ।
अम्ब त्वन्मृदुलसितामृतरसे मङ्कृत्वा विधूय व्यथा-
मानन्दोदयसौधशृङ्गपदवीमारोद्गमाकाङ्क्षति ॥ ३६ ॥

36. சங்கரரின் மனையாளும், காஞ்சிபுரத்திற்கு அமைந்த அணியும் ஆன அன்னையே! கொடிய கர்மங்களென்னும் கதிரவனின், இயற்கையில் கடுயையான கிரணங்களின் சேர்க்கையாலே தாபமுற்றதும், சேறு படிந்ததும் (பாபத்தோடு சேர்ந்ததும்) ஆன என் மனது உன்னுடைய இளம் நகையான அழுத ரசத்தில் முழுகி, களைப்பை அகற்றிக்கொண்டு இன்ப எழுச்சி என்னும் மாடியின் உச்சியில் ஏறி உலாவ விரும்புகிறது.

நஸ்ரணாஂ ந஗ராஜஶேखரஸுதே நாகாலயாநாஂ புரः
காமாக்ஷி த்வரயா விபத்பிரயமனே காருண்ய஧ாரா: கிரன् ।

அாగஞ்சன்னமனுந்தாங் பிரகடயந்நவீஜானி தே
நாசீரே ஸ்துஹாஸ எவ தனுதே நாதே ஸு஧ாஶிதல: ॥ ३७ ॥

37. மலைச் சக்கிரவர் த்தியின் மகளாயும், உலகைக் காப்ப
வளாயும் இருக்கும் காமாக்ஷியே! சேனையின் முன்னணியில்
எதிரில் வணங்கி ஏற்கும் தேவர்களின் கஷ்டங்களை அகற்று
வதில் கருணை மாரியை வேகமாய்ச் சொரிந்து கொண்டும்,
வரப்போகும் அனுக்கிரகத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டும்
இருக்கிற உனது அமிருதம்போலக் குளிர்மையான இளம்
நகைப்பே ஆனந்த விதைகளை விதைக்கின்றது.

காமாக்ஷி பிரதமானவிப்ரமனி஧ி: கந்஦ர்ப்பர்ப்பஸ்-
முஞ்சஸ்தே ஸ்துஹாஸ எவ ஗ிரிஜே ஸுஷ்ணாது மே கில்லிஷம் ।
யீ டிட்டு விஹிதே கரங்க உமே ஶ்ர்முஞ்சபாமிலித்
ஸ்வேர் காரயதி ஸம தாண்டவிநோடானந்திநா தண்ணா ॥ ३८ ॥

38. பர்வதேந்திரன் புதல்வியும், உமையும் ஆகிய
காமாக்ஷியே! பானிக்ரஹணம் (மணம்) எற்பாடு செய்யப்
பட்டபொழுது, வெட்கத்தால் மறைந்த உன்னுடைய எந்தப்
புன்சிரிப்பைக் காண்பதற்கு, பரமசிவன் தாண்டவத்தால்
இன்புறும் இயற்கையை உடைய தண்டுவினால் (அந்த புன்
சிரிப்பை) தானாகவே வெளிவரச் செய்தாரோ, புகழ் பெற்ற
விலாஸப் பொக்கிஷமாயும், மதனனின் கர்வத்திற்குத் தாயா
யும் இருக்கிற அந்தச் சிறுநகையே எனது பாபத்தைக் கவரட்
டும்.

க்ஷுண் கேந்சி஦ேவ ஧ீரமனஸா குத்ராபி நாநாஜனை:
கர்மங்ரந்திநியன்தைரஸுஙம் காமாக்ஷி ஸமாந்யத: ।
முஞ்சைர்ட்டுமஶக்யமேவ மனஸா ஸுஷ்ணம் மௌக்திக்
மார்஗ ஦ர்ஶயது பிரடீப இவ தே மந்஦ஸ்மிதஶ்ரீரியம் ॥ ३९ ॥

39. காமாக்ஷியே, உனது இப் புன்னகை யொளி, விளக்குப்போல், எங்கோ ஓரிடத்தில் மனதைக் கட்டி அடக்கிய யாரோ ஒருவனுல் மட்டும் போய்ப் பழகியதும், கர்ம பந்தத்தில் கட்டுண்ட பல ஜனங்களால் எளிதில் போக இயலாத ததும், அறிவற்றவர்களால் மனதாலும் காணக் கூடாததும் ஆன முக்கி மார்க்கத்தை அறிவில்லாத எனக்குக் காட்டி அருள்டும்.

ज्योत्स्नाकान्तिभिरेव निर्मलतरं नैशकरं मण्डलं
 हंसैरेव शरद्विलाससमये व्याकोचमम्भोरुहम् ।
 स्वच्छैरेव विकस्वरूपगणैः कामाक्षि विम्बं दिवः
 पुण्यैरेव मृदुस्मितैस्तव मुखं पुष्णाति शोभाभरम् ॥ ४० ॥

40. காமாக்ஷி ! தூய மதியின் மண்டலம் நிலவின் ஒளி யினால் மட்டுமே அழகை அடைகிறது. மலர்ந்த தாமரையும் சரத்ருது விலாஸிக்கும் காலத்தில் அன்னங்களாலேயே வனப்பைப் பெறுகிறது. ஆகாயமும் மாசற்று விளங்கும் நகூத்திரக் கூட்டங்களாலேயே ஒளிருகிறது. பாவனங்களான உன் புன்சிரிப்புகளாலேயே உன் முகமும் அதிக சோபையை அடைகிறது.

मानग्रन्थिविधुंतुदेन रभसादास्वाद्यमाने नव-
 प्रेमाडम्बरपूर्णिमाहिमकरे कामाक्षि ते तत्क्षणम् ।
 आलोक्य स्मितचन्द्रिकां पुनरिमामुन्मीलनं जग्मुयों
 चेतः शीलयते चकोरचरितं चन्द्रार्धचूडामणेः ॥ ४१ ॥

41. காமாக்ஷியே! புதிய காதலின் பூரிப்பென்னும் பூர்ண சந்திரன், கோபம் என்னும் இராகுவால் வேகமாய் விழுங்கப் படும்பொழுது, சந்திரகலையை சூடாமணியாகக் கொண்ட பரமசிவனின் மனது, உடனே மலர்ச்சி யடைய விரும்புகின்ற உனது இப் புன்முறுவலாகிய வெண்ணிலவை

மறுபடியும் கண்டு சோரப் பறவையின் செய்கையைத் தழுவுகின்றது.

சோரப்பறவைக்கு நிலவொளி ஆகாரம் என்று கவிகள் கூறுவது வழக்கம். ஆகவே, அவைகள் சந்திரனைக் கண்டதும் இன்புறுவது சகஜம். அதைப்போல், தேவீன் சிரிப்பு என்னும் சந்திரிகையைக்கண்டு பரமசிவன் ஆனந்திப்பதால் சோரத்தின் செய்கையைதழுவுகிறார் என்று இச்லோகத்தில் கூறி இருக்கிறது.

காமாக्षி ஸ்மிதமञ்ஜரீं தவ ஭ஜே யஸ்யாஸ்திவஷாமங்குரா-
நாபீநஸ்தநபாநலாலஸ்தயா நிஶங்கமங்கேஶயः ।
உ஧்வ வீக்ஷ விக்ரீதி பிரஸுமராநு஦ாமயா ஶுஷ்ண
ஸ்துநுஸ்தே விஸங்க்யாஶு குஹநாந்தாவலயாமணி: ॥ 42 ॥

42. காமாக்ஷியே! பெருத்த ஸ்தனங்களைப் பருக ஆவலோடிருப்பதால் மடியிலே துயில்கொண்டிருக்கும் மாயாகஜேந்திரங்கிய (யானையாக அவதரித்த, உண்மை யானை அல்ல என்று கருத்து) உனது புதல்வன், பரவுகின்ற எந்தச் சிரிப்பின் அங்குரங்களை, தாமரைத் தண்டு என்று எண்ணி அண்ணேந்து நோக்கி நீண்ட துதிக்கையால் சீக்கிரம் இழுக்கிறேனே, அந்த உனது நகைப்பூங்கொத்தை நான் வழிபடுகிறேன்.

஗ா஢ாஶ்லேषவிமர்஦்ஸஸ்திரமவஶாநு஦ாமஸுக்தாஶுண-
பிராலம்஬ே குசகும்஭யோர்விங்஗லிதே ஦க்ஷத்திஷோ வக்ஷஸி ।
யா ஸர்வேந பிந்திதி பிரசுரயா ஭ாஸா தடியா் ஦ஶா்
ஸா மே ஖ேலது காமகோடி ஹடயே ஸாந்தஸ்மிதாஂஶுஞ்சா ॥ 43 ॥

43. காமகோடி சக்கிரரூபிணியாகிய காமாக்ஷியே! தகூணைக் கடிந்த பரமசிவன் மார்பில் இறுகத் தழுவும் சமயத்தில் நெருக்கத்தினால் கொங்கைகளில் நீண்டு தொங்கும் முத்துமாலை அறுந்து பெருகும் பொழுது எந்தப் புன்னகை, அதிகமான ஒளியைக்கொண்டு நட்பினால் மீண்டும் அந்த

முத்துமாலையின் நிலையை விளைவிக்கின்றதோ, அந்த நெருக்கமான நகையின் கிரணக்கூட்டம் எனது உள்ளத்தில் விளையாட்டும்.

மந்஦ாரே தவ மந்யரஸ்மிதருचாஂ மாத்ஸர்யமாலோக்யதே
காமாக்ஷி ஸ்மரஶாஸனே ச நியதோ ரா஗ோட்யோ லக்ஷ்யதே ।
சாந்திரீஷு யுதிமஜ்ஜரீஷு ச மஹாந்஦ேஷாங்கரே வைஷயதே
ஶுद்஧ாநாஂ கதமீஷா ரிரிசுதேஶுஶா ஦ஶா கஷ்யதாம् ॥ 44

44. காமாக்ஷியே! உனது மந்தஹாஸத்தின் ஒளிகளுக்கு மந்தார மலரில் போட்டி காணப்படுகிறது; மதனஜை எரித்த பரமசிவனிடத்தில் இடைவிடாத ஆசையின் தோற்றமும் தென்படுகிறது; பூங்கொத்திற்கொப்பான சந்திர கிரணங்களில் பகையின் முளையும் பார்க்கப்படுகிறது. மலைமகளாகிய அன்னையே! மாசற்ற உனது புன்முறைவளின் காந்திகளுக்கு இத்தகைய மாசபடிந்த நிலை எப்படி ஏற்பட்டது என்று சொல்ல வேண்டும்.

பீயூஷ் ஖லு பீயதே சூரஜநைநூர்஘ாம்வுரிம்யதே
மாஹேஶை ஜடாகலாபனி஗லைம்ந்஦ாகினி நஹதே ।
ஶிதாஂஶு: பரி஭ூயதே ச தமஸா தஸ்மாடனேதாஷா
காமாக்ஷி ஸ்மிதமஜ்ஜரி தவ வசோவைந்யமுழுங்கதே ॥ 45 ॥

45. காமாக்ஷியே! தேவர்களால் அமுதம் பருகப்படுகிறது; பாலாழி கடையப்படுகிறது; மஹேசனுடைய ஜடைகளின் கூட்டமென்னும் விலங்குகளால் கங்கை கட்டப்படுகிறது; இராகுவினால் சந்திரன் மறைக்கப்படுகிறான்; ஆகவே, இவ்விதம் (யாதொரு தோஷமும்) இல்லாத உனது மலர் கொத்துப் போன்ற புன்சிரிப்பு, வார்த்தையின் திறமையைக் கடந்துள்ளது.

ஆஶங்கே தவ மந்஦ஹாஸலஹரீமன்யாடஶீஂ சந்திரிகா-
மேகாம்ரேஶகுடும்பினி பிரதிப஦் யஸ்யா: பிரமாஸ்ஙமே |
வக்ஷோஜாம்வுருஹே ந தே ரசயத: காஂசிவி஦ஶாஂ கௌட்மலி-
மாஸ்யாம்஭ோருஹம்஬ கிஞ்ச ஶனகைராலம்வதே புல்லதாமு || 46 ||

46. ஏகாய்ப்பராதாரின் மனைவியாகிய தாயே! எதன் ஒளி கலந்தவுடன் கொங்கைகள் என்னும் தாமரைகள் மொட்டாக இருக்கும் கிளையை உண்டாக்கிக் கொள்வதில்லையோ, மேலும் முகம் என்னும் தாமரை மலர்ச்சியை மெதுவாய் எய்துகின்றதோ, அந்த உனது புன்னகைப் பெருக்கை தனிப் பட்ட வெண்ணிலவு என்று அடிக்கடி கொள்கிறேன்.

ஆஸ்திரீஏ஧ரகாந்திபல்லுவாயே பாத் முஹுர்ஜஸுஷி
மார்஦்ரோஹிணி கந்தல்தஸ்மரஶரஜ்வாலாநலீந்யஜ்ஜதி |
நிந்தந்தி ஘நஸாரஹாரவலயஜயோத்ஸாமுணாலானி தே
காமாக்ஷி ஸ்மிதசாதுரி விரஹிணிரிதிஂ ஜ஗ாஹேதராமு || 47 ||

47. காமாக்ஷியே! இதழின் ஒளி யென்னும் விரித்த தளிர்ப்படுக்கையில் அடிக்கடி வீழுவதும், மன்மதனை வென்ற பரமசிவன்பால் கொழுந்துவிடும் மதன பாணங்களின் ஜ்வா கீலகளின் தொகுதிகளை வெளிக்காட்டுவதும், பச்சைக் கர்ப்பரம், முத்துமாலீ, கிலவு, தாமரைத்தண்டு இவைகளை இகழ் வதும் ஆன உனது சிரிப்பின் திறமை பர்த்தாவைப் பிரிந்து தவிக்கும் நாயகியின் கிளையை நன்றாய் அடைந்துவிட்டது.

ஸ்ரூயாலோகவி஧ௌ விகாஸமாதிக் யாந்தி ஹரந்தி தம-
ஸ்ஸஂடோஹ் நமதாஂ நிஜஸ்மரணதோ ஦ோபாகரங்கிணி |
நிர்யாந்தி வநாரவிந்தகுஹராந்திர்தூதஜாங்கா நூணாஂ
ஶ்ரீகாமாக்ஷி தவ ஸ்மிதயுதிமயி சித்ரீயதே சந்திரிகா || 48 ||

48. கதிரவனைக் காணும்பொழுது (வித்வான்களைக் காணும் பொழுது) அதிகம் ஒளிருகிறதும், வணங்குவோரின் இருள் கூட்டத்தை (அஞ்ஞானத்திரளை) தன் ஸினைப்பினு லேயே அகற்றுவதும், சந்திரனைப் பகைப்பதும் (பாபத்தின் இருப்பிடத்தை பகைப்பதும்) முகம் என்னும் தாமரையின் நடுவினைன்று வெளிவருவதும், மனிதர்களின் குளிர்ச்சியை அகற்றுவதும் (அறிவின்மையை விலக்குவதும்) ஆன உனது சிரிப்பின் ஒளியாகிய இங்கிலவானது, காமாக்ஷியே! வியப்பை விளைவிக்கின்றது.

குடிக்குருமி குவோத்தநாமஸ்மந்மநோமாதினீं

ஶ்ரீகாமாக்ஷி ஶிவங்கராஸ்தவ ஶிவே ஶ்ரீமந்஦ஹாஸங்கரா: |
யே தந்வந்தி நிரந்தர் தருணிமஸ்தம்வேரமग்ராமணி-

கும்஭ங்குஷ்டவி஡ம்பினி ஸ்தநதடே முக்காகுதாடம்வரம् || 49 ||

49. பரமசிவனின் நாயகியாகிய ஸ்ரீ காமாக்ஷி! எவைகள் யெளவனம் என்னும் கஜராஜனுடைய இரண்டு மஸ்தகங்களுக்கு ஒப்பான ஸ்தனங்களில் முத்திழைத்த விரிப்பின் அழகை இடைவீடாமல் செய்கின்றனவோ, மங்களங்களை இயற்றும் உனது இந்தத் திருப் புன்னகையின் அங்குரங்கள் எங்கள் மனதை வாட்டும் கெட்ட அறிவின் தொடர்பைக் குலைக்க வேண்டும். (மழுங்கச் செய்யவேண்டும்.)

பிரஸ்த: ஶர்஦ம்஬ுடா இவ ஶனை: பிரேமானிலை: பிரெதா

மஜ்ஜந்தோ மத்நாரிக்ணஸுபமாஸிந்஧ௌ முஹ்மந்த்ரம् |

ஶ்ரீகாமாக்ஷி தவ ஸிதாங்குநிகரா: ஶ்யாமாயமாநஶ்ரியோ

நிலாம்஭ோதரநைபூண் தத இதோ நிர்ந்திரயந்துஜ்ஜஸா || 50 ||

50. ஸ்ரீ காமாக்ஷியே, உன்னுடைய புன்சிரிப்பின் கிரணக் கூட்டங்கள், சரத்காலத்து முகில்களைப்போல் அன்பென்னும் காற்றுக்களால் தள்ளப்பட்டு மெதுவாக நகர்ந்து

கொண்டு, மன்மதன் பகவனுகிய பரமசிவனின் கழுத்துக் காந்தி என்னும் கடவிலே பன்முறை மெல்ல மூழ்கி, கருமை நிறத்தை அடைந்துகொண்டு, கார்மேகங்களின் திறனைத் தாமதமின்றி அங்குமிங்கும் வெளியாக்கின்றன.

வ்யாபாரं சதுராநநைகவிஹதௌ வ்யாகுர்வதி குர்வதி
ருநாக்ஷயாந் மஹேஶி ஸதத் வா஗்மீகல்லோலிதா ।
உத்஫ுல்ல் ஧வலாரவிந்஦ம஧ரிகृத் ய ஸ்஫ுரந்தி ஸदா
ஶ்ரீகாமாக்ஷி ஸரஸ்வதி விஜயதே த்வந்மந்஦ஹாஸப்ரமா ॥ ५१ ॥

51. மகேசனின் மனையாளாகிய ஸ்ரீ காமாக்ஷி! அயன் ஒருவனிடமே களியாடுவதும், (அழகிய ஆனநத்திலேயே உலாவிக் கொண்டும்) ருத்ராக்ஷத்தை (கையில்) ஏந்திக் கொண்டும் (ருத்திரனின் புலன்களைக் கவர்ந்து கொண்டும்), என்றும் வார்த்தைகளன்னும் அலைகளோடு கூடியதும் மலர்ந்த வெண்டாமரரயை ஆசனமாய் செய்துகொண்டும் (வெண்டாமரரயை புறக்கணித்துக் கொண்டும்) எப்பொழுதும் துலங்கும் உன் மந்தஹாஸத்தின் ஒளியானது கலைமகளாய் விளங்குகிறது.

க்ரூர்யுதிதஸ்கரேண மஹா கல்மாஷயத்யானந்
ஶ்ரீகாஞ்சிபுரநாயிகே பதிரிவ ஶ்ரீமந்஦ஹாஸோऽபி தே ।
ஆலிங்க்திபிவரா் ஸ்தநத்தீ் விம்வா஧ர் சும்வதி
ஸ்ரௌத் ராக்஭ர் வ்யநக்தி ஸநஸீ ஧ைய் ஧ுநிதெராம் ॥ ५२ ॥

52. ஸ்ரீ காஞ்சி நகரின் நாயகியாகிய காமாக்ஷி! உன் அன்பார்ந்த நாயகனைப்போல் திருப்புன்னகையும், கர்ப்புரக்காந்தியைக் கவரும் தன் தேஜஸினால் முகத்தை சிறிது வெளுக்கச் செய்கிறது; மிகவும் பெருத்த கொங்கைகளை அணகிறது; கோவைக் கனியை ஒத்த இதழை முத்தயிடுகிறது; ஆழ்ந்த உவகைப் பெருக்கை வெளிக்காட்டுகிறது; மனதின் திடனையும் உலுக்கிக் குலைக்கின்றது.

வैशदेन च विश्वतापहरणक्रीडापटीयस्तया
 पाण्डित्येन पचेलिमेन जगतां नेत्रोत्सवोत्पादने ।
 कामाक्षि स्मितकन्दलैस्तव तुलामारोद्गुम्योगिनी
 ज्योत्स्नासौ जलराशिपोषणतया दूष्यां प्रपना दशाम् ॥५३॥

53. காமாக்ஷியே! வெண்மையாலும், உலகத்தோர் தாபத்தை அகற்றும் கேளியிலே கைதேர்ந் திருப்பதாலும், ஐகத்திலுள்ளோர் கண்களுக்கு இன்பழுட்டுவதில் பக்குவ மான திறமையினாலும் உனது புன்னகைகளோடு உவமையைப் பெற முயலும் இவ்வெண்ணிலவு, அறிவற்றவர்களின் கூட்டத்தை வளர்ப்பதால் (சமுத்திரத்தைப் பொங்கி எழுச் செய்வதால்) இகழுத்தக்க நிலையை அடைந்துவிட்டது.

लावण्याम्बुजिनीमृणालवलयैः श्रुङ्गारगन्धद्विप-
 ग्रामण्यैः श्रुतिचामरैस्तरुणिमस्वाराज्यतेजोङ्कुरैः ।
 आनन्दामृतसिन्धुवीचिपृष्ठतैरास्यावजहंसैस्तव
 श्रीकामाक्षि मथान मन्दहसितैर्मत्कं मनःकलमषम् ॥५४॥

54. ஸ்ரீ காமாக்ஷி! அழகென்னும் தாமரை ஓடையீ விருக்கும் தாமரைத் தண்டுகளும், உவகை என்னும் மதித்தகஜேங்திரனின் காதிலே கட்டிய வெண்சாமரங்களும், யெளவனம் என்ற ஏகாதிபத்தியத்தின் தேஜஸின் முளைகளும், ஆனந்தமாகின்ற பாற்கடலின் அலைகளின் திவலைகளும், முகமென்னும் தாமரையில் உலாவும் அன்னங்களும் ஆகிய உன் மந்தஹாஸங்களால் எனது மனதின் அழுக்கை அகற்றுவாயாக.

उत्तुङ्गस्तनमण्डलीपरिचलन्माणिक्यहारच्छटा-
 चश्वच्छोणिमपुञ्जमध्यसरणिं मातः परिष्कुर्वती ।
 या वैदग्ध्यमुपैति शंकरजटाकान्तारवाटीपत-
 त्स्वर्वापीपयसः स्मितद्युतिरसौ कामाक्षि ते मञ्जुला ॥५५॥

55. அன்னையே! காமாக்ஷி! எந்த உனது புன்னகை, உயர்ந்த ஸ்தன மண்டலத்தில் அசைந்தாடும் மாணிக்கத்தால் ஆன மாலையில், கொத்துப்போலே திகழும் சிவப்பு நிறக் குவியலுக் கிடையிலே தோன்றும் இடங்களை நிரப்பி அலங்கரிப்பதாகவும், பரமசிவனின் காடுபோன்ற ஜடையில் விழும் தேவகங்கையின் திறனை அடைகின்றதும் ஆக இருக்கிறதோ, அந்த உனது சிரிப்பின் ஒளி ஒன்றே வனப்பு வாய்ந்தது.

सन्नामैकजुषा जनेन सुलभ संसूचयन्ती शनै-
रुत्तुङ्गस्य चिरादनुग्रहतरोरुत्पत्स्यमानं फलम् ।
प्राथम्येन विकखरा कुसुमवत्प्रागलभ्यमभ्येयुषी
कामाक्षि स्मितचातुरी तव मम क्षेमंकरी कल्पताम् ॥ ५६ ॥

56. காமாக்ஷியே! நல்லோர்களால் எளிதில் அடைவதற்குரியதும், மிகவும் உயர்ந்த அனுக்கிரகம் என்னும் மரத்தினுடைய வெகு நாட்களுக்குபிறகு உண்டாகப்போகும் பழத்தை மெதுவாய் முதலிலேயே சூசனங்கு செய்துகொண்டும், முதன்மையோடு மலர்ந்தும் மலர்ந்த மலரைப்போல் பெருமித்தத்தை அடைந்துகொண்டும் இருக்கின்ற உனது புன்சிரிப்பின் திறமை எனக்கு கோமத்தைச் செய்வதாய் ஆகவேண்டும்.

धानुष्काग्रसरस्य लोलकुटिलभूलेखया विभ्रतो
लीलालोकशिलीमुखं नववयस्साम्राज्यलक्ष्मीपुषः ।
जे तुं मन्मथमर्दिनं जननि ते कामाक्षि हासः स्वयं
बल्गुर्विभ्रमभूमृतो वित्तनुते सेनापतिप्रक्रियाम् ॥ ५७ ॥

57. அன்னையே! காமாக்ஷி! வில்லாளிகளில் முதல் வனும், சஞ்சலமான வளைந்த புருவக்கொடியால் அழகிய பார்வை என்னும் அம்பைத் தொடுப்பவனும், புதுவயதின் (யெளவனத்தின்) அரசாட்சியின் சம்பத்தை அடைந்தவனும் ஆன அழகிய விப்ரமம் (சேஷ்ட) என்னும் அரசனுக்கு,

உனது அழகிய புன்முறுவல், மதனனை வென்ற பரமசிவனை வெல்வதற்காக சேனாயகனின் செயலைத் தாஞ்கவே செய்கிறது.

யநாகம்பத காலகூடகவலீகாரே சுசும்வே ந யடு-
ஜ்லாந்யா சக்ஷுषி ருषிதாநல்ஶி஖ே ருத்ரஸ்ய தத்தாட்டஶம் ।
சேதோ யத்பிஸம் ஸரஜ்வரஶி஖ிஜ்வாலேன லெலிஷ்வதே
தத்காமாக்ஷி தவ ஸிதாங்குகலிகாஹேலாம்வ பிராம்வம் ॥ ५८ ॥

58. காமாக்ஷி ! காலகூடத்தை உட்கொள்ளும் பொழுதுகூட எந்த மனது நடுங்கவில்லையோ, கண், அனலின் ஜ்வாலையால் அலைக்கப்பட்டபொழுதும் எது வாட்டமுறவில்லையோ, ருத்திரனின் அத்தகைய மனது மதனுக்கிணியின் ஜ்வாலையால் பலவந்தமாய்க் கவரப்படுவது என்பது உனது ஹாஸத்தின் கிரணங்களுடைய திவலையின் விளையாட்டால் விளைந்த மகிழம்.

ஸம்பிந்நேவ ஸுப்ர்வலோகத்டிநி விசீசயைர்யமுனை:
ஸமிஶ்ரேவ ஶஶங்க்஦ிஸிலஹரி நிலைமஹாநீராடை: ।
காமாக்ஷி ஸ்குரிதா தவ ஸ்மிதருचிஃ காலாஞ்ஜனஸ்ப்ர்஧ினா
காலிமா க்சரோचிஷா வ்யதிகரே காங்சி஦்ஶாமஸ்துதே ॥ ५९ ॥

59. காமாக்ஷி, வீண்ணுாலக நதியாகிய கங்கை யமுனையின் அலைகளோடு சேர்ந்ததுபோலும், கரிய பெரிய முகில்களோடு மதியின் ஒளிப்பெருக்கு கலந்ததுபோலும், ஒளிரும் உனது இளம் நகைப்பின் ஒளி காலாஞ்சனத்தோடு போட்டியிடும் குழல்களின் கிரணங்களுடைய கருமையோடு கலக்கும் பொழுது சொல்லவொண்ணுத நிலையை அடைகிறது.

ஜானிமோ ஜங்கீஶ்வரப்ரணயினி த்வந்மந்஦ஹாஸப்ரभா
ஶ்ரீகாமாக்ஷி ஸரோஜினீமமிநவாமேஷா யத: ஸ்வாதா ।
ஆஸ்யேந்஦ோரவலோகனே பஶுபதேரம்யேதி ஸ்஫ுல்தா
தந்஦ாலுஸ்தந்஦மாவ ஏவ தநுதே தங்கைப்ரீத்யக்ரமம் ॥ ६० ॥

60. உலகிற்கே ஈசனுகிய பரமசிவனின் துணைவியாகிய ஸ்ரீ காமாக்ஷி! உனது மந்தஹாஸத்தின் ஒளியைப் புதிய தோர் தாமரையாக எண்ணுகிறோம்; ஏனெனில், இது (புஞ்சிரிப்பு என்னும் தாமரை) பசுபதியின் முகமென்னும் சந்திரனைக் காண்பதாலேயே எப்பொழுதும் மலர்கிறது. அதில்லாமல் இருக்கும் பொழுதுதான் சோம்பலுடையதாய் மலர்ச்சி இல்லாத நிலையை ஏற்கிறது.

யந்தி லோஹிதமானமந்திரிநி ஧ாதுஞ்சாக்ர்஦்மை-
஭ாந்தி வாலங்காலிகிரணீமே஘ாவலி ஶார்஦ி ।
விம்஬ாஷ்டுதிபுஜ்ஜஞ்சும்வநக்ளாஶோணாயமானென தே
காமாக்ஷி ஸ்மிதரோசிஷா ஸம஦ஶாமாரோந்துமாகாங்குதே ॥ ६१ ॥

61. காமாக்ஷி! நற்செங்கற்பொடிகளின் சேறுகளாலே சிவப்பை அடையும் ஆகாய கங்கையும், இளம் கதிரவனின் ஒளிகளால் விளங்கும் சரத்காலத்திய மேகத்தொடர் பும், கோவைக்கனியையொத்த இதழின் காந்திக்குவியலோடு சேர்வதாலே சிவந்த உனது இளம் நகையின் கிரணத்தோடு ஸமமான நிலையை அடைய விரும்புகின்றன.

ஶ்ரீகாமாக்ஷி முखேந்஦ுभूषणமिदं மந்஦ஸ்மிதं தாவக்
நேநானந்஦கரं தथா ஹிமகரோ ஗ஞ்சேஷ்யதா திம்தாம् ।
ஶிதம் ஦ேவி தथா யதா ஹிமஜல் ஸ்தாபமுந்தாஸ்பදं
ஶ்வேதம் கிஞ்ச ததா யதா மலிநதம் ஧தே ச முக்தாமணி: ॥ ६२ ॥

62. ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியே! சந்திரனையொத்த உன் முகத்திற்கு அணியாகவிருக்கும் இந்த புஞ்சிரிப்பு, சந்திரனும் சூடாயிருக்கும் நிலையை அடையுமாறு (சந்திரனையும் சூடாகக் கருதுமாறு) கண்களுக்கு அவ்வளவு இன்ப மளிப்பதாயும், கருதுமாறு) கண்களுக்கு அவ்வளவு இன்ப மளிப்பதாயும், பனி ஜலமும் தாபத்தின் முத்திரைக்கு இருப்பிடமாகும்படி குளிர்ச்சியாயும், மேலும் உயர்ந்த நல் முத்தும் அழுக்கான நிலையை ஏற்குமாறு வெளுப்பாயும் இருக்கின்றது.

त्वन्मन्दस्मितमञ्जरीं प्रसृमरां कामाक्षि चन्द्रातपं
सन्तः सन्ततमामनन्त्यमलता तल्लक्षणं लक्ष्यते ।
असाकं न धुनोति तापमधिकं धूनोति नाभ्यन्तरं
घ्वान्तं तत्खलु दुर्खिनो वयमिदं केनेति नो विघ्ने ॥६३॥

63. காமாக்ஷியே! படரும் இயற்கை கொண்ட உனது இளம் நகைப் பூங்கொத்தை பெரியோர்கள் வெண்ணில் வென்று ஓப்பொழுதும் புகழுகிறார்கள். அதற்கு ஸ்கஷண மாகிய வெண்மையும் அங்கு காணப்படுகிறது. அப்படி யிருப்பினும் நமது அதிகமான தாபத்தையும் அகற்றுவதில்லை; உள்ளத்தின் இருளையும் நீக்குவதில்லை. ஆகையால் வருத்தமுற்ற நாங்கள் ‘இது ஏன்?’ என்று அறிய இயலவில்லை.

नम्रस्य प्रणयप्रसूदकलहच्छेदाय पादाङ्गयो-
र्मन्दं चन्द्रकिशोरशेखरमणेः कामाक्षि रागेण ते ।
बन्धूकप्रसवश्रियं जितवतो वंहीयसीं तादृशीं
विम्बोष्टस्य रुचिं निरस्य हसितज्योत्सा वयस्यायते ॥६४॥

64. அன்பினால் வளர்ந்த கலகத்தை அகற்ற தாமரையை ஒத்த உன் பாதங்களில் மெதுவாய் வணங்கிய, இளம் பிறையைச் சூடாமணியாய் அணிந்த பரமசிவனுக்கு, இலை காமாக்ஷி, உனது நகை என்னும் வெண்ணிலவு, சிவப்பே காமாக்ஷி, உனது நகை என்னும் வெண்ணிலவு, சிவப்பினால் செம்பரத்தம் பூவின் ஒளியை வென்றதும் கோவைப் பழம்போன்றதும் அப்பேர்ப்பட்டதும் வளருவதும் ஆன இதழின் ஒளியை விலக்கி, தோழிபோல் ஆகிறது.

मुक्तानां परिमोचनं विदधतस्तप्रीतिनिष्पादिनी
भूयो दूरत एव धूतमरुतस्तपालनं तन्वती ।
उद्धूतस्य जलान्तरादविरतं तद्वूरतां जग्मुषी
कामाक्षि सितमञ्जरी तव कथं कम्बोस्तुलामश्नुते ॥६५॥

65. காமாக்ஷி! முத்துக்களை விலக்குவதும், காற்றுக் களை வெசுதூரத்திலேயே தள்ளுவதும், ஜலத்தின் நடுவில் உண்டாவதும் ஆன சங்கின் உவமையை, முத்துக்களுக்கு இன்பம் ஊட்டுவதும், (மோக்ஷம் அடைந்தவர்களுக்கு இன்பழுட்டுவதும்) காற்றுக்களைக் காப்பாற்றுவதும் (தேவதைகளைக் காப்பாற்றுவதும்) ஜலத்தினிடையே யிருந்து தோன்றியவற்றிற்கு தூரத்தில் நிற்பதும் (அறி வில்லாதவர்களுக்கு தூரத்தில் நிற்பதும்) ஆன உனது புன் னகைப் பூங்கொத்து எப்படி அடையும்?

ஶ்ரீகாமாக்ஷி தவ ஸ்மितத்துதிஶ்ஶரிவை஦ங்஘லிலாயித்

பத்யந்தோऽபி நிரந்தர் ஸுவிமலம்மன்யா ஜஞ்மண்டலே ।

லோக ஹாஸயிதுஞ் கிமர்஥மனிஶ் பிரகாஶயமாதந்வதே

மந்஦ாக்ஷ் விரஹய மஜ்ஜலதர் மந்஦ாரசந்஦ிராதய: ॥ ६६ ॥

66. ஸ்ரீ காமாக்ஷியே, உலகில் முற்றும் அழுக்கற்றுத் துலங்குவதாய் தன்னை நினைத்துக்கொள்ளும், மந்தாரை மலர், சந்திரன் முதலியோர்கள் இடைவிடாமல் உனது மந்த ஹாஸ சிரணப்பெருக்கின் அழகிய செயல்களை கண்ணுற்றுக் கொண்டிருப்பினும், உகந்த வெட்கத்தை விட்டு உலகைச் சிரிக்கச் செய்ய இடைவிடாமல் எதற்காக பிரகா சிக்க வேண்டும்?

க்ஷीராங்஗ேரபி ஶலராஜதனये த्वन्मन्दहासस्य च

ஶ்ரீகாமாக்ஷி வலத்திமோदயனி஧ேः கिंचिद்வி஦ां தூமஹे ।

एकस्मै पुरुषाय देवि स ददौ लक्ष्मीं कदाचित्पुरा

सर्वेभ्योऽपि ददात्यसौ तु सततं लक्ष्मीं च वागीश्वरीम् ॥

67. மலை அரசனின் மகளான தேவி காமாக்ஷியே! வெண்மையின் வளர்ச்சிக்கு இருப்பிடமாகிய, பாலாழிக்கும் உன் புன்முறுவலுக்கும் சிறிது வேற்றுமையைக் கூறுகிறேன். அப் பாற்கடல் ஒரு புருஷனுக்கு முன்னாலு

நாள் வக்ஷ்மியை (பூமகளை) அளித்தது. இப்புன்னக்கேயோ வென்றால், எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் வக்ஷ்மியையும் (ஸம்பத்தையும்) ஸரஸ்வதியையும் (உயர்ந்த வாக்கையும்) கொடுத்தருள்கிறது.

ஶ்ரீகாஞ்சிபுரத்திலிகே தாந்யேவ மேநாதமஜे

சாகோரணி குலானி ஦ேவி சூதரா ஧ன்யானி மன்யாமஹே ।
கம்பாதீரகுடும்பங்க்ரமகலாசுஞ்சானி சுஞ்சூபுடை-

நித்யं யானி தவ ஸ்மிதேந்துமஹஸாமாஸாதமாதந்வதே ॥ ६८ ॥

68. ஸ்ரீ காஞ்சியின் மணிவிளக்கின் சுடரே ! மேஜையின் தவப் புதல்வியே ! தேவி ! கம்பாநதிக்கரையில் குடும்பத்தோடு நடமாடுவதில் திறனுடைய எந்த சகோரப் பக்ஷிகள்; அலகுகளால் உனது சிரிப்பென்னும் சந்திரனின் ஒளிகளை அருந்துகின்றனவோ, அந்த சகோரப்பறவை களின் வம்சங்களையே தன்யங்கள் என்று கருதுகிறோம்.

ஶைத்யபிரகமமாதிரிதோऽபி நமதா ஜாட்யப்ரதா ஧ூநய-

நைர்மல்யं பரம் ஗தோऽபி ஗ிரிஶஂ ராகாகுல் சாரயந् ।

லிலாலாபபுரஸ்ரோऽபி ஸதத் வாச்யமாந்திராய-

ந்காமாக்ஷி ஸ்மிதரோचிஷா தவ ஸமுல்லாஸः கத் வர்ணதே ॥ ६९ ॥

69. காமாக்ஷி ! குளிர்ந்த நிலையை அடைந்தபோது இலும், பணிவோர்களின் குளிர்ச்சி என்ற பேச்சுக்கூட இல்லாமல் செய்துகொண்டும், (அங்கோனத்தை விலக்கிக் கொண்டும்) மிகுந்த வெண்மையை அடைந்த போதிலும் பரமசிவனை சிவப்பு நிறைந்தவராக செய்கின்றதும், (ஆசை நிறைந்தவராக செய்துகொண்டும்) (வீணை) விளையாட்டுப் பேச்சை முன்னிட்டுக்கொண்டிருப்பினும் (அழகிய பேச்சை முன்னிட்டுக் கொண்டிருப்பினும்) வாக்கென்னும்,

இந்திரியத்தை அடக்கிய முனிவர்களையும் திருப்தி செய்து
கொண்டும் இருக்கும் உனது சிரிப்பின் கிரணங்களின்
மலர்ச்சி எவ்விதம் வர்ணிக்கப்படுகிறது?

ஶ्रீணிசங்கலமேखலாஸுखரித் லீலாగत் மந்தர்
ஶ्रூவஸ்திசலன் கடாக்ஷவலன் மந்஦ாக்ஷவிக்ஷாசணம் ।
யद்வை஧யஸுखேந மந்மதரிபு ஸமோஹயந்த்யஜஸா
ஶ்ரீகாமாக்ஷி தவ ஸ்மிதாய ஸ்தா தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே ॥ 70 ॥

70. ஸ்ரீ காமாக்ஷியே! எந்த புன்னகயின் திறமையின்
வாயிலாக, இடையில் அசையும் ஓட்டியாணத்தின் ஒலியும்,
மெதுவான அழகிய நடையும், புருவக்கொடியின் அசைத்
தலும், நாணத்தோடு பார்ப்பதிலே தேர்ச்சி பெற்ற கடைக்
கண் வீச்சும், மதனனின் பகைவனுகிய பரமசிவனை எளிதில்
மயக்குகின்றனவோ அந்த உன்னுடைய புன்சிரிப்பிற்கு எப்
பொழுதும் நமஸ்காரம் செய்கிறோம்.

ஶ்ரீகாமாக்ஷி மனோஜமந்஦ஹஸிதஜ்யோதிஷ்ப்ரஹே தவ
ஸ்஫ுரிதஶ்வேதிமஸார்வமௌமஸரணப்ராग்லभ்யமभ்யேயுषி ।
சந்஦்ரோऽயं யுவராஜதா் கலயதே சேடி஧ுர் சந்஦ிகா
ஶுद்஧ா ஸா ச சுதாஜரி ஸஹசரிஸா஧ம்யமாலம்வதே ॥ 71 ॥

71. ஸ்ரீ காமாக்ஷியே! மனதைக் கவரும் உன்னுடைய
மந்தஹாஸம் என்னும் சோதியின் கொழுந்து செழித்த
வெண்மையீனுடைய மேன்மைகொண்ட ஆட்சியை அடையும்
பொழுது, இந்த சந்திரன் இளவரசுப் பட்டம் பெறுகிறுன்;
ஷிலவு வேலைக்காரியின் நிலையை ஏற்கிறது; மாசற்ற அந்த
அழுதப் பெருக்கும் உயிர்த்துணைவியின் முறையை கடைப்
பிடிக்கின்றது.

ஜ்யோத்ஸா கிஂ தனுதே ஫ல் தனுமதாமைஷ்யப்ரஶாந்த விநா
த்வந்மந்஦ஸிதரோचிஷா தனுமதா காமாக்ஷி ரோசிஷ்ணா ।
ஸ்தாபோ விநிவார்யதே நவவயப்ராசுர்யமங்கூர்யதே
ஸौந்஦ர்ய பரிபூர்யதே ஜगதி ஸா கிர்திஶ ஸ்தார்யதே ॥ 72 ॥

72. காமாக்ஷியே ! சந்திரிகை, உஷ்ணம் தணிப்பதைத்
தவிர்த்து வேறு என்ன பயனீன் ப்ராணிகளுக்கு அளிக்கிறது ?
திகழும் உனது புன்முறுவலீன் காந்தியால் மக்களின் தாபம்
தணிகிறது ; இளம் வயதின் மேன்மை தளிர்க்கின்றது ;
அழகு சிரம்புகின்றது ; உலகில் உயர்ந்த புகழும் நிலவுகிறது.

வைமல்ய குமுடாஶியா ஹிமருச : காந்தியை ஸ்தாபித்தே
ஜ்யோத்ஸாரோசிரபி பிரதோபஸமய பிராப்யை ஸ்தாபித்தே ।
ஸ்வஞ்சத்வம் நவமௌக்திகஸ்ய பரம் ஸ்தாபித்தே
காமாக்ஷயா : ஸ்திரைதீர்விர்ஶாடிமா நைஸர்஗ிகோ ஭ாஸதே ॥ 73 ॥

73. அல்லிமலர்களுக்கு வெண்மை மதியின் ஒளியா
லேயே வளர்க்கப்படுகிறது ; நிலவிற்கு காந்தியும் இரவை
அடைவதாலேதான் ஏற்படுகிறது ; புதியமுத்திற்கு மேலான
தூய்மையும் சீர்மைப்படுத்துவதாலேயே காணப்படுகிறது ;
காமாக்ஷியின் புன்னகையின் கிரணங்களுக்கோ இயற்கை
யிலே யுண்டாலே வெண்மை விளங்குகிறது.

பிராகாஶம் பரமேஶ்வரப்ரணயினி த்வந்மந்஦ஹாஸாஶிய:
ஶ்ரீகாமாக்ஷி மம கிணோது மமதாவைச்கஷணீமக்ஷயாம் ।
யஞ்சித்யை நிலீயதே ஹிமகரோ மேघாदரே ஶுக்திகா-
ர்மே மௌக்திகமண்஡லீ ச ஸரஸீம஘ே ஸ்துநாலீ ச ஸா ॥ 74 ॥

74. பரமசிவனின் அன்பிற்கு இசைந்த ஸ்ரீ காமாக்ஷி !
எந்த உனது புன்சிரிப்பினின்றும் அச்சத்தினாலே சந்திரன்

முகவின் நடுவில் மறைகின்றானே, சிப்பிகளின் உள்ளேமுத்
துக் கூட்டம் ஒளிக்கின்றதோ, புகழ்பெற்ற அத்தாமரைத்
தண்டும் குளத்தின் நடுவிலே பதுங்குகின்றதோ, அந்த உன்
நுடைய மந்தலூஸ் வகையியின் ஒளி அழிவற்றதுபோன்ற
எனது மமகாரத்தின் திறனை ஓடுக்கவேண்டும்.

हेरम्बे च गुहे च हर्षभरितं वात्सल्यमङ्कुरय-
न्मारद्रोहिणि पूरुषे सहभुवं प्रेमाङ्कुरं व्यञ्जयत् ।
आनप्रेषु जनेषु पूर्णकरुणावैदग्ध्यमुत्तालय-
त्कामाक्षि स्मितमञ्जसा तव कथंकारं मया कथ्यते ॥७५॥

75. காமாக்ஷி! கணபதியிடமும் கந்தனிடமும் ஆனந்தம் நிறைந்த அன்பை வளர்த்துக்கொண்டும், மதனனை வென்ற மகாபுரஷனிடம் இயற்கையில் உண்டான அன்பின் அங்குரத்தைக் காட்டிக்கொண்டும், தன்னை அடிபணிந்த மக்களிடம் குன்றுத கருணையின் திறனை கொந்தளிக்கச் செய்து கொண்டும் இருக்கின்ற உன் புன்னகை எவ்விதம் என்னுல் வர்ணிக்க இயலும்?

संकुद्धद्विजराजकोऽप्यविरतं कुर्वन्द्वजैः संगमं
वाणीपद्मतिदूरगोऽपि सततं तत्साहचर्यं वहन् ।
अश्रान्तं पशुदुर्लभोऽपि कलयन्पत्यौ पशुनां रतिं
श्रीकामाक्षि तव स्मितामृतरसस्यन्दो मयि स्पन्दताम् ॥

76. த்விஜராஜானாடு (சந்திரானாடு) எப்பொழுதும் சினம் கொண்டதாக இருப்பினும், த்விஜர்களோடு (பற்களோடு) சேர்க்கையை செய்துகொண்டும், வாணியின் மார்க்கத்திற்கு தூரத்திலிருந்த போதிலும் (வார்த்தையால் குறிக்கமுடியாததாக இருந்தபோதிலும்) வாணியோடு குறிக்கமுடியாததாக இருந்தபோதிலும் (வார்த்தையோடு முகத் சேர்ந்து வாஸம் செய்துகொண்டும் (வார்த்தையோடு முகத் தில் வாசம் செய்துகொண்டும்) பசுக்களுக்கு அடையமுடி

யாத்தாக இருந்தபோதிலும் (அறிவில்லாதவர்களுக்கு அடையமுடியாத்தாக இருந்தபோதிலும்) பசுபதியினிடம் (பரமேச்வரனிடம்) அன்பைச் செலுத்திக்கொண்டும் இருக்கிற உனது புன்னகை என்னும் அழுதப் பெருக்கு ஸ்ரீ காமாக்ஷி! என்மேலே பெருக வேண்டும்.

ஶ்ரீகாமாக்ஷி மஹேஶ்வரே நிருபம஗்ரேமாங்குரப்ரக்ஷம்
நித்யं யः பிரகடीகரोतி ஸஹஜாமுனி஦ியந்மாஷுரிமு ।
தத்தாட்க்கவ மந்஦ஹாஸமஹிமா மாதः கத்ய மானிதாஂ
தன்மூர்஧ா சுரனிம்மாஂ ச கலிகாமிந்஦ோஶ தாஂ நிந்஦தி ॥ 77

77. தாயே! ஸ்ரீ காமாக்ஷி! எந்தப் புன்முறுவல் இயற்கையான இனிமையைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு, மகேச்வரனிடத்தில் ஒப்பற்ற அன்பின்முளையின் வளர்ச்சியை நித்யமும் வெளிக்காட்டுகின்றதோ, அத்தகைய உன்னுடைய புன்சிரிப்பின் மகிழை, பரமசிவன் தலையால் கெளரவித்த தேவகங்கையையும், அந்த சந்திர கலையையும் ஏன் இகழுகிறது?

யே மா஧ுர்யவிஹாரமண்டபமுஷோ யே ஶைத்யமுடிராகரா
யே வैஶாய்஦ஶாவிஶேபஸுபாஸ்தே மந்஦ஹாஸாங்குரா: ।
காமாக்ஷ்யா: ஸஹஜ் முண்டியமி஦் பர்யாயத: குர்வதாஂ
வாணிமும்கநங்க்கரே ச ஹுதயே கீர்த்திப்ரரோஹ ச மே ॥ 78 ॥

78. எந்த மந்த ஹாஸங்கள், இனிமை விளையாடும் மண்டபங்களோ, எவை குளிர்மையின் முத்திரைக்கு இருப்பிடங்களோ, எவை வெண்மை நிலையால் அதிகம் அழகான வைகளோ காமாக்ஷியின் அந்த இள நகைகளின் அங்குரங்கள், உடன்பிறந்த (இனிமை, குளிர்மை, வெண்மை) இம் மூன்று குணங்களையும் வரிசையாய் என்னுடைய கவிதையீலும், (வார்த்தைகளைத் தொடுத்து அமைப்பதிலும்) உள்ளத்திலும், புகழின் வளர்ச்சியீலும் செய்ய வேண்டும்.

காமாக்ஷயா ஸுடுலஸிதாஶுனிகரா ஦க்ஷாந்தகே விக்ஷணே
மந்஦ாக்ஷாஹிலா ஹிமதூதிமயூக்ஷாக்ஷைப்பாக்ஷாக்ஷரா: ।
஦ாக்ஷய் பக்ஷமலயந்து மாக்ஷிகாக்ஷுட்ராக்ஷாமாவ் வாக்ஷு மே
ஸ்வாம் மௌக்ஷபத்ர் நிரிக்ஷிதுமபி பிரக்ஷாலயேயுர்மன: ॥ 7९ ॥

79. தக்ஷனின் பகைவனுகிய பரமசிவனின் பார்வை ஏற்படுகையில் வெட்கத்தைக் கைப்பற்றுகின்றவைகளும், சங்கிரனின் கிரணங்களை அகற்றுவதில் தீக்ஷ்ண பூண்டவைகளும் ஆன காமாக்ஷியின் இளங்கையின் கிரணக்குவியல்கள் என்னுடைய சொற்களில், தேன், வெல்லம், திராக்ஷை, இவைகளினின்று எழுந்த திறனை தளிர்க்கச் செய்ய வேண்டும்; நுட்பமாகிய மோக்ஷ மார்க்கத்தைப் பார்ப்ப தற்கு உகந்தபடி என் மனதைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

ஜாத்யா ஶிதலஶीதலானி மதுராயேதானி பூதானி தே
஗ாஜாநீவ பயாங்ஸி ஦ேவி படலாந்யல்யஸ்மிதஜ்யோதிஷாம் ।
எந்தபக்குப்பரம்பராமலிநிதாமேகாம்ரநாதபிரியே
பிஜாநாத்ஸுதரா் மடியதிஷண் பிரக்ஷாலயந்து க்ஷாத ॥ 8० ॥

80. ஏகாம்பராதாரின் அன்பிற்குரிய காமாக்ஷி! இயற்கையிலேயே மிகக் குளிர்ந்தவைகளும், இனியவைகளும், பரிசுத்தங்களும் ஆன உன்னுடைய புன்முறைவின் காந்தித் தொடர்கள் கங்கா ஜூலங்களைப்போல் பாபமென்னும் சேற்றின் தொகுதியால் அழுக்கடைந்த எனது புத்தியை, தூய அறிவை அளித்து தாமதமின்றி நன்றாய் அலம்ப வேண்டும்.

அஶாந்த் பரதன்தித: பஶுபதிஸ்த்வந்மந்஦ஹாஸாக்ஷரை:
ஶ்ரீகாமாக்ஷி தடியவர்ணஸமதாஸங்கேந ஶங்காமஹே ।
இந்து் நாக்஧ுநோ் ச ஶேखரயதே மாலா் ச ஧தே நவை-
வைக்குண்டைரவகுண்டந் ச குருதே ஧ூலிசயைர்மஸ்மனை: ॥ 8१ ॥

81. ஸ்ரீ காமாக்ஷி! உனது மந்தவாஸக் கொழுந்து களால் அடிமைப்படுத்திய பசுபதி, அதன் நிறத்தின் உவ மையை அடைந்திருப்பதால், சோர்வின்றி, சந்திரனையும், தேவகங்கையையும் தலையின் அணியாகச் செய்கின்றார். புதிய பிரம்மனின் தலையோடுகளால் ஆன மாலையையும் தரிக்கின்றார். சாம்பவின் புழுதிக்கூட்டங்களால் தன்னைப் பூசிக் கொள்கிறார் என்று ஊகிக்கின்றேம்.

ஶ்ரீகாஞ்சிபுரதே மூடுவச்சஸ்ஸௌம்யமுடாஸ்பदं
ப்ரைட்ப்ரேமலதாநவீநகுசும் மந்஦ஸ்மித் தாவகம् ।
மந்஦ கந்஦லதி பியஸ்ய வடநாலோகே ஸமாபாஷணே
ஶ்லக்ஷ்ணே குட்மலதி பிரஸ்தபுலகே சாலையை ஫ுல்லதி ॥ ८१ ॥

82. ஸ்ரீ காஞ்சிபுரத்தின் தேவதையே! மெல்லிய சொற்களின் நறுமணத்தின் முத்திரைக்கு இருப்பிடமும், வளர்ந்து முற்றிய அன்பென்னும் கொடிக்குப் புதுமலரும் ஆன உன்னுடைய புன்னகை, அன்பனுகிய பரமசிவனுடைய முகத்தைக் காணும்பொழுதே தளிர்க்கிறது; இனிய பேச்சு கீழும்பொழுது அரும்புகின்றது; மயிர் சிவிர்க்குமாறு அணையும்பொழுது மலர்கின்றது.

கிஂ தைஸ்தோதஸமஸ்திகே பரிணத் ஸ்தோதந்துர்஥ நவ்
பீயூஷஸ்ய ஸமஸ்தாபஹரண் கிஂவா ஦்விதீய் வபு: ।
கிஂசித்த்வநிகட் ஗ந் மதுரிமாம்யாஸாய ஗ந்ய் பய:
ஶ்ரீகாஞ்சிபுரநாயகபியதமே மந்஦ஸ்மித் தாவகம् ॥ ८२ ॥

83. ஸ்ரீ காஞ்சிபுர நாயகரின் காதவியாகிய காமா க்ஷீயே! உனது புன்னகை, மூன்று பிரிவாகப் பிரிந்த கங்கையின் புதிய நான்காவது பெருக்கோ, அல்லது எல்லாத் தாபத்தையும் தணியச் செய்யும் அபுதத்தின் இரண்டாவது உருவமோ, இல்லாவிடில் இனிமையைக் கற்க உன்னருகில் அனுகிவந்த பசுவின் பாலோ?

86. ஸ்ரீ காமாக்ஷியே! ப்ராணிகளின், பிறப்பு, துக்கம், இறப்பு இவைகளின் தொடர்பால் உண்டாகும் தாபத்தை அகற்றுவதும், குன்றுத அனுக்ரகமென்னும் பூர்ணசந்திர னுடைய அழிவற்ற உதயத்தைச் செய்கின்றதும், விரித்த கைகள் போன்றதும் ஆன புன்னகையின் விளைகளின் ஒளி யால் எனது அடர்ந்த இருளின் தொடர்பைப் பலாத்கார மாகவே விலக்க வேண்டும்.

உதுங்க்தனமண்஡லஸ்ய விலஸஸ்தாவண்ணலீலாநடி-

ரக்ஸ்ய ஸ்஫ுடமூர்஧்வஸிமனி ஸுஹ: பிராகாஶயம஭்ரேயுषி ।

ஶ்ரீகாமாக்ஷி தவ ஸ்மிதத்யுதிததிர்விம்஬ோஷ்காந்த்யங்கரை-

ஶ்ரித்வா வி஦ுமஸுநிதா விதநுதே மௌக்கீ விதாநஶ்ரியம् ॥ ८७ ॥

87. ஸ்ரீ காமாக்ஷியே! விளங்கும் விப்ரமங்கள் என் னும் நடனமாதின் அரங்கமேடையாகிய உயர்ந்த ஸ்தன மண்டலத்தின் மேல் பக்கத்தில் அடிக்கடிதோற்ற மளிக்கும் உனது புன்சிரிப்பின் ஒளிவரிசை, கோவைப்பழம்போன்ற இதழின் காந்திகளுடைய அங்குரங்களால் பலங்கிறம் கலந்ததும், முத்தாலானதுமான அஸ்மான கிரியீன் (மேல் பக்கம் செய்யப்படும் அலங்காரத்தின்) சோபையைச் செய்கின்றது.

ஸ்வாமாவ்யாத்தவ வக்துமேவ லலித் ஸ்தோஷஸ்தாந்

ஶ்ர்மோ: கிஂ புனரஶ்வதஸ்மிதருच: பாண்டித்யபாत்ரிகுதம् ।

அஸ்மோஜ் ஖த ஏவ ஸ்வாஜகதா சக்ஷுஃபிரியம்஭ாவுக்

காமாக்ஷி ஸ்஫ுரிதே ஶராஷ்விக்ஸிதே கிடங்கி஧் ஆஜதே ॥ ८८ ॥

88. காமாக்ஷி! இயற்கையிலேயே உனது வனப்பு வாய்ந்த முகம் பரமசிவனுக்கு இன்பம் விளைப்பதாக இருக்கிறது. அழகிய புன்னகையின் திறமைக்கு இருப்பிடமாக செய்யப்பட்டால் (அம்முகம்) கேட்கவும் வேண்டுமா?

தாமரை இயற்கையிலேயே எல்லாஜனங்களுடைய கண்களுக்கும் இன்பம் ஊட்டுகிறது. சரத்ருதுவின் மலர்ச்சி துலங்கும் பொழுது அத்தாமரை எந்தவிதமாக வெல்லாம்விளங்கும்!

புஞ்சிர்நிமிலமானசைவி஦धதே மைநீ வட்ட நிமிலா
லஷ்வா கர்மலயம் ச நிமிலதரா கிர்தி லம்பந்தெதராம் ।
ஸ்ர்க்தி பக்ஷமலயந்தி நிமிலதமா யத்தாவகா: ஸேவகா-
ஸ்தகாமாக்ஷி தவ ஸிதஸ்ய கலயா நைமல்யஸிமானி஧ே: ॥८९॥

89. காமாக்ஷி! உனது அடியார்கள், தூயமனதுடைய மனிதர்களோடு மாசற்ற மாரு நட்பை செய்கிறார்கள் என்பதும், வினைகளை ஒழித்து மிகப்பரிசுத்தமான புகழை அடைகிறார்கள் என்பதும், கலக்கமின்றி தெளிவுள்ள அழகிய சொல்லை பெருகச் செய்கிறார்கள் என்பதும், மாசற்ற தன்மைக்கு நிதியாகிய உனது சிரிப்பின் திவலையாலேயே.

அாக்ஷந்தநானி நாகிஸ்஦ஸா ஶஹ்யேந ஸ்தம்஭ய-
ஞிந்து கிஂச விமோஹயந்பஞ்சுபதி விஶ்வார்த்தமுஞ்சாடயந் ।
ஹிஸந்தஸ்ஸுதி஡ம்வர் தவ ஶிவே ஹாஸாஹ்யோ மாந்திக:
ஶ்ரீகாமாக்ஷி மடீயமானஸ்தமோவிடேஷே சேஷ்டாம் ॥ ९० ॥

90. சிவனின் மனைவியாகிய பூர்ண காமாக்ஷியே! தேவர்களின் கண்களை ஆகர்ஷித்துக்கொண்டும் (கவர்ந்துகொண்டும்) குளிர்மையினால் சந்திரனையும் ஸ்தம்பனஞ்செய்து கொண்டும் (மரக்கச் செய்துகொண்டும்) பரமசிவனை மோஹிக்கச் செய்துகொண்டும், (மயங்கச் செய்துகொண்டும்) எல்லோருடைய கஷ்டத்தையும் உச்சாடனம் செய்து கொண்டும் (விரட்டிக் கொண்டும்) ஸம்ஸாரத்தின் ஆடம் பரத்தை ஹரிம்லித்துக்கொண்டும், (சம்சார நாசத்தை செய்து கொண்டும்) இருக்கிற உன்னுடைய சிரிப்பென்னும்

மந்திரவாதி எனது மனதிலிருக்கும் இருளோடு த்வேஷணம் செய்வதில் (இருளைப் போக்குவதில்) ஈடுபட வேண்டும்.

இந்த ச்லோகத்தில் தேசியின் சிரிப்பு மந்திரவாதியாக வர்ணிக் கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபற்றி மந்திரவாதியின் செயலைக் குறிக்கும், ஆகர்ஷணம், ஸ்தம்பனம் முதலிய சொற்களை சிலேஷைபாகக் குறித் திருக்கிறது.

க்ஷீபியः க्षபयन्तु कल्मपभयान्यस्माकमल्पस्मित-

ज्योतिर्मण्डलचंकमास्तव शिवे कामाक्षि रोचिष्णवः ।
पीडाकर्मठकर्मघर्मसमयव्यापारतापानल-

श्रीपाता नवहर्षवर्षणसुधास्त्रोतस्विनीशीकराः ॥ ९१ ॥

91. மங்கள ரூபிணியாகிய காமாக்ஷியே! துங்பத்தையே விளைவிக்கும் கர்மங்கள் என்னும் கோடை காலத்தின் செய்கைகளாலுண்டான தாபம் என்னும் அனலுக்கு அழிவை உண்டாக்குகிறவைகளும், புதிதான இன்பப்பெருக்கென்னும் அமிருதநதியின் திவில்களாயும், துலங்குகின்றவைகளுமான உன்னுடைய இளநகையாகிய தேஜோமண்டலத்தின் ஸஞ்சாரங்கள் எங்களது பாப பயங்களை அடியோடு அழிக்க வேண்டும்,

श्रीकामाक्षि तव स्मितैन्दवमहःपूरे परिमूर्जति
प्रौढां वारिधिचातुरीं कलयते भक्तात्मनां प्रातिभम् ।
दौर्गत्यप्रसरात्मःपटलिकासाधर्म्यमाविभ्रते
सर्वं कैरवसाहचर्यपदवीरीतिं विधत्ते परम् ॥ ९२ ॥

92. ஸ்ரீ காமாக்ஷியே! உன் நகை என்னும் ஸிலவுப் பெருக்கு ஓளிரும் பொழுது அடியார்களின் பிரதிபைமுதிர்ந்த ஸமுத்திரத்தின் திறமையை காட்டுகின்றது. துரத்திர்ஷ்டங்களின் பெருக்குகள் இருள் கூட்டத்தின் உவமையை அடைகின்றன! மற்றதெல்லாம் அல்லிக்கு ஒத்துழை முக்கும் முறையை ஏற்கின்றது.

மந்஦ாராடிஷு மந்மதாரிமஹிஷி பிராகாஶ்யரிதி நிஜாஂ
காடாசித்கதயா விஶங்கு வகுஶோ வைஶயமுடாಗுணः ।

ஶ்ரீகாமாக்ஷி தடீயஸங்கமகலாமந்஦ி஭வத்கௌதுக:
சாத்தியேன தவ ஸ்மிதே விதநுதே ஸ்வீராஸநாவாஸநாம् ॥ १३ ॥

93. மதனனின் பகவனுள் பரமசிவஞ்ஞடய பட்ட
மகிழியாகிய ஸ்ரீ காமாக்ஷியே! வெண்மை நிறத்தின் சாராம்-
சம், மந்தாரம் முதலிய மலர்களிலே தான் வெளிப்படுவதை,
எப்பொழுதாகிலுமே ஏற்படும் என்று ஊகித்தறிந்து அவை
களோடு சேர்வதில் ஆவல் குன்றியதாக, இடைவிடாது
உனது புன்சிரிப்பில் இஷ்டப்படி தொடர்ச்சியாய் இருத்தலே
செய்கின்றது.

இந்஧ானே ஭வவீதிஹோத்தனிவஹே கமௌ஘ச்சண்டானில-
ப்ரைதிமா வகுலிகுதே நிபதித்து ஸந்தாபசிந்தாகுலம் ।
மாதமா பரிஷிஞ் கிஞ்சி஦மலை: பீயூபவர்ஷீரிவ
ஶ்ரீகாமாக்ஷி தவ ஸ்மிதயுதிகணை: ஶைஶிர்யலிலாகரை: ॥ १४ ॥

94. ஸ்ரீ காமாக்ஷி அன்னையே! ஜ்வலித்துக் கொண்டிருப்-
பதும், வினைக்கூட்டம் என்னும் கொடுங்காற்றின் வலைமை-
யால் வளர்க்கப்பட்டதும் ஆன சம்சார மென்னும் அனலின்
கூட்டத்தில் வீழுந்தவனும், சந்தாபம் சிந்தை இவைகளாலே
கலங்கியவனும் ஆன என்னை, மாசற்றவைகளும், அமுதவர்
ஷம் போன்றவைகளும், குளிர்மையின் விலாஸங்களுக்கு
இருப்பிடங்களும் ஆன உனது புன்னகையின் ஒளித்திவலை-
களால் சற்று நனைப்பாயாக.

भाषाया रसनाग्रखेलनजुपः शृङ्गारमुद्रासखी-
लीलाजातरतेः सुखेन नियमस्तानाय मेनात्मजे ।
श्रीकாமாக்ஷி சுधாமयीவ ஶிஶிரா ஸ்தோத்ஸ்திநி தாவகி
஗ாடானந்஦தரங்கிதா விஜயதே ஹாஸப்ரமாசாதுரி ॥ १५ ॥

95. மேனியின் மகளாகிய ஸ்ரீ காமாக்ஷி! நாவின்நுனு யில் களிகூர்ந்துகொண்டதும், உவகையின் சாராம்சம் என் நும் தோழியின் அழகிய சேஷ்டைகளில் ஆவல் கொண்டதும் ஆனவாக்கென்னும் வனிதைக்கு சுகமாக நியமஸ்நானம் செய்வதற்காக அமைந்ததும், ஆழமானதும், ஆனந்த அலைகளால் நிரம்பியதும், அமிர்தத்தால் ஆனது போன்றதும், (அமிர்தமயம் போன்றதும்) குளிர்மையானதும் ஆன உனது மந்த ஹாஸ்ப்ரபையின் திறமை விளங்குகிறது.

ஸ்தாப் விரலீகரோது ஸகல் காமாக்ஷி மத்தெனா
மஜாந்தி ஸ்஧ுரஸ்மிதாமரதுநிகல்லோலஜாலேஷு தே ।
நைர்ந்தர்யமுபேத்ய ஸ்ந்மதமஸ்தோலேஷு யேஷு ஸ்஫ுட்
ப்ரேமேந்஦ு: பிதிவிமிதோ விதநுதே கௌதூஹல் ஧ூர்ஜடே: ॥ ९६ ॥

96. காமாக்ஷி! மன்மதன் என்னும் காற்றுல் அசைகின்ற எந்த புன்சிரிப்பின் அலைகளில் தெளிவாகப் பிரதிபிம்பித்து இடைவிடாமல் இருக்கின்ற அன்பென்னும் சந்திரன் பரமசிவனுக்கு ஆவலை வளர்க்கின்றதோ, உன்னுடைய இனிய சிரிப்பென்னும் தேவகங்கையின் அலைக்கூட்டங்களில் என் மனது முழுகி எல்லா ஸந்தாபங்களையும் தனித்துக்கொள்ள எட்டும்.

வேத:க்ஷீரப்யோதிமந்த்ரசல்லாகார்யமந்஥ாசல-
க்ஷீரப்யாபுதிஸ்஭வா் ஜநநி தே ஸந்஦ஸிதஶ்ரீஸு஧ாஸு ।
ஸ்வாத்ஸ்வாதமுடிதகைதுகரசா நேந்திரி ஶாங்கரி
ஶ்ரீகாமாக்ஷி நிரந்தர் பரிணமத்யானந்஦வீசுமியி ॥ ९७ ॥

97. அன்னையே! ஸ்ரீ காமாக்ஷி! மனதென்னும் பாலாழியில் மெதுவாய் அசையும் ஆசை என்னும் மந்தர மலையின் கடையுதலால் உண்டாகிய இளங்கையின் ஓளி என்னும் அமுதத்தை, பரமசிவனின் மூன்று கண்களும் ஆவல்கொண்ட வைகளாக இடைவிடாது அருந்தி அருந்தி இன்ப அலைகளாக ஏற்படுகின்றன.

आलोके तव पञ्चसायकरिपोरुहामकौतूहल-
प्रेष्टन्मारुतघङ्गुनप्रचलितादानन्ददुग्धाम्बुधेः ।
काचिद्वीचिस्तदन्वति प्रतिनवा संवित्प्रोहात्मिका
तां कामाक्षि कवीश्वराः स्मितमिति व्याकुर्वते सर्वदा ॥९८॥

98. காமாக்ஷியே ! பஞ்சபாணனின் பகைவனுகிய பரமாவைனைப் பார்க்கும்பொழுது கட்டிலடங்காத ஆவல் என்னும் கொடிய காற்றின் மோதுததால் அசைந்த ஆனந்தம் என்னும் பாலாழியினின்று ஞானக்கொழுந்தின் வடிவமாய் ஓர்புதிய அலை எழுகின்றது. அதைச் சிறந்த கவிகள் எப்பொழுதும் புன்னகை என்று பகருகிறார்கள்.

सूक्तिः शीलयते किमद्रितनये मन्दस्मितात्ते मुहु-
र्मधुर्यागमसंप्रदायमथवा सूक्तेन्तु मन्दस्मितम् ।
इत्थं कामपि गाहते मम मनः संदेहमार्गभ्रमिं
श्रीकामाक्षि न पारमार्थ्यसरणिस्फूर्तौ निधत्ते पदम् ॥९९॥

99. மலைமகளாகிய காமாக்ஷியே ! இனிமை என்னும் சாஸ்திரத்தின் உட்கருத்தை உனது அழகிய மொழி புன் னகையினின்று கற்கின்றதா ? அல்லது சொல்லினின்று புன் முறுவல் பழகுகின்றதா ? என்மனது சொல்ல இயலாத சந்தேக மார்க்கத்திலே சுழலுகின்றது; உண்மை விளங்கும் வழியில் காலைக்கூட வைப்பதில்லை.

ऋडिलोलकुपासरोरुहमुखीसौधाङ्गेभ्यः कवि-
श्रेणीवाकपरिपाटिकामृतज्ञरीसूतीगृहेभ्यः शिवे ।
निर्वाणाङ्कुरसार्वभौमपदवीसिंहानेभ्यस्तव
श्रीகामाक्षि मनोज्ञमन्दहसितज्योतिष्कणेभ्यो नमः ॥१००॥

100. மங்கள மூர்த்தியான பரமசிவனின் மனையாளாகிய காமாக்ஷியே ! விளையாட்டில் விருப்பம் கொண்ட கருணை என்னும் ஸாந்தரிக்கு (தாமரையே போன்ற முகம்கொண்ட

ஸ்த்ரீக்கு) மாளிகையாயும், கவி சமூகத்தின் வாக்குகளின் தொடர்பு என்னும் அமுதப்பெருக்கிற்கு உறைவிடமாயும், முக்தியின் உதயம் என்னும் அரசப்பதவிக்கு ஸிம்ஹா ஸனங்களாயும் இருக்கின்ற உனது மனதைக் கவரும் மந்த ஹாஸம் என்னும் ஒளி த்திவிலைகளுக்கு நமஸ்காரம்.

ஆர்யமேவ வி஭ாவயநமநஸி யः பாடாரவிந்஦ புரः

பश्यन्नारभते ஸ்துतिं ஸ நியतं லஷ்வா கடாக்ஷஞ்சவிம् ।

காமாக்ஷா மृதுலஸ்மிதாஂஶுலஹரீஜயோத்ஸாவயஸ்யாநிதா-
மாரோஹத்யபவர்஗ஸौதிவலமீமாநந்஦விசீமயீம् ॥ १०१ ॥

101. எவன் மனதில் ஆர்யையாகிய அம்பிகையையே தியானம் செய்துகொண்டு, கமலத்திற்கு ஒப்பான அவளுடைய திருவடியை எதிரில் பார்த்துக்கொண்டு, ஸ்துதியை ஆரம்பிக்கின்றுகே அவன் நிச்சயமாய் காமாக்ஷியின் கடைக்கண் பார்வையை அடைந்து இள நகையின் ஒளிப் பெருக்காகும் நிலவு என்னும் தோழியுடன் கூடியதும், ஆனந்த அலைகளின் மயமுமான மோக்ஷமென்னும் மேல்மாடியில் ஏறி உலாவுகிறுன்.

இந்த ச்லோகத்தில், ஆர்யாசதகத்தையே மனதில் நினைத்துக் கொண்டு, பிறகு பாதாரவிந்த சதகத்தை படித்து, ஸ்துதிசதகத்தை எவன் படிக்க ஆரம்பிக்கிறுகே, அவன் தேவியின் கடாக்ஷத்தின் ஒளிபோன்ற கடாக்ஷ சதகத்தைப் படித்துத் தேவியின் புன்னகையின் ஒளிக்கு தோழிபோன்ற மந்தஸ்மிதசதகத்தைப் படித்து ஆனந்த மயமான மோக்ஷத்தை அடைகிறுன் என்ற அர்த்தமும் வ்யங்க்யமாய் ஏற்படுகிறது.

மந்஦ஸிதஶதக் ஸ்பூர்ணம्

அர்஥ி மூகபञ்சஶதி ஸ்பூர்ண

ஓ தத்ஸத

மந்தஸ்மித சதகம் முற்றிற்று

ஷ்டி முக பஞ்சசதீ முற்றிற்று

॥ श्रीमूकपञ्चशती श्लोकानुक्रमणिका ॥

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
अद्धणोश्च स्तनयोः	91	अस्तं क्षणान्वयतु	145
अङ्गितकचेन	10	अहंताख्या	116
अङ्गितशंकरदेहाम्	5	आकर्षन्वयनानि	233
अङ्गिरितस्तनकोरकम्	11	आकाङ्क्ष्यमाणफल	182
अङ्गे शुकिनी गीते	26	आदिक्षन्मम	18
अचरमभिषु दीनं	98	आदृतकाञ्चीनिलयाम्	3
अज्ञातभक्तिरसम्	194	आधून्वन्त्यै तरलनयनैः	126
अत्यन्तचञ्चलम्	186	आनङ्गतन्त्रविधि	144
अत्यन्तशीतलमतन्द्रयतु	155	आन्तरतरुमूलवसतेः	4
अत्यन्तशीतलमनर्गल	194	आरम्भलेशसमये	162
अधिकाञ्चि केलिलोलैः	15	आरुडस्य समुन्नत	198.
अधिकाञ्चित्तमणि	25	आरुढा रमसात्पुरः	203
अधिकाञ्चि परमयोगिभिः	4	आर्द्धभूतैरविरलकृपैः	125
अधिकाञ्चि वर्धमानाम्	20	आर्यमेव विभावयन्	238
अनाद्यन्ता काचित्	107	आर्याशतकं भक्त्या	30
अनुभितकुन्तकाटिन्याम्	16	आलोके तव पञ्च	237
अन्तरपि वहिरपि	29	आलोके मुखपङ्कजे	93
अभिदाकुतिभिदा	14	आशङ्के तव मन्दहास	215
अम्ब स्मरप्रतिभटस्य	154	आशातीमसु सततं	198
अल्पीय एव नवमुत्पलम्	187	आश्र्यमम्ब मदना	175
अविश्रान्तं तिष्ठन्	55	आस्तीर्णाधरकान्ति	215
अविश्रान्तं पङ्क	52	आहारांशं त्रिदशसदसां	125
अशोध्यमचलोद्धवं	135	आहितविलासमङ्गीम्	17
अश्रान्तं परतन्त्रितः	229	इदं यः कामाद्याः	82
असूयन्ती काचित्	106	इन्धाने भववीतिहोत्र	235

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
इमं परवरग्रदं	142	कम्बोर्वशपरम्परा	201
उत्तुङ्गस्तनकुम्भ	204	कम्ब्रेण स्थापयस्व	209
उत्तुङ्गस्तनमण्डलस्य	232	करीन्द्राय द्रुह्यत्यलेस	64
उत्तुङ्गस्तनमण्डली	218	कर्पूरध्युतिचाँतुरीम्	197
उदञ्चन्ती काश्ची	112	कर्पूरध्युतितस्करेण	217
उदीते बोधेन्दौ	48	कर्पूरैरमृतैर्जगज्जननि	205
उद्देष्टितैः स्तवकितैः	158	कर्माद्याख्यतमः	208
उन्मथ्य बोधकमलाकरम्	157	कलैकलरणल्काश्ची	95
उपादिशद्वाध्यं तव	66	कलमञ्जुलु	30
उररीकृतकाञ्चिपुरीम्	8	कलयाम्यन्तः	12
उर्वाधरेन्द्रकन्ये	27	कलोलीलोशालो	105
ऊरीकरोमि संततम्	10	कलावति कलोभृतो	138
ऊरीकुर्वन्नुरसिजतटे	120	कलितरतयः	97
एका माता सकलजगतां	129	कल्पोलितेन	144
एणशिशुदीर्घलोचनम्	8	कवित्वश्रीकन्दः	109
एषा तवाक्षिसुषमा	191	कवित्वश्रीमिश्री	67
ऐक्यं येन विरच्यते	91	कवीनां चेतोवन्नखर	43
ऐक्षिषि पाशाङ्कश	17	कवीन्द्रहृदयेचरी	133
ऐश्वर्यमिन्दुमौलेः	3	कवीन्द्राणां	72
ओष्ठप्रभापटले	171	काकोलपावक	177
कंचन काश्ची	1	काश्चीरत्वविभूषां	4
कथं वाचालोऽपि	68	काश्चीलीलापरिचयवती	120
कदा कलितखेलनाः	135	कादम्बिनी किमय ते	176
कदा दूरीकर्तुं	41	कान्तैः केशरुचां	88
कनकमणिकलितभूषां	28	कामद्रुहो हृदययन्त्रण	151
कवलिततमस्काण्डाः	98	कामपरिपन्थि	15
कमलसुषमाकक्ष्यारोहे	97	कामाक्षि कल्पविटपीव	193
कम्पातीरचराणां	4	कामाक्षि काष्ण्यमपि	165

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
कामाक्षि केऽपि सुजनाः	184	काश्मीरद्रव	201
कामाक्षि घोर	178	काषायमंशुकमिव	169
कामाक्षि तावक्कटाक्षक	166	किरञ्ज्योत्सारीर्ति	53
कामाक्षि देशिककृपाङ्कुरम्	178	किं त्रैस्रोतसमम्बिके	230
कामाक्षि नित्यमयमञ्जलिः	186	किं वा फलेति	21
कामाक्षि प्रथमान	211	कुङ्कुमरुचिपिङ्गम्	28
कामाक्षि मन्मथरिपुं	180	कुटिलकचं कठिनकुचं	2
कामाक्षि मन्मथरिपोः	181	कुटिलं चटुलं	23
कामाक्षि विभ्रम	179	कुञ्जलितकुचकिशोरैः	10
कामाक्षि वीक्षणरुचा	174	कुण्ठीकरोतु विपदं	151
कामाक्षि शीतलेकृपा	172	कुण्ठीकुर्युर्मी	216
कामाक्षि सत्कुवल्लेयस्य	190	कुण्डलि कुमारि	14
कामाक्षि संततमसौ	164	कुतुकजुषि काञ्चिदेशे	9
कामाक्षि संवलित	192	कुरुविन्दगोत्रगात्रं	10
कामाक्षि सितमञ्जरीं	213	कुर्युर्नः कुलशैळ	209
कामाक्षीणपराक्रम	85	कुसुमशरणवी	20
कामाक्ष्या भृदुल	229	कूर्खेकषं वितनुते	189
कामाङ्कुरैकनिलयः	180	कृतस्नानं शास्त्रामृतं	42
कामाङ्गम्बरपूरया	84	कृपाधाराद्रोणी	108
कारणपरचिद्रूपा	1	केशप्रभापटल	154
कार्पण्यपूररसवैर्धितम्	177	कैवल्यदाय करुणा	167
कालाञ्जनप्रतिभटं	184	कैवल्यदिव्यमणि	187
कालाञ्जनं च तव देवि	161	कौतुकिना कम्पायां	19
कालाम्बुवाह इव	163	क्रान्तेन मन्मथमदेन	184
कालाम्बुवाहनिवहैः	180	क्रीडालोलकृपासरो	237
कालाम्भोदप्रकर	119	कृणत्काञ्ची	141
कालाम्भोदे	122	खण्डं चान्द्रमसं	92
कालिन्दीजलकान्तयः	94	खण्डीकृत्य प्रकृतिकुटिलं	127

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
गङ्गाम्भासि स्मितमये	148	जपालक्ष्मीशोणो	38
गरुद्याही पौरंदर	31	जम्भारातिप्रभृति	118
गाढाश्लेषविमर्द	213	जय जगद्मित्रके	140
गिरां दूरौ चोरौ	52	जय जय जगद्म्ब	30
गृहीत्वा याथार्थ्ये	73	जयत्यम्ब श्रीमन्नख	60
घनश्यामान्कामान्तकमहिषि	114	जलधिद्विगुणित	29
घनस्तनतटस्फुट	132	जागर्ति देवि करुणा	190
चशुर्विमोहयति	173	जाता श्रीतलशैलतः	90
चन्द्रापीडां चतुरवदनां	119	जात्या श्रीतलश्रीतलानि	229
चराचरजगन्मर्यां	140	जानीमो जगदीश्वर	220
चलेत्तृष्णाचोची	69	जेतुं हारलतामिव	199
चाञ्चल्यमेव नियतं	149	ज्योत्स्नाकान्तिभिरेव	212
चिकं चिकं निजमृदुतया	123	ज्योत्स्ना किं तनुते	226
चिन्तितफलपरिपोषण	1	तनिमाद्वैतवलग्नं	7
चिराद्वश्या हंसैः	45	तन्द्राहीन	87
चेतः क्षीरपयोधि	236	तन्वानं निजकेलि	92
चेतःश्रीतलयन्तु नः	208	तमोविपिनधाविनं	136
छायाभरेण जगतां	146	तव त्रस्तं पादात्	73
जगद्रक्षादक्षा	51	ताटङ्कमौक्तिकरुचा	145
जगन्नेदं नेदं	42	ताडितरिपुपरिवारा	27
जटाला मञ्चीर	35	तापिङ्गलस्तवकत्विषे	83
जडाः प्रकृतिनिर्धनाः	132	ताम्राम्भोजं जलदनिकटे	124
जडानामप्यम्ब	74	तुङ्गाभिरामकुच	3
जननि भुवने	99	तुलाकांटिद्वन्द्व	36
जनोऽयं संतप्तो	60	तुष्यामि हृषितस्मर	18
जन्तूनां जनिदुर्ख	231	त्रियम्बककुदुम्बिनीं	131
जन्तोस्तव पदपूजन	13	त्रैयम्बकं त्रिपुरसुन्दरि	156
जन्तोः सहृत्प्रणमतो	175	त्वन्मन्दस्मितकन्दलस्य	210

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
त्वन्मन्दस्मितमञ्जरीं	222	नतानां संपत्तेः	57
त्वमेव सति चण्डिका	137	नन्दिति मम हृदि	16
त्वयैव जगद्मवया	139	नमस्कुर्मः प्रेहृन्मणि	39
दग्धमदनस्य शंभोः	25	नमस्यासंसज्जनमुच्चि	41
दग्धषड्ध्वारण्यं	20	नमः स्तान्नप्रेभ्यः	106
दधानैः संसर्गं	66	नम्रस्य प्रणय	222
दधानो भास्वत्ताम्	59	नम्राणां नगराज	211
दधानो मन्दारस्त्वक	63	नयनयुगलीम्	104
दन्तादन्तिप्रकटनकरी	130	नयन्ती दासत्वं	59
दरिद्राणा मध्ये	110	नयन्ती संकोचं	33
दर्पाङ्कुरो मकरकेतन	186	नित्यं निश्चलेताम्	87
दिनारम्भः संपत्तिलिन	49	नित्यं बाधितबन्धु	200
दुष्कर्मार्कनिसर्ग	210	नित्यं श्रुतेः परिचितौ	159
दूरं वाचां त्रिदशसदसां	126	निरस्ता शोणिष्ठा	65
देशिक इति	24	निषक्तं श्रुत्यन्ते	40
द्रृह्यन्ती तमसे मुहुः	201	नीलालका मधुकरन्ति	182
धनेन न रमामहे	133	नीलोत्पलप्रसव	185
धन्या धन्या गतिरिह	128	नीलोत्पलेन मधुपेन	171
धरणिमर्यां तर्णिमर्यां	6	नीलोऽपि रागमधिकं	150
धानुष्काग्रसरस्य	219	पञ्चदशवर्णरूपं	18
धुनानं कामाक्षि	78	पञ्चशरशाखबोधन	2
धुनानं पङ्कौदं	64	पदद्वन्द्वं मन्दं	82
धूमाङ्कुरो मकरकेतन	162	परया काञ्चीपुरया	2
धृतच्छायं	49	परस्मात्सर्वस्माद्	67
नखश्रीसंनद्ध	47	परात्मप्राकाश्य	55
नखाङ्करस्मेरद्युति	54	परामृतझरीप्लुता	136
नखांशुप्राचुर्य	63	परा विद्या	116
नतानां मन्दानां	115	परिचितकम्पातीरं	25

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
परिणतिमर्तीं	18	प्रतीचीं पश्यामः	117
परिमलपरीपाकोद्रेकं	103	प्रतीमः कामाक्षि	61
परिष्कुर्वन्मातः	76	प्रत्यज्ज्ञमुख्या दृष्ट्या	23
परे जननि पार्वति	137	प्रवालं सबीलं	53
पवित्रय जगत्त्रयी	134	प्रसूतैः संपर्काद्	76
पवित्राभ्यामस्व	44	प्राकाश्यं परमेश्वर	226
पवित्रीकुर्युनः	37	प्राप्नोति यं सुकृतिनं	147
पाण्डित्यं परमेश्वरि	83	प्रेहृत्प्रौढकटाक्ष	207
पातेन लोचनरूचेः	195	प्रेहृन्तः शरदम्बुदाः	216
पाषाण एव हरिनीलमणिः	170	प्रेमवती कम्पायां	19
पीयूषं खलु पीयते	214	प्रेमापगापयसि	167
पीयूषं तव मन्थरस्मितम्	207	प्रेमाम्बुराशिसतत	183
पीयूषवर्षशिशिरा	153	प्रौढच्चान्तकदम्बके	86
पुञ्जितकरुणमुदधित	11	प्रौढीकरोति विदुषां	188
पुण्या कापि पुरंभी	7	वधीमो वयमञ्जिलि	196
पुंभिर्निर्मलमानसैः	233	वलाकामालाभिर्नख	37
पुरतः कदा नु करवै	6	वाणसृणिपाश	21
पुरदमयितुः	103	वाणेन पुष्पधनुषः	191
पुरमथनपुण्यकोटी	23	वाधाकरीं भवाब्धेः	12
पुरस्तात्कामाक्षि	56	विभ्राणा शरदभ्र	206
पुरस्तान्मे	111	विम्बोष्टुतिपुञ्ज	206
पुरा मारारातिः	81	वुधे वा मूके वा	117
पौष्टिककर्मविपाकं	7	भवत्या कामाक्षि	73
प्रचण्डार्तिक्षेभ	50	भवानि द्रुह्येतां	36
प्रणतजनतापवर्गा	26	भवाम्भोधां नौकां	54
प्रणमनदिनारम्भे	101	भाषाया रसनाम्र	235
प्रणम्रीभूतस्य	32	भुवनजननि	141
प्रणामोद्यद्बृन्दारक	57	भूषा वक्तसरोरुहस्य	231

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
अमरितसरित्कूलो	96	महामोहस्तेन	77
आन्त्वा मुहुः	160	महिन्नः पन्थानं	31
मञ्चे सदाशिवमये	21	मातः क्षण ल्लपय	166
मदजलतमालपत्रा	25	मातर्जयन्ति	143
मधुकरसहचरचिकुरैः	12	मानग्रन्थिविधुतुदेन	212
मधुरधनुषा महीधर	5	मारद्दुहा मुकुटसीमनि	192
मधुरवचसो मन्द्	96	मार्गेण मञ्जुकचकान्ति	168
मधुरस्मितेन रमते	5	मालिनि महेशचालिनि	24
मध्ये गभितमञ्जु	206	माहात्म्यशेवधिरसौ	152
मध्येहृदयं मध्ये	15	माहेश्वरं झटिति	157
मनसिजयशःपारंपर्यम्	104	मिश्रीभवद्भसित	188
मनःस्तम्भं	113	मुक्तानां परिमोचनं	222
मनीषां माहेन्द्रीं	81	मुनिजनमनःपेटीरत्तं	100
मनोगेहे मोहोङ्कव	43	मुनिजनमनोधास्त्रे	100
मनोमधुकरोत्सवं	138	मूकोऽपि जटिले	17
मनोरङ्गे मत्के	75	मूको विरिश्वति परं	181
मन्दस्मितस्तवकितं	165	मूर्तिमति मुर्कबीजे	22
मन्दस्मितैर्धवलिता	172	मोदितमधुकरविशिखं	8
मन्दाक्षरागतरलीकृति	155	मोहान्धकारनिवहं	143
मन्दारादिषु मन्मथारि	235	यदत्यन्तं ताम्यत्यल्लेस	75
मन्दारे तव मन्थर	214	यन्नाकम्पत कालंकूट	220
मम् तु धिषणा पीड्या	102	ययोः पीठायन्ते	33
मरतकरुचां प्रत्यादेशं	100	ययोः सांध्यं रोचिः	42
मरालीनां यानाभ्यसन	32	यशः सूते मातर्मधुर	80
मरद्दिः संसेव्या	51	यस्मिन्नम्ब भवत्कटाक्ष	94
महाभाष्यव्याख्या	61	यस्या वायी हृदयकमलं	129
महामन्त्रं किंचिन्मणि	48	या जाड्याम्बुनिधि	203
महामुनिमनोनदी	131	यान्ती लोहितिमानम्	221

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
यान्ती सदैव मरुतां	147	वागीश्वरी सहचरी	156
या पीनस्तनमण्डलोपरि	197	वित्तन्वीथा नाथे	57
यावत्कटाश्वरजनी	193	विद्ये विधातृविषये	23
यूना केनापि	19	विनम्राणां चेतो	70
येन ख्यातो भवति	128	विमलपटी कमलंकुटी	27
ये माधुर्यविहार	228	विराजन्ती शुक्तिः	70
येषां गच्छति पूर्वपक्ष	197	विरावैर्माङ्गीरैः	34
येषां बिन्दुरिघोपरि	202	विवेकाम्भस्सोतः	62
ये सन्ध्यारुणयन्ति	84	विशुष्यन्त्यां प्रज्ञासरिति	69
रक्ष्योऽस्मि कामपीठी	21	विश्वेषां नयनोत्सवं	208
रजःसंसर्गेऽपि	35	वीक्षेमहि काञ्चिपुरे	9
रणन्मङ्गीराभ्यां	79	वेतण्डकुम्भडम्बर	24
राकाचन्द्रसमान	89	वेदमर्यां नादमर्यां	22
खावण्याम्बु	218	दैमल्यं कुमुदश्रियां	226
लीनस्थिति मुनिहृदये	6	वैशद्येन च विश्वताप	218
लीये पुरहरजाये	22	व्यापारं चतुराननैक	217
लोलंहृदयोऽस्मि शंभोः	11	व्यावृण्वानाः	121
लोहितिमपुञ्जमध्ये	28	ब्रीडानुवृत्तिरमणी	169
वक्रश्रीसरसीजले	200	शनैस्तीत्वा मोहा	50
वक्रेन्दोस्तव चन्द्रिका	203	शसितजडिमारम्भा	102
वक्षोजे घनसार	202	शम्पालतासवर्णं	16
वदनारविन्दवक्षो	12	शम्भोर्या परिरम्भ	199
वरीवर्तु स्थेमा	110	शर्वादिपरम	13
वलंक्षश्रीक्रक्षाधिप	58	शिथिलिततमोजालाम्	105
वषट्कुर्वन्माङ्गीरकं	47	शिव शिव पश्यन्ति	14
वसन्तं भक्तानामपि	71	शिवे पाशायेताम्	39
वहन्ती सैरन्ध्रीं	32	शिवे संविद्रूपे	80
वहन्नप्यथ्रान्तं	74	शृङ्गारविभ्रमवती	170

स्लोकानुक्रमणिका

247

प्रतीकः

शैत्यप्रक्रममाश्रितोपि
श्यामा काचन चन्द्रिका
श्यामा तव त्रिपुरसुन्दरि
श्रवणचलद्वेतण्डा
श्रितकम्पासीमानं
श्रियं विद्यां बुद्धिं
श्रीकाञ्जीपुरदेवते
श्रीकाञ्जीपुररत्न
श्रीकामकोटि शिव
श्रीकामाक्षि तव स्मितद्युति
श्रीकामाक्षि तव स्मितैन्दव
श्रीकामाक्षि मनोज्ञ
श्रीकामाक्षि महेश्वरे
श्रीकामाक्षि मुखेन्दु
ओणीचञ्चलमखलो
श्रौतीं व्रजन्नपि सदा
श्रेतापि प्रकटं निशाकर
श्रेता मन्थरहसिते
संकुद्धद्विजराजकोपि
संजीवने जननि
संभिन्नेव सुर्पवलोक
संश्रितकाञ्चादेशे
संसारघमंपरिताप
संस्कारतः किमपि
सत्कृतदेशिक
सदा किं संपर्कात्
सदा स्वादुंकारं

पुटः	प्रतीकः	पुटः
224	सध्रीचे नवमलिका	196
85	संतापं विरलीकरोतु	236
161	सन्नामैकजुषा	219
26	समन्तात्कामाक्षि	58
3	समया सांध्यमयूखैः	13
113	समरविजयकोटी	142
230	समस्तैः संसेव्यः	71
224	सरसवचसां वीची	95
152	सरागः सद्वेषः	38
223	सरोजं निन्दन्ती	56
234	साकूतसंलपित	179
225	सावश्यं कलशाम्बुधेर्वहति	204
228	साम्राज्यमङ्गलविधौ	168
221	साहाय्यकं गतवती	144
225	सितिम्ना कान्तीनां	46
159	सुधाडिणीरथ्रोः	107
199	सुर्पवस्त्रीलीलालक	34
6	सुरागे राकेन्दु	79
227	सुराणामानन्दप्रबलनतया	45
150	सुराः परिजना वपुः	134
220	सूक्तिः शीलयते	237
7	सूक्ष्मेऽपि दुर्गमतरेऽपि	164
183	सूतिः श्रेतिमकन्दलस्य	231
148	सूर्यालोकविधौ	215
29	सूर्याश्रयप्रणयिनी	146
44	सेतुर्मार्तरमरतकमयो	121
78	स्नेहाद्रितां विदलि	158

प्रतीकः	पुटः	प्रतीकः	पुटः
स्फुरन्मध्ये शुद्धे	46	हेरम्बे च गुहे च	227
स्मयमानमुखं काञ्चीम्	9	क्षणात्ते कामाक्षि	111
स्मरमथनवरणलोला	27	क्षीरं दूरत एव	205
स्वभावादन्योन्यं	68	क्षीराब्धेरपि	223
स्वाभाव्यात्तव घक्त्रमेव	232	क्षुण्णं केनचिदेव	211
हृत्पङ्कजं मम	173	क्षेपीयः क्षपयन्तु	234

ERRATA in Text.

पक.	वर्ग.	छम्मू.	திருத்தம்.
162*	26	वीक्षणस्स	वीक्षणस्य
194	21	स्पृहयति	काङ्क्षति

ஸ்ரீ சுந்தர மெனலீச்வராய நமக்

ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானத்தின் புத்தகங்கள்

ஒவ்வொரு புத்தகமும் பல படங்களுடனும் ஸ்ரீ ஆசார்யாளுடைய

அனுக்ரஹ பூர்வமான ஸ்ரீ முத்துடனும் கூடியது.

1. ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸ்வேஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் — ஸ்ரீ சுந்தர ரு. அ. பகவத் பாதர்களருளிய பாஷ்யத்திற்குத் தமிழ் அனுவாதம் ஸ்ரீ வே. நாராயணன் எழுதியது. (2-ஆம் பதிப்பு). ... 1-4
2. ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதாதி கோந்த ஸ்தோத்ரம் — ஸ்ரீ சுந்தர பகவத் பாதர்கள் இயற்றியது. ஸ்ரீ பண்டிட ஏ. எம். ஸ்ரீ சிவாஸ்ராசார்யாவர்களும் ஸ்ரீ வே. நாராயணன், எம்.ஏ., எம்.எல்., அவர்களும் எழுதிய தமிழ் ஆங்கில அனுவாதங் களுடனும், பெடரல் கோர்ட் ஜட்ஜ் கணம் ஸர் எஸ். வரதாசாரி அவர்கள் முன்னுரையுடனும் கூடியது. ... 0-8
- *3. ஸ்ரீ முகுந்தமாலா — ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் அருளியது. ஸாஹித் வல்லப் ஸ்ரீ T. ஸாந்தராசார்ய ஸ்வாமிகள், பி.ஏ., பி.எல்., எழுதிய உரையுடன் கூடியது. ... 0-5
4. ஸ்ரீ பஜ்ஞோவிந்தம் — ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் ஸ்ரீ ஏ. எஸ். கடராஜ ஜயர், பி.ஏ., எம்.எல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும். ... 0-2½
- *5. ஸ்ரீ தீருக்ரந்தனம் (ஏழையின் கதறல்) என்னும் ஸ்ரீ காசீ விச்வேஷர ஸ்தோத்ரம்—ஸ்ரீ லோஷ்டதேவர் இயற்றியது. ஸ்ரீ. ஏ. எஸ். கடராஜ ஜயர், எழுதிய தமிழ் அனுவாதத்துடனும் ஸ்ரீ. Dr. V. ராகவன் முன்னுரையுடனும் கூடியது... 0-8
6. ஸ்ரீ சாந்தி விலாஸம் — ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்விதர் இயற்றிய ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்தோத்ரமும் ஸ்ரீ Y. மகாலிங்க சாஸ்திரியார், எம்.ஏ., பி.ஏல்., எழுதிய தமிழ் அனுவாதமும்; கணம் ஜட்ஜ் திவான் பக்துர் N. சந்தரசேகர அய்யர் அவர்கள் எழுதிய முன்னுரையுடன் கூடியது 0-6
7. ஸ்ரீ ப்ரச்ஞோத்தர ரத்ந மாலிகா — ஸ்ரீ சுந்தர பகவத் பாதர்கள் இயற்றியதை ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பிடாதிபதிகள் தமிழில் உபதேசித்தது. (தமிழ் லிழெயில்) ... 0-2½
8. ஷடி (தெலுங்கு லிழெயில் தெலுங்கு அனுவாதத்துடன்) 0-2½
9. ஷடி (ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் ஆங்கில அனுவாதமும்)... 0-2½
10. ஸ்ரீ ஶ்ர்யாமளா தண்டகம் முதலிய ஜந்து தேவி ஸ்தோத்ரங்களின் ஸம்ஸ்க்ருத மூலமும் தமிழ் அனுவாதமும்; ஸ்ரீ K. பாலசுப்ரமண்ய ஜயர் பி.ஏ., பி.ஏல். எழுதிய முன்னுரையுடன் ... 0-6
- *11. ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரஸ்திமேஷ்தர்கள் அருளிய சிவ மானலிக பூஜா, கீர்த்தனங்கள், ஆத்ம வித்யா விலாஸம் என்னும் தூல்கள்: ஸ்ரீ வே. நாராயணன் எழுதிய தமிழ் ஆங்கில அனுவாதங்களுடன் கூடியவை. (2-ஆம் பதிப்பு). ... 0-10
- *12. ஸ்ரீ ஆனந்த ஸாகரஸ்தவம் — ஸ்ரீ நீலகண்ட தீக்விதர் ஸ்ரீ காமகோடி கோசஸ்தானம், கும்பகோணம். 0-10